

Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának családfája.

Ábrahám fia volt Izsák, Izsáké Jákob, Jákobé meg Júda és a testvérei,

Júdáé Fáresz meg Zára Támártól, Fáreszé Eszróom, Eszróomé Arám,

Arámé Aminadáb, Aminadábé Naasszón, Naasszóné Szalmón,

Szalmóné Ráhábtól Boáz, Boázé Ruthtól Obéd, Obédé Jesszé,

Jesszéé Dávid király, Dávidé Uriás feleségétől Salamon,

Salamoné Roboám, Roboámé Abia, Abiáé Ásza,

Ászáé Jozafát, Jozafáté Jórám, Jórámé Uziás,

Uziásé Jóathám, Jóathámé Ákáz, Ákázé Ezékiás,

Ezékiásé Manassze, Manasszéé Ámon, Ámoné Jósiás,

Jósiásé Jekoniás és testvérei a babilóniai fogság idejében.

A babilóniai fogság után pedig Jekoniás fia volt Szalatiel, Szalatielé Zorobábel,

Zorobábelé Abiud, Abiudé Eliákim, Eliákimé Azór,

Azóré Szádok, Szádoké Akim, Akimé Eliud,

Eliudé Eleázár, Eleázaré Mattan, Mattané Jákob,

Jákobé pedig József, férje annak a Máriának, akitől a Krisztusnak nevezett Jézus született.

Az egész nemzetség tehát Ábrahámától Dávidig tizennégy, Dávidtól a babilóniai fogságig tizennégy és a babilóniai fogságtól Krisztusig tizennégy nemzetség.

Jézus Krisztus születése így történt: Anyja, Mária, Józsefnek lévén eljegyezve, mielőtt összekerültek volna, úgy találtatott, hogy a Szentlélektől viselő.

József pedig, az ő férje, mivelhogy igaz ember volt és nem akarta megbélyegezni, csendben akarta őt elbocsátani.

Mialatt ezen tépelődött, íme az Úrnak angyala megjelent neki álomban, mondván: József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni a te feleségedet Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.

Fiat szül majd és te azt Jézusnak nevezed, mert ő szabadítja meg az ő népét bűneitől.

Mindez pedig azért lön, hogy beteljesedjék az Úrnak beszéde, melyet a próféta által mondott:

„Íme a szűz fogant és fiat szül és azt Immánuelnek nevezik", ami azt jelenti: Velünk az Isten.

Felserkenvén pedig József az álomból, úgy cselekedett, amint neki az Úr angyala meghagyta és magához vette feleségét,

de nem érintette őt mindaddig, míg fiat nem szült, akinek a Jézus nevet adta.

Mikor pedig Jézus a júdeai Betlehemben Heródes király idejében megszületett, íme napkeletről bölcsek érkeztek Jeruzsálembe, tudakolván:

Hol van a zsidóknak újszülött királya? Mert láttuk napkeleten az ő csillagát és eljöttünk, hogy neki tisztességet tegyünk.

Mikor ezt Heródes király meghallotta, megdöbben és vele együtt az egész Jeruzsálem, és összehíván a népnek összes papifejedelmeit és írástudóit, az után tudakozódott nálok, hogy hol kell a Krisztusnak megszületnie?

Azok azt mondták neki, hogy a júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta:

„És te Betlehem, Júdának földje, semmiképpen sem vagy legkisebb a Júda főhelyei között, mert belőled támad majd a fejedelem, aki az én népemnek, az Izraelnek pásztora leszén.”

Akkor Heródes titkon magához hívatta a bölcsekét és pontosan kitudakolta tőlük a csillag feltűnésének idejét

és e szavakkal bocsátotta el őket Betlehembe: Menjetek el és a gyermek felől tudjatok meg pontosan mindent és ha megtaláltátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek és tisztességet legyek neki.

És azok meghallgatván a királyt, elmentek. És íme, a csillag, melyet napkeleten láttak, előttük ment vala, míg oda nem jutott és meg nem állt a hely felett, ahol a gyermek volt.

Mikor pedig a csillagot megpillantották, nagyon megörültek

és bemenvén a házba, meglátták a gyermeket az ő anyjával, Máriával együtt és leborulva imádták őt s megnyitván tarsolyaikat, ajándékokat adtak: aranyat, tömjént és mirhát.

S miután álomban intést vettek, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

Mikor pedig azok eltávoztak, íme, az Úrnak angyala megjelent álomban Józsefnek és azt mondta neki: Kelj fel, vedd a kis gyermeket és annak anyját és fuss Egyiptomba és maradj ott, míg majd szólok teneked, mert Heródes keresni fogja a gyermeket, hogy megölje őt.

Ő azután felkelvén, fogta a gyermeket és annak anyját éjnek idején és lement Egyiptomba.

És ott maradt egészen Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az Úrnak beszéde, melyet a próféta által mondott: „Egyiptomból hívtam ki az én fiamat.”

Mikor Heródes rájött, hogy a bölcsek kijátszottak, nagyon felbőszült és kiküldött szolgálival Betlehemben és annak környékén két évestől lefelé minden gyermeket megöletett amaz időhöz mérten, amelyet a bölcsektől megtudott.

akkor teljesedett be Jeremiás próféta mondása:

„Kiáltás hallatszott Rámában, sírás-rívás és sok jajgatás. Rákhel siratta gyermekeit és nem akart megvigasztalódni, mivelhogy nincsenek."

Mikor pedig Heródes meghalt, íme, az Úrnak angyala megjelent Józsefnek álomban Egyiptomnak földjén,

mondván: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját és eredj Izrael földjére, mert meghaltak, akik a gyermek életére törtek.

És ő felkelt, fogta a gyermeket és annak anyját és elment Izrael földjére.

Mikor azonban meghallotta, hogy Júdeában Arheiausz uralkodik az ő atyjának, Heródesnek helyében, nem mert odamenni, hanem álom által megintetvén Galilea vidékére vonult.

És odaérkezvén, Názáret nevű városban telepedett le, hogy beteljesedjék a próféták mondása: Názáretinek nevezendik őt

Azokban a napokban pedig megjelent Keresztelő János, prédikálván Júdea pusztájában,

ilyen módon: Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek országa!

Mert ez az, akiről Ézsaiás próféta szól, mondván: „Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, egyengessétek az ő ösvényeit."

Ennek a Jánosnak ruházata teveszőrből való volt és derekán bőrvet viselt, eledele pedig sáska volt és vadméz.

Akkor kitódultak hozzá Jeruzsálemnek, meg egész Júdeának és a Jordán egész környékének a lakosai, és miután bűneikről vallást tettek, megkereszteltettek általa a Jordán folyóban.

Látván pedig, hogy a farizeusok és a szaddúceusok közül sokan mennek az ő keresztségére, ezt mondta nekik: Ti viperafajzat, ki figyelmeztetett benneteket, hogy a kitörőben lévő haragtól meneküljetek?

Teremjetek hát a megtéréshez méltó gyümölcsöt,

és eszetekbe se jusson így szólni magatokban: Atyánk nekünk Ábrahám! Mert mondom nektek, hogy az Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiákat Ábrahámnak!

A fejsze már a fák gyökerére készül sújtani, minden fa tehát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik.

Én vízzel keresztelek titeket a megtérésre, de aki utánam jön, nálamnál hatalmasabb, akinek nem vagyok méltó, hogy saruhordója legyek, az majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel meg benneteket.

Kezében van a szórólapát és megtisztítja szérűjét, s gabonáját a csűrbe takarítja, a polyvát pedig olthatatlan tűzzel megégeti.

Ekkor jött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy vele magát megkeresztelhesse.

János azonban visszatartotta őt, mondván: Ennekem van arra szükségem, hogy megkeresztelj engemet és te jössz énhozzám?

De Jézus monda neki: Hagyd ezt most, meri így illik nekünk minden meghagyást betöltenünk! Erre János engedett neki.

S megkereszteltetvén Jézus, tüstént kilépett a vízből, és íme, megnyíltak az egek és látta, amint az Isten lelke, mint a galamb, leereszkedett és reászállt.

És íme, szózat lőn az égből, amely ezt monda: Ez az én szerelmes fiam, akiben gyönyörködöm.

Akkor Jézust a Lélek kivitte a pusztába, hogy megkísértse őt az ördög.

miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végre megéhezett.

Ekkor odamenvén hozzá a kísértő, ezt monda neki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyerekké.

Ő pedig felelvén monda: Meg van írva: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Istennek minden igéjével, mely az ő szájából származik.”

Akkor elvitte őt az ördög a szent városba és a templom párkányára állítván,

ezt monda neki: Ha Isten fia vagy, vesd le innen magadat, mert meg van írva: „Parancsot ad az ő angyalainak tefelőled, és kezükön hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe.”

De Jézus azt felelte: Az is meg van írva: „Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.”

Ismét elvitte őt az ördög egy nagy magas hegyre és a világ összes országait és azok dicsőségét megmutatta neki

és ezt monda: Ezeket mind neked adom, ha leborulva engemet imádsz.

Akkor azt mondta neki Jézus: Távozz tőlem Sátán, mert meg van írva: „A te Uradat Istenedet imádd, és egyedül őneki szolgálj!”

Akkor elhagyta őt az ördög, s íme, angyalok jöttek hozzá és szolgáltak neki.

Mikor pedig meghallotta Jézus, hogy Jánost fogságba vetették, visszatért Galileába.

És elhagyván Názáretet, a tenger mellett fekvő Kapernaumba költözött, amely Zebulon és Naftali határában van,

hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta mondása:

„Zebulon földje és Naftali földje, tengernek útja a Jordánon túl, pogányok Galileája,

a sötétségben ülő nép nagy világosságot látott és a halál völgyében és árnyékában ülőkre világosság áradt.”

Ettől fogva kezdte Jézus prédikálni és hangoztatni: Térjetek meg, mert elközelgett a mennyeknek országa!

Mikor pedig a Galileai tenger mellett járt-kelt, meglátott két testvért: Simont, akit Péternek neveznek és az ő testvérét Andrást, amint a tengerbe hálót vetettek, mert halászok voltak.

És monda nekik: Kövessetek engemet és én emberek halászaivá teszek titeket.

És azok menten ott hagyván a hálókat, követték őt.

Onnét tovább menvén, másik két testvért látott: Zebedeus fiát Jakabot és Jánost, az ő testvérét, amint a hajóban apjukkal, Zebedeussal együtt, javígtatták hálóikat. És hívta őket.

S azok a hajót és az apjukat nyomban elhagyván, követték őt.

És Jézus bejárta egész Galileát, tanított azok zsinagógáiban, hirdette az Isten országának evangéliumát és gyógyított a nép között minden betegséget és minden bajt.

És elterjedt a híre egész Szíriában és elvitték hozzá a gyengélkedőket, akik különféle bajokban és betegségekben szenvedtek: ördögösöket, holdkórosokat, gutaütötteket és ő meggyógyította azokat.

S nagy sokaság járt utána Galileából, a Tízvárosból, Jeruzsálemből, Júdeából és a Jordánon túlról.

Mikor pedig Jézus a sokaságot látta, felment a hegyre és amint leült, odamentek hozzá tanítványai.

És megnyitván ajakát, így tanította őket:

Boldogok a lelki szegények, mert övék a meny-nyéknek országa.

Boldogok akik sírnak, mert megvigasztaltatnak.

Boldogok a szelídlelkűek, mert övék lesz örökségül a föld.

Boldogok, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot, mert megelégtetnek.

Boldogok az irgalmasok, mert irgalmasságot nyernek.

Boldogok a tisztaszívűek, mert az Istent meglátják.

Boldogok a békeszszerzők, mert Isten fiainak mondatnak.

Boldogok, akiket az igazságért üldöznek, mert övék a mennyeknek országa.

Boldogok vagytok, ha gyaláznak, üldöznek benneteket és mindenféle rosszat mondanak rólatok énmiattam;

örüljete és örvendeztetek, mert bőséges a ti jutalmatok a mennyekben. Hiszen így üldözték a prófétákat is, akik előttetek éltek.

Ti vagytok a földnek sava. Ha pedig a só elveszti az ízét, mivel adható az neki vissza? Semmire sem jó többé, mint hogy kidobják és az emberek rátapossanak.

Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen fekvő város.

A gyertyát is, ha meggyújtják, nem teszik a véka alá, hanem a gyertyatartóba és világít mindazoknak, akik a házban vannak.

Úgy fényeskedjék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jótetteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

Ne gondoljátok, hogy a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére jöttem. Nem eltörölni jöttem, hanem betölteni.

Mert bizony mondom nektek, hogy míg áll az ég és a föld, a törvénynek egyetlen parányi betűje, vagy vonása sem múlik el, hacsak be nem töltetik.

Aki tehát e legkisebb parancsolatoknak csak egyikét is mellőzi és így tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában, aki ellenben teljesíti a parancsolatokat és így tanít, az a mennyek országában nagy lesz.

Mert azt mondom nektek, hogy ha a ti igazságtok nem tökéletesebb, mint az írástudóké és a farizeusoké, nem mentek be a mennyek országába.

Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: „Ne öl”, mert aki öl, méltó az ítéletre.

Én pedig azt mondom nektek, hogy mindenki, aki haragszik az ő testvéreire, méltó az ítéletre. Aki pedig azt mondja az ő testvéreinek: Hitvány! méltó a főtörvényszékre. Aki pedig azt mondja: Bolond! méltó a gyehenna tüzeire.

Ha tehát ajándékokat az oltárhoz viszed és ott eszedbe jut, hogy a te testvérednek panasza van reád, hagyd ott az oltár előtt ajándékokat, menj el és békélj meg előbb a te testvéreddel és akkor jöjj és vidd fel a te ajándékokat.

Légy jóindulatú a te ellenfeleddel szemben idejekorán, míg útban vagy vele, nehogy ellenfeled a bíró kezére adjon téged, a bíró meg átadjon a poroszlóknak és börtönbe vettessél.

Bizony mondom, nem szabadulsz ki onnan, míg az utolsó fillért is meg nem fizeted.

Hallottátok, hogy megmondatott: „Ne légy házasságtörő.”

Én pedig azt mondom, hogy mindenki, aki bűnös kívánsággal néz egy asszonyra, már házasságot tört vele az ő szívében.

Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vágd ki azt és vedd el magadtól, mert jobb neked, hogy egy tagod vesszen el, mint hogy egész tested a gyehennára vettessék.

És ha a te jobb kezéd megbotránkoztat téged, tépd le és dobd el magadtól, mert jobb neked, hogy egy tagod vesszen el, mint hogy egész tested a gyehennára jusson.

Megmondatott továbbá: „Aki feleségét elbocsátja, adjon neki válólevelet.”

Én pedig azt mondom nektek, hogy aki feleségét parázناسág okán kívül elbocsátja, házasságtörővé teszi azt, és aki elbocsátott asszonyt vesz el, házasságtörést követ el.

Azt is hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: „Ne esküdj hamisan, az Úrnak tett esküdet pedig tartsd meg.”

Én pedig azt mondom nektek: Egyáltalában ne esküdjete, se az égre, mert az Isten királyi széke az, se a földre, mert az ő lábainak zsámolya az, se Jeruzsálemre, mert a Nagy Királynak városa az, se a tulajdon fejedre ne esküdjél, mer* egyetlen hajszálat sem tehetsz fehérre vagy feketévé.

Legyen pedig a ti beszédeitek: az igen igen, a nem nem, ami ezeken felül van, az a gonosztól van.

Hallottátok, hogy, megmondattok: „Szemet szemért, fogat fogért.”

Én pedig azt mondom nektek, hogy gonoszért gonosszal ne fizessetek, hanem aki arcul üt jobbról, tartsd neki oda a balt is.

Aki el akarja perelni az alsóruhádát, engedd oda neki a felsőt is.

Aki egy mértföldre akar kényszeríteni, menj el vele kettőre.

Aki kér tőled, adj neki és aki kölcsönt kér, ne utasítsd el.

Hallottátok, hogy megmondattok: „Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet.”

Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és üldöznek titeket,

hogy így fiaj legyetek a ti mennyei Atyátoknak, mert ő felhozza napját jókra és gonoszokra és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.

Mert ha azokat szeretitek, akik benneteket szeretnek, mi jutalmat kaphattok? Nem teszik-e ugyanazt a vámszedők is?

És ha csak testvéreitekkel szemben vagytok kedvesek, mi különös cselekedetek? Nem teszik-e ugyanazt a pogányok is?

Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.

Vigyázzatok arra, hogy kegyességteket ne gyakoroljátok az emberek előtt azért, hogy nektek mutogassatok, mert különben a ti mennyei Atyátoknál jutalmatok nem lesznek.

Mikor tehát alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberek megdicséressék őket. Bizony mondom nektek, elvették jutalmukat.

Te pedig, ha alamizsnát osztasz, ne tudja a te balkezed, mit cselekszik a jobbkezed,

hogy a te alamizsnálkodásod titokban maradjon, a te Atyád pedig, aki titkon lát téged, megfizet neked.

És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, mert azok szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon megállva imádkozni, hogy az embereknek feltűnjenek. Bizony mondom nektek, elvették jutalmukat.

Te pedig mikor imádkozol, menj be a te magános szobádba s bezárva az ajtód, imádkozzál a te Atyádhoz, aki rejtve van és a te Atyád, aki titkon lát téged, megfizet neked.

Mikor pedig imádkoztok, ne legyetek szószaporítók, mint a pogányok, mert azok hiszik azt, hogy bőbeszédűségük révén hallgattatnak meg.

Ne legyetek hát azokhoz hasonlók, mert a ti Atyátok tudja, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek őt.

Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, azonképpen a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké, ámen.

Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, nektek is megbocsát a ti mennyei Atyátok, ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Mikor pedig böjtöltök, ne legyetek komor ábrázatúak, mint a képmutatók. Mert azok eltorzítják arcukat, hogy az emberek lássák, hogy böjtölnek. Bizony mondom nektek, hogy elvették jutalmukat.

Te pedig, ha böjtölsz, kend meg a fejedet és mosd meg az orcádat,

hogy ne az emberek lássanak böjtölni, hanem a te Atyád, aki titkon van és a te Atyád, aki titkon lát téged, megfizet neked.

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket e földön, ahol rozsdá és moly megemészti, és ahol tolvajok kiássák és ellopják azt,

hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem rozsdá, sem moly meg nem emészti és ahol tolvajok ki nem ássák és el nem lopják.

Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is.

A testnek lámpása a szem. Ha tehát jó a szemed, egész tested megvilágított lesz,

ha ellenben rossz a szemed, egész tested sötét lesz. Ha tehát a benned lévő világosság sötétség, mekkora a sötétség!

Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy gyűlöli az egyiket és szereti a másikat, vagy ragaszkodik az egyikhez és utálja a másikat. Nem szolgálhattok az

Annak okáért azt mondom tinektek, ne aggodalmaskodjatok a ti életetekről, hogy mit egyetek vagy mit igyatok, sem a ti testetekről, hogy mivel ruházkodjatok. Nem drágább-e az élet, mint az eledel és a test, mint az öltözet?

Nézzétek az égnek madarait, hogy sem nem vetnek, sem nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak, a ti mennyei Atyátok mégis eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal drágábbak azoknál?

Kicsoda pedig az ti közületek, aki bármilyen gondoskodással meg tudná toldani életének idejét csak egy arasnyival is!?

A ruháról is mit aggodalmaskodtok? Figyeljétek meg a mezők liliomait, hogyan növekednek? Nem fáradoznak és nem fonnak.

Pedig azt mondom nektek, hogy Salamon sem öltözködött úgy teljes dicsőségében sem, mint ezek bármelyike.

Ha tehát az Isten a mező fűvét, mely ma van és holnap a kemencébe vettetik, ekképpen ruházza, mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhitűek!

Ne aggodalmaskodjatok hát ezt mondván: Mit együnk, mit igyunk, vagy mivel ruházkodjunk?

Mert mindezek a pogányok töprenkednek. Hiszen tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezek nélkül szűkölködtek.

Hanem keressétek mindenekelőtt az Istennek országát és igazságát és ezek mind megadatnak tinektek.

Ne aggasszon hát benneteket a holnap, mert a holnap majd gondoskodik magáról. Elég a napnak a maga baja.

Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek.

Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek is.

Miért látod meg a szálkát, mely a te testvéred szemében van, holott a magad szemében levő gerendát észre sem veszed?

Avagy hogyan mondhatod a te testvérednek: hadd vetem ki szemedből a szálkát, mikor íme. a te szemedben gerenda van?

Képmutató, vesd ki előbb a magad szeméből a gerendát s csak akkor gondold arra, hogy kivesd a testvéred szeméből a szálkát.

Ne adjátok az ebeknek azt, ami szent, se a ti gyöngyeiteket ne dobjátok a disznók elé, nehogy megtapossák azokat lábaikkal s azután nektek fordulva széttépjenek titeket.

Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyílik nektek.

Mert mindenki, aki kér, kap, aki keres, talál és aki zörget, annak megnyílik.

Avagy melyik az az ember közületek, aki, ha a fia kenyeret kér tőle, követ adna neki?

Vagy ha halat kér, kígyót ad-e neki?

Ha tehát ti, gyarló emberek, tudtok jót adni a ti gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei atyátok azoknak, akik őt erre kérik.

Amit akartok tehát, hogy az emberek meglegyenek nektek, ugyanazt tegyétek meg ti is azoknak, mert ez a törvény és a próféták.

Menjetek be a szoros kapun, mert tágas a kapu és széles az út, amely pusztulásra visz és sokan vannak, akik azon járnak,

ellenben szoros a kapu és keskeny az út, amely az életre visz és kevesen vannak, akik azt megtalálják.

Őrizkedjete a hamis prófétáktól, akik hozzátok juhok ruhájában közelítenek, holott belül ragadozó farkasok.

Gyümölcsseikről ismertek rájuk. Avagy szednek-e tövisről szőlőt vagy bojtorjánról fügét?

Ezenképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a korhadt fa pedig silány gyümölcsöt terem.

Nem teremhet a jó fa silány gyümölcsöt, sem a korhadt fa nem teremhet jó gyümölcsöt.

Minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágatik és tűzre vettetik,

így hát az ő gyümölcsseikről ismertek rájuk.

Nem mindenki, aki azt mondja nekem: Uram. Uram! megýén be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-e és nem a te nevedben úztünk-e ördögöket és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát?

És akkor vallást teszek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok el tőlem, ti gonoszság cselekedői!

Aki tehát ezeket az én beszédeimet hallgatja és megtartja, azt én a bölcs emberhez hasonlítom, aki a házát kősziklára építette.

És lecsapott a zápor, kiöntötték a folyók és zúgtak a szelek és rázúdultak arra a házra, de nem dőlt össze, mert kősziklára alapozták.

Aki ellenben hallgatja az én beszédemet, de nem tartja meg, az ahhoz a balga emberhez hasonló, aki házát fűvényre építette.

És lecsapott a zápor, kiöntötték a folyók és zúgtak a szelek és rázúdultak arra a házra és összedűlt és nagy volt a zuhanása.

És lőn hogy mikor Jézus ezeket a beszédeket bevégezte, elcsodálkozott a sokaság az ő tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek teljes hatalma van és nem úgy, mint az írástudók.

Mikor pedig a hegyről leszállt, nagy sokaság ment utána.

És íme, odamenvén hozzá, leborult előtte egy bélpoklos, mondván: Uram, ha akarsz te megtisztíthatsz engemet.

Jézus a kezét kinyújtva, megérintette őt, mondván: Akarom, tisztulj meg! És tüstént letisztult az ő poklossága.

S monda neki Jézus: Vigyázz, senkinek el ne mondd, hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak és vidd fel a Mózes által megszabott áldozatot bizonyságul nekik.

Mikor pedig bement volna Kapernaumba, egy százados ment oda hozzá, kérve őt

és mondván: Uram, az én szolgám otthon gutaütötte fekszik és szörnyen kínlódik.

Monda neki: Odamegyek és meggyógyítom őt.

A százados pedig felel: Uram, nem vagyok én arra méltó, hogy bejőjj az én födelem alá, hanem csak szóval mondjad és meggyógyul az én szolgám.

Mert hiszen én is felsőség alatt álló ember vagyok és alattam is vannak vitézek, s ha valamelyiknek azt mondom: Eredj el, elmegy, és a másikkal: Jer ide, odajön, vagy a szolgámnak: Tedd ezt, megteszi.

Jézus ennek hallatára elcsodálkozott és monda kísértőinek: Bizony, mondom, még Izraelben sem találtam ekkora hitet.

De mondom nektek, sokan eljönnek majd napkeletről és napnyugatról és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal együtt a mennyek országában,

az ország fiai pedig kivettetnek a külső sötétségre. Ott lesz majd sírás és fogaknak csikorgatása!

És monda Jézus a századosnak: Eredj el, legyen a te hited szerint! És meggyógyult az ő szolgája abban az órában.

Jézus Péter házába bemenvén, látta, hogy annak napa lázban fekszik.

És megfogta a kezét és megszűnt a láza s fölkel és kiszolgáltta őt.

Mikor pedig beesteledett, sok ördögös embert vittek hozzá és ő szavával kiűzte a tisztátalan lelkeket és az összes betegeket meggyógyította,

hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta mondása: „Magára vette a mi erőtelenségeinket és hordozta a mi betegségeinket.”

Látván pedig Jézus, hogy nagy sokaság van körülötte, meghagyta, hogy menjenek át a túlsó partra.

És egy írástudó odamenvén hozzá, monda neki: Mester, én követlek, akárhova mégy!

És monda Jézus: A rókáknak van barlangjuk és az ég madarainak van fészük, de az Emberfiának nincs hova lehajtsa fejét.

Egy másik pedig a tanítványok közül azt mondta neki: Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat.

Jézus pedig azt mondta neki: Kövess engemet, hadd temessék el a halottak az ő halottaikat!

Ezután hajóra szállt és vele mentek tanítványai.

S íme nagy szélvész támadt a tengeren úgy, hogy a hajót a hullámok szinte elborították. Ő pedig aludt.

És tanítványai odamenvén hozzá, felköltötték őt mondván: Uram, ments meg minket, elveszünk!

És monda nekik: Mit féltek, ti kicsinyhitűek! Azután fölkelvén, megdorgálta a szeleket és a tengert és lőn nagy csendesség.

Az emberek pedig elcsodálkoztak, mondván: Micsoda egy ember ez, hogy még a szelek és a tenger is engedelmeskednek neki!

Mikor átment a túlsó partra, a gadarénusok földjére, két ördögössel találkozott, akik a sírboltokból jöttek elő és nagyon dühöngők voltak, annyira, hogy senki sem mert azon az úton járni.

S íme kiáltozni kezdtek: Mi közünk egymáshoz, te Istennek fia! Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj bennünket?

Távolabb pedig tőlük egy nagy disznócsorda legelészett.

És a gonosz lelkek kérték őt, mondván: Ha kiűzöl bennünket, küldj bele abba a disznócsordába.

S monda nekik: Eredjetek! És azok kimenvén, bevonultak a disznókba. És íme, az egész csorda a meredekről a tengerbe rohant és a vízbe fúlt.

A kondások pedig elfutottak és a városba bemenvén, mindent hírül adtak, még az ördögösök esetét is.

És íme az egész város kivonult, hogy meglássa Jézust és mikor meglátták, arra kérték, hogy távozzék el az ő vidékükéről.

És hajóra szállván, átkelt a tengeren, és elment az ő városába.

És íme, egy ágyban fekvő gutaütött beteget vittek hozzá. S látván Jézus azok hitét, monda a gutaütötteknek: Bízzál fiam, meg vannak bocsátva a te bűneid.

S némelyek az írástudók közül azt mondták maguk között: Ez gyalázkodik.

Jézus pedig ismervén az ő gondolataikat, monda: Miért gondoltok gonoszt a ti szívetekben?

Avagy melyik könnyebb: Ezt mondani: Meg vannak bocsátva a te bűneid? Vagy ezt mondani: Kelj fel és járj?

Hogy pedig megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnök megbocsátására, azt monda a gutaütötteknek: Kelj fel, vedd fel a te ágyadat és eredj haza!

És az felkelt és hazament.

A sokaság ennek láttára eltelt félelemmel és dicsőítette az Istent, aki ekkora hatalmat adott az embereknek.

Mikor Jézus onnét továbbment, egy embert látott a vámnál ülni, akinek Máté volt a neve, és így szólt hozzá: Kövess engemet! És az felkelvén, követte őt.

S lőn, hogy mikor a házban az asztalhoz ült, egyszerre sok vámszedő és bűnös ember ment oda és azok Jézussal és tanítványaival együtt szintén letelepedtek.

Mikor a farizeusok ezt látták, így szóltak a tanítványokhoz: Miért eszik a ti Mesteretek együtt a vámszedőkkel és a bűnösökkel?

Jézus pedig ezt hallván, monda nékik: Nem az egészségeseknek, hanem a betegeknek van szükségük orvosra.

Menjetek el és tanuljátok meg, mit jelent ez: „Irgalmasságot akarok és nem áldozatot.” Mert én nem azért jöttem, hogy az igazakat, hanem hogy a bűnösöket hívjam.

Akkor János tanítványai jöttek oda hozzá és azt kérdezték: Hogy van az, hogy mi, meg a farizeusok sokat, böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?

És monda nekik Jézus: Gyászolhat-e a násznép addig, míg a vőlegény velük van? De eljön az idő, amikor elviszik tőlük a vőlegényt és akkor majd böjtölnek.

Senki sem vet pedig új posztóból való foltot ócska ruhára, mert a folt kiszakítja a ruhát és a szakadás annál nagyobb lesz.

Új bort sem töltönek ócska tömlőkbe, mert különben a tömlők elrepednek, a bor kifolyik, és a tömlők elpusztulnak. Hanem az új bort új tömlőkbe töltik és mindkettő megmarad.

Míg ezeket mondotta nekik, íme egy főember jött hozzá és leborulva kérte őt: Az én leányom éppen most halt meg, de jöjj, vesd rá a kezedet és fel fog éledni.

S Jézus felkelt, követte őt, valamint a tanítványai is.

És íme egy asszony, aki tizenkét esztendő óta vérfolyásban szenvedett, hátúiról hozzáférközvé, megérintette ruhájának szegélyét.

Mert így gondolkozott: Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.

Jézus pedig hátrafordulván és meglátván őt, monda: Bízzál leányom, a te hited megtartott tégedet! És meggyógyult az asszony abban az órában.

S bemenvén Jézus a főember házába és meglátván a síposokat és a siratok tömegét,

monda nekik: Menjetek, innét, mert a leányka nem halt meg, hanem aluszik. És azok kinevették őt.

Mikor azután a sokaságot kikergették, bement, megfogta a leányka kezét és az felkelt.

És ennek a híre elterjedt ázom az egész vidéken.

Mikor Jézus onnét tovább ment, két vak ment utána, kiáltozván: Dávidnak fia, könyörülj rajtunk!

Mikor aztán a házba bement, hozzájárultak a vakok és monda nekik Jézus: Hiszitek, hogy én ezt meg tudom cselekedni? Mondának neki: Igen, Uram!

Akkor megérintette a szemeiket, mondván: Legyen nektek a ti hitetek szerint!

És megnyíltak az ő szemeik. S Jézus rájuk parancsolt, mondván: Vigyázhatok, senki meg ne tudja!

De azok, amint kimentek, elterjesztették az ő hírét az egész vidéken.

Alig hogy azok eltávoztak, egy néma embert vittek hozzá, akit az ördög tartott megszállva.

S mikor a gonoszleket kiűzte, megszólalt a néma. És a sokaság csodálkozott, mondván: Sohasem történt még ilyen eset Izraelben!

A farizeusok pedig azt: mondták: Az ördögök fejedelmével űzi ki az ördögöket.

Ezután bejárta Jézus az összes városokat és falvakat, tanítván azok zsinagógáiban és hirdette az Isten országának evangéliomát és gyógyított mindenféle nyavalyát és bajt.

Mikor pedig a sokaságon végignézett, megesett a szíve rajtuk, mert olyan elhagyottak és lezüllöttek voltak, mint a pásztorukat vesztett juhok.

Akkor mondta tanítványainak: Az aratnivaló sok, de az arató kevés,

kérjétek azért az aratás urát, küldjön munkásokat az ő aratásába.

Azután magához szólította 12 tanítványát, hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkeken, hogy azokat kiűzzék és meggyógyítsanak minden betegséget és minden bajt.

A tizenkét apostol neve pedig a következő: első Simon, akit Péternek neveztek, azután András az ő testvére, Jakab Zebedeus fia és annak testvére János,

Fülöp és Bertalan, Tamás és a vámszedő Máté, Alfeus fia Jakab és Lebbeus, másik nevén Taddeus, a túlbuzgó Simon és Júdás Iskariótes, az áruló.

Ezt a tizenkettőt küldötte ki Jézus, meghagyván nekik, hogy: Pogányok útjára ne térjete, se a szamaritánusok városába be ne menjete,

hanem menjete inkább Izrael házának eltévedt juhaihoz.

Elmenvén pedig hirdesséte, hogy elközelgett a mennyeknek országa.

Betegeket gyógyítsatok, halottakat keltsetek életre, belpoklosokat tisztítsatok meg, gonoszleleket űzzete ki. Ingyen vettéte, ingyen adjátok.

Se aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt ne rakjatek öveitekte;

se útításkát, se váltóruhát, se sarut, se botot ne vigyete, mert méltó a munkás a maga kenyérére.

Ha pedig valamelyik városba vagy faluba bementek, tudakoljátok meg, kicsoda méltó abban s maradjatek ott, míg tovább nem mentek.

Mikor pedig a házba bementek, köszöntsétek azt.

S ha méltó az; a ház, szálljon reá a ti békességetek, ha pedig nem méltó, akkor a ti békességetek szálljon vissza rátok.

És ha nem fogadnak be titeket és beszédeteket sem hallgatják meg, mikor abból a házból vagy abból a városból kimentek, verjétek le még a lábaitok porát is.

Bizony mondom nektek, könnyebb sorsa lesz az ítélet napján Sodorna és Gomora földjének, mint annak a városnak.

Íme, úgy küldelek el benneteket, mint juhokat a farkasok közé. Legyetek hát okosak, mint a kígyók és hamisság nélkül valók, mint a galambok.

Őrizkedjete pedig az emberektől, mert előljáróságok elé visznek titeket és zsinagógáikban megostoroznak,

sőt helytartók és királyok kezébe adnak titeket én miattam, bizonyságul önmaguk és a pogányok ellen.

Mikor pedig kézre adnak benneteket, ne töprengjete azon, hogyan, vagy mit beszéljete, mert abban az órában majd megadatik nektek, hogy mit mondjatok.

Mert nem ti magatok beszélte, hanem a ti Atyátok lelke az, aki általatok szól.

Halálra adja pedig a testvér testvérét, az apa a fiát s gyermekek támadnak szüleikre és megölik őket.

És mindenki meggyűlöl benneteket az én nevem miatt, de aki mindvégig kitart, üdvözü!

Ha pedig az egyik városban üldöznek titeket, fussatok a másikba, mert bizony mondom nektek, nem jártátok végig Izrael városait, mire elérkezik az Emberfia.

Nem feljebbvaló a tanítvány a mesterénél, sem a szolga az ő uránál.

Elég a tanítványnak, ha olyanná válik, mint a mestere és a szolgának, ha olyanná lesz, mint az ura. Ha a ház gazdáját Belzebubnak hívják, mennyivel inkább az ő háza népét.

Ne féljete hát tőlük, mert nincsen titok, mely napvilágra nem jönne, sem rejtett dolog nincs, mely ki nem tudódnék.

Amit sötétben mondok nektek, ti nyíltan beszéljete és amit súgva hallotok, hirdesséte a háztetőkről.

És ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, de a lelket megölni nem tudják, hanem inkább attól féljete, aki úgy a lelket, mint a testet el tudja veszteni a gyehennában.

Nemde két verebecskét adnak egy fillérért? S mégis azok közül egy sem esik le a földre a ti Atyátok akarata nélkül.

Nektek pedig fejete hajszájai is mind számon vannak tartva.

Ne féljete tehát: ti sok verébnél többet érte.

Aki tehát vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt,
aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.

Ne gondoljátok, hogy békességet hozni jöttem én a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet
hozzak, hanem harcot.

Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak a fiú és az apja, a leány és az anyja, a meny és a
napa között,

és ellensége legyen az embernek a tulajdon háznépe.

Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó énhozzám, és aki jobban szereti a fiát
vagy a leányát, mint engem, az nem méltó énhozzám.

És aki nem veszi fel a maga keresztyét és úgy nem követ engem nem méltó énhozzám!

Aki életét megtalálja, elveszti azt, és aki életét elveszti énért, megtalálja azt.

Aki titeket befogad, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött.

Aki prófétát fogad be a próféta nevéért, a próféta jutalmában részesül, és aki igazat fogad be igaznak
névéért az igaznak jutalmat kapja.

Es aki e kicsinyek közül csak egynek is üdítő italt nyújt, egyedül a tanítvány névért, bizony mondom
nektek nem fogja elveszteni a jutalmát.

És lőn mikor Jézus a tizenkét tanítványának adott utasításokat bevégezte, elment onnét, hogy a
városokban tanítson és prédikáljon.

János pedig, mikor a börtönben Jézus cselekedeteinek hírét vette, elküldte hozzá két tanítványát

és azt kérdezte, tőle: Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várjunk?

És Jézus azt felelte nekik: Menjetek el és adjátok hírül Jánosnak, amiket hallotok és láttok:

a vakok újra látnak, a sánták járnak, a belpoklosok megtisztulnak, a süketek hallanak, a halottak
feltámadnak, a szegényeknek az evangélium hirdettetik

és boldog, aki én rajtam meg nem botránkozik!

Mikor pedig azok eltávoztak, Jézus a sokaságnak így kezdett beszélni Jánosról: Mit látni mentetek ki a
pusztába? Nádszálat talán, melyet a szél hajtogat?

Vagy mit látni mentetek ki? Finom ruhákba öltözött embert talán? De hiszen a finom ruhát viselő
emberek a királyok palotáiban élnek!

Nos hát mit látni mentetek ki? Prófétát talán? Bizony mondom nektek, prófétánál is nagyobb
láttatok.

Mert ő az, akiről meg van írva: „Íme, elküldöm az én követemet teelőtted, aki elkészíti előtted a te
utadat.”

Bizony mondom nektek, nem támadt asszonyok szülöttei között nagyobb Keresztelő Jánosnál, de az Isten országában a legkisebb is nagyobb nálánál.

Keresztelő János fellépésétől kezdve pedig mind mostanáig erős versengés folyik a mennyek országáért és az erők foglalják azt el.

Mert a próféták mindnyájan és a törvény is Jánosig prófétáltak

és ha tudni akarjátok, ő az az Illés, akinek el kellett jönnie.

Akinek füle van, hallja meg.

Ezt a nemzetséget pedig mihez hasonlítsam? Hasonlít a piacon ülő gyermekekhez, akik ezt kiáltozzák pajtásaiknak:

Sípolgattunk nektek és nem táncoltatok, siránkoztunk és nem jajgattatok!

Jött ugyanis János, aki se nem evett, se nem ivott s azt mondják: Ördög szállta meg!

Jött az Emberfia, aki eszik is, iszik is és azt mondják rá: Lám a falánk és iszákos ember, a vámszedők és bűnösök barátja! És a bölcsességet annak cselekedetei igazolták.

Akkor korholni kezdte azokat a városokat, amelyekben a legtöbb csodája történt, mivelhogy nem tértek meg.

Jaj neked Korazin, jaj neked Bétsaida, mert ha Tiruszban és Szidonban történtek volna azok a csodák, amelyek tibennetek történtek, daróc ruhában és hamuban ülve már régen megtértek volna!

Különben azt mondom nektek: Tirusznak és Szidonnak könnyebb lesz a sorsa az ítélet napján, mint tinektek.

És te Kapernaum, nem magasztal-tattál-e fel az égig? Bizony a pokolig vettetel alá, mert ha Szodomában történtek volna azok a csodák, amelyek tebenned történtek, máig is állana.

Különben azt mondom nektek, hogy Szodomának könnyebb lesz a sorsa az ítélet napján, mint teneked!

Ebben az időben mondotta Jézus: Magasztallak tégedet, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy mindezeket elrejtetted a bölcsék és a tudósok előtt és kis gyermekeknek jelentetted meg.

Igen, Atyám, mert így találtad jónak.

Mindent rám bízott az én Atyám és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú és akinek a Fiú őt kijelenti.

Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik fáradtak és megterheltek vagytok és én megnyugtatlak titeket.

Vegyétek fel az én igámat és tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű!

Akkortájt Jézus szombatnapon kalászos mezőn haladt át. Tanítványai pedig, mivelhogy megéheztek, kezdték a kalászokat szaggatni és enni.

A farizeusok pedig ezt látván, így szóltak hozzá: íme, a te tanítványaid olyant cselekesznek, amit szombatnapon nem szabad tenni.

Ő pedig monda nekik: Nem olvastátok-e, mit tett Dávid, mikor megéhezett ő is, meg az emberei is?

Hogyan ment be az Isten házába, hogyan ette meg az oltári kenyereket, amiket sem neki, sem az embereinek nem lett volna szabad megenni, csak egyedül a papoknak?

Vagy nem olvastátok-e a törvényben, hogy a papok szombatnapon a templomban a szombatot megtörik és mégsem vetkeznek?

Azt mondom pedig nektek, hogy nagyobb van itt a templomnál is.

És ha tudnátok, mit jelent ez a mondás: „Irgalmasságot akarok és nem áldozatot”, akkor nem ítéltétek volna el az ártatlanokat.

Mert az Emberfia ura a szombatnak.

És onnét tovább haladván, bement azok zsinagógájába.

És íme volt ott egy száradtkezű ember. És hogy bevádolhassák őt, azt kérdezték tőle: Szabad-e szombatnapon gyógyítani?

Ő pedig monda nekik: Melyik az az ember közületek, aki ha van egy juha és az szombatnapon verembe esik, meg nem ragadja és ki nem húzza azt?

Mennyivel drágább pedig az ember, mint a juh! Szabad tehát szombaton jót tenni.

Akkor így szólt ahhoz az emberhez: Nyújtsd ki a kezedet! Az kinyújtotta és olyan éppé lőn, mint a másik.

Akkor a farizeusok kimentek és tanácskoztak, hogy pusztítsák őt el.

Jézus tudta ezt, azért elment onnét és nagy sokaság követte őt és ő mindnyájukat meggyógyította, de lelkűkre kötötte, hogy ne terjesszék az ő hírét.

Hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta mondása:

„Íme az én szolgám, akit választottam, akit szerettem és akiben az én lelkem gyönyörködik: rábocsátom az én lelkemet és ítéletet hirdetek a népeknek.

Nem verseng, nem is hangoskodik, az utcákon senki sem hallja a szavát.

Az összeroppant nádszalat nem töri el, a pislogó mécset el nem oltja, míg az ítéletet diadalra nem juttatja.

És az ő nevében bizakodnak a pogányok."

Akkor egy ördögtől megszállt embert vittek hozzá, aki vak és néma volt, és meggyógyította őt úgy, hogy beszélt és látott.

És az egész sokaság magából kikelve monda: Csak nem ez talán a Dávid fia?

A farizeusok pedig ezt hallván, így szóltak: Csak a gonoszlelkek fejedelmével, Belzebubbal űzheti ez ki a gonoszlelkeket!

Jézus pedig ismervén az ő gondolatukat, azt monda nekik: Minden ország, amelyik önmagával meghasonlik, elpusztul és egy város, avagy ház sem állhat fenn, amelyik önmagával meghasonlik.

És ha a Sátán kiűzi a Sátánt, úgy önmagával hasonlóít meg, hogyan állhat tehát fenn az ő országa?

És ha én a Belzebubbal űzöm ki a gonoszlelkeket, hát a ti fiaitok kivel űzik ki? Emiatt ők ítélnek meg benneteket.

Ha ellenben én az Isten lelkével űzöm ki a gonoszlelkeket, úgy elérkezett már hozzátok az Isten országa.

Avagy hogyan bírna bárki is behatolni az erősnek házába és elrabolni az ő holmiját, ha előbb meg nem kötözi azt az erőset és akkor fosztja ki annak a házáat!

Aki nincsen velem, ellenem van az és aki nem gyűjt velem, tékozol az.

Ezért azt mondom nektek: Minden bűn és minden káromlás megbocsáttatik az embereknek, de a Szentlélek káromlása nem bocsáttatik meg.

Ha valaki az Emberfia ellen emel szót, megbocsáttatik neki, de aki a Szentlélek ellen szól, az nem bocsáttatik meg annak sem ezen, sem a másvilágon.

Vagy jónak tartjátok a fát és az ő gyümölcsét is, vagy romlottnak tartjátok a fát és annak gyümölcsét is, mert a fa a gyümölcseről ismerhető meg.

Ti viperafajzat, hogyan is tudnátok ti jól beszélni, mikor gonoszok vagytok! Mert a szívnek teljességéből szól a száj.

A jó ember az ő jó kincséből vesz elő jót, a rossz ember pedig gonosz kincséből rosszat.<CL> Mondom pedig nektek, hogy minden haszontalan beszédért, amit az emberek elmondanak, számot adnak majd az ítélet napján,

mert beszédeidből ismerte tel igaznak és beszédeidből ítéltetel el.

Akkor az írástudók és a farizeusok közül némelyek szót emelvén, ezt mondták neki: Mester, jelet szeretnénk tőled látni.

Ő pedig így felelt azoknak: A gonosz és parázna nemzedék jelet kíván, de nem adatik neki más jel, mint Jónás próféta jele.

Mert amint Jónás három nap és három éjjel a cethal gyomrában volt, úgy lesz az Emberfia is három nap és három éjjel a földnek mélyében.

Ninivebeli emberek kelnek majd életre az ítélet napján ezzel a nemzedékkel együtt és elítélik ezt, mert ők Jónás beszédére megtértek s lám, itt nagyobb van, mint Jónás.

A Dél királynéja kél majd fel az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt és elítéli ezt, mert ő eljött a világ végéről, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét s lám, itt nagyobb van, mint Salamon.

Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, sivár helyeken barangol, keresve, de nem találva nyugalmat.

Akkor így szól: Visszatérek az én hajlékomba, ahonnét jöttem. És odaérve üresen, kitisztogatva és feldíszítve találja azt

Akkor megfordul, magához vesz más hét lelket, önmagánál is gonoszabbakat és bemenvén, megtelepedszik ott. És annak az embernek állapota gonoszabb lesz, mint az első volt. Így lesz ezzel a gonosz nemzedékkel is.

Még beszélt a sokaságnak, s íme az ő anyja és testvérei megálltak odakint, szólni akarván vele.

Egy ember pedig tudtára adta ezt neki: íme a te anyád és testvéreid kint állnak és beszélni szeretnének veled.

Ő pedig felelvén monda a hozzászólónak: Ki az én anyám és kik az én testvéreim?

S kiterjesztvén kezét tanítványaira, ezt monda: íme az én anyám és az én testvéreim?

Mert aki az én mennyei Atyám akaratát cselekszi, az nekem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.

Aznap Jézus kimenvén a házból, leült a tengerparton

és nagy sokaság gyülekezett hozzá, hogy a hajóba ment leülni, a sokaság pedig a parton állt.

És sokat beszélt nekik példázatokban, mondván: íme a magvető kiment vetni.

Vetés közben némelyik mag az útfélre esett s jöttek a madarak és felkapkodták azt.

Némelyik mag pedig a köves helyre hullott, ahol nem volt elegendő földje és hamarosan kihajtott, mert nem volt mélyen a földben,

de mikor a nap delelőre hágott, kiszült és mivel nem volt gyökere, elszáradt.

Ismét más mag a tövises földre esett s mikor a tövisek megnőttek, elnyomták azt.

Más mag a jó földbe hullott és termést hozott, ki száz, ki hatvan, ki meg harminc annyit.

Akinek füle van, hallja meg!

Akkor odamentek hozzá a tanítványok mondván: Miért beszélsz nekik példázatokban?

Ő pedig feleli: Mert nektek megadatott, hogy megértsétek a mennyek országának titkait, azoknak ellenben nem adatott meg.

Mert akinek van, annak adatik és többje lesz, akinek pedig nincsen, amiye van is elvételik tőle.

Azért beszélek nekik példázatokban, mert nézván, nem látnak és hallgatván, nem hallanak, se nem értenek.

És beteljesedik rajtuk Ézsaiás jóvendölése, mely azt mondja: „Füleitekkel hallotok, de nem értitek meg, szemeitekkel néztek, de nem látjátok át,

mert eltompult ennek a népnek a szíve, füleikkel nehezen hallottak és szemeiket behunyták, hogy a szemeikkel valahogy ne lássanak, füleikkel ne halljanak és elméjükkel ne értsenek és meg ne térjenek és meg ne gyógyítsam őket!"

A ti szemeitek azonban boldogok, hogy látnak és füleitek, hogy hallanak.

Mert bizony mondom nektek, hogy sok próféta és sok igaz ember kívánta látni, amiket ti láttok, de nem látta s hallani, amiket ti hallotok, de nem hallotta.

Halljátok meg tehát, mit jelent a magvető példázata.

Vannak, akik hallják a mennyek országáról szóló Igét, de nem értik meg s eljön a gonosz és kikapkodja a szívükbe esett magot. Ezeket példázza az útfélre esett mag.

A köves helyre esett mag pedig azokat példázza, akik, mikor az Igét hallják, azonnal nagy mohósággal fogadják,

de nincs gyökere bennük, hanem csak ideig-óraig való és ha szorongattatás vagy üldöztetés éri őket az Ige miatt, mindjárt elbotlanak.

A tövisek közé esett mag pedig azokat jelenti, akik hallják ugyan az Igét, de az élet gondjai és a gazdagság csalárdsága elfojtják azt, úgy hogy termést nem hoz.

Végül a jó földbe esett mag azokat példázza, akik hallják és megértik az Igét, ugyanazért az meg is hozza termését, kiben száz, kiben hatvan, kiben harmincannyit.

Másik példázatot mondott nekik: Hasonlatos a mennyeknek országa ahhoz az emberhez, aki tiszta magot vetett el a földjébe.

Éjnek idején eljött az ellensége, konkolyt hintett a búza közé és eltávozott.

Mikor azután a vetés szárba szökött és termést hozott, meglátszott a konkoly is.

Ekkor a gazda szolgálai odamentek hozzá és azt mondták neki: Uram, nem tiszta magot vetettél-e a földedbe, honnét van hát benne konkoly?

Az pedig monda: Valamelyik ellenségem cselekedte ezt. A szolgák pedig mondák neki: Akarod-e hát, hogy elmenjünk és összeszedjük?

Ő pedig feleli: Nem, nehogy mikor a konkolyt szeditek, azzal együtt a búzát is kitépjétek.

Hagyjátok együtt felnőni az aratásig s majd aratáskor meghagyom az aratóknak: Szedjétek össze előbb a konkolyt és kössétek kévékbe, hogy elégessék, a gabonát pedig takarítsátok a csűrömbé.

Más példázatot is mondott nekik: Hasonló a a mennyeknek országa a mustármaghoz, melyet az ember fog és elvet a földjébe.

Ez az összes magvak között a legkisebb ugyan, de mikor felnövekszik, legnagyobb a cserjék között és szinte fává fejlődik, úgy, hogy eljönnek az ég madarai és fészket raknak ágam.

Még ezt a példázatot is mondotta nekik: Hasonló a mennyeknek országa a kovászhoz, melyet az asszony fog és belekever három mérce lisztbe, míg az egészét meg nem keleszti.

Mindezeket példázatokban mondotta Jézus a sokaságnak és példázat nélkül semmit nem mondott nekik,

hogy így teljék be Ézsaiás próféta mondása: „Megnyitom az én számat példázatokban, feltárom a világ alapvetése óta elrejtett dolgokat.”

Akkor elbocsátotta Jézus a sokaságot és hazament. Tanítványai hozzá járulván, kérték őt: Magyarázd meg nekünk a szántóföldön nőtt konkoly példázatát.

És ő felelvén, monda: Aki a tiszta magot veti, az az Emberfia.

A szántóföld a világ, a tiszta mag az Isten országának fiai, a konkoly pedig a gonosznak fiai.

Az ellenség, aki a konkolyt veti, az ördög, az aratás a világ vége, az aratók pedig az angyalok.

Amiképpen tehát a konkolyt összegyűjtik és elégetik, úgy történik majd a világ végén is:

elküldi az Emberfia az ő angyalait és ezek összegyűjtik az ő országából az összes botránkozásokat és mindazokat, akik gonoszt cselekesznek,

s belevetik azokat a tüzes kemencébe. Lesz ott sírás és fogaknak csikorgatása.

Akkor az igazak fénylenek majd, mint a nap, az ő Atyjuknak országában. Akinek füle van a hallásra, hallja meg!

Ismét hasonló a mennyeknek országa a földben elrejtett kincshez, melyet az ember, mikor rátalál, eltitkol s örömében elmegy, amije van, mindenét eladja és megveszi azt a földet.

Ismét hasonló a mennyeknek országa ahhoz a kereskedőhöz, aki drágagyöngyök után kutat

és mikor egy nagy értékű igazgyöngyre bukkan, elmegy, mindenét eladja és megveszi azt.

Ismét hasonló a mennyeknek országa a tengerbe vetett hálóhoz, amely minden fajta halat bekerít,

s melyet, mikor megtelik, a halászok kihúznak és a parton leülve, a szép halakat bárkába teszik, a hitványát pedig visszadobálják.

így lesz majd a világ végén is: eljönnek az angyalok és a gonoszokat az igazak közül kikülönítik,

és belevetik a tüzes kemencébe. Lesz ott sírás és fogaknak csikorgatása.

Megértettétek mindezeket? Mondák neki: Meg.

Ő pedig mondá: Annakokáért minden írástudó, aki a mennyek országáról oktatást nyert, hasonló ahhoz a gazdához, aki az ő raktárából újat és régit szed elő.

Lőn, hogy mikor Jézus ezeket a példázatokot bevégezte, eltávozott onnét.

És hazaérkezvén, tanította őket a zsinagógájukban, úgy hogy azok csodálkozva mondogatták: Honnét van ennek ez a bölcsessége és hatalma?

Avagy nem ez-e amaz ácsmester fia? Nem az ő anyját hívják-e Máriának és nem az ő testvérei-e Jakab, Jósé, Simon és Júdás?

És nőtestvérei is nem itt laknak-e mind minálunk? Hol vette hát ő mindezeket?

És megbotránkoztak rajta. Jézus pedig monda nekik: Sehol sem részesül a próféta oly kevés tiszteletben, mint a tulajdon hazájában és házában.

És hitetlenségük miatt nem is lett ott sok csodát.

Ebben az időben hallotta meg Heródes negyedes fejedeleme Jézus hírét.

És azt mondta szolgálóinak: Ez Keresztelő János, ő támadt fel a holtak közül, ezért van benne ilyen csodatévő erő.

Heródes ugyanis Jánost elfogatta, megkötöztette és börtönbe vetette az ő testvérenek, Fülöpnek a felesége, Heródiás miatt.

Mert azt mondta neki, János: Nem szabad neked őt magadévá tenned.

És meg is akarta őt ölni, de félt a néptől, mert az prófétának tartotta Jánost.

Mikor pedig Heródesnek születésnapját ünnepelték, Heródiás leánya ott táncolt előttük és igen tetszett Heródesnek,

úgy hogy esküvel fogadta, hogy akármit kér, megadja neki.

Az pedig anyja rábeszélésére azt mondta: Add nekem egy tálon Keresztelő Jánosnak a fejét.

A király erre elszomorodott, de esküje, meg a vendégei miatt megparancsolta, hogy tegyék meg.

És elküldvén, fejét vétette Jánosnak a börtönben.

És a fejet odahozták egy tálon és odaadták a leánynak, aki anyjának nyújtotta azt át.

János tanítványai pedig odamentek, elvitték a holttestet, eltemették, és elmenvén, hírül adták ezt Jézusnak.

Mikor ezt Jézus meghallotta, onnét egy hajón félrevonult a pusztába magánosan. Mikor ezt a sokaság meghallotta, a városokból gyalogosan utána ment.

S mikor kiszállt és meglátta a sokaságot, megszánta őket és betegeiket meggyógyította.

Estefelé odamentek hozzá tanítványai, mondván: Pusztá ez a hely és későre jár az idő, bocsásd el hát a sokaságot hogy a falvakba széledve, eleséget vegyenek maguknak.

Jézus azonban azt monda nekik: Nem szükséges, hogy elmenjenek, ti adjatok nekik enni.

De azok azt mondták: Nincs itt nekünk öt kenyérnél és két halnál egyebünk.

Ő pedig monda: Hozzátok azokat ide énnekem.

És elrendelte, hogy ültessék le a sokaságot a fűre, s miután fogta az öt kenyeret és a két halat, szemeit az égre emelve megáldotta és darabokra törve odaadta a kenyereket a tanítványoknak, a tanítványok meg a sokaságnak.

S mindnyájan ettek és jóllaktak, azután összeszedték a maradékokat tizenkét teli kosárral.

Voltak pedig az étkezők az asszonyokon és gyermekeken kívül csak férfiak mintegy ötezerén.

Ezután sürgette tanítványait, hogy azonnal hajóra ülve induljanak előre a túlsó partra, míg ő a sokaságot elbocsátja.

S miután a sokaságot elbocsátotta, felment egyedül a hegyre, hogy imádkozzék. Az est beálltával magában volt ott.

A hajó pedig már a tenger közepén járt a haboktól hányatva, mert szembe fúj a szél.

Az éjjeli negyedik őrváltás idején pedig, a tengeren járva, elérte őket,

Mikor a tanítványok meglátták őt a tengeren járva, megrémültek, mondván: Kísértet ez! És félelmükben kiáltozni kezdtek.

De Jézus azonnal szólt nekik, mondván: Bátorság, én vagyok, ne féljetek!

Erre megszólalt Péter és monda: Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy a hullámokon hozzád menjek.

Ő pedig monda: Jer! Péter kiszállt a hajóból és elindult a hullámokon Jézus felé.

Mikor azonban az erős szelet érezte, megijedt, s merülni kezdvén, kiáltozott: Uram, ments meg engemet!

Jézus nyomban kinyújtotta kezét, megragadta őt és monda neki: Óh, te kishitű, miért kételkedtél?

Mikor azután beszálltak a hajóba, elállt a szél.

Akik pedig a hajóban voltak, odamentek hozzá s leborultak előtte, mondván: Bizony, az Isten Fia vagy te!

Mikor azután átkeltek, a Genezáret földjére jutottak.

S mikor annak a helynek lakosai felismerlek őt, az egész vidékre hírnököket küldtek szét és odahordták hozzá a betegeket,

és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék. És akik csak megérintették, meggyógyultak.

Ekkor Jeruzsálemből jött írástudók és farizeusok fordultak Jézushoz, mondván:

Miért szegik meg tanítványaid a vének hagyományát, mivelhogy nem mossák meg kezeiket evés előtt?

És ő felelvén, monda nekik: Ti meg miért szegitek meg az Isten parancsolatját a ti hagyománytok kedvéért?

Mert az Isten azt parancsolta: „Tiszteld atyádat és anyádat”, és ismét: „Aki atyját, vagy anyját szidalmazza, halállal lakoljon”.

Ti pedig így tanítotok: Ha valaki azt mondja atyjának vagy anyjának, hogy áldozati ajándék az, ami tőlem neked járna, az nem vét az atya vagy anyja iránt való tisztelet ellen.

És ilyen módon érvénytelenné tették az Isten törvényét a ti hagyománytok kedvéért.

Képmutatók, helyesen prófétáit rólatok Ézsaiás, mondván:

„Ez a nép csak ajkaival tisztel engemet, de a szívük távol van éntőlem.

Pedig hiába tisztelnek, ha olyan tudományt tanítanak, amely emberek tanítása”.

S magához híván a sokaságot, monda nekik: Halljátok és értsétek meg:

nem az fertőzi meg az embert, ami a száján bemegy, hanem a mi a száján kijön, az teszi az embert tisztátalanná.

Akkor odamentek hozzá a tanítványai és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy a farizeusok e szavaid hallatára megbotránkoztak?

Ő pedig felelvén, monda: Minden növény, melyet nem az én mennyei Atyám ültetett kilépetik.

Hagyjátok őket: vak vezetői ők a világtalanoknak; ha pedig vak vezeti a világtalant, mind a ketten verembe esnek.

Ekkor megszólalt Péter és monda neki: Magyarázd meg nekünk ezt a példázatot.

Ő pedig monda: Hát még ti is mindig értelmetlenek vagytok?

Nem értitek, hogy minden, ami a szájon bemegy, a gyomorba kerül, és onnan kivettetik a maga helyére.

Ami azonban a szájon kijön, az a szívből ered és ez teszi az embert tisztátalanná.

Mert a szívből erednek a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, tolvajlások, hamis-tanúzsok, istenkáromlások.

Ezek teszik az embert tisztátalanná, de a mosatlan kézzel való étkezés nem teszi az embert tisztátalanná.

És eltávozván onnét Jézus, Tirusz és Szidort vidékére vonult.

És íme, azokról a tájakról egy kanaáni asszony ment ki hozzá s utána kiáltott mondván: Könyörülj rajtam, Uram, Dávidnak „Fia, az; én leányomat a gonoszlélek nagyon gyötri.

Ő azonban egy szót sem felelt neki. Ekkor a tanítványok mentek oda hozzá, és kérték: Bocsásd el őt, mert kiáltoz utánunk.

Ő pedig felelvén, monda: Nem küldettem én máshova, hanem csak Izrael házának elveszett juhaihoz.

Az asszony eközben odaérve, leborult előtte, mondván: Uram, könyörülj rajtam!

Ő pedig így felelt: Nem szabad a gyermekek kenyerét elvenni és az ebeknek vetni.

Az asszony azonban monda: Úgy van, Uram, de hát az ebek is esznek a morzsalékokból, amik az ő uraik asztaláról lehullanak!

Akkor felelvén Jézus, monda neki: Óh asszony, nagy a te hited, legyen a te kívánságod szerint! És meggyógyult a leánya abban az órában.

Onnét eltávozván, a galileai tenger mellékére ment és felmenvén a hegyre, ottan leült.

És nagy sokaság gyülekezett hozzá, akik között voltak sánták, vakok, süketek, csonkabonkák és egyéb betegek és lerakták ezeket lábaihoz és ő meggyógyította őket,

úgy hogy a sokaság csodálkozott, mikor látta, hogy a némák beszélnek, a csonkabonkák, megépülnek, a sánták járnak és a vakok látnak. És dicsőítették Izrael Istenét.

Akkor Jézus magához híván tanítványait, monda: Szánom ezt a sokaságot, mert már harmadnapja vannak velem és nincs mit enniök. Éhesen nem akarom őket elereszteni, nehogy útközben elepedjenek.

S mondának neki a tanítványok: Hol szerezhetnénk itt a pusztában annyi kenyeret, hogy ilyen nagy sokaságot kielégítsünk?

S monda nekik Jézus: Hány kenyeretek van? És ők felelék: Hét és valami kevés halacskánk.

Erre megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjék le a földre.

S vette a hét kenyeret és a halacskákat és imádkozván, megtörte s átadta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak.

Ettek mindnyájan és jóllaktak s a megmaradt darabokkal hét kosarat töltöttek meg.

Akik pedig ettek, az asszonyokon és a gyermekeken kívül négyezren voltak férfiak.

Ekkor elbocsátván a sokaságot, hajóba szállt és Magdala vidékére ment.

Akkor a farizeusok és a szaddúceusok odamentek hozzá és kísértő szándékkal arra kérték, hogy mutasson nekik égi jelet.

Ő pedig felelvén, monda: Alkonyatkor azt mondjátok: Jó idő lesz, mert piroslik az ég.

Reggel meg: Ma esni fog, mert borongva piroslik az ég. Képmutatók, hát az égnek képét el tudjátok bírálni és az idők jeleit nem tudjátok megítélni?

E gonosz és parázna nemzedék jelet kíván, de más jel nem adatik neki, mint Jónás próféta jele. S otthagyván őket, elment.

A tanítványok átmenvén a túlsó partra, elfelejtettek kenyeret vinni.

Jézus pedig monda nekik: Vigyázzatok és őrizzétek a farizeusok és szaddúceusok kovászatától.

Azok pedig tanakodtak maguk között, mondván: Azért mondja ezt, mert nem hoztunk kenyeret.

Tudván ezt Jézus, monda: Mit okoskodtok magatok közt, ti kishitűek, hogy nem hoztatok kenyeret.

Még most sem értitek és nem emlékeztek az ötezernek öt kenyérére, és hogy hány kosárral szedtetek össze?

Sem a négyezernek a hét kenyérére és hogy hány kosárral szedtetek össze?

Hogyan nem értitek hát, hogy én nem kenyerekről mondtam azt, hogy őrizzétek a farizeusok és szaddúceusok kovászatától?

Most aztán megértették, hogy nem azt mondta, hogy a kenyerek kovászatától őrizzék, hanem a farizeusok és szaddúceusok tanításától.

Mikor Jézus Cézárea Filippi vidékére ment, megkérdezte tanítványait, mondván: Kinek tartják az Emberfiát a népek?

Ők pedig felelék: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának.

Monda nekik: Hát ti kinek tartotok engemet?

Felelvén pedig Simon Péter, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.

Jézus erre azt monda neki: Boldog vagy te Simon, Jónás fia, mert nem test és vér jelentette ezt ki neked, hanem az én mennyei Atyám.

Én meg azt mondom teneked, hogy te Péter vagy és én ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat, és rajta a pokol kapui sem vesznek diadalmat.

És átadom neked a mennyek országának kulcsait, s amit megkötözol a földön, kötözve lesz az a mennyekben is, amit pedig megoldozol e földön, oldozva lesz az a mennyekben is.

Ezután meghagyta a tanítványoknak, hogy senkinek el ne mondják, hogy ő a Krisztus.

Ettől fogva kezdte Jézus az ő tanítványainak kinyilatkoztatni, hogy neki fel kell mennie Jeruzsálembe és sokat kell szenvednie a vénektől, papifejedelmektől és írástudóktól, s megöletnie, de harmadnapon feltámadnia.

Ekkor Péter félrevonván őt, feddő hangon ezt monda neki: Kíméld magadat Uram, ne essék ez meg teveled!

Ő pedig feléje fordulva, monda Péternek: Távozz tőlem sátán, megbotránkoztatasz engemet, mert nem az Istennek, hanem az embereknek dolgain jár az eszed!

Ezután azt mondta Jézus tanítványainak: Aki engemet követni akar, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét és úgy kövessen engemet.

Mert aki az életét meg akarja menteni, elveszti azt, aki pedig elveszti az ő életét énért, megtalálja azt.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat bárki is az ő lelkéért?

Mert az Emberfia eljövend Atyjának dicsőségében az ő angyalaival és akkor mindenkinek megfizet cselekedetei szerint.

Bizony mondom nektek, vannak az itt állók között olyanok, akik nem kóstolják meg addig a halált, míg nem látják eljönni az Emberfiát a maga országában.

Hat nappal ezután Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és ennek testvérét, Jánost és felvitte őket magukat egy magas hegyre.

És elváltozott a szemük láttára, orcája ragyogott, mint a nap, a ruhái meg olyan fehérek lettek, mint a napfény.

És íme megjelent nekik Mózes és Illés, amint ővele beszélgettek.

Ennek láttára Péter így szólt Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk, ha akarod, készítek itt három sátort, egyet neked, egyet Mózesnek, egyet Illésnek.

Még el sem végezte beszédjét, és íme fényes felhő borította be őket és szózat hallatszott a felhőből: Ez az én szerelmes fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!

Ennek hallatára a tanítványok arcukra borultak és nagyon megijedtek.

De Jézus odament hozzájuk, megérintette őket és szólt: Keljetek fel és. ne féljete!

És mikor szemeiket kinyitották, senki mást nem láttak, csak Jézust egyedül.

És a hegyről lemenvén, megparancsolta nekik Jézus, mondván: Senkinek se beszéljétek el, amit láttatok, míg az Emberfia a halottakból fel nem támad.

És megkérdezték őt tanítványai, mondván: miért mondják hát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?

Ő pedig felelvén, mondá: Illés csakugyan eljön és mindent helyreállít.

Sőt azt mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem, ismerték őt fel, hanem önkényesen bántak vele. Így kell majd az Emberfiának is szenvednie tőlük.

Akkor rájöttek a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról mondotta ezt nekik.

Mikor a sokasághoz értek, egy ember ment oda hozzá és térdre esve kérte:

Uram, könyörülj az én fiamon, mert holdkóros és nagyon szenved. Sokszor esik ugyanis a tűzbe, sokszor meg a vízbe.

Elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.

Felelvén pedig Jézus monda: Óh, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig kell még veletek lennem? Meddig kell még benneteket eltűrnöm? Hozzátok őt ide!

És Jézus megdorgálta a gonoszlelket, mire az kiszállt belőle és a fiú abban az órában meggyógyult.

Akkor a tanítványok magukban mentek Jézushoz és megkérdezték: Miért nem tudtuk mi kiűzni?

Jézus pedig monda nekik: A ti kishitűségek miatt. Mert bizony mondom nektek, ha akkora hitetek volna, mint a mustármag és azt mondanátok ennek a hegynek: eredj el innét amoda, elmenne és semmi sem volna nektek lehetetlen.

Ezt a fajta gonoszlelket azonban semmivel sem lehet kiűzni, csak imádsággal és böjtöléssel.

Mikor pedig Galileában jártak, monda nekik Jézus: Az Emberfiát az emberek kezére, juttatják, s megölik őt, de harmadnapon feltámad. És nagyon elszomorodtak.

Mikor pedig Kapernaumba érkeztek, a két drakmás adó beszedői Péterhez mentek és azt mondták: A ti mesteretek nem fizeti-e meg a két drakmát?

Az azt felelte: De igen. S mikor bement a házba, Jézus megelőzte őt a kérdéssel: Mit gondolsz Simon, a földi királyok kiktől szednek vámot vagy adót, a tulajdon fiaiktól-e vagy az idegenektől?

Az felelé: Az idegenektől. Monda neki Jézus: Úgy-e hogy mentesek a fiak?

Hogy azonban meg ne botránkoztassuk őket, menj a tengerre, vess bele horgot s a legelső halat, amely ráakad, fogd meg, nyisd fel a száját és egy négy drakmást fogsz benne találni. Vedd ki azt és add oda nekik énértem, meg teérted.

Abban az órában odamentek Jézushoz a tanítványok és azt kérdezték: Ki nagyobb a mennyek országában?

És Jézus egy kis gyermeket hívott magához s közéjük állította őt és monda:

Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, nem juttok be a mennyék országába.

Aki tehát megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyek országában.

És aki befogad egy ilyen kis gyermeket az én nevemben, engemet fogad be.

Aki pedig megbotránkoztat csak egyet is az én kicsinyeim közül, akik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára és a tenger mélységébe fojtsák.

Jaj a világnak a botránkozások miatt! A botránkozások ugyanis szükségszerűek, de jaj annak az embernek, aki a botránkozást okozza.

Ha pedig a te kezéd, vagy a te lábad bűnre visz téged, vágd le és vedd el azt magadtól, mert jobb neked sántán vagy csonkán menni be az örökéletre, mint két kézzel vagy két lábbal az örök tűzre vettetni.

És ha a te szemed visz a bűnre, vágd ki és vedd el azt magadtól, mert jobb neked, ha félszemmel még az örökéletre, mint ha két szemmel a tüzes gyehennára vetnek.

Vigyázzatok, hogy ezek közül a kicsinyek közül csak egyet is meg ne vessetek, mert mondom nektek, hogy azoknak angyalai szünetlenül szemlélik az égben az én mennyei Atyám orcáját.

Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett vala.

Mit gondoltok, ha egy embernek száz juha van és azok közül egy eltéved, nem hagyja-e ott a hegyen a kilencvenkilencet s elmenvén, nem keresi-e meg az eltévedtet?

És ha megtalálta, bizony mondom nektek, jobban örül neki, mint annak a kilencvenkilencnek, amely nem tévedt el.

Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy e kicsinyek közül egy is elvesszen.

Ha pedig vetkezik ellened a te atyádfia, eredj és fedd meg őt négyszemközt. Ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát.

Ha pedig nem hallgat rád, végy magadhoz még egy vagy két társat, hogy minden szó két vagy három tanú által bizonyíttassék.

Ha pedig azokra sem hallgat, jelentsd be a gyülekezetnek. Ha azután még a gyülekezetre sem hallgat, vedd őt pogány vagy vámszedő számba.

Bizony mondom nektek, amit megkötöztök a földön, kötözve lesz az a mennyben is és amit feloldoztok a földön, oldozva lesz az a mennyben is.

Ismét mondom nektek, ha e földön ketten közületek mindenben egyetértenek, úgy amit kérnek, az én mennyei Atyám megadja nekik.

Mert ahol ketten vagy hárman találkoznak az én nevemben, ott vagyok közöttük.

Ekkor odament hozzá Péter és ezt mondta: Uram, hányszor vétkezhetik ellenem az én felebarátom, hogy megbocsássak neki? Talán hétszer?

Monda neki Jézus: Nem mondom neked, hogy hétszer, hanem hetvenszer hétszer is.

Annak okáért hasonló a mennyeknek országa a királyhoz, aki számot akart vetni szolgálóival.

Mikor megkezdte a számvetést, egy olyan, adósát vezették elébe, aki tízezer talentummal tartozott neki.

Nem lévén miből megadnia, az ura azt parancsolta, hogy adják el őt, meg a feleségét, meg a gyermekeit is és mindenét, amije van, hogy megfizethessen.

A szolga ekkor földre borulva könyörgött: Uram, légy türelemmel irántam és mindent megfizetek.

Megesett az úr szíve azon a szolgán, elbocsátotta őt és elengedte az adósságát.

Mikor pedig az a szolga kiment, egy szolgatársával találkozott, aki neki száz dénárral tartozott és megragadva őt, fojtogatni kezdte mondván: Fizesd meg, amivel tartozol!

Erre szolgatársa leborulva könyörgött neki: Légy türelemmel irántam és megfizetek neked.

De az nem engedett, hanem elment és börtönbe vetette, míg meg nem fizeti tartozását.

Mikor szolgatársai a történeteket látták, nagyon elszomorodtak és elmenvén, mindent elbeszéltek uruknak, ami történt.

Akkor az ura magához hívatván őt ezt monda neki: Te gonosz szolga, én minden tartozásodat elengedtem, mivelhogy kértél engemet.

Nem kellett volna-e neked is megkönyörölnöd a te szolgatársadon, amint én megkönyörültem te rajtad?

S megharagudván az úr, a hóhérok kezébe adta őt, míg meg nem fizeti összes adósságát.

Így cselekszik majd veletek az én mennyei Atyám is, ha mindegyitek szívből meg nem bocsát az ő felebarátjának.

Mikor Jézus ezeket a beszédeket bevégezte, eltávozott Galileából és Júdeának a Jordánon túl eső vidékére ment.

És nagy sokaság követte őt és meggyógyította őket ottan.

Ekkor odamentek hozzá a farizeusok és kísértő szándékkal azt kérdezték tőle: Szabad-e az, embernek bármi okból elbocsátani a feleségét?

Ő pedig felelén, monda: Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva „férfiúnak és nőnek teremtetten az embert?”

és azt mondta: „Annak-okaért elhagyja az ember az ő apját és anyját és társul az ő feleségével és lésszen a kettő egy testté”.

Így hát ők többé nem két test, hanem csak egy. Amit tehát az Isten egybeszerkesztett, ember azt el ne válassza.

Ekkor azt kérdezték tőle: Miért rendelte hát el Mózes, hogy elbocsátó levelet kell az asszonynak adni és úgy elbocsátani?

Monda nekik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte meg, hogy elbocsássátok feleségeiteket, kezdettől fogva azonban nem így volt.

De azt mondom nektek, ha valaki az ő feleségét parázناسág okán kívül elbocsátja és mást vesz el, házasságtörést követ el, és aki elbocsátott asszonyt vesz feleségül, házasságtörést követ el.

Mondának neki a tanítványok: Ha így áll az ember dolga a feleségével, akkor nem jó megházasodni.

Ő pedig monda nekik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, csak az, akinek megadatott.

Vannak ugyanis herétlen emberek, akik így születtek, vannak, akiket az emberek heréitek ki és vannak, akik önmaguk mondanak le ösztöneikről a mennyek országa kedvéért. Aki be tudja venni, vegye be.

Akkor kis gyermekeket vittek hozzá, hogy kezeit rájuk tévén, megáldja őket. A tanítványok pedig; visszatartották őket.

De Jézus azt mondta: Hagyjátok a kis gyermekeket és ne akadályozzátok meg, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyeknek országa.

És miután kezeit rájuk vetette, eltávozott Onnét.

S íme egy ifjú járult elébe és monda néki: J6 Mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életem legyen?

Ő pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Nincsen senki jó, csak az egy Isten. Ha pedig be akarsz jutni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.

Melyeket? kérdezte az. Jézus pedig felelé: „Ne ölj, ne légy házasságtörő, ne lopj, ne tégy hamis tanúbizonyságot.

Tisztelj a te atyádat és anyádat, szeresd felebarátodat, mint tenmagadat."

Monda neki az ifjú: Mindezeket gyermekségemtől fogva megtartottam. Mi fogyatkozás van még bennem?

Monda neki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el minden javadat és oszd el a szegények közt és kincsed léssen a mennyekben. Azután jer és kövess engemet.

Mikor ezt a beszédet az ifjú meghallotta, nagybúsán eltávozott, mert sok jószága volt.

Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: Bizony mondom nektek, nehéz a gazdagnak bejutni a mennyek országába.

Ismét mondom nektek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak a mennyek országába bejutni.

Mikor ezt a tanítványok hallották, nagyon megdöbbentek, mondván: Hát akkor kicsoda üdvözülhet?

Jézus pedig rájuk tekintve monda nekik: Embereknek lehetetlen ez, Istennek azonban minden lehetséges.

Akkor megszólalt Péter és ezt mondta neki: Íme, mi mindenünktől megváltunk és követtünk téged, mit várhatunk tehát?

Jézus pedig felelvén, monda: Bizony mondom nektek, hogy akik engem követtetek, majdan az újjászületéskor, amikor az Emberfia a maga dicsőségének trónusára ül, ti is tizenkét trónusra ültök és ítéletet tartotok Izrael tizenkét nemzetsége felett.

És mindenki, aki elhagyja fitestvéreit és nőtestvéreit, atyját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy földjét és vagyonát az én nevemért: százszor annyit kap és örök életet nyer örökségül.

Sokan lesznek pedig elsőkből utolsókká és utolsókból elsőkké.

Hasonló a mennyeknek országa a gazdához, aki korán reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon szőlőjébe.

Miután a munkásokkal egy dénár napszámban megegyezett, kiküldte őket a szőlőjébe.

Kilenc óra tájban is kimenvén, talált másokat tétlenül álldogálva a piacon.

S monda nekik: Menjetek ki ti is a szőlőbe, és ami jár megadom nektek.

És azok elmentek. Tizenkét és három órakor újra kiment és ugyanígy cselekedett.

Végre még délután öt órakor is kimenvén, talált másokat ottan álldogálni és monda nekik: Mit álltok itt az egész napon át tétlenül?

Azok felelték: Mert senki sem fogadott meg bennünket. Monda nekik: Menjetek ki ti is a szőlőbe.

Mikor pedig beesteledett, azt mondja a szőlősgazda a vincellérjének: Hívd össze a munkásokat és fizess ki a béröket az utolsókon kezdve egészen az elsőig.

Először is azok jöttek, akik csak öt órakor mentek ki, és egy-egy dénárt kaptak.

Mikor az első előjöttek, azt hitték, hogy többet kapnak. De ők is csak egy-egy dénárt kaptak.

S mikor felvették a pénzt, zúgolódni kezdtek a gazda ellen,

mondván: Ezek az utolsók csak egy órát dolgoztak és mégis ie azokat egy sorba teszed mivelünk, akik az egész nap terhét és forróságát viseltük.

A gazda azonban egyiküknek ezt mondta: Barátom, semmi jogtalanságot nem teszek veled. Avagy nem egy dénárban egyeztél-e meg velem?

Vedd, ami a tied és eredj. Én pedig ennek az utolsóknak is annyit akarok adni, mint neked.

Avagy nem szabad nekem a magaméval azt tennem, amit akarok? Vagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?

Ekképpen lesznek az utolsók elsőkké, az elsők pedig utolsókká. Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.

Mikor Jézus Jeruzsálembe indult, csak a tizenkét tanítványt vette magához és útközben azt monda nekik:

Íme felmegyünk Jeruzsálembe és az Emberfia a papifejedelmek és írástudók kezébe adatik és halálra ítélik őt,

átadják a pogányoknak, hogy megcsúfolják, megostorozzák és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.

Akkor fiaival együtt odament hozzá Zebedeus fiainak anyja és leborulván, kérni akart tőle valamit,

Ő pedig monda neki: Mit kívánsz? Felel neki: Rendeld el, hogy ez az én két fiam üljön a te országodban egyik a jobb, másik a bal kezed felől.

Jézus erre azt felelte: Nem tudjátok, mit kértek! Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet nekem kell kiinnom? Vagy fel tudjátok-e venni azt a keresztséget, amellyel én megkereszteltetem? Mondának neki: Meg tudjuk inni.

És monda nekik: Az én poharamat ugyan kiisszátok, de hogy az én jobb vagy bal kezem felől üljete, az nem én tőlem függ, hanem azoknak jut, akiknek az én Atyám elkészítette.

Mikor ezt a lobbi tíz tanítvány meghallotta, megütköztek a két testvéren.

Jézus azonban magához híván őket, monda: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon és nagyaik leigázzák őket.

Köztetek ne így legyen, hanem aki közöttetek nagy akar lenni, szolgáljon nektek

és aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok.

Mint ahogyan az Emberfia sem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon és életét adja oda váltságul sokakért.

Mikor Jerikóból kivonultak, nagy sokaság követte őt.

S íme az út szélén ülő két vak meghallotta, hogy Jézus ott megy el, kiáltozva monda: Könyörülj rajtunk Uram, Dávidnak fia!

A sokaság azonban rájuk szólt, hogy hallgassanak. De azok annál jobban kiáltoztak, mondván: Könyörülj rajtunk Uram, Dávidnak fia!

És Jézus megállt, odahívta őket és szólt: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek?

Mondának neki: Uram, hogy megnyíljanak a mi szemeink.

S Jézus megszánván őket, megérintette szemeiket, és nyomban újra láttak és követték őt.

Mikor Jeruzsálemhez közeledtek és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldte két tanítványát, azt mondván nekik:

Menjetek az átellenben lévő faluba és legott találtok megkötve egy szamarat vemhével együtt, oldjátok el és hozzátok ide nekem.

És ha valaki rátok szól, mondjátok, hogy az Úrnak van ezekre szüksége és azonnal elengedi azokat,

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta eme mondása:

„Mondjátok meg Sión leányának: íme a te Királyod jön tehozzád alázatosan, számaron ülve, teherhordó számár vemhének a hátán”.

A tanítványok elmentek és úgy cselekedtek, amint Jézus meghagyta nekik.

Elhozták a szamarat és vemhét, rájuk terítették felső ruhájukat és azokra ültették fel Jézust.

A sokaság nagyobb része felső ruháit teregette az útra, mások pedig ágakat tördeltek a fákról és azokat szórták az útra.

Az előtte és; utána tolongó tömeg pedig kiáltozott, mondván: Hozsanna a Dávid fiának, áldott, aki az Úr nevében jön; hozsanna a magasságban!

És mikor így bevonult Jeruzsálembe, az egész város forrongásba jött és azt kérdezték: Kicsoda ez?

A sokaság pedig monda: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta.

Jézus ezután az Isten templomába ment és kiűzte onnan mindazokat, akik a szenthelyen adtak-vettek, a pénzváltók asztalait és a galambárosok állványait felforgatta.

És ezt monda nekik: Meg vagyon írva: „Az én házam imádság házána neveztesse!” Ti pedig latrok barlangjává teszitek azt!

És a templomban vakok és sánták járultak hozzá, és meggyógyította őket.

Mikor pedig a papifejedelmek és az írástudók látták a csodákat, melyeket tett és a gyermekeket, amint a templomban kiáltozták: Hozsanna a Dávid fiának! Nagyon méltatlankodtak

és szóltak neki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus így felelt: Hallom. Soha nem olvastátok-e, hogy: „A gyermekek és csecsemők szájával erősítem meg dicséretedet.”

S ott hagyva őket, kiment a városból Bethániába és ott töltötte az éjszakát.

Reggel pedig, mikor a városba igyekezett, útközben megéhezett.

S meglátván az útszélen egy fügefát, odament, de lombnál egyebet nem talált rajta. S, monda neki: Soha többé ne legyen gyümölcsöd! És a fügefa egyszerre elszáradt.

Látván ezt a tanítványok, csodálkoztak és mondák: Hogyan száradhatott el egyszerre a fügefa?

Felelvén pedig Jézus, monda nekik: Bizony mondom nektek, ha volna hitetek és nem ingadoznátok, nemcsak azt tehetnétek meg, ami a fügefával történt, hanem ha azt mondanátok ennek a hegynek: Emelkedj fel és merülj a tengerbe, meglenne,

és bármit kérnétek hívő lélekkel a ti fohászkodástokban, megkapnátok.

S mikor bement a templomba, tanítás közben ezzel a kérdéssel mentek oda hozzá a papifejedelmek és a nép vénei: Micsoda hatalomnál fogva cselekszed ezeket és ki adta neked ezt a hatalmat?

Felelvén pedig Jézus, monda nekik: Én is kérdezek tőletek egy dolgot, amit ha megmondotok, én is megmondom nektek, micsoda hatalomnál fogva cselekszem ezeket:

honnét való volt János keresztsége, mennyből-e vagy emberektől? Azok erre tanakodni kezdtek maguk közt: Ha azt mondjuk, mennyből, azt fogja rá mondani: miért nem hittetek hát neki?

Ha pedig azt mondjuk: emberektől, akkor félnünk kell a néptől, mert Jánost mindenki prófétának tartja,

Így aztán azt felelték Jézusnak: Nem tudjuk. Erre ő is azt mondta nekik: Én sem mondom hát meg nektek, hogy micsoda hatalomnál fogva cselekszem ezeket

Hát ehhez mit szóltok? Egy embernek volt két fia s az egyikhez oda menve monda: Fiam, eredj el, dolgozzál ma az én szőlőmben.

Az pedig felelvén, monda: nem akarok! Később azonban meggondolta magát és elment.

A másikhoz is odament és ugyanazt mondta neki. Az pedig így felelt: szívesen uram! De nem ment el.

A kettő közül melyik teljesítette az apa akaratát? Mondák: Az első. Monda nekik Jézus: Bizony mondom nektek, hogy a vámszedők és a parázna asszonyok megelőznek benneteket az Isten országában.

Mert eljött hozzátok János az igazságnak útján és nem hittetek neki, a vámszedők és a parázna asszonyok ellenben hittek és ti még ennek láttára sem változtatok meg, hogy hittetek volna neki.

Halljatok egy másik példázatot. Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett és azt bekerítette gypűvel, épített bele sajtót és őrtornyot emelt, azután munkásokra bízta azt és elutazott.

Mikor a szüretelés ideje közelgett, kiküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy átvegyék a termést.

A munkások azonban megragadták a szolgálait, az egyiket megverték, a másikat megölték, némelyikét pedig megkövezték.

Ismét más szolgálát küldött, az előbbieknél többet, de azokkal is úgy bántak.

Utoljára a tulajdon fiát küldte hozzájuk, azt gondolván: A fiamat majd csak megbecsülik.

A munkások pedig meglátván a fiút, így szóltak maguk között: Ez az örökös, jertek, öljük meg és foglaljuk el az örökséget!

S megragadván őt, kidobták a szőlőből és megölték.

Mikor megjön a szőlőnek ura, vajon mit csinál azokkal a munkásokkal?

Mondák neki: A gonoszokat irgalom nélkül elveszti, a szőlőt meg átadja más munkásoknak, akik annakidején kiadják neki a termést.

Monda nekik Jézus: Sohasem olvastátok-e az írásokban: „A kő, melyet az építők megvetettek, az lett szegletkővé. Az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemeinkben.”

Azért azt mondom nektek, hogy elvételtek tőletek az Isten országa és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcseit.

És aki erre a kőre ráesik, összeúzódik, akire pedig ez rá esik, azt összemorzsolja.

Mikor a papifejedelmek és farizeusok ezeket a példázatokat hallották, megértették, hogy róluk beszél.

Szerették volna is őt megfogni, de féltek a sokaságtól, mivelhogy az prófétának tartotta.

Jézus ismét példázatokban beszélt nekik mondván:

Hasonló a mennyeknek országa a királyhoz, aki fiának menyegzői lakomát szerzett.

És elküldte szolgálait, hogy hívják a hivatalosokat a lakodalomba. De azok nem akartak eljönni.

Megint küldött más szolgálkat, mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: íme, lakodalmi ebédemet elkészítettem, tulkaimat és hizlalt szárnyasaimat leölettem, minden készen áll, jertek el a lakodalomba.

Azok azonban nem törődve vele, elszéledtek, egyik a szántóföldjére, másik az üzletébe, a többiek pedig megragadták a szolgálkat, bántalmazták, sőt meg is ölték azokat.

Erre a király nagyon megharagudott és elküldvén fegyveres seregeit, a gyilkosokat megölette, városaikat pedig felperzselt.

Azután azt mondta szolgálainak: A lakoma ugyan kész, hanem a meghívottak nem voltak rá méltók, menjetek hát ki a keresztutakra és akiket elől-utol találtok, hívjátok be a lakodalomba.

S azok a szolgálk kimenvén az utakra, mindenkit bevezettek, akiket találtak, gonoszokat és jókat egyaránt és így megtelt a lakodalmas ház vendégekkel.

Mikor azután a király bement, hogy megnézzé a vendégeket, meglátott egy embert, aki nem öltötte fel a lakodalmi ruhát.

És monda annak: Barátom, hogy jöttél te be ide, mikor nincsen menyegzői ruhád? És az nem tudott felelni.

Akkor monda a király a szolgálknak: Kezeit és lábait megkötöztvén, vigyétek és vessétek ki ezt a külső sötétségre, ott leszen sírás és fogaknak csikorgatása.

Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak,

Ekkor a farizeusok eltávoztván, azon tanakodtak, hogy miképpen csalják őt törbe valamely nyilatkozatával.

És Heródes embereinek kíséretében elküldték hozzá tanítványait, akik ezt mondták neki: Mester, tudjuk, hogy te igaz ember vagy, aki az Isten útait igazán tanítod, senkinek az érdekét nem nézed, mivelhogy nem vagy személyválogató.

Mondd meg azért nekünk, mi a te véleményed: kell-e a császárnak adót fizetni, vagy nem?

Jézus, átlátván alattomos szándékukat, így szólt: Mit kísértetek engem, ti képmutatók!

Mutassatok nekem egy adópénzt. S azok átadtak neki egy dénárt.

És ő azt kérdezte tőlük: kié ez a kép és ez a felírás?

Azok felelték: a császáré. Erre azt monda nekik: Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré és az Istennek, ami az Istené!

Ennek hallatára nagyon elcsodálkoztak és otthagyván őt, eltávoztak.

Ugyanaz nap odamentek hozzá a szaddúceusok, akik azt tanítják, hogy nincsen feltámadás és ezt a kérdést vetették fel neki:

Mester, Mózes ezt rendelte: ha egy férfi úgy hal meg, hogy nem maradnak gyermekei, akkor a testvére vegye el annak özvegyét és támasszon utódot az ő testvérének.

Élt nálunk hét testvér és az első házas volt, de meghalt anélkül, hogy gyermekei lettek volna, az özvegyét tehát elvette a testvére.

Ugyanígy a második is, a harmadik is, egészen a hetedikig.

Mindnyájuk után végre meghalt az asszony is.

Melyiké lesz hát a hét közül az az asszony a feltámadáskor? Mert hiszen valamennyi volt.

Felelvén pedig Jézus, monda nekik: Tévelyegtek, sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát nem ismeritek.

A feltámadáskor ugyanis sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem úgy lesznek, mint a mennyei angyalok.

A halottak feltámadásáról pedig nem olvastátok-e, mit mondott nektek az Isten, mikor így szólt:

„Én vagyok Ábrahámnak, Izsáknak, és Jákobnak Istene." Az Isten nem holtak Istene, hanem élőké.

Mikor ezt a sokaság hallotta, elcsodálkozott az ő tanításán.

Mikor pedig a farizeusok meghallották, hogy a szaddúceusokat elhallgattatta, oda gyülekeztek hozzá, s egy közülök való törvénytudó kísértő szándékkal ezt kérdezte tőle:

Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?

Jézus azt felelte neki: „Szeresd a te Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből."

Ez az első és nagy parancsolat.

A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat."

Ebben a két parancsolatban benne foglaltatik az egész törvény és a próféták.

Összegyülekezvén a farizeusok, most Jézus tette fel nekik ezt a kérdést:

Mit gondoltok a Krisztusról, kinek a fia? Dávidé, felelék neki.

És ő monda nekik: Hogyan mondhatja hát őt Dávid lélekben az ő Urának, így szólván:

„Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, míg nem ellenségeidet a te lábaid számolyául vetem."

Ha tehát Dávid Urának mondja őt, hogyan lehet a fia?

És senki sem tudott neki egy szót sem felelni és attól a naptól fogva senki sem merte őt semmiről sem megkérdezni.

Akkor Jézus a sokasághoz és tanítványaihoz beszélt,

mondván: Mózes székébe ültek be az írástudók és a farizeusok,

teljesítsetek azért és tartsatok meg mindent, amit mondanak. De példájukat ne kövessétek, mert csak beszélnek és nem cselekszenek.

Nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek össze és rárakják az emberek vállaira, maguk azonban a kisujjukkal sem nyúlnak azokhoz.

Minden dolgukat csak azért végzik, hogy az emberek megbámulják őket. Imaszíjaikat szélesebbre szabják, ruhájuk bojtjait megnagyobbítják.

Lakomákon szeretik a főhelyeket elfoglalni és a zsinagógákban törekszenek az első székekben ülni.

Szeretik, ha az utcákon köszöntgetik és Mesternek szólítják őket.

Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert nektek csak egy tanítótok van, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.

Atyátoknak se hívjátok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyekben van.

Útmutatónak se hívassátok magatokat, mert nektek csak egy útmutatótok van, a Krisztus.

Aki pedig közöttetek a legnagyobb, az legyen a ti szolgátok.

Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert a mennyek országát elzárjátok az emberek elől s mivel ti magatok nem mehettek be, azokat sem engeditek, akik be akarnak menni.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mivel fölélitek az özvegyek házait, de színből hosszan imádkoztok. Súlyos ítélet vár ezért reátok.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mivel bejárvátok a tengert és a szárazföldet, csak hogy egy pogányt áttérítsetek és ha sikerült, magatoknál kétszer inkább a gyehenna martalékává teszitek őt.

Jaj nektek, ti vakvezetők, akik azt mondjátok: ha valaki a templomra tesz esküt, az semmi, de aki a templom aranyára tesz esküt, azt köti az eskü.

Bolondok és vakok, hát melyik a nagyobb: az arany-é, vagy a templom, mely az aranyat megszenteli?

Azt is mondjátok: ha valaki az oltárra tesz esküt, az semmi, de aki a rajtalévő ajándékokra tesz esküt, azt köti az eskü.

Bolondok és vakok, hát mi a nagyobb: az ajándék-e, vagy az oltár, mely megszenteli az ajándékot?

Aki tehát az oltárra tesz esküt, mindarra is esküszik, ami rajta van.

És aki a templomra tesz esküt, arra is esküszik, aki abban lakik.

És aki az égre esküszik, az Isten trónusára esküszik és arra is, aki azon ül.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert megadjátok ugyan a tizedet a mentából, kaporból, köménymagból, de elhanyagoljátok azt, ami a törvényben fontosabb: az ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget, holott ezeket cselekedni kell, amazokat sem hanyagolván el.

Vakvezetők ti, akik a szűnyogot megszűritek a tevét meg lenyelitek.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert a pohárnak meg a tálnak külsejét megtisztítjátok ugyan, de belül telve vannak zsákmánnyal és kotyvalékkal.

Te vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohárnak meg a tálnak a belsejét, hogy a külsejük is tiszta legyen.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert a bemeszelt sírokhoz vagytok hasonlóak, amelyek külsőleg ugyan díszeseknek látszanak, belül azonban telve vannak holtak csontjaival és mindenféle undoksággal.

Hasonlóképpen ti is külsőleg ugyan igazaknak látszotok az emberek előtt, belül azonban telve vagytok képmutatással és gonosszággal.

Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók, kik felépítitek a próféták síremlékeit és feldíszítitek az igazak emlékköveit

és azt mondjátok: ha atyáink korában éltünk volna, nem vettünk, volna részt velük a próféták vérének ontásában.

így tesztek bizonytságot önmagatok ellen, hogy a próféták gyilkosainak utódai vagytok,

és magatok töltitek be a ti atyáitok mértékét.

Ti kígyók, viperák fajzata, hogyan kerülhetnétek ti el a gyehenna büntetését!

Annak okáért íme prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök hozzátok s azok közül némelyeket megöltök és megfeszítetek, másokat zsinagógáitokban megostoroztok s üldöztök városról-városra,

hogy tirátok szálljon minden igaz vér, amely e földön kiontatott az igaz Ábelvérétől kezdve Barakiás fiának, Zakariásnak a véreig, akit a templom és az oltár között öltetek meg.

Bizony mondom nektek, mindez rászakad erre a nemzedékre!

Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor igyekeztem összegyűjteni a te fiaidat, mint ahogyan a kotló összegyűjti csibéit a szárnyai alá, de nem akartátok.

Azért íme a ti hajlékotok pusztává lesz.

Mert mondom nektek: mostantól fogva nem láttok engemet többé, míg azt nem kiáltjátok: Áldott, aki jön az Úrnak nevében!

Mikor Jézus kiment és eltávozóban volt a templomból, odamentek hozzá tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit.

Ő pedig felelvén, monda nekik: Nem látjátok-e mindezeket? Bizony mondom nektek, nem marad itt kő követlen, amely le nem romboltatik.

Mikor pedig az Olajfák hegyén leült, a tanítványok bizalmasan ezzel a kéressel fordultak hozzá: Mondd meg nekünk, mikor történnek mindezek és mi a jele a te visszatérésednek és a világ végének?

És Jézus felelvén mondá nekik: Vigyázzatok, nehogy bárki is elámítson titeket.

Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: én vagyok a Krisztus! És sokakat elámítanak.

Hallani fogtok pedig háborúkról és háborúk híréből, de vigyázzatok, meg ne ijedjete, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég.

Mert nép nép ellen, ország ország ellen támad és helyenként éhínség, döghalál és földrengés lesz.

De mindez csak kezdete a szenvedéseknek.

Nyomorgatnak majd akkor és megölnék benneteket és gyűlöltek lesztek a népek előtt az én nevem miatt.

Sokan megbotránkoznak, elárulják és gyűlölnek egymást.

És sok hamis próféta támad, akik sokakat megtévesztenek.

És mivel a bűn megsokasodik, azért sokakban kihűl a szeretet.

Aki azonban mindvégig állhatatos marad, üdvözl.

És az Isten országának ez az evangélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyágul az összes népeknek és akkor következik be a vég.

Mikor tehát majd látjátok, hogy az az undok szörnyeteg, amelyről Dániel próféta szólt, ott áll a szent helyen, (aki olvassa, figyeljen rá!)

akkor, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekre,

aki a tetőn tartózkodik, ne szálljon le, hogy a házában lévő dolgokat kivegye,

és aki a mezőn van, ne forduljon vissza, hogy a ruháját elvigye.

Jaj pedig azokban a napokban a viselős és a szoptató asszonyoknak.

Imádkozzatok pedig, hogy menekülések se télre, se szombat napra ne essék.

Mert olyan nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen a teremtéstől fogva mindmáig nem volt, de nem is lesz soha.

És ha azok a napok meg nem rövidítenének, egyetlen ember sem maradna meg. A választottakért azonban megrövidítenek majd azok a napok.

Akkor, ha valaki azt mondja nektek: íme, itt a Krisztus, vagy amott, ne higgyétek.

Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak majd és hatalmas jeleket és csodákat mutogatnak, hogy félrevezessék, ha lehetséges, a választottakat is.

Íme, előre megmondottam nektek.

Ha tehát majd azt mondják nektek: íme, a pusztában van! Ne menjete ki. Íme, a belső szobában van! Ne higgyétek el.

Mert ahogyan a villámlás kilobban keleten és látható egészen nyugatig, úgy történik az Emberfiának a visszatérése is.

Ahol a dög van, ott gyülekeznek a saskeselyűk.

Ama napok nyomorúsága után pedig a nap egyszerre elsötétül, a hold nem fénylik, a csillagok lehullanak az égről és az egek erősségei megrendülnek.

S akkor fölragyog az égen az Emberfiának a jele és sírni fog a föld minden népe és meglátják az Emberfiát eljönni az égnek felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel.

És kiküldi angyalait erőshangú trombitával és azok összegyűjtik az ő választottait a négy világtájról az ég egyik sarkától a másikig.

Vegyetek pedig példát a fügefáról: mikor az ága megduzzad és a lombja kihajt, tudjátok, hogy közel a nyár,

ezenképpen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy ő közel, az ajtó előtt van!

Bizony mondom nektek, nem múlik el ez a nemzedék, míg mindezek bekövetkeznek.

Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.

Azt a napot és órát azonban senki sem tudja, még az ég angyalai sem, csak az én Atyám egyedül.

Amint Noé ideje lett, úgy leend az Emberfiának visszatérése is.

Amint ugyanis az özönvíz előtti napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Noé a bárkába bement,

és semmit sem sejtettek, míg egyszerre itt volt az özönvíz és mindnyájukat elsodorta: úgy lesz majd az Emberfiának a visszatérése is.

Akkor ketten lesznek a mezőn, az egyik elragadtatik, a másik ott marad.

Ketten örölnék a malomban, egyikük elragadtatik, másikuk ott marad.

Vigyázzatok hát, mert nem tudjátok, melyik órában jön el a ti Uratok!

Jegyezzétek pedig meg, hogy ha a gazda tudná, hogy az éjszakának melyik szakaszában jön a tolvaj, örködnék és nem engedné a házát kirabolni.

Legyetek azért ti is készen, mert amely órában nem is gondoljátok, abban jön el az Emberfia.

Kicsoda hát a megbízható és okos szolga, akit a gazda egész cselédségének felügyelőjévé tett, hogy idejében adjon azoknak eleséget?

Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor megjön, így talál az ő tisztében eljárva.

Bizony mondom nektek, hogy összes javait reá bízza.

De ha az a gonosz szolga így okoskodik: nem jön még haza az én uram,

és kezdi bántalmazni szolgatársait, míg ő maga tivornyázókkal eszik, iszik:

megjön annak a szolgának ura azon a napon, amelyen nem is várja és abban az órában, amelyre nem is gondol

és a hűtlen szolgát kettéhasítja és a képmutatók sorsára juttatja. Ott leszen sírás és fogaknak csikorgatása!

Hasonló lesz akkor a mennyeknek országa a tíz szűzhöz, akik vették lámpásaikat és kimentek a vőlegény elé, annak fogadására.

Azok közül öt balgtag volt, öt pedig okos.

A balgtagok ugyanis, fogták a lámpákat, de nem vittek magokkal olajat.

Ellenben az okosak lámpásaikkal együtt külön edényekben olajat is vittek.

Mikor pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak és elaludtak.

Éjfél tájban pedig kiáltás hangzott: Itt a vőlegény, jertek ki elébe!

Erre a szűzek mindnyájan felébredtek és rendbe hozták lámpásaikat.

A balgtagok ekkor ezt mondták az okosoknak: Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink elalusznak.

De az okosak ezt felelték: Nem adhatunk, mert nem futja nekünk is, meg nektek is. Menjetek el inkább a kereskedőkhöz és vegyetek.

Miközben azok odajártak, hogy vegyenek, megérkezett a vőlegény és akik készen várták, bementek vele a lakodalmas házba és bezárták az ajtót.

Később megérkezett a többi szűz is és könyörögtek: Uram, Uram, nyiss ajtót nekünk!

De az azt felelte: Bizony mondom nektek, nem ismerlek benneteket!

Vigyázzatok azért, mert az Emberfia eljövételének sem a napját, sem az óráját nem tudjátok.

Úgy tesz az Isten, mint az az ember, aki mikor útra készült, összehívta szolgálait és átadta nekik a vagyonát.

Az egyiknek adott öt talentumot, a másiknak kettőt, a harmadiknak egyet, mindegyiknek a tehetségéhez mérten és tüstént útra kelt.

Aki pedig az öt talentumot kapta, elmentén, kereskedett azokkal és másik öt talentumot szerzett rajtuk.

Hasonlóképpen az is, aki a kettőt kapta, másik kettőt szerzett.

Aki pedig az egyet kapta, elmentén elásta azt a földbe és elrejtette urának a pénzét.

Hosszú idő múlva pedig, megérkezett a szolgálk ura és számadásra vonta őket.

S odamentén elébe az, aki az öt talentumot kapta, odavitte a másik öt talentumot is, mondván: Uram, öt talentumot adtál nekem, íme, másik öt talentumot nyertem azokon.

Monda neki az ura: Jól vagyon, jó és hű szolgálóm, kévésen voltál hű, sokat bízok rád ezután, menj be a te Uradnak örömébe!

Odament az is, aki a két talentumot kapta, mondván: Uram, két talentumot adtál nekem, íme, másik két talentumot nyertem azokon.

Monda neki az ura: Jól vagyon, jó és hű szolgálóm, kévésen voltál hű, sokat bízok rád ezután, menj be a te Uradnak örömébe.

Odamentén pedig az is, aki az egy talentumot kapta, monda: Uram, tudván, hogy szigorú ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél és ott is gyűjtesz, ahol nem szórtál,

féltemben elmentem és elástem a földbe a te talentumodat, íme a pénzem.

De az úr ezt mondta neki: Gonosz és rest szolga, hát tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vetettem és ott is gyűjtök, ahol nem szórtam?

Éppen ezért kellett volna elhelyezned pénzedet a pénzváltóknál és én megjővén, kamattal vehettem volna azt fel.

Vegyétek hát el tőle a talentumot és adjátok annak, akinek tíz talentuma van.

Mert mindenkinek, akinek van, adatik és többje lesz, akinek pedig nincsen, az is elvétetik tőle, amije van.

A haszontalan szolgálót pedig vessétek ki a külső sötétségre, ott leszen sírás és fogaknak csikorgatása.

Mikor pedig eljön az Emberfia az ő dicsőségében s vele együtt az összes angyalok, akkor az ő dicsőségének trónusára ül,

és odagyűjtetnek eléje az összes népek és ő azokat külön választja egymástól úgy, amint a pásztor külön szokta választani a juhokat a kecskéktől,

és a juhokat a jobb keze felől, a kecskéket pedig balkeze felől csoportosítja.

Akkor azt mondja a király a jobbán levőknek: Jertek, ti Atyámnak áldottai és vegyétek örökül azt az országot, amely a világ teremtésétől kezdve el van készítve.

Mert mikor éheztem, ennem adtatok, mikor szomjúhoztam, innom adtatok, mikor vándor voltam, befogadtatok,

mikor ruhátalan voltam, felruháztatok, mikor beteg voltam, meglátogattatok, és mikor börtönben voltam, eljöttetek hozzám.

Akkor az igazak azt felelik majd neki: Uram, mikor láttunk mi téged éhezni, hogy tápláltunk volna, szomjúhozni és innod adtunk volna?

Mikor láttunk téged, hogy vándor voltál és befogadtunk, vagy ruhátlan és felruháztunk volna?

Mikor láttunk téged, betegen, vagy börtönben és felkerestünk volna?

És a király azt mondja majd nekik: Bizony mondom nektek, amit cselekedtetek eggyel az én legkisebb testvéreim közül, azt énvelem cselekedtetek.

Azután a balkeze felől állóknak is szól: Ti átkozottak, távozzatok el tőlem az örök tűzre, mely az ördögnek és az ő angyalainak készítettet.

Mert éheztem és nem adtatok ennem, szomjúhoztam és nem adtatok innom.

Vándor voltam és nem fogadtatok be, mezítelen voltam és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam és nem kerestetek fel engemet.

Akkor felelni fognak azok is, mondván: Uram, mikor láttunk mi téged éhezni, szomjúhozni, vándorolni, mezítelenül, betegen vagy börtönben és nem szolgáltunk volna teneked?

És ő ezt feleli nekik: Bizony mondom nektek, amennyiben nem tettétek ezeket a legkisebbek egyikével, énvelem nem tettétek.

És elmennek majd ezek az örök gyöttelemeire, az igazak pedig az örök életre.

És lőn, hogy mikor Jézus mindezeket a beszédeket bevégezte, monda tanítványainak:

Tudj átok, hogy két nap múlva a páska ünnepe lesz és az Emberfia ellenségeinek kezébe adatik, hogy megfeszíttessék.

Akkor a papifejedelmek és a nép vénei összegyülekeztek a főpap házában, akit Kajafásnak hívtak.

És azon tanácskoztak, hogy Jézust valami cselvetéssel hatalmukba kerítsék és megöljék.

De azt mondták: Csak ne az ünnepen, nehogy a nép felzendüljön.

Mikor pedig Jézus Bethániában, a poklos Simon házában tartózkodott,

egy asszony ment oda hozzá drágakenettel telt alabástrom edénnyel és a fejére öntött neki, amint az asztalnál ült.

Látván ezt a tanítványok, megütköztek rajta, mondván: Mire való-ez a tékozlás!

Mert drágán el lehetett volna azt adni és a szegényeknek juttatni.

Mikor Jézus ezt észrevette, azt monda nekik: Mit bántjátok ezt az asszonyt? Szép dolgot művelt ő én velem.

Mert szegények mindig lesznek veletek, de én nem leszek mindig veletek.

Mert mikor ez az asszony ezt a kenetet a testemre öntötte, az én temetésemre művelte azt velem.

Bizony mondom nektek, valahol csak hirdettetik ez az evangélium az egész világon, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére, amit velem cselekedett.

Akkor a tizenkettőnek egyike, név szerint Júdás Iskáriótes, elment a papifejedelmekhez

és monda: Mit adtok nekem, ha kezetekre juttatom őt? Azok pedig harminc ezüst pénzt ígértek neki.

S attól fogva leste a kedvező alkalmat, hogy őt kézre adhassa.

A kovásztalan kenyerek ünnepének első napján pedig oda mentek Jézushoz a tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy a páskavacsorát elkészítsük neked?

Ő pedig monda: Menjetek be a városba ahhoz a bizonyos emberhez, és mondjátok meg neki: A Mester izeni: Az én időm elközelgett, nálad tartom tanítványaimmal a páskavacsorát.

És a tanítványok úgy cselekedtek, amint Jézus nekik meghagyta és elkészítették a páskavacsorát.

Mikor azután beesteledett, asztalhoz telepedett a tizenkettővel.

És vacsorázás közben így szólt: Bizony mondom nektek, hogy egyikőtök elárul engemet.

Erre nagyon elszomorodva, sorban kezdték neki mondogatni: Csak nem én vagyok az, Uram?

Ő pedig felelvén, monda: Aki velem együtt mártja kezét a tálba az árul el engem.

Az Emberfia elköltözik ugyan e világból, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak meg sem születnie.

Erre megszólalt Júdás, az áruló, és monda: Csak nem én vagyok az Mester? Válaszolt neki: Te monád!

A vacsora folyamán kezébe véve Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtörte azt és a tanítványoknak adta mondván: Vegyétek, egyétek, ez az én testem!

Azután vette a poharat és hálákat adván, odaadta nekik, mondván: Igyatok ebből mindnyájan,

mert ez az én vérem, az új szövetség vére, amely sokakért kionttatik bűnök bocsánatára.

Mondom pedig nektek, hogy nem iszom többé a szőlőtő e terméséből mindama napig, amelyen újat iszom majd veletek az én Atyámnak országában.

Miután Istent dicsőítő éneket énekeltek, kimentek az Olajfák hegyére.

Akkor ezt mondotta nekik Jézus: Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok én bennem, mert meg vagyok írva: „Megverem a pásztort és elszélednek a nyájnak juhai.

De föltámadásom után előttetek megyek majd Galileába.”

Erre Péter válaszolván, monda: Ha mindnyájan megbotránkoznak is tebenned, én soha meg nem botránkozom!

Monda neki Jézus: Bizony mondom neked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólalna, háromszor megtagadsz engemet.

Monda neki Péter: Ha meg kell is veled halnom, akkor sem tagadlak meg tégedet! Ugyanígy szólt valamennyi tanítvány.

Akkor Jézus bement velük a Getsemáné nevű kertbe s azt monda a tanítványoknak: Üljetek le itt, míg én elmenvén, amott imádkozom.

S magához vévén Pétert és a Zebedeus két fiát, szomorkodni és gyötrődni kezdett.

Akkor monda nekik: Szomorú az én lelkem mindhalálig! Maradjatok itt és vigyázzatok énvelem.

S kissé előbbre menvén, arcára borúit és így könyörgött: Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a pohár, mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te!

S visszatérvén a tanítványokhoz, alva találta őket és monda Péternek: Így nem tudtok-e velem csak egy órácskát is ébren tölteni?

Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek, mert a lélek ugyan kész, de a test erőtelen!

Másodszor is eltávozván, újból imádkozott mondván: Atyám, ha nem múlhatik el tőlem ez a pohár és ki kell azt innom, legyen meg a Te akaratod!

S visszatérvén, ismét alva találta azokat, mert a szemeik igen megnehezedtek.

És békén hagyva őket, ismét elment harmadszor is imádkozni, ugyanazt mondván.

Azután odament tanítványaihoz; és monda nekik: Ám aludjatok most már és pihenjelek, íme elérkezett az óra és az Emberfia a bűnösök kezébe adatik.

Keljetek fel, menjünk, íme megérkezett, aki elárul engemet.

Még be sem végezte szavait, mikor a tizenkettő egyike, Júdás, odaérkezett és vele együtt a papifejedelmektől és a nép véneitől jött nagy sokaság fegyverekkel és botokkal.

Az áruló pedig jelet adott nekik, ezt mondván: Akit majd megcsókolok, az ő, azt ragadjátok meg!

S nyomban Jézushoz lépven monda: Köszöntelek Mester! És megcsókolta őt.

Jézus pedig monda neki: Barátom, miért jöttél? Akkor rárohantak, kezeiket Jézusra vetették és megragadták őt.

És íme, a Jézussal levők egyike, kinyújtván kezét, kirántotta szablyáját és rásújtván a főpap szolgájára, levágta annak fülét.

Akkor monda Jézus: Tedd vissza a te szablyádat hüvelyébe, mert akik fegyvert fognak, fegyver által vesznek el.

Avagy azt hiszed, nem kérhetném az én Atyámat és ő nem küldene nekem tizenkét sereg angyalnál is többet?

De hogyan teljesednék be akkor az írás, hogy így kell ennek lennie?

Ugyanakkor Jézus így szólt a seregnek: Mint valami rablóra, úgy törtetek rám fegyverekkel és botokkal, hogy elfogjatok engemet, holott naponként ott ültem a templomban tanítva és nem fogtatok el engemet.

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Akkor a tanítványok mindnyájan otthagyták őt és elfutottak.

Azok pedig Jézust megragadván, Kajafás főpaphoz vitték, ahol az írástudók és a vének már összegyűltek volt.

Péter pedig kis távolságban követte őt egész a főpap palotájáig és bemenvén, a szolgák közé ült, hogy lássa, mi lesz a dolog vége.

A papifejedelmek pedig, meg a vének és az egész főpapi tanács, hamis tanúkat kerestek Jézus ellen, hogy megölhessék őt.

De nem találtak, ámbár sok hamis tanú jelentkezett. Utoljára előállt kettő és ezt vallotta:

Ez azt mondta: Le tudom rontani az Isten templomát és három nap alatt fel tudom azt építeni.

Erre a főpap felemelkedvén, monda neki: Semmi mondanivalód nincs arra, amivel ezek vádolnak?

Jézus pedig hallgatott. Ekkor a főpap így szólt hozzá: Az élő Istenre kényszerítek, mondd meg nekünk, te vagy-e a Krisztus, az Istennek fia?

Jézus szólt: Te mondád, sőt azt mondom nektek, mostantól fogva meglátjátok az Emberfiát a Mindenható jobbján ülni és eljönni az égnek felhőin!

Akkor a főpap megszaggatta ruháját és így szólt: Istent káromolta, mi szükségünk több tanúra! Íme, hiszen hallottátok az ő káromlását.

Mi a véleményetek? Azok pedig felelvén mondák: Méltó a halálra

Akkor szembeköpdösték és arcul verték őt. Némelyek pedig bottal ütöttek rá,

és szóltak: Mondd meg nekünk Krisztus, ki ütött meg tégedet?

Péter pedig kint üldögélt az udvaron és odament hozzá egyik szolgálóleány mondván: Te is a galileai Jézussal voltál!

Ő pedig mindenki hallatára megtagadta, mondván: Nem tudom, mit beszélsz.

Mikor pedig kiment a kapuba, meglátta őt egy másik leány és azt mondta az ott levőknek: Ez együtt volt a názáreti Jézussal!

S megint esküvel tagadta: Nem ismerem azt az embert!

Kis idő múlva az ott álldogálók mentek hozzá és azt mondták Péternek: Bizony te is közülök való vagy, hiszen a kiejtésed is elárul tégedet!

Akkor átkozódni és esküdözni kezdett, hogy: Nem ismerem azt az embert! És egyszerre megszólalt a kakas.

Erre eszébe jutott Péternek Jézus mondása, hogy: Mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engemet. És kimenvén onnan, keservesen sírt.

Virradatkor az összes papifejedelmek és a nép vénei tanácsot tartottak Jézus felett, hogyan öljék őt meg.

És megkötözvén, elvitték és átadták őt a helytartónak, Poncius Pilátusnak.

Akkor Júdás, az ő árulója, látván, hogy halálra ítélték őt, megbánta tettét és visszavitte a harminc pénzt a papifejedelmeknek és a véneknek,

mondván: Vetkeztem, ártatlan vért árultam el. Ők pedig mondták: Mi közünk hozzá? Ez a te dolgod!

Akkor Júdás elszórván a pénzt a templomban, kisietett onnan és elbújván, felakasztotta magát.

A papifejedelmek pedig a pénzt összeszedvén, mondták: Nem szabad ezt a pénzt a templom kincséhez tennünk, mert vérdíj.

S tanácsot tartván, megvették azon a fazekas mezejét az idegenek temetőhelyéül.

Ezért, neveztetik az a mező mind máig is Vérmezőnek.

Így teljesedett be Jeremiás próféta mondása, aki így szólt: „És fogták a harminc ezüstpénzt, a megbecsültnek árát, akit Izrael fiai megbecsültek,

és odaadták azt a fazekas mezejéért, amint az Úr kijelentette nekem.”

Jézus pedig oda állt a helytartó elé, és megkérdezte őt a helytartó mondván: Te vagy-e a zsidók királya? Jézus pedig monda: Te mondogod!

A papifejedelmek és a vének vádjaira azonban semmit sem felelt.

Akkor monda neki Pilátus: Nem hallod-e milyen vádakot emelnek ellened?

De ő egy szóval sem válaszolt semmire, úgy, hogy a helytartó nagyon csodálkozott.

Ünnep alkalmával pedig a helytartó szabadon szokott bocsátani a népnek egy rabot, akit az akart.

Volt pedig akkor egy Barabbás nevű hírhedt foglyuk.

Mikor tehát már nagy tömegben egybegyűltek, azt monda nekik Pilátus: Melyiket akarjátok, hogy elbocsássam nektek? Barabbást-e vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak!

Tudta ugyanis, hogy csak irigységből adták őt kezébe.

Mikor azután beült a hivatalos bírói székbe, a felesége küldött hozzá, üzenvén: Ne avatkozzál annak az igaznak dolgába, mert az éjjel álmomban sokat szenvedtem miatta.

A papifejedelmek és a vének pedig rábeszéltek a népet, hogy Barabbást kívánják, Jézust pedig veszítsék el.

A helytartó ekkor feltette a kérdést: Melyiket kívánjátok a kettő közül, hogy elbocsássam nektek? Azok pedig azt kiáltották: Barabbást!

Monda nekik Pilátus: Mit tegyek hát Jézussal, akit Krisztusnak mondanak? Valamennyien azt kiáltották: Feszíttessék meg!

A helytartó azonban azt kérde: De hát mi rosszat cselekedett? Azok pedig annál inkább kiáltották: Feszíttessék meg!

Mikor Pilátus látta, hogy semmi sem használ, sőt csak nagyobb lesz a kiabálás, vizet hozatván, megmosta a kezét a nép előtt mondván: Ártatlan vagyok ez igaznak a véréből, ám ti lássátok!

És az egész; nép azt felelte rá: Az ő vére mi rajtunk és a mi fiainkon!

Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatván, kiadta, hogy megfeszíttessék.

Akkor a helytartó katonái bevitték Jézust a palota udvarára, az őrhelyre, és odacsődítették hozzá az egész őrséget.

Es levetvén felsőruháját, bíborpalástot borítottak rá.

A fejére tövisből font koronát tettek, jobb kezébe nádszálat adtak, azután térdet hajtva előtte, így gúnyolták: Üdvöz légy, zsidók királya!

És ráköpdösvén, fogták a nádszálat és a fejét verték vele.

Mikor így már elég gúnyt űztek belőle, levették róla a bíborpalástot, saját felső ruháját adták ismét rá és elvitték, hogy megfeszítsék.

Kifelé menet egy Simon nevű cirénei emberrel találkoztak és arra kényszerítették őt, hogy vigye a kereszt fáját.

És megérkezvén arra a helyre, melyet Golgotának, vagyis Koponyahegynek neveznek,

epével elegyített bort adtak neki innia, de megkóstolván, nem akarta meginni.

Akik pedig megfeszítették őt, megosztottak a ruháin, sorsot vetvén azokra. Hogy beteljesedjék a próféta mondása: „Ruháimon megosztzkodtak és köntösömre sorsot vetettek.”

Majd leülvén, vigyáztak ott reá.

Feje fölé a keresztfára odatették írásban halálának okát: Ez Jézus, a zsidók királya.

Ugyanakkor két latort is megfeszítettek vele, egyiket a jobb, másikat a bal keze felől.

Akik pedig arra jártak, szidalmazták őt, csóválgatták a fejüket

és mondák: Aki a templomot lerontod és harmadnapra felépíted, mentsd meg most magadat! Ha Isten fia vagy, szállj le a keresztfáról!

Ugyanígy gúnyolódtak a papifejedelmek és az írástudók is a vénekkel együtt, mondván:

Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha ő az Izrael királya, szálljon le most a keresztfáról és hinni fogunk benne!

Bízott az Istenben, szabadítsa meg őt most, ha úgy akarja. Hiszen azt mondta: Isten fia vagyok!

A vele együtt megfeszített latrok is hasonlóképpen gúnyolták őt.

Déli tizenkét órától fogva pedig egészen három óráig sötétség borult az egész földre.

Úgy három óra tájban Jézus egyszerre hangosan felkiáltott, mondván: „Éli, Éli, láma sabaktáni!" Ami azt jelenti: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet!

Az ott álldogálók, némelyike pedig ezt hallván, monda r Illést hívja.

És egyikük nyomban odafutott és egy szivacsot ve vén, megtöltötte ecettel és nádszálla tűzte, hogy megitassa őt.

De a többiek azt mondták: Hagyjad, lássuk, eljön-e Illés, hogy őt megszabadítsa?

Jézus pedig ismét nagy hangon felkiáltván, kiadta lelkét.

És íme a templom kárpitja ketté hasadt felülről le egész az aljáig, a föld megrendült, a sziklák meghasadoztak,

a sírok megnyíltak és sok elhunyt szentnek a teste feltámadt

és feltámadásuk után kimentek sírjaikból, bementek a szent városba és sokaknak megjelentek.

A százados pedig és akik vele együtt Jézust őrizték, mikor a földindulást és a történeteket látták, nagyon megrémültek, mondván: csakugyan az Isten fia volt ez!

Volt pedig ott sok asszony is, mint távoli néző, akik Galileából elkísérték Jézust, hogy szolgáljanak neki.

Köztük volt Mária Magdolna és Mária, Jakabnak és Jósénak az anyja és Zebedeus fiainak az anyja.

Mikor már beesteledett, egy Arimatiából származó József nevű gazdag ember jött oda, aki maga is tanítványa volt Jézusnak.

Ez elmenvén Pilátushoz, elkérte tőle Jézus holttestét. Erre Pilátus elrendelte, hogy adják oda.

És József átvévén a holttestet, tiszta gyolcsba takargatta

és elhelyezte azt a saját új sírboltjába, amely a sziklába volt vágva és egy hatalmas követ hengerítván a sír szájára, eltávozott.

Jelen volt pedig ott Mária Magdolna és a másik Mária is, ülvén a sírral szemben.

Másnap, amelyik az ünnepre készülés napjára következik, a papifejedelmek és a farizeusok Pilátushoz gyülekeztek

és mondák: Uram, eszünkbe jutott, hogy ez a hitető még életében azt mondta: Harmadnapon feltámadok.

Rendeld el tehát, hogy őrizték a sírt harmadnapig, nehogy eljöjjenek a tanítványai és ellopván a testet, azt mondják a népnek: Feltámadt a halottakból, és az utóbbi tévelygés nagyobb lészen az elsőnél.

Monda nekik Pilátus: Van őrségetek, menjetek és őriztessétek, ahogy tudjátok.

Azok elmentek és őriztették a sírt, lepecsételvén a követ.

Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán Mária Magdolna és a másik Mária elment megnézni a sírt.

És íme nagy földindulás lőn, mert az Úrnak angyala leszállt az égből és odamenvén, elhengerítette a sír szájáról a követ és ráült.

Tekintete olyan volt, mint a villám, ruházata pedig fehér, mint a hó.

Az örök pedig a félelemtől reszkettek és szinte holtra váltak.

Az angyal megszólalt és azt monda az asszonyoknak: Ti ne féljetek, mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.

Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondotta. Jertek, nézzétek meg a helyet, ahol feküdt.

És sietve menjetek el és adjátok hírül tanítványainak, hogy feltámadt a halottakból és ,előttetek megy majd Galileába, ott meglátjátok őt. íme megmondottam nektek.

És az asszonyok gyorsan kimentek a sírból s félelemmel és nagy örömmel telve elfutottak, hogy megvigyék a hírt a tanítványoknak.

És íme Jézus szembejött velők, mondván: Köszöntelek benneteket. És azok odajárulván hozzá, átkarolták a lábait és leborultak előtte.

Akkor azt mondta nekik Jézus: Ne féljetek, menjetek és adjátok hírül testvéreimnek, hogy menjenek Galileába, ott meglátnak majd engemet.

Mikor az asszonyok eltávoztak, íme az örök közül némelyek bementek a városba, hírül adni a papifejedelmeknek mindazt, ami történt.

Azok a vénekkel összegyülekezvén, tanácsot tartottak és megfelelő pénzt adtak a katonáknak,

így szólván: Ezt mondjátok: éjjel, míg mi, aludtunk, eljöttek a tanítványai és ellopták őt.

És ha ez a helytartó füléhez jut, mi majd megnyugtatjuk őt és kimentünk titeket.

S azok elvévén a pénzt, úgy cselekedtek, ahogy őket kioktatták. És ez a hír máig is szállong a zsidók között.

A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába arra a hegyre, amelyet Jézus nekik megjelölt.

És mikor őt meglátták, leborultak előtte. Némelyek azonban kételkedtek.

És Jézus odamenvén, ezt monda nekik: Teljes hatalom adatott nekem a mennyen és a földön.

Elmenvén, tanítsatok minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe

és tanítsátok meg őket, hogy tartsák meg mindazt, amit parancsoltam nektek. És íme, én veletek vagyok minden napon, a világnak végezetéig!

Jézus Krisztusról, az Isten fiáról, szóló evangélium kezdete,

amint meg van írva Ézsaiás próféta könyvében: „Íme, elküldöm az én követemet te előtted, aki elkészíti a te utadat.

Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek el az Úrnak útját és egyengessétek az ő ösvényeit".

Fellépett János, aki keresztelt a pusztában és prédikálta a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára.

És kiment hozzá az egész Júdea tartománya és a Jeruzsálembeliek mind és megkeresztelkedtek nála a Jordán folyóban, miután bűneikről vallást tettek.

János teveszőr ruhába volt öltözve, a derekán bőrvöet viselt, eledele pedig sáska és vadméz volt,

És így prédikált: Utánam jön, aki hatalmasabb nálamnál, akinek én nem vagyok méltó, hogy lehajolva megoldozzam a sarui szíját.

Én vízzel keresztelek, ő azonban Szentlélekkel keresztel majd meg titeket.

És lön, hogy azokban a napokban odament Jézus a galileai Názáretből és megkereszteltette magát Jánossal a Jordánban.

S tüstént, amint a vízből kiemelkedett, látta, hogy az egek megnyíltak és a Lélek mint egy galamb reá szállt.

És szózat hallatszott az egekből: Te vagy az én szerelmetes fiam, benned találtam gyönyörűségemet.

És a Lélek azonnal kivitte őt a pusztába.

És a pusztában volt negyven napon át, megkísértetvén a sátántól. Együtt volt a vadállatokkal és az angyalok szolgáltak neki.

János elfogatása után Jézus visszatért Galileába, hirdetvén az Isten evangéliomát:

Betelt az idő és elközelgett az Istennek országa, térjete meg és higgyetek az Evangéliumnak.

Mikor a galileai tenger mellett járt, meglátta Simont és Simon testvérét Andrást, amint hálót vetettek a tengerbe, mert halászok voltak.

És monda nekik Jézus: Kövessetek engem és emberek halászaivá teszek titeket.

És azok tüstént otthagyták a hálójukat, követték őt.

És kevéssé tovább menve látta Jakabot, Zebedeus fiát és az ő testvérét Jánost, amint a hajóban ők is a hálójukat tisztogatták.

És nyomban hívta őket és azok atyjukat, Zebedeust, a napszámosokkal a hajóban hagyván, követték őt.

Ezután bementek Kapernaumba, és ő mindjárt szombatán tanított a zsinagógában.

És elálmélkodtak az ő tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek teljes hatalma van és nem úgy, mint az írástudók.

Volt pedig azok zsinagógájában egy tisztátalan lelektől megszállt ember, aki felkiáltott,

mondván: Mi közünk nekünk egymáshoz, te názáreti Jézusi Vesztünkre jöttél-e? Tudjuk, hogy te ki vagy: az Istennek szentje.

De Jézus megdorgálta őt mondván: Hallgass el és takarodj ki belőle!

Erre a tisztátalan lélek megrázta őt és hangos kiáltással kiment belőle.

És mindenki álmélkodott és egymástól kérdezgették, mondván: Mi dolog ez? Miféle új, hatalmas tudomány ez, hogy még a tisztátalan lelkeknek is parancsol és azok engedelmeskednek neki ?

És azonnal elterjedt a híre Galilea egész környékén, mindenütt.

A zsinagógából azonnal kimenvén, Jakabbal és Jánossal együtt Péternek és Andrásnak a házába ment.

Péternek a napa pedig lázban feküdt, amit mindjárt jelentettek neki.

És ő odament hozzá s megfogván a kezét, felültette őt, mire megszűnt a láza és szolgált nekik.

Mikor beesteledett és a nap nyugovóra szállt, mind odavitték hozzá a betegeket és az ördögtől megszállottakat

és az egész város odatódult a kapuhoz.

És meggyógyított különféle nyavalyában sínylődő sok beteget és sok gonoszlelket űzött ki, és nem engedte a gonoszlelkeket szóhoz jutni, mivel azok ismerték őt.

Reggel, mikor még alig pitymallott, fölkelvén kiment és elvonult egy magános helyre és ott imádkozott.

Simon és a társai azonban utána siettek,

és mikor rátaláltak, mondanak neki: Mindenki tégedet keres.

És ő ezt monda nekik: Menjünk máshová, a szomszédos községekbe, hogy ott is prédikáljak, mert ezért jöttem.

És prédikált a zsinagógákban Galilea szerte és kiűzte a gonoszlelkeket.

Egyszer egy belpoklos ment hozzá és térdre borulva így könyörgött neki: Ha akarod, meg tudsz tisztítani engemet.

Jézusnak megesett a szíve rajta s kinyújtván a kezét, megérintette őt és ezt monda: Akarom, tisztulj meg!

És nyomban elmúlt a poklossága és megtisztult.

És erősen rászólván, azonnal kiküldte őt

és ezt monda neki: Meglásd, hogy senkinek se szólj egy szót sem, hanem eredj és mutasd meg magadat a papnak és add meg a te tisztulásodért azt, amit Mózes megszabott számukra.

Az pedig mikor kiment, kezdett sokat beszélni és az esetnek hírét terjeszteni annyira, hogy nyilvánosan be sem mehetett már egy városba sem, hanem magányos helyeken kint tartózkodott s oda is sokan mentek hozzá mindenfelől.

Néhány nap múlva megint Kapernaumba ment és elterjedt a híre, hogy otthon van.

És hamarosan olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely és hirdette nekik az Igét.

És egy gutaütött embert ágyon hozó négy ember jött hozzá.

Mivel pedig a tömeg miatt nem tudtak közelébe jutni, megbontották annak a háznak a tetejét, amelyben tartózkodott és a résen át leeresztették az ágyat, amelyben a gutaütött feküdt.

Látván pedig Jézus az ő hitüket, monda a gutaütöttnek: Fiam, meg vannak bocsátva a te bűneid.

Az ott ülő írástudók közül pedig némelyek így okoskodtak magukban:

Hogy beszélhet ez így? Istent káromolja! Mert kicsoda bocsáthat meg bűnöket az Istenen kívül?

Jézus mindjárt tudta, hogy ilyesmit gondolnak magukban, azért monda nekik: Mit forgatjátok ezeket a ti elmétekben?

Avagy mi könnyebb, azt mondani a gutaütöttnek: Meg vannak bocsátva a te bűneid, vagy ezt mondani: Kelj fel, vedd a te ágyadat és járj?

Hogy pedig lássátok, hogy az Emberfiának van hatalma e földön a bűnök megbocsátására, monda a gutaütöttnek:

Mondom neked, kelj fel, vedd a te ágyadat és eredj haza!

És az felkelt, felkapta az ágyat és mindnyájuk szemeláttára kiment, úgy hogy mindenki csak bámult és az Istent dicsőítve így szóltak: Ilyet még sohasem láttunk!

Azután ismét kiment a tengerpartra és az egész sokaság odatódult hozzá és ő tanította őket.

Eltávozván onnét, meglátta Alfeus fiát, Lévit a vámszedőhelyen ülve és monda neki: Kövess engemet! És az fölkelvén, követte őt.

És lőn, hogy mikor annak házában asztalhoz ült, sok vámszedő és bűnös is letelepedett Jézussal és tanítványaival. Mert sokan voltak és követték őt az írástudók és farizeusok közül is.

S mikor ezek azt látták, hogy a bűnösökkel és a vámszedőkkel együtt étkezik, azt mondták tanítványainak: Hogy van az, hogy ő együtt eszik és iszik a bűnösökkel és a vámszedőkkel?

Mikor ezt Jézus meghallotta, monda nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat, hanem hogy a bűnösöket hívjam.

János tanítványai és a farizeusok böjtöli szoktak. Odajöttek azért hozzá és azt mondták neki: Hogyan van az, hogy Jánosnak és a farizeusoknak tanítványai böjtölnek, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?

Monda nekik Jézus: Avagy böjtölhet-e a násznép addig, míg velük van a vőlegény? Bizony, míg a vőlegény velük van, nem böjtölhetnek.

Eljön azonban az az idő, mikor elviszik tőlük a vőlegényt s akkor majd böjtölnek.

Senki sem vet pedig új posztóból való foltot ócska ruhára, s ha mégis vet a folt tovább szakítja azt, az új a régít és nagyobb lesz a szakadás.

És senki sem tölt új bort ócska tömlőkbe, s ha mégis tölt, a bor szétveti a tömlőket és kifolyik, a tömlők meg elpusztulnak. Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni.

És lőn, hogy szombatnapon a kalászos mezőn ment át és tanítványai menetközben a kalászokat kezdték szaggatni.

És a farizeusok azt mondták neki: Látod, hogy olyant tesznek szombatnapon, amit nem szabad?

És ő monda nekik: Sohasem olvastátok, hogy mit tett Dávid, mikor szűkséget látott s megéhezett ő is, meg az emberei is?

Hogyan ment be az Isten házába Abiatár főpap idejében és ette meg az oltári kenyereket, amiket csak a papoknak szabad elfogyasztani és még az embereinek is adott belőlük?

S monda nekik: A szombat lett az emberért és nem az ember a szombatért.

Ilyen módon az Emberfia a szombatnak is ura.

Azután megint a zsinagógába ment és volt ott egy elszáradt kezű ember.

És hogy bevádolhassák őt, lesték, hogy meggyógyítja-e azt szombatnapon?

Azt mondja az elszáradt kezű embernek: Állj a középre!

Azoknak meg így szólt: Szabad-e szombatnapon jót vagy rosszat tenni, életet menteni vagy életet kioltani? Azok pedig hallgattak.

S haragosan végignézett rajtuk és a szívük keménysége miatt elsomorodván, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! Az kinyújtotta és a keze ép lett.

És a farizeusok tüstént kimentek Heródes embereivel tanácskozni, hogy hogyan pusztítsák őt el.

Jézus ezután tanítványaival félrevonult a tenger mellé és nagy sokaság követte őt Galileából és Júdeából.

Sőt Jeruzsálemből, Idumeából, a Jordánon túlról, Tirusz és Szidon vidékéről is tömegesen keresték fel, mikor tetteinek hírét meghallották.

Ezért utasította tanítványait, hogy tartsanak készen számára a sokaság miatt egy dereglyét, hogy ne szorongassák őt.

Mert sokakat meggyógyított, úgy hogy akiknek valami bajuk volt, mind hozzátolakodtak, hogy legalább megérintsék őt.

A tisztátalan lelkek pedig, mikor őt meglátták, leborultak előtte és kiáltozni kezdtek: Te vagy az Istennek Fia

És lelkűkre kötötte, hogy ne terjesszék az Ő hírét.

Azután felment a hegyre és egyeseket magához szólított és azok odamentek hozzá.

És kirendelt tizenkettőt, hogy vele legyenek és hogy kiküldje őket prédikálni,

és hogy hatalmuk is legyen a betegségek gyógyítására és a gonoszlelkek kiűzésére.

Kirendelte a tizenkettőt: Simont, akinek a Péter nevet adta

továbbá Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, Jakab testvérét, akiknek a Boanergész nevet adta, ami azt jelenti: Mennydörgés fiai.

Továbbá Andrást, Fülöpöt, Bertalant, Mátét, Tamást, Jakabot az Alfeus fiát, Taddeust, a vakbuzgó Simont,

és a Kariótból való Júdást, aki őt elárulta.

Azután hazamentek. És megint összeverődött a tömeg annyira, hogy kenyérevéshez sem juthattak.

És a hozzátartozói ennek hallatára kimentek, hogy elvigyék őt, mert azt beszélték, hogy nincs magánál.

A Jeruzsálemből lerándult írástudók pedig ezt mondták: Belzebub van vele, és hogy a gonoszlelkek fejedelmével űzi ki a gonoszlelkeket.

És ő magához intvén őket, példázatban monda nekik: Hogyan űzheti ki a sátán a sátánt!

Ha valamely ország önmagával meghasonlik, nem maradhat fenn az az ország.

Hasonlóképpen, ha egy ház meghasonlik Önmagával, nem maradhat fenn az a ház.

És ha a sátán önmaga ellen támadt és meghasonlott, nem maradhat meg, hanem vége van.

Senki sem bírja az erős ember felszerelését elrabolni, betörvén annak a házába, ha csak azt az erős embert előbb meg nem kötüri és azután nem fosztja ki a házáat.

Bizony mondom nektek, hogy minden bűn meg-bocsáttatik az embereknek és minden káromlás, amit kiejtenek,

aki azonban a Szentlelket káromolja, soha nem nyer bocsánatot, hanem örökkévaló bűnbe esett.

Mivelhogy azt mondták: Tisztátalan lélek van ő benne.

Eközben odaérkeztek az ő anyja és testvérei és kívül megállván beüzentek hozzá és kihívták őt.

A sokaság pedig ott ült körülötte és azt mondták neki: íme, a te anyád, fiútestvéreid és nőtestvéreid odakint keresnek tégedet.

És felelvén nekik, monda: Kicsoda az én anyám vagy az én testvéreim?

s a körülötte ülőkön végigtekintve monda: íme az én anyám és az én testvéreim,

, mert aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fiútestvérem, nőtestvérem és anyám.

Ezután megint tanítani kezdett a tengerparton. És nagy sokaság gyülekezett köréje, annyira, hogy ő a tengeren lévő hajóba szállt leülni, az egész sokaság pedig a tengerparton a szárazon maradt.

És tanította őket sok példázatban és tanítása közben ezt mondta nekik:

Hallgassatok ide: íme a magvető kiment vetni.

És lőn, hogy vetés közben némelyik mag az útszélre esett s eljöttek a madarak és felkapkodták azt.

Más meg a köves helyre esett, ahol nem volt elegendő földje és hamarosan kihajtott, mivelhogy nem volt mélyen a földben,

de mikor a nap delelőre hágott, kiégett és mivel nem volt gyökere, elszáradt.

Ismét más mag a tövisesbe hullott s mikor a tövisek felnövekedtek, elnyomták azt és nem hozott termést.

Ismét más mag a jó földbe hullott és mikor felnőtt és kifejlett, termést hozott, ki harminc, ki hatvan, ki meg száz annyi.

És monda: Akinek van füle a hallásra, hallja meg.

S mikor magára maradt, a körülötte levők a tizenkettővel együtt megkérdezték őt a példázat felől.

És monda azoknak: Nektek megadatott az Isten országa titkának a megértése, a kívül levőknek pedig minden példázatokban történik,

hogy „nézván nézzenek, de ne lássanak, hallván halljanak, de ne értsenek, nehogy megtérjenek valaha és megbocsáttassanak az ő bűneik”.

És monda nekik: Ha nem értitek ezt a példázatot, hogyan fogjátok majd megérteni a többit?

A magvető az igét hinti.

Az útfélre esett mag azokat jelenti, akik hallják ugyan az igét, de nyomban eljön a sátán és a szívökbe vetett igét kiragadja.

A köves helyre hullott maghoz pedig azok hasonlítanak, akik, mikor az igét hallják, tüstént örömmel befogadják azt.

De nincs gyökere bennök, hanem csak ideig-óráig valók, azután, mikor az ige miatt nyomorúság vagy üldözés éri őket, hamarosan hűtlenek lesznek hozzá.

Ismét mások azok, amelyek a tövises földre hullottak. Ezek azok, akik hallják ugyan az igét, , de az élet gondjai, a gazdagság szerelme és más egyéb beléjük évdő vágyak megfojtják az igét és az gyümölcstelen marad.

A jó földbe esett mag pedig azokat jelenti, akik hallgatják az igét és megtartják azt és teremnek is, ki harminc, ki hatvan, ki száz annyi.

És monda nekik: Vájjon azért van-e a gyertya, hogy véka alá vagy ágy alá tegyék, s nem azért-e, hogy a gyertyatartóba helyezzék?

Mert nincs titok, mely ki nem tudódnék, és nem történik semmi sem titkon, hogy napfényre ne jutna.

Akinek van füle a hallásra, hallja meg.

És monda nekik: Figyeljétek meg, amit hallotok. Amely mértékkel ti mértek, azzal mérnek majd nektek is, sőt meg is szerzik nektek.

Mert akinek van, annak adatik, akinek pedig nincs, az is elvételik tőle, amije van.

És monda: Úgy van az Isten országával, mini azzal az emberrel, aki magot vet a földbe, azután alszik és fölkel éjjel és nappal, a mag pedig kihajt és felnő, maga se tudja hogyan: a föld magától hozza meg a termést, előbb a szarát, azután a kalászt, végre a kalászból a búzát. Mikor pedig a termés megéri, nyomban ráeresztik a sarlót, mert megjött az aratás.

És monda: Mihez hasonlítsuk az Istennek országát, avagy miféle példázatban állítsuk azt elénk?

Olyan az, mint a mustármag, amely mikor a földbe vetik, a föld összes magvainál kisebb, de ha elvetették, felnövekszik és az összes cserjék között a legnagyobb lesz és nagy ágakat hajt annyira, hogy árnyékában az ég madarai fészket rakhatnak.

Sok ilyen példázatban hirdette még nekik az igét az ő értelmükhöz mérten,

példázat nélkül pedig nem beszélt nekik, de tanítványainak külön mindent megmagyarázott.

Azon a napon, mikor beesteledett, azt mondta tanítványainak: Menjünk át a túlsó partra.

És elbocsátván a sokaságot, elvitték őt úgy, amint a hajóban volt, de más hajók is indultak vele.

És nagy szélvihar támadt, a hullámok becsaptak, a hajóba annyira, hogy már csaknem megtelt.

Ő pedig a hajó farán, a fejaljon aludt. Felköltötték őt és mondák: Mester, nem törődsz vele, hogy elveszünk?

És fölkelvén, megdorgálta a szelet és rászólt a tengerre: Némulj el, ne háborogj! És elállt a széles lőn nagy csendesség.

És monda nekik: Hogy félhettek ennyire? Miért nincs hitetek?

És nagy félelem fogta el őket és mondák egymásnak: Kicsoda ez, hogy még a szél és a tenger is engedelmeskedik neki!

Azután a tenger túlsó partjára mentek a gadarénusok vidékére.

És mikor a hajóból kiszállt, azonnal elébe ment a sziklasírokból egy ember, aki tisztátalan lélektől volt megszállva,

s aki sírboltokban tanyázott és láncokkal sem tudta senki megkötözni.

Mert bár sokszor megkötözték már békókkal és láncokkal, a láncokat széttépte és a békókat összetörte, úgy, hogy senki sem tudta megfékezni,

s éjjel nappal szűnetlenül a sírboltokban és a hegyeken bolyongott kiáltozva és önmagát kövekkel vagdosva,

Mikor Jézust messziről meglátta, hozzáfutott, leborult előtte

és nagy hangosan kiáltozva monda: Mi közünk egymáshoz, te Jézus, a magasságos Istennek Fia? Az Istenre kérlek, ne kínozz engemet!

Azt mondta ugyanis neki: Te tisztátalan lélek, menj ki ebből az emberből!

És Jézus megkérdezte tőle: Mi a neved? És ő monda: Az én nevem Légió, mert sokan vagyunk.

És nagyon könyörgött, hogy ne űzze el őket arról a vidékről.

Volt pedig ott a hegyen egy legelésző nagy disznócsorda.

És kérték őt a gonosz-lelkek mondván: Küldj be minket a disznókba, hogy azokba menjünk.

Es megengedte nekik. És a tisztátalan lelkek kimenvén az emberből, bevonultak a disznókba és a csorda, mintegy kétezer darab, a meredekről lerohant a tengerbe és belefulladt.

A kondások pedig elfutottak és hírül adták az esetet a párosban és a tanyákon. És az emberek kimentek megnézni, hogy mi történt.

S mikor Jézushoz értek és látták, hogy az ördögös, akiben a Légió volt, ott ül, fel van öltözve és eszénél van, nagyon megijedtek.

És a szemtanúk elmondták nekik, hogy mi történt az ördögössel, meg a disznókkal.

És kérték őt, hogy menjen el az ő határukból.

Mikor hajóra szállt, arra kérte őt az ördögös, hogy vigye magával.

De ő nem engedte, hanem azt mondta neki: Eredj haza a tiedhez és mondd el nekik, mit tett veled az Úr s hogyan gyógyított meg tégedet.

És az elment és a Tízvárosban hirdetem kezdte, milyen nagy dolgot cselekedett vele Jézus. És mind csodálkoztak.

Mikor Jézus ismét áthajózott a túlsó partra, nagy sokaság gyülekezett hozzá és ő a parton maradt.

Odament pedig a zsinagóga egyik elöljárója, Jairusz nevű s mikor őt meglátta, a lábaihoz borult,

és nagyon kérte őt mondván: Az én leányom halálán van, jöjj el és vedd rá a kezeidet, hogy meggyógyuljon és életben maradjon.

És elindult vele s nagy sokaság tolongott a nyomában, úgy hogy szinte összenyomták.

És egy asszony, aki már tizenkét év óta vérfolyásban sínylődött

és sokat szenvedett a sok orvostól s már mindenét magára költötte, de mind hasztalanul, mert annál rosszabbul lett,

amint Jézusról hallott, a sokaságba vegyült és hátulról megérintette a ruháját.

Mert így gondolkodott: Ha csak a ruháját megérintem is, meggyógyulok.

És vérfolyása azonnal elállt és érezte a testén, hogy megszabadult nyavalyájától.

Jézus is azonnal észrevette magán, hogy erő sugárzott ki belőle, hátrafordult a tömegben, mondván: Ki érintette meg az én ruháimat?

S mondák neki a tanítványok: Látod a hozzád tolongó tömeget és még kérdezed, ki érintett meg engemet?

S körültekintett, hogy meglássa az asszonyt, aki azt cselekedte.

Az asszony pedig tudván, hogy mi történt vele, félt és remegett, odament és leborult előtte és megmondta neki a teljes igazságot.

Ő pedig monda neki: Leányom, a te hited megtartott tégedet, eredj el békességgel és gyógyulj meg a te nyavalyádból.

Még beszélt, mikor a zsinagóga elöljárójának emberei odaérkeztek ezzel a hírrel: Leányod meghalt, minek fárasztod még a Mestert,

Jézus pedig, mihelyt ezt a hírt meghallotta, tüstént azt mondta az előjárónak: Ne félj, csak higgy!

És nem engedte, hogy vele menjen más, csak Péter, Jakab és János, a Jakab testvére.

Mikor a zsinagóga előjárójának házába érkezett és látta a felfordulást, a sok sírót és jajongót, bement és ezt mondta nekik: Mit jajongtok és mit sírtok? A leányka nem halt meg, hanem alszik.

És kinevették őt. Ő pedig mindnyájukat kiküldvén, magához vette a leányka apját, anyját, és akik ő vele jöttek és bement oda ahol a leányka feküdt.

S megfogván a leányka kezét, monda neki: Talitha kumi, ami azt jelenti: Leányzó, mondom neked, kelj fel!

És a leányzó tüstént felkelt és járt, mert tizenkét éves volt. És nagy csodálkozás támadt.

És erősen rájuk parancsolt, hogy ezt senki meg ne tudja, és azt mondta, hogy a leányzónak adjanak enni.

Eltávozván onnét, hazament az ő városába és vele mentek tanítványai is.

Szombatnapra kelve, tanítani kezdett a zsinagógában. És sokan, akik hallgatták, csodálkoztak mondván: Honnét vette ez mindezeket és minő bölcsesség ez, mely neki adatott?

Hát nem ez-e az az ács, Máriának a fia, Jakabnak, Jósénak, Júdásnak és Simonnak a testvére? S nem élnek-e itt nálunk az ő nőtestvérei is. És megütköztek rajta.

Monda pedig azoknak Jézus: Sehol sem részesül a próféta oly kevés tiszteletben, mint tulajdon hazájában, a maga rokonsága körében és a maga otthonában.

És nem bírt ott semmiféle csodát tenni, csak néhány beteget gyógyított meg kézrátétellel.

És csodálkozott az ő hitetlenségükön. És tanítva sorra járta a falvakat.

Magához híván a tizenkettőt, kezdte őket páronként kiküldeni, hatalmat adván nekik a tisztátalan lelkek felett.

És meghagyta nekik, hogy az útra boton kívül semmit se vigyenek, se táskát, se kenyeret, se az övükben pénzt,

hanem kössenek sarut, de két alsóruhát ne öltsenek.

És monda nekik: Ha egy házba bementek, maradjatok ott, míg tovább nem mentek.

És akik benneteket sem be nem fogadnak, sem meg nem hallgatnak, mikor onnét kimentek, verjétek le a ti lábaitok pora, bizonyosságul ellenük. Bizony mondom nektek, könnyebb sorsa lesz az ítélet napján Sodornának és Gomorának, mint annak a városnak.

S azok kimenvén, prédikálták, hogy térjenek meg,

és sok ördögöt kiűztek és sok beteget megkentek olajjal és meggyógyítottak.

Heródes király is meghallotta hírét, mert a neve általánosan ismeretessé lett. És azt gondolta, hogy Keresztelő János támadt fel a halottaiból, azért van ilyen nagy csodatévő ereje.

Mások meg azt mondták: Illés ez! Mások meg: Próféta ez, vagy a próféták egyike.

Ezeket hallván Heródes, monda: Bizony az a János ez, akit én lefejeztettem, az támadt fel a halottakból.

Heródes volt ugyanis az, aki szolgálival Jánost elfogatta és börtönbe vettette, testvérének Fülöpnek a felesége, Heródiás miatt, mivel azt feleségül vette.

János ugyanis azt mondta Heródesnek: Nem szabad neked a testvéred feleségével élned.

Heródiás e miatt gyűlölte őt és meg akarta ölni, de nem tudta.

Mert Heródes félt Jánostól, igaz és szent férfiúnak ismervén őt, miért is vigyázott rá és szívesen hallgatta őt, sok dologban követvén a tanácsát.

Nemsokára azonban kedvező alkalom kínálkozott, amikor Heródes születésnapján lakomát adott főembereinek, magas rangú katonáinak és Galilea előkelőségeinek.

És bement Heródiás és táncával megnyerte Heródesnek és a vendégeknek tetszését. A király azt mondta a leánynak: Kérj, amit akarsz és én megadom.

És esküvel fogadta neki, hogy: Akármit kérsz tőlem, megadom, ha mindjárt országom felét kéred is!

A leány erre kiment és megkérdezte anyját: Mit kérjek?. Az pedig monda: Keresztelő Jánosnak a fejét.

És nagy sietve bement a királyhoz és kérte őt, mondván: Azt kívánom, hogy tüstént add nekem egy tálon Keresztelő János fejét.

A király érré nagyon elszomorodott, de esküje és a vendégei miatt nem akarta a leányt elutasítani.

És azonnal elküldvén a hóhért, megparancsolta, hogy hozza el Jánosnak a fejét.

És az elmenvén, lefejezte őt a börtönben s elhozta a fejét egy tálon és odaadta a leánynak, az pedig átnyújtotta azt az anyjának.

Mikor ezt János tanítványai meghallották, elmentek, elvitték a tetemét és egy sírboltba

Mikor az apostolok Jézushoz összegyűltek, jelentést tettek neki mindenről, amit cselekedtek és amit tanítottak.

És monda nekik: Jertek el velem egyedül a pusztába és pihenjétek ki egy kissé magatokat. Mert itt olyan sokan jártak-keltek, hogy még az evésre sem volt idejük.

És elmentek a pusztába egy hajón egyedül.

Mikor látták őket elmenni és sokan rájuk ismertek, gyalogosan futottak oda össze a városokból és megelőzték őket.

Kiszállván a hajóból és meglátván a nagy sokaságot, megesett a szíve rajtuk, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való nyáj és kezdte őket sok mindenféleképpen tanítani.

S mikor már sok idő eltelt, odamentek hozzá a tanítványai mondván: Puszta hely ez és már későre jár az idő,

bocsásd el őket, hadd menjenek a szomszédos tanyákra és falvakba ennivalót venni.

Ő pedig felelvén, monda nekik: Adjatok nekik enni ti! S mondanak neki: Elmenjünk és vásároljunk kétszáz dénárért kenyeret és úgy adjunk nekik enni?

Ő pedig monda nekik: Hány kenyereketek van? Menjetek és nézzétek meg. S utána nézvén mondák: Öt darab, meg két halacska.

Akkor meghagyta nekik, hogy ültessék le mindnyájukat csoportonként a zöld gyepre.

És letelepedtek százas és ötvenes csoportokban.

Akkor vette az öt kenyeret és a két halat és az égre tekintvén, megáldotta a kenyeret, megtörte, átadta tanítványainak, hogy osszák ki nekik és a két halból is osztott mindenkinek.

S ettek valamennyien és jól laktak.

És a maradék darabokat, meg a maradék halat összeszedvén, megtöltötték tizenkét kosarat.

Akik pedig a kenyerekből ettek, ötezren voltak férfiak.

Azután utasította tanítványait, hogy azonnal szálljanak be a hajóba és menjenek át előre a túlsó partra, Bétsaidába, míg ő a sokaságot elbocsátja.

S elbocsátván őket, fölment a hegyre imádkozni.

Alkonyatkor a hajó a tenger közepén járt, ő meg a szárazon volt egyedül.

És látta őket, hogy mennyire erőlködnek az evezéssel, mert szemközt fújt a szél. S az éjjeli negyedik őrváltás idején, a tengeren járva elérte őket és el akarta kerülni.

Azok azonban, mikor meglátták őt a tengeren járva, azt gondolták, hogy valami kísértet és felkiáltottak.

Mert mindnyájan látták őt és megijedtek. Ő azonban tüstént szólt nekik mondván: Bátorság, én vagyok, ne féljete!

S beszállt hozzájuk a hajóba és a szél elállt! S azok magukban szerfelett csodálkoztak.

Mert nem okultak a kenyerek történetén, mivelhogy a szívük nem volt fogékony.

Mikor azután átkeltek, a Genezáret földjére jutottak és kikötöttek.

S amint a hajóból kiszálltak, az emberek egyszerre ráismertek

és elszéledvén azon az egész vidéken, az összes betegeket kezdték ágyaikon hozzáhordani, oda, ahol a hír szerint éppen tartózkodott.

És ahova csak bement, falvakba, városokba vagy tanyákra, a betegeket kitették a piacokra és kérték őt, hogy azok legalább a ruhája szegélyét érinthessék. És akik megérintették, meggyógyultak.

Akkor Jeruzsálemből érkező farizeusok és néhány írástudó gyülekezett össze körülötte,

és mikor látták, hogy némelyik tanítványa tisztátalan, vagyis mosdatlan kezekkel ette a kenyeret, szemrehányást lettek neki.

A farizeusok ugyanis, meg az összes zsidók, megtartva a vének hagyományát, nem szoktak enni, míg kezeiket jól meg nem mosták,

és a piacról haza érkezvén, nem esznek addig, míg meg; nem fürödtek. És sok egyéb ilyen hagyományhoz ragaszkodnak, amilyen például a poharaknak, korsóknak, rézedényeknek és ágyaknak a megmosása.

Azért megkérdezték őt a farizeusok és az írástudók: Miért nem tartják magukat a te tanítványaid a vének hagyományaihoz, hanem mosdatlan kézzel eszik a kenyeret?

Ő pedig felelvén, monda nekik: Jól prófétáit tirólatok, ti képmutatók, Ézsaiás próféta, amint meg van írva: „Ez a nép csak ajkaival tisztel engemet, de a szívük távol van éntőlem.

Pedig hiába imádnak engemet, ha olyan tanítást hirdetnek, mely emberi rendelés".

Mert ti az Isten parancsolatait mellőzvé, emberek hagyományait tartjátok.

És monda nekik: Ti ugyan szépen félretoljátok az Isten törvényét, hogy a magatok hagyományát kövessétek.

Mózes ugyanis azt mondta: „Tiszteljé atyádat és anyádat" továbbá: „Aki apját vagy anyját szidalmazza, halállal lakoljon".

Ti meg azt mondjátok: Ha egy ember azt mondja az apjának vagy az anyjának: Korbán, azaz áldozati ajándék az, ami tőlem neked jár,

úgy ezzel meg sem engeditek hogy az apjának vagy az anyjának bármit is adjon.

Érvénytelenné teszitek tehát az Isten igéjét a ti hagyományotokkal, melyet tanítotok, és sok más hasonló dolgokat cselekesztek.

És ismét magához híván az egész sokaságot, monda nekik: Hallgassatok rám mindnyájan és értsétek meg:

semmi sem fertőzi meg az embert, ami kívülről jut bele, hanem amik belőle kijönnek, azok fertőzik meg az embert.

Akinek füle van a hallásra, hallja meg.

És mikor a sokaságtól bementek a házba, megkérdezték a tanítványai, hogy mit jelent a példázat.

És monda nekik: Hát ti is ennyire értetlenek vagytok? Nem értitek, hogy semmisem fertőzi meg az embert, ami kívülről jut bele?

Mert az nem a szívébe megy, hanem a gyomrába és ott áttisztulván minden eledel, kimegy a maga helyére.

És tovább folytatta: Ami az emberből kijön, az fertőzi meg az embert.

Mert belülről, az emberek szívéből erednek a gonosz gondolatok, tolvajlások, paráznaságok, gyilkosságok,

házaságtörések, telhetetlenségek, alávalóságok, álnokság, kicsapongás, irigykedés, káromlás, fennhéjázás, bolondság.

Mindez a sok rossz belülről ered és ezek fertőzik meg az embert.

Onnét fölkerelkedvén, Tirusz vidékére ment. És bement egy házba, mivel nem akarta, hogy tudjanak róla.

Hamarosan hallott róla egy asszony, akinek a leánya tisztátalan leiktól volt megszállva, bement hozzá és lábaihoz borúit.

Az asszony pedig szirofeniciai származású görög nő volt, és kérte őt, hogy űzze ki a gonosz lelket a leányából.

Jézus monda neki: Engedd előbb jóllakni a gyermekeket, mert nem helyes a gyermekek kenyerét elvenni és az ebeknek vetni.

Az asszony azonban így felelt: Ügy van Uram, de hát az ebek is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsáiból!

Monda Jézus az asszonynak: Ezért a mondásért, eredj el, kiment a gonoszlélek a te leányodból.

És mikor hazaért, az ágyon fekvé találta leányát és a gonoszlélek kiment belőle.

Akkor megint eltávozván Tirusz vidékéről, Szidonon át a galileai tengerhez, a Tízváros határába ment.

És odavittek hozzá, egy siketnémát és kérték, hogy vesse rá a kezét.

És azt egyedül kivezetvén a tömegből, a füleibe dugta a hüvelykujját és megnyálazott ujjával megérintette a nyelvét,

azután az égre felnézve, fohászkodott és monda neki: Effata, azaz: Nyílj meg!

És tüstént megnyíltak a fülei, megoldódott nyelvének köteléke és rendesen beszélt.

És megtiltotta, hogy ezt bárkinek is elmondják, de, minél inkább tiltotta, annál inkább elhíresztelték.

És szerfelett álmélkodtak, mondván: Mindent jól cselekedett: azt míveli, hogy a siketek halljanak, a némák megszólaljanak.

Azokban a napokban ismét nagy sokaság vette őt körül, melynek nem lévén ennivalója, magához hívta a tanítványait és monda nekik:

Szánom ezt a sokaságot, mivel már három napja vannak velem és nincs mit enniök.

Ha éhesen bocsátom haza őket, útközben elepednek, mert sokan messze laknak.

S feleliének neki tanítványai: Honnét tudná valaki őket itt, ebben a pusztában, kenyérrel kielégíteni?

Erre megkérdezte tőlük: Hány kenyereket van? És ők mondák: Hét.

Akkor leültette a sokaságot a földre. S vevén a hét kenyeret, hálát adott, megtörte és tanítványainak adta, hogy a nép elé tegyék és ők oda tették.

Volt egy kevés haluk is és miután hálát adott, azt is a nép elé tétette.

Ezután ettek és jóllaktak. És a maradék darabokat összeszedték hét kosárral.

Valának pedig, akik ettek, mintegy négyezeren. Ezután elbocsátotta őket.

Azután nyomban hajóra szállt tanítványaival és Dalmanuta vidékére ment.

A farizeusok oda is utána mentek és kísértő szándékkal vitatkozni kezdtek vele s égi jelet kívántak tőle.

És ő lelkéből felsóhajtván, monda: Miért kíván ez a nemzedék jelet? Bizony mondom, nem adatik jel ennek a nemzedéknek.

S otthagván őket, megint hajóba szállt és átment a túlsó partra.

De elfelejtettek kenyeret vinni és csak egyetlen kenyerek voltak velük a hajóban.

És ő intette őket, mondván: Vigyázzatok, őrizzétek a farizeusok kovászatától, meg a Heródes kovászatától.

És ők tanakodtak egymás közt, mondván: Hiszen nincs is kenyerrünk!

Jézus észrevette ezt és monda nekik: Mit tanakodtok azon, hogy nincsen kenyereket? Hát még most sem tértek észre és nem értitek a dolgot? Még most sem fogékony a ti szívetek?

Van szemetek és nem láttok, van fületek és nem hallotok és nem emlékeztek?

Mikor az öt kenyeret megtörtem az ötezer számára, hány kosarat töltöttetek meg maradék darabokkal? Mondának neki: Tizenkettőt.

Mikor pedig a hét kenyeret a négyezerenek, hány kosarat szedtetek tele maradék darabokkal? Ők pedig mondák: Hetet.

Erre azt monda nekik: És még mindig nem értitek a dolgot?

Ezután Betsaidába érkeztek. És ott egy vakot Vittek hozzá, kérvén őt, hogy megillessen.

És ő megfogván a vak kezét, kivezette őt a faluból és a szemét nyálával megkenvén, rátette a kezét és megkérdezte, hogy lát-e?

És az felpillantva monda: Látóira az embereket, mint valami járkáló fákat.

Azután megint rátette a kezeit annak a szemére és erőszakkal ránézett és felnyitotta. Erre a vak mindent tisztán látott.

És hazaküldte őt, mondván: Be ne menj a faluba és senkinek se szólj semmit.

Ezután Jézus tanítványaival Cézarea Filippi falvaiba ment és útközben megkérdezte tanítványait: Kinek mondanak engem az emberek?

Azok pedig felelék: Keresztelő Jánosnak, némelyek pedig Illésnek, mások meg a próféták egyikének.

Akkor azt kérdezte tőlük: Hát ti kinek mondotok engemet? Erre Péter azt felelte: Te vagy a Krisztus.

És meghagyta nekik, hogy senkinek se beszéljenek őróla.

És kezdte őket tanítani, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, gyalázatot tűrnie a vénektől, papifejedelmektől és az írástudóktól, megölettetnie és harmadnapra feltámadnia.

Mindezt világosan mondotta, mire Péter félrevonta őt, szemrehányást tett neki.

Ő pedig hátrafordult és látván tanítványait, megdorgálta Pétert, mondván: Távozz tőlem sátnak, nem az Istennek, hanem az embereknek dolgain jár az eszed.

Akkor magához intvén a sokaságot tanítványaival együtt, ezt monda nekik: Aki engemet követni akar, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét és úgy kövessen engemet.

Mert aki az életét meg akarja menteni, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét én értem és az evangéliumért, megmenti azt.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall?

Avagy micsoda váltságot adhat bárki is a maga lelkéért?

Aki azért engemet és az én beszédeimet e romlott és bűnös nemzedék közepette szégyelli, az Emberfia is szégyelli azt majd, mikor Atyjának dicsőségében a szent angyalokkal eljövend.

És monda nekik: Bizony mondom nektek, vannak az itt állók között némelyek, akik nem kóstolják meg a halált addig, míg meg nem látják eljönni nagy hatalommal az Isten országát.

Hat nap múlva magához vette Jézus Pétert, Jakabot és Jánost s felvitte őket magukat egy magas hegyre és elváltozott előttük.

A ruhája hófehéren ragyogott, amilyenre földi kallós fehéríteni nem képes.

És megjelent nekik Illés Mózesrel együtt és beszélgettek Jézussal.

S felelvén Péter, monda Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lenni, készítsünk három sátrat, egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.

Nem tudta ugyanis, mit beszél, mert nagy félelem fogta el őket.

Ezután felhő támadt, mely őket beborította és a felhőből ez a szózat hallatszott: Ez az én szeretett fiam, ő reá hallgassatok.

S mikor hirtelen körülnéztek, senkit sem láttak, csak egyedül Jézust.

A hegyről lementükben rájuk parancsolt, hogy senkinek se mondják el, amit láttak, csak majd ha az Emberfia a halottakból feltámadt.

És meg is jegyezték ezt a mondást, maguk között vitatkozván, hogy mi az a halottakból való feltámadás?

S megkérdezték őt: Miért mondják azt a farizeusok és az írástudók, hogy Illésnek kell előbb eljönnie?

És ő ezt felelte nekik: Illés csakugyan eljön, előbb, hogy mindent helyreállítson, de hogy szól az írás az Emberfiáról? Hogy sokat kell szenvednie és meggyaláztatnia.

De mondom nektek, hogy Illés eljött, és önkényesen bántak vele, amint meg volt írva felőle.

Mikor pedig visszatért a tanítványokhoz, látta, hogy nagy sokaság van körülöttük és írástudók vitatkoznak velük.

S amint a sokaság őt megpillantotta, tüstént magából kikelve eleibe futott és köszöntötte őt.

És ő megkérdezte az írástudókat: Min vitatkoztok velük?

Erre a sokaságból egy ember így felelt: Mester, elhoztam tehozzád az én fiamat, akiben néma ördög van

és ahol csak éri, szaggatja, tajtékszik, fogait csikorgatja és sorvasztja. Kértem tanítványaidat, hogy űzzék ki, de nem bírták.

Ő pedig felevén, monda: Ó te hitetlen nemzedék, meddig legyek még veletek és meddig tűrjelek még benneteket? Hozzátok őt ide hozzám!

És hozzávitték. Amint ránézett, tüstént szaggatni kezdte őt a lélek, úgy hogy elterült és tajtékozva fetrengett a földön.

Ekkor megkérdezte az atyját: Mióta van neki ez a baja? Ő pedig monda: Gyermekkorától fogva.

És számtalanszor hol a tűzbe, hol a vízbe dobta, hogy elpusztítsa. De ha tudsz, segíts és könyörülj rajtunk.

Jézus pedig monda néki: Mi, az a: „ha tudsz?” A hívőnek minden lehetséges.

És a gyermek atyja azonnal könnyezve kiáltotta, mondván: Hiszek, segíts az én hitetlenségemen!

Mikor pedig Jézus látta, hogy a tömeg odatolong, rászólt a tisztátalan leiekre: Te néma és süket lélek, én parancsolom neked, eredj ki belőle és soha többé vissza ne térj bele!

És az kiabálva és a beteget erősen meggyötörve kiment. A fiú ekkor olyan lett, mint a halott, úgy hogy sokan azt hitték, hogy meghalt.

Jézus azonban kézen fogva fölemelte őt és Ő fölállt.

S mikor az is bement a házba, megkérdezték őt a tanítványai bizalmasan: Miért nem bírtuk mi azt kiűzni?

S monda nekik: Ezt a fajta semmi mással nem lehet kiűzni, csak egyedül imádsággal és böjtöléssel.

Ezután eltávozván onnét, átmentek Galileán, de nem akarta, hogy bárki is tudjon róla.

Mert tanítgatta tanítványait és monda nekik: Az Emberfiát emberek kezére adják és megölik őt, de halála után harmadnap feltámad.

Azok azonban nem értették meg szavait, de nem merték őt megkérdezni.

Mikor azután Kapernaumba érkeztek és otthon tartózkodtak, megkérdezte őket: Miről vitatkoztatok útközben?

Azok pedig hallgattak. Útközben ugyanis arról vitatkoztak, hogy kicsoda nagyobb.

És leülvén, magához szólította a tizenkettőt és monda nekik: Aki első akar lenni, legyen mindnyájatok közt utolsó és mindeniteknek szolgája.

És kézen fogván egy kis gyermeket, odaállította közibük, majd pedig ölébe vévén, azt mondta nekik:

Aki az ilyen kis gyermekek közül csak egyet is befogad az én nevemben, engemet fogad be, aki pedig engemet fogad be, nem engem, hanem azt fogadja be, aki engemet elküldött!

Ekkor János ezt monda neki: Mester, mi láttunk egy embert, aki a te neveddel úzótt ki ördögöt, holott nem tartozik hozzánk és megtiltottuk neki.

Jézus pedig monda: Ne tiltsátok el őt, mert aki az én nevemmel csodát tesz, az nem mondhat egyúttal rosszat is én rólam.

Mert aki nincs ellenünk, az velünk van.

Mert aki csak egy pohár vizet is ad nektek az én nevemben, azért, hogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondom nektek, sohasem veszti el a jutalmát.

Aki ellenben az én bennem hívő kicsinyeknek csak egyikét is megbotránkoztatja, jobb volna annak, ha malomkövet kötnének a nyakára és a tengerbe dobnák.

És ha a te kezéd megbotránkoztat tégedet, vágd le, mert jobb csonkán menned az életre, mint mindkét kezéd birtokában jutni a gyehennába, az olthatatlan tűzre,

ahol a kínnak sohasem lesz vége és a tűz el nem hamvad.

És ha a te lábad megbotránkoztat tégedet, vágd le, mert jobb sántán menned az életre, mint mindkét lábad birtokában vettetni a gyehennába az olthatatlan tűzre,

ahol a kinnak nem lesz vége és a tűz el nem hamvad.

És ha a te szemed botránkoztat meg tégedet, vájd ki, mert jobb félszemmel menned be az Isten országába, mint mindkét szemed birtokában vettetni a tüzes gyehennába,

ahol a kinnak sohasem lesz vége és a tűz el nem hamvad.

Mert mindenki tűzzel tisztítatik meg és minden áldozat sóval hintetik be.

Jó a só, de ha a só ízét veszti, mivel adtok ízt neki? Legyen bennetek só és legyetek békében egymással.

Ezután útra kelvén onnét, Júdeának a Jordán túlsó partján fekvő vidékére ment és megint nagy sokaság gyülekezett hozzá és szokása szerint ismét tanította őket.

Odamentek hozzá a farizeusok is és kísértő szándékkal azt kérdezték tőle: Szabad-e a férfinak a feleségét elbocsátani?

Ő pedig felelvén, monda nekik: Mit parancsolt nektek Mózes?

ők pedig mondák: Mózes megengedte, hogy váló levelet írjunk neki és úgy bocsássuk el.

Jézus erre ezt monda nekik: A ti szívetek keménysége miatt írta nektek Mózes ezt a parancsot.

Isten azonban a világ teremtetésétől fogva férfivá és nővé alkotta őket.

„Ennek okáért a férfi elhagyja apját és anyját és csatlakozik a feleségéhez,

és a kettő egy testté lesz." Úgy hogy többé nem két test, hanem csak egy.

Amit tehát Isten egybeszerkesztett, azt ember el ne válassza.

És otthon a tanítványok ismét megkérdezték őt erről.

És monda nekik: Aki a feleségét elbocsátja és másikat vesz el, házasságtörést követ el,

és amelyik asszony elhagyja a férjét és máshoz megy, házasságtörést követ el.

Akkor gyermekeket vittek hozzá, hogy kezével illesse azokat, de a tanítványok visszatartották azokat, akik őket odavitték.

Mikor ezt Jézus meglátta, neheztelt és monda nekik: Engedjétek a kisgyermekeket hozzám jönni és ne akadályozzátok őket, mert az ilyeneké az Istennek országa.

Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, sohasem jut be abba.

S magához ölelte azokat és kezeit rájuk emelvén, megáldotta őket.

Mikor kiment az útra, egy ember odafutott hozzá és térdreborulván előtte, az kérdezte tőle: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet örökölhessem?

Jézus pedig monda neki: Miért mondasz engem jónak? Nincsen senki jó, csak az egy Isten.

Ismered a parancsolatokat: „Ne légy házasságtörő, ne öl, ne lopj, ne tégy hamis tanúbizonyságot, ne csalj, tiszteld atyádat és anyádat.”

Ő pedig felelvén monda: Mester, mindezeket gyermekségemtől fogva megtartottam.

Jézus ekkor ránézett, megkedvelte őt és monda neki: Egyben még fogatkozásod van, eredj, add el minden javaidat és oszd el a szegények között és kincsed léssen a mennyekben, azután pedig jöjj és felvévén a keresztet, kövess engemet.

Az ifjú erre a beszédre elkomorodott és nagy búsan elment, mert sok kincse volt.

S Jézus körültekintvén, monda tanítványainak: Milyen nehéz is a gazdagoknak bejutni az Isten országába!

A tanítványok pedig elcsodálkoztak az ő beszédén. De Jézus ismételten azt mondta nekik: Fiacskáim, milyen nehéz azoknak bejutni az Isten országába, akik a kincsekben bizakodnak!

Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint egy gazdagnak bejutni az Isten országába.

Azok pedig még jobban elcsodálkoztak és mondogatták egymásnak: Kicsoda üdvözülhet hát?

Jézus pedig rájuk tekintve monda: Embereknek lehetetlen ez, de nem az Istennek, mert az Istennek minden lehetséges.

Akkor Péter így kezdett szólni: íme, mi mindenünktől megváltunk és követtünk téged.

Felelvén monda Jézus: Bizony mondom nektek, nincsen senki, aki ha elhagyta házát, fiútestvérét, nőtestvérét, apját anyját, feleségét, gyermekeit vagy földjét énérettem és az evangéliumért,

hogy ne kapna az üldöztetésekkel együtt százszor annyit most ezen a világon: házakat, fiú- és nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket az eljövendő világban pedig örök életet.

Sokan lesznek pedig elsőkből utolsókká és utolsókból elsőkké.

Mikor útban voltak, hogy fölmenjenek Jeruzsálembe és Jézus előttük haladt, ők csodálkoztak, akik pedig utánuk mentek, féltek. Akkor ismét maga köré gyűjtvén a tizenkettőt, beszélni kezdett nekik a vele történendő dolgokról.

Hogy íme felmegyünk Jeruzsálembe és az Emberfia a papifejedelmek és az írástudók kezébe adatik, halálra ítélik, kiszolgáltatják a pogányoknak,

megcsúfolják, megostorozzák és megölik, de harmadnap feltámad.

Ekkor odamentek hozzá Jakab és János, a Zebedeus fiai és azt mondták: Mester, szeretnénk, ha megtennéd nekünk, amit most kérünk.

Ő pedig szólt: Mit akartok, hogy megtegyek nektek?

Azok pedig mondták neki: Tedd meg nekünk, hogy egyikünk jobb, másikunk balkezede felől üljön melletted a te dicsőségemben.

Jézus pedig monda nekik: Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én iszom és fel tudjátok-e venni azt a keresztséget, amellyel én kereszteltetem meg!

Ők pedig felelék: Meg tudjuk tenni. Jézus azonban ezt monda nekik: A poharat, amelyet én megiszom, kiürítitek ugyan, a keresztséget is felveszitek, amellyel én megkereszteltetem,

de az én jobb vagy balkezem felől való ülés nem tőlem függ, hanem azoknak jut, akiknek elkészítettett.

Mikor ezt a többi tíz meghallotta, bosszankodtak Jakabra és Jánosra.

Jézus pedig odahíván őket, ezt mondta nekik: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon és nagyjaik leigázzák őket.

Nálatok azonban nem így lesz, hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok

és aki közöttetek első akar lenni, legyen mindenkinek szolgálja.

Mert az Emberfia sem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon és életét adja oda váltságul sokakért.

Eközben Jerikóba érkeztek. S mikor Jerikóból tanítványainak és nagy sokaságnak kíséretében tovább ment, egy Bartimeusz nevű vak koldus az út mellett ült kéregéivé.

Mikor meghallotta, hogy ez a názáreti Jézus, kiáltozni kezdett és monda: Dávid fia, Jézus, könyörülj rajtam!

Sokan intették őt, hogy hallgasson, de az annál inkább kiáltozott: Dávidnak fia, könyörülj rajtam!

És Jézus megállt, mondván: Hívjátok őt ide. Akik a vakot odahívták, azt mondták neki: Bízzál, kelj fel, hívat téged.

És az levetvén felsőruháját, felkelt és odament Jézushoz.

Jézus megkérdezte őt: Mit kívánsz, hogy veled cselekedjem? A vak pedig monda: Mesterem, azt, hogy lássak.

És Jézus azt monda neki: Eredj el, a te hited megtartott tégedet. S nyomban megnyíltak a szemei és követte őt útjában.

Mikor Jeruzsálemhez és az Olajfák hegyénél fekvő Betfagéhoz és Bethániához közel jutottak, elküldte két tanítványát

és azt monda nekik: Menjetek az átelleni faluba és mindjárt a faluvégen találtok megkötve egy szamarat, melyen még senki sem ült, oldozzátok el és vezessétek ide.

És ha valaki azt mondaná: Miért teszitek ezt? Mondjátok, hogy az Úrnak van rá szüksége és tüstént ideadja.

Elementek hát és a keresztútnál a kapuhoz kötve megtalálták a szamarat és eloldozták azt.

És az ott állók valamelyike azt mondta nekik: Mit csináltok, hogy eloldozátok a szamarat?

Azok pedig úgy feleltek, amint Jézus mondta és elbocsátották őket.

És elvitték a szamarat Jézushoz, azután ráterítették felsőruhájukat és Jézus ráült.

Sokan pedig az útra teregették felsőruhájukat, mások ágakat tördeltek a fákról és azokat szórták az útra.

Az elől és hátul menők pedig azt kiáltozták: Hozsanna, áldott aki jön az Úrnak nevében!

Áldott a mi Atyánknak, Dávidnak országa, mely most érkezik! Hozsanna a magasságban!

S Jézus bevonult Jeruzsálembe, a templomba és mindent megtekintett, s mivelhogy az idő már későre járt, a tizenkettővel együtt kiment Bethániába.

Másnap, mikor Bethániából kimentek, megéhezett.

És meglátván messziről egy lombos fügefát, odament, hogy hátha talál rajta valamit. De mikor odaért, lombnál egyebet nem talált rajta, mert még nem volt itt a fügeérés ideje.

Erre azt mondta a fügefának: Soha ne egyék rólad senki gyümölcsöt. S hallották ezt a tanítványai.

Megérkeztek Jeruzsálembe és bemenvén a templomba, kezdte onnan kiűzni azokat, akik a templomban adtak és vettek, a pénzváltók asztalait és a galambkufárok állványait pedig felforgatta és nem engedte, hogy bárki is valami edényt átvigyen a templomon.

És tanított, mondván nekik: Nincs-e megírva: „Az én házam minden nép által imádság házának neveztesse,” ti pedig latrok barlangjává lettétek azt!

Mikor ezt a papifejedelmek és az írástudók meghallották, keresték a módját, hogyan veszíthetnék őt el. Mert féltek tőle, mivelhogy az egész nép el volt ragadtatva az ő tanításától.

Mikor beesteledett, kiment a városból.

Mikor korán reggel mellette elmentek, látták, hogy a fügefa gyökerestől kiszáradt.

Péternek eszébe jutott a tegnapi eset és monda neki: Mester, íme a fügefa, melyet megátkoztál, kiszáradt.

Jézus ezt monda neki: Higgyetek az Istenben!

Bizony mondom nektek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és merülj a tengerbe és az ő szívében nem kétségeskedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, úgy lesz, amint mondotta.

Ezért mondom nektek, hogy amit imádságaitokban kértetek és hiszitek, hogy elnyeritek, meg is lesz.

S mikor imádkozásra felállótok, bocsássatok meg annak, aki ellen valami panaszotok van, hogy a ti bűneiteket is megbocsássa a ti Atyátok, aki a mennyekben van.

Ha pedig ti nem bocsátotok meg, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti bűneiteket.

Azután ismét bementek Jeruzsálembe, s mikor a templomban fel-alá járt, odamentek hozzá a papifejedelmek, a vének és az írástudók

és mondták neki: Micsoda hatalomnál fogva cselekszed ezeket és ki adta neked ezt a hatalmat, hogy ezeket cselekedjed?

Jézus pedig felelvén monda nekik: Én is kérdezek tőletek egy dolgot és ha arra megfeleltek, én is megmondom nektek, hogy micsoda hatalomnál fogva cselekszem ezeket.

János keresztsége a mennyből való-e, vagy emberektől? Feleljetek nekem.

Azok erre tanakodtak maguk között, mondván: Ha azt mondjuk, hogy a mennyből való, azt fogja rá mondani: Miért nem hittetek hát neki?

Ha pedig azt mondjuk, hogy emberektől való, félnünk kell a néptől. Mert mindenki azt tartotta Jánosról, hogy próféta volt.

Azt felelték hát Jézusnak: Nem tudjuk. Erre Jézus is azt felelte nekik: Én sem mondom hát meg nektek, hogy micsoda hatalomnál fogva cselekszem ezeket.

Akkor példázatokban kezdett nekik beszélni. Egy ember szőlőt ültetett és bekerítette, épített bele sajtót és őrtornyot emelt, azután munkásoknak adta azt át és elutazott.

Annak idején azután elküldte szolgáját a munkásokhoz, hogy tőlük a szőlő terméséből az őt illető részt átvegye.

Azok pedig megragadták a szolgát, megverték és üres kézzel küldték vissza.

Azután egy másik szolgát küldött hozzájuk. De azt is kővel dobálták meg, fejbeverték és megcsúfolván, visszaküldték.

Ismét másikat küldött, azt pedig megölték. És sok szolgát küldött még, de kit megvertek, kit megöltek.

Már csak egy embere volt, szeretett fia, utolsónak azt küldte el hozzájuk, azt gondolván: A fiamat majd csak megbecsülik!

A munkások azonban így szóltak egymás közt: Ez az örökös, jertek, öljük meg őt és miénk lesz az örökség!

És megragadván, megölték őt és kidobták a szőlőből.

Mit cselekszik a szőlő gazdája? Elmegy és a munkásokat elveszti, a szőlőt meg másokra bízta.

Ezt az írást sem olvastátok-e: „Az a kő, melyet az építők megvetettek, az lett szegletkővé.

Az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemeinkben!

Töprengtek rajta, hogy őt megfogják, de féltek a néptől. Rájöttek ugyanis, hogy ő róluk szól a példázat. S otthagyván őt, elmentek,

Akkor Heródes embereinek kíséretében farizeusokat küldtek hozzá, hogy valamely nyilatkozatával csalják őt tőrbe.

És azok odamenvén, azt mondták neki: Mester, tudjuk, hogy te igaz ember vagy és senkinek az érdekét nem nézed, mivelhogy nem vagy személyválogató, hanem az Isten útját igazán tanítod: kell-e a császárnak adót fizetnünk vagy nem? Fizessünk-e vagy ne fizessünk?

Ő pedig tisztában, lévén azok kétszínűségével, monda nekik: Mit kísértettek engem? Adjatok ide egy dénárt, hadd látom.

Azok adtak. És ő azt kérdezte tőlük: Kié ez a kép és ez a felírás? Azok felelték: A császáré.

Jézus pedig monda nekik: Adjatok meg a császárnak, ami a császáré és az Istennek, ami az Istené. És elcsodálkoztak rajta.

Akkor szaddúceusok mentek oda hozzá, akik azt tanítják, hogy nincsen feltámadás és ezt a kérdést vetették fel neki:

Mester, Mózes megírta nekünk: „Ha valakinek a testvére úgy hal meg, hogy feleséget hagy ugyan hátra, de gyermekeket nem, akkor vegye el annak özvegyét a testvére és támasszon utódot az ő testvérének.”

Volt hét testvér s az első megházasodott, de utód nélkül halt el.

A második ekkor elvette az asszonyt s meghalt, de ő sem hagyott hátra utódot. Ugyanúgy a harmadik is.

Az asszonyt így sorba mind a hét elvette, de nem hagytak utódot. Végre mindnyájuk után az asszony is meghalt.

A feltámadáskor tehát, mikor életre kelnek, melyiküké lesz az az asszony? Mert hétnek volt a felesége.

Monda nekik Jézus: Avagy nem azért tévelyegtek-e, mert sem az írásokat, sem az Isten hatalmát nem ismeritek?

Mert mikor majd a halottakból feltámadnak, se nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint a mennyei angyalok.

A halottakról pedig, hogy feltámadnak, nem olvastátok-e Mózes könyvében, hogyan mondta neki Isten a csipkebokornál: „Én vagyok Ábrahámnak, Izáknak és Jákobnak Istene.”

Az Isten nem holtaknak, hanem élőknek az Istene. Ti tehát nagyon tévelyegtek.

Ekkor egy írástudó ment oda hozzá, aki hallotta az ő vitatkozását, hogy helyesen felelt meg nekik és azt kérdezte tőle: Az összes parancsolatok között melyik az első parancsolat?

Jézus azt felelte, hogy az első ez: „Halljad Izrael, az Úr, a mi Istenünk, az egyetlen Úr;

szereisd hát a te Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.” Ez az első parancsolat.

És a második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.” Ezenél nagyobb parancsolat nincsen.

És monda neki az írástudó: Helyes, Mester, igazat mondtál, hogy egyetlen ő és rajtakívül más Isten nincsen

és hogy őt szeretni a szívnek teljességével, az értelem teljességével, a léleknek teljességével és erőnk teljességével és úgy szeretni felebarátunkat, mint önmagunkat, több mint minden égő és füstölő áldozat.

S látván Jézus, hogy értelmesen felelt, monda neki: Te sem vagy messze az Isten országától. És többé senki sem mert hozzá kérdést intézni.

Mikor Jézus a templomban tanított, ezt a kérdést vetette fel: Hogyan mondhatják az írástudók, hogy Krisztus a Dávid fia,

hiszen maga Dávid ezt mondta a Szentlélek által: „Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, míg nem a te ellenségeidet lábaiddal számolyául vetem.”

Maga Dávid tehát Urának mondja őt, hogyan lehet akkor a fia? És a nagy sokaság szívesen hallgatta őt.

S tanítása közben ezt mondotta tovább nekik: Őrizkedjétek az írástudóktól, akik szeretnek hosszú palástokban járni, szeretik, ha az utcákon köszöntgetik őket,

a zsinagógákban az első székekbe, lakomákon a főhelyekre törekeshetnek;

akik elharácsolják az özvegyek házait és színből hosszúkat imádkoznak. Ezeket szigorú ítélet fogja sújtani.

Azután a gyűjtő persellyel szemben ült, le és nézte, amint a nép a perselybe veti a pénzt. És sok gazdag sokat dobott bele.

Jött közben egy szegény özvegyasszony is és két fillért dobott bele, ami egy ásznak negyedrésze.

S magához híván tanítványait, monda nekik: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony, mindazok közt, akik a perselybe adakoztak, a legtöbbet adta.

Mert valamennyien a fölöslegükből adtak, ez azonban a maga szegénységéből mindenét odaadta, amije volt: az egész vagyonát.

A templomból kijövet így szólt hozzá egyik tanítványa: Mester, nézd, micsoda kövek és micsoda épületek!

S Jézus felelvén, monda neki: Ezeket a hatalmas épületeket nézed? Nem marad kő kövön, amely le nem romboltatnék!

Mikor azután a templommal szemben az Olajfák hegyén leült, Péter, Jakab, János és András külön megkérdezték tőle:

Mondd meg nekünk, mikor lesznek ezek és mi lesz a jele annak, hogy mindez bekövetkezik?

Jézus pedig feleletül így kezdett nekik beszélni: Vigyázzatok, nehogy bárki is elámítson benneteket.

Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik azt mondják: Én vagyok a Krisztus! És sokakat félrevezetnek.

Mikor pedig háborúkról és háborúk híréből fogtok hallani, meg ne rettenjétek, mert így kell annak lennie. De ez még nem a vég.

Mert nép nép ellen, ország ország ellen támad s helyenként földrengés lesz, éhínség és felfordulás.

Mindez csak kezdete a szenvedéseknek. Vigyázzatok pedig magatokra, mert törvény elé húrcolnak és zsinagógákban kínozni fognak benneteket, helytartók és királyok elé állítana titeket én miattam, bizonyosságul ő ellenük.

De kell, hogy előbb az evangélium az összes népeknek hirdettessék

S mikor majd a poroszlók elvezetnek titeket, ne töprengjétek azon, hogy mit szóljatok, hanem azt mondjátok, ami abban az órában közöltetik veletek. Mert nem ti fogtok beszélni, hanem a Szentlélek.

Akkor halálra, adja majd a testvér a testvérét, az apa a gyermekét s a gyermekek, a szüleikre támadnak és halálra juttatják őket.

És mindenki gyűlöl benneteket az én nevem miatt; aki azonban mindvégig állhatatos marad, üdvözl.

Mikor pedig majd látjátok, hogy az az undok szörnyeteg, amelyről Dániel próféta szólt, ott áll,

ahol nem kellene, (aki olvassa, figyelje meg!) akkor a Júdeában lévő meneküljenek a hegyekre, aki a tetőn tartózkodik, ne szálljon le lakásába, se be ne menjen, hogy bármit is kivigyen a házából.

És aki a mezőn van, ne forduljon vissza, hogy a ruháját elvigye.

Jaj pedig azokban a napokban a viselő és a szoptató asszonyoknak.

Imádkozzatok pedig, hogy télvíz idejére ne essék a ti menekülésetek.

Mert azok a napok olyan nyomorúságosak lesznek, amilyenek még a teremtés hajnala óta, melyet az isten megteremtett, mind máig nem voltak és nem is lesznek soha.

És ha az Úr meg nem rövidítené ezeket a napokat, egyetlen ember sem maradna meg, de a választottakért, akiket kiválasztott, megrövidítette e napokat.

És ha valaki akkor azt mondja nektek: íme, itt a Krisztus! vagy: íme, amott! ne higgyétek.

Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak: majd és jeleket és csodákat tesznek, hogy, ha lehetséges, félrevezessék a választottakat.

Ti azonban, vigyázzatok! íme előre megmondottam nektek mindent.

Azokban a napokban továbbá, ama nyomorúság után, a nap elsötétül és a hold nem fénylik.

A csillagok lehullanak az égről és az egek erősségei megrendülnek.

S akkor meglátják majd az Emberfiát eljönni az ,égnek felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel.

És akkor kiküldi az angyalokat és. egybegyűjti a választottakat mind a négy világtájról, a földnek sarkától az égnek sarkáig.

Vegyetek példát a fügefáról: mikor az ága. megduzzad és a lombja kihajt, tudjátok, hogy közel, van a nyár.

Ezenképpen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy ő már közel, az ajtó előtt van.

Bizony mondom nektek, hogy nem múlik el ez a nemzedék, míg mindezek bekövetkeznek.

Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak!

Azt a napot és azt az órát pedig senki sem tudja, még a mennyei angyalok, sőt még a Fiú sem, egyedül csak az Atya.

Vigyázzatok, ébren legyetek és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor van itt az idő.

Mint ahogyan az útrakelő ember, mikor a házat elhagyja és minden vagyonát a szolgálóra bízva s kinek-kinek kijelöli a maga teendőit és az ajtónállónak megparancsolja, hogy vigyázzon:

úgy vigyázzatok ti is, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura, este-e, vagy éjfélkor, kakasszóláskor-e, vagy hajnalban?

Nehogy, ha hirtelen betoppan, aludva találjon benneteket.

Amit nektek mondom, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!

Két nap múlva már a páska és a kovásztalan kenyerek ünnepe következett. És a papifejedelmek meg az írástudók azon tanakodtak, hogyan keríthetnék őt valami cselvetéssel hatalmukba, hogy megéljék.

De ezt mondták: Ne az ünnep alatt, nehogy a népszendülés támadjon.

Mikor Bethániában, a poklos Simon házában asztalnál ült, egy asszony ment oda hozzá valódi nárdusból készült drágakenettel teli alabástrom edénnyel a kezében és az alabástrom edényt feltörvén, - a kenetet Jézus fejére öntötte.

Akadtak pedig, akik magukban méltatlankodva így szóltak: Mire való a drágakenetnek ez a pazarlása?

Hiszen ezt a kenetet el lehetett volna adni háromszáz dénáron felül is és a szegényeknek juttatni. És korholták az asszonyt.

De Jézus ezt monda: Hagyjatok békét neki, miért bántjátok őt? Jó dolgot mívelt ő énvelem.

Mert szegények mindig lesznek veletek és amikor akartok, jót tehettek azokkal, de én nem leszek mindig veletek.

Ő amit tehetett, azt mívelte: előre megkente az én testemet a temetésre.

Bizony mondom nektek, bárhol az egész világon hirdetni fogják az evangéliumot, ezt az ő tettét is hirdetni fogják az ő emlékezetére.

Ezután a tizenkettő egyike, Iskariótes Júdás, elment a papifejedelmekhez, hogy őt elárulja.

Mikor azok ezt meghallották, megörültek és pénzt ígértek neki. Ettől fogva Júdás kereste a kedvező alkalmat, hogy elárulja őt.

A kovásztalan kenyerek első napján, amelyen a páskabarányt leölni szokták, azt mondták neki a tanítványai: hol akarod, hogy elmenvén, elkészítsük neked a páskavacsorát, hogy elkölthesd azt?

És elküldte két tanítványát, mondván nekik: Menjetek be a városba és találkoztok egy emberrel, aki egy korsó vizet visz, menjetek utána

és ahova bemegy, mondjátok meg a házigazdának: A Mester kérdezteti, hol van az a hely, ahol tanítványaimmal együtt a páskavacsorát elkelthetem?

Majd mutat egy már teljesen elkészített tágas termet, ott terítsetek nekünk.

A tanítványok elindultak, bementek a városba s úgy találtak mindent, amint megmondotta nekik és elkészítették a páskát.

Mikor beesteledett, elment oda a tizenkettővel.

Miközben az asztalnál ültek és étkeztek, monda Jézus: Bizony mondom nektek, hogy tiközűletek egy, aki velem együtt eszik, elárul engemet.

Azok erre nagyon elszomorodtak s egymásután mondogatták neki: Csak nem én? És a másik is: Csak nem én?

Ő pedig monda nekik: A tizenkettő egyike az, az, aki velem együtt márt a tálba.

Az Emberfia elköltözik úgy art e világból, amint meg vagyon írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja, jobb lett volna annak az embernek meg sem születnie!

Mialatt ettek, kezébe vévén a kenyeret, megáldotta, megtörte és odanyújtotta nekik, mondván: Vegyétek, ez az én testem.

Azután vévén a poharat, megáldotta, odanyújtotta nekik és mindegyikök ivott belőle.

És monda nekik: Ez az én vérem, az új szövetség vére, mely sokakért kiontatik.

Bizony mondom nektek, nem iszom már többé a szőlőtőke terméséből egészen ama napig, amelyen újat iszom majd az Isten országában.

Miután Istent dicsőítő éneket énekeltek, kimentek az Olajfák hegyére.

És monda nekik Jézus: Ezen az éjszakán valamennyien megbotránkoztok én bennem, mert meg vagyon írva: „Megverem a pásztort és elszélednek a juhok”.

Feltámadásom után azonban előttetek megyek Galileába.

Péter pedig monda neki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is, én nem!

S monda neki Jézus: Bizony mondom neked, hogy még ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas kétszer szólna, háromszor megtagadsz engemet.

Az pedig annál inkább erősködött mondván; Ha meg kell is veled halnom, mégsem tagadlak meg tégedet! Ugyanígy szóltak valamennyien.

Ezután bementek a Getsemáné nevű kertbe és ezt monda tanítványainak: Öljetek le itt, míg én imádkozom.

S magához vette Pétert, Jakabot és Jánost és reszketni és gyötrődni kezdett.

S monda nekik: Halálosan szomorú az én lelkem, maradjatok itt és vigyázzatok.

S kissé előbbre menvén, a földre borúit és imádkozott, hogy ha lehetséges, múlték el tőle ez az óra.

És monda: Abba, azaz Atyám, neked minden lehetséges, távoztasd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te!

S mikor visszatért hozzájuk, alva találta őket és monda Péternek: Simon, te alszol? Hát nem tudsz egy órácskát ébren maradni?

Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek. A lélek ugyan kész, de a test erőtelen!

S megint elmenvén, ugyanazon módon imádkozott.

S mikor visszatért, ismét alva találta őket, mert igen nehezek voltak a szemeik és nem tudták, hogy mit feleljenek neki.

S mikor harmadszor is elment, ezt monda nekik: Aludjatok most már és nyugodjatok; vége, itt az óra: íme az Emberfia a bűnösök kezébe adatik.

Keljetek fel, menjünk, íme megérkezett, aki engem elárul.

S nyomban, még beszédje közben, odaérkezett Júdás Iskariótes, a tizenkettő egyike és vele a papifejedelmektől, írástudóktól és vénektől küldött nagy csapat fegyverekkel és botokkal.

Az áruló pedig jelt adott nekik mondván: Akit megcsókolok, az ő, azt fogjátok meg és vigyétek el biztos kísérettel.

S megérkezvén, tüstént odalépett hozzá, mondván: Mesterem, Mesterem! És megcsókolta.

Azok pedig rávetették a kezeiket és megragadták őt.

Erre a mellette állók egyike kirántotta szablyáját, rásújtott a főpap szolgájára és levágta a fülét.

Jézus pedig így szólt a csapathoz: Mint valami rablóra, úgy törtetek rám fegyverekkel és botokkal, hogy megfogjatok engemet,

holott naponként köztetek ültem a templomban, tanítván és nem fogtatok meg engemet De az írásoknak be kellett teljesedniök.

Akkor mindnyájan otthagyták őt és elfutottak.

Csak egy ifjú ment utána egy szál ingben s őt is megragadták,

mire az otthagya az ingét, meztelenül futott el tőlük.

És elvitték Jézust a főpaphoz, akinél már összegyülekeztek volt az összes papifejedelmek, vének és írástudók.

És Péter távolról utána ment egészen a főpap udvarába és leült a szolgák közé, hogy melegedjék a tűznél.

A papifejedelmek pedig és az egész főpapi tanács tanúkat kerestek Jézus ellen, hogy megölhessék őt, de nem találtak.

Mert sokan tettek ugyan ellene hamis tanúságot, de vallomásaik nem voltak megegyezők.

Akadtak, akik ezt a hamis tanúságot tették ellene:

Mi hallottuk, mikor ez azt mondta: Lerontom ezt a kézzel csinált templomot és három nap alatt kézzel nem csinált másikat építék fel.

De ebben sem volt egybevágó az ő tanúságuk.

Akkor a főpap kiállott a középre és megkérdezte Jézust mondván: Mit sem felelsz arra, amivel ezek téged vádolnak?

Ő pedig hallgatott és semmit sem felelt. Ismételten azt kérdezte tőle a főpap: Te vagy-e a Krisztus, az áldott Istennek Fia?

Jézus pedig monda: Én vagyok és majdan meglátjátok az Emberfiát ülni a Mindenható jobbján és eljönni az égnek felhőin!

A főpap ekkor megszaggatván ruháját, így szólt: Mi szükségünk van még tanúkra?

Hallottátok az istenkáromlást. Mi a véleményetek? Azok pedig egyhangúlag úgy ítélték, hogy méltó a halálra.

És kezdték őt leköpdösni, arcát eltakarva fejbeverni és mondogatták: Prófétálj! A szolgák meg arculverték őt.

Ezalatt Péter lent az udvarban tartózkodott és a főpapnak egyik szolgálóleánya arra menet meglátván a tűznél melegedő Pétert, rátekintett és ezt monda neki: Te is a názáreti Jézussal voltál!

Ő pedig tagadta, mondván: Nem ismerem őt, nem is értem, mit beszélsz! És kiment a tornácra és megszólalt a kakas.

A szolgáló, amint őt ismét meglátta, az ott állóknak kezdte mondogatni: Ez is azok közül való!

Ő pedig ismételten tagadta. Kis-vártatva az ott álldogálók mondták Péternek: Bizony te is közülök való vagy, hiszen galileai vagy, a beszéded is erre vall!

Ő pedig átkozódni és esküdözni kezdett, hogy nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek!

És tüstént másodszor is megszólalt a kakas. Ekkor eszébe jutott Péternek a beszéd, hogyan mondta neki Jézus, hogy: Mielőtt a kakas kétszer szólna, háromszor tagadsz meg engemet. És sírva fakadt.

A papifejedelmek a vénekkel, írástudókkal és az egész főpapi tanáccsal egyetemben mindjárt korán reggel tanácsot tartottak és Jézust megkötözve elvitték és átadták Pilátusnak.

S Pilátus megkérdezte őt: Te vagy-e a zsidók királya? Ő pedig felelt neki: Te mondod.

És a papifejedelmek sok vádat emeltek ellene.

Pilátus erre ismét megkérdezte őt: Semmit sem felelsz-e? Íme mennyi váddal illetnek!

Jézus azonban nem felelt, úgy hogy Pilátus nagyon csodálkozott.

Ünnep alkalmával egy rabot szokott nekik szabadon bocsátani, akit kívántak.

Volt pedig akkor egy Barabbás nevű foglya, akit azokkal a lázadókkal együtt fogtak el, akik a lázadás alkalmával embert is öltek.

Az összeverődött néptömeg egyre kiáltozva sürgette, hogy Pilátus tegyen eleget az ünnepi szokásnak.

Pilátus ekkor azt kérdezte: Kívánjátok-e, hogy elbocsássam a zsidók királyát?

Tudta ugyanis már ekkor, hogy a papifejedelmek csak irigységből adták őt kezébe.

A papifejedelmek azonban felbujtották a népet, hogy inkább Barabbás elbocsátását kívánja.

Pilátus ekkor újra azt kérdezte tőlük: Mit akartok hát, hogy cselekedjem ezzel, akit a zsidók királyának mondotok?

Azok pedig újra meg újra azt kiáltozták: Feszítsd meg őt!

Pilátus ekkor azt kérdezte: De hát mi rosszat tett? Azok azonban csak annál inkább kiáltozták: Feszítsd meg őt!

Pilátus tehát, kedvében akarván járni a népnek, elbocsátotta Barabbást, Jézust pedig megostoroztatva, átadta, hogy feszítsék meg.

Ekkor a katonák bevitték Jézust a palota udvarára, az őrhelyre és odacsődítették az egész őrséget.

Bíborpalástot adtak rá és tövisből font koronát tettek a fejére.

S kezdték őt köszöntgetni: Üdvözlégy, zsidóknak királya!

S nádszállal verték a fejét, leköpdösték és térdet hajtva hódoltak előtte.

Mikor így már elég gúnyt űztek vele, levették róla a bíborpalástot és a saját felsőruháit adták rá s elvitték, hogy megfeszítsék őt.

És egy éppen a mezőről jövő embert, cirénei Simont, Alexandernek és Rúfusznak az atyját kényszerítették, hogy vigye Jézus keresztjét.

És kivittek őt a Golgotára, ami azt jelenti: Koponyahegy.

És mirhával kevert bort adtak innia, de nem fogadta el.

Miután pedig megfeszítették, megosztották a ruháit, sorsot vetvén arra, hogy melyik kié legyen.

Kilenc óra volt, mikor megfeszítették.

Feje fölé pedig odatették halálának okául ezt a felírást: A zsidók királya.

Vele együtt két latort is megfeszítettek, egyiket a jobb, másikat a balkeze felől.

Így teljesedett be az írásnak ez a mondása: „A latrok közé számíttatott.”

Akik pedig arra jártak, szidalmazták őt és fejőket csóváltatva mondták: Ej, ej! Te, aki lerontod a templomot és harmadnapra felépítéd azt,

szabadítsd ki magadat és szállj le a keresztfáról!

Ugyanígy gúnyolódtak a papifejedelmek is az írástudókkal együtt, mondván: Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani.

Aki Krisztus, aki Izrael királya, szálljon le most a keresztfáról, hadd lássuk és higgyünk benne! A vele együtt megfeszített latrok is gúnyolták őt.

Déli tizenkét órától fogva pedig egészen három óráig sötétség borúit az egész vidékre.

És három órakor, Jézus nagy fennszóval felkiáltott mondván: „Élőí, Élőí, láma sabaktáni”, ami azt jelenti: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?

És az ott állók némelyike ezt hallván, monda: Lám, illést hívja!

Egyikük pedig odafutott, egy szivacsot ecetbe mártott, nádszálra tűzte és inni adott neki mondván: Várjatok, meglátjuk, eljön-e Illés, hogy őt levegye?

Jézus pedig nagy hangon felkiáltván, kiadta lelkét.

Ekkor a templom kárpitja felülről le egész az aljáig kettéhasadt.

Mikor pedig a százados, aki vele szemben állt, látta, hogyan adta ki a lelkét, azt monda: Csakugyan az Isten fia volt ez az ember!

Asszonyok is voltak ott, akik távolról nézték az egész dolgot. Köztük volt Mária Magdolna, továbbá Mária, az ifjabb Jakabnak és Jósénak anyja és Salóme,

akik akkor is velejártak és szolgáltak neki, mikor Galileában tartózkodott, és mások is többen, akik vele együtt mentek fel Jeruzsálembe.

Estefelé azután, mivelhogy ez a nap a készülődés napja, vagyis az ünnepelőtti nap volt,

eljőve arimathiai József, egy tekintélyes tanácsbeli ember, aki maga is várta az Isten országát és bátran bement Pilátushoz és elkérte Jézus holttestét.

Pilátus pedig csodálkozott, hogy már meghalt s behívatta a századost, hogy megkérdezze, régen halt-e meg?

S miután ezt a századostól megtudta, kiszolgáltatta Jézus holttestét Józsefnek.

Akkor az gyolcsot vásárolt, levette Jézust a keresztfáról, gyolcsba takargatta és elhelyezte egy sziklába vájt sírboltba és a sírbolt szájára követ hengerített.

Mária Magdolna pedig és Mária, a Jósé anyja, megfigyelték, hogy hova helyezték őt el.

Az ünnep elmúltával Mária Magdolna, továbbá. Mária, a Jakab anyja és Salóme illatszereket vásároltak, hogy elmenvén, bebalzsamozzák őt.

És a hétnek első napján jókor reggel, napkeltekor elindultak a sírhoz.

És mondogatták maguk között: Ki veszi majd el a követ a sír szájáról?

És odatekintvén, látták, hogy a kő már el van hengerítve. Mert igen. nagy volt az.

Mikor azután bementek a sírboltba, egy fehér ruhába öltözött ifjút láttak ott ülni jobb kéz felől. És nagyon megijedtek.

De az ifjú ezt monda nekik: Ne féljeteK, a megfeszített názáreti Jézust keresitek? feltámadt, nincsen itt; íme a hely, ahova helyezték őt.

Hanem menjeteK el, mondjátok meg tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába, majd ott meglátjátok őt, amint megmondotta nekteK.

És kijővén, elfutottak a sírtól. Álmélkodás és rettegés fogta el őket és senkinek sem szóltak semmit, mert féltek.

A hét első napjának reggelén történt feltámadása után Jézus legelőször Mária Magdolnának jelent meg, akiből hét ördögöt űzött ki.

Ez elmenvén, hírül adta ezt azoknak, akik vele együtt gyászoltak és sírtak.

De azok, mikor azt hallották, hogy él és hogy ez őt látta, nem hitték el.

Ezután más alakban két társuknak jelent meg, amint azok a mezőre mentek.

Ezek is visszatérvén, elmondták ezt a többieknek, de nekik sem hittek.

Végre megjelent a tizenegynek, mikor éppen asztalnál ültek és megfeddette hitetlenségüket és szívük fogékonytalanságát, hogy nem hittek azoknak, akik őt feltámadva látták.

És ezt monda nekik: MenjeteK el széles e világra és hirdesséteK az evangéliumot minden teremtménynek.

Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözüL, aki pedig nem hisz, elkárhozik.

A hívőket pedig ezek a jelek követik: Nevemmel ördögöket űznek ki, nyelveken szólnak,

kígyókat vesznek kezükbe, és ha halálos mérget isznak is, nem árt meg nekik, ha betegek vetik a kezeiket, azok meggyógyulnak.

Az Úr Jézus pedig a velük való beszélgetés után felvitetett a mennybe és az Istennek jobbjára ült.

Azok pedig kimenvén, mindenütt prédikáltak, együtt munkálkodván velük az Úr, aki az Igét az azt követő csodákkal hathatóssá tette.

Sokan hozzáfogtak már, hogy a nálunk történt eseményeket szépen rendbeszedve feljegyezzék, azoknak közlései alapján, akik eleitől fogva szemtanúk voltak és az Igének szolgálói:

elhatároztam tehát én is, miután mindennek eleitől kezdve pontosan utánajártam,

hogy szép rendben mindezeket leírom, kegyelmes Teofilusom, hogy megismerd a neked tanított dolgoknak igazi mivoltát.

Heródesnek, Júdea királyának idejében volt egy Zakariás nevű pap Ábia rendjéből, akinek felesége Áron leányai közül való volt, név szerint Erzsébet.

Mindketten igazak voltak az Isten előtt, mert feddhetetlenül jártak az Úrnak összes parancsolataiban és rendeleteiben.

De nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő maradt s már mindketten élemedettek voltak.

Lőn pedig, hogy mikor az ő papi osztálya sorozatában az Isten előtt papi szolgálatát végezte, neki a paposkodás szokása szerint az jutott, hogy füstölő áldozatra menjen be az Úr templomába; az áldozás idején pedig a nép egész tömege kívül imádkozott.

Megjelent neki az Úr angyala, ott állván a füstölő-oltár jobboldalán, s láttára Zakariás megrémült és félelem szállta őt meg.

De az, angyal így szólt hozzá: Ne félj, Zakariás, mert az Úr meghallgatá a te könyörgésedet és a te feleséged, Erzsébet, fiat szül majd neked, akit Jánosnak nevezel.

Örömdre és gyönyörűségedre lesz ő teneked és sokan, fognak örülni az ő születésén,

mert nagy lesz az Úr előtt; bort és mámorító italt soha nem iszik és fogantatása pillanatától fogva Szentlélekkel lesz teljes.

Izrael fiai közül sokakat térít majd vissza az ő Urukhoz, Istenükhöz

és ez jár majd előtte Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiákhoz és a hitetleneket az igazak gondolkodására térítse és olyan népet készítsen az Úrnak, amely készen áll az ő számára.

S monda Zakariás az angyalnak: Miről fogom én ezt megtudni? Mert már öreg vagyok é» a feleségem is élemedett.

Az angyal így felelt neki: Én Gábrriel vagyok, aki az Isten előtt állok, s avégből küldettem, hogy beszéljek veled és ezeket öröndetes hírül közöljem veled.

És íme megnémulsz és nem tudsz beszélni mindaddig, míg ezek megtörténnek, mivelhogv nem hittél az én szavaimnak, amelyek annakidején be fognak teljesedni.

És a nép várta Zakariást és csodálkozott, hogv olyan soká időzik a templomban.

Mikor azután kiment, nem tudott hozzájuk szólni, amiből megtudták, hogv a templomban látomása volt. Integetettt ugyan nekik, de néma maradt.

És lőn, hogv mikor az ő szolgálatának napjai leteltek, hazament.

Nemsokára ezután a felesége, Erzsébet, fogant és elrejtőzött öt hónapon át, mondván:

Az Úr mívelte ezt énvelem ezekben a napokban, amelyekben rám tekintett, hogv elvegye az, én szégyenemet az emberek között.

A hatodik hónapban pedig elküldte az Isten Gábrriel angyalt Galileának Názáret nevű városába, ahhoz a szűzhöz, aki egy Dávid házából származó József nevű férfiú jegyese volt s akinek a neve Mária volt.

S bemenvén hozzá az angyal, ezekkel a szavakkal köszöntötte őt: Üdvözlégy, te áldott az asszonyok között, ki kegyelemben állsz, az Úr van teveled!

Ő pedig az angyal láttára és szavainak hallatára zavarba jött és a köszöntés értelmén tűnődött.

Az angyal azonban így szólt hozzá: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél,

és íme, áldott állapotba jutsz és fiat szülsz és azt Jézusnak nevezed.

Nagy léssen ez és a felséges Isten fiának fogják nevezni és az Úristen neki adja majd az ő atyjának, Dávidnak trónját

és uralkodni fog a Jákob házán mindörökké és az ő királyságának sohasem lesz vége!

Monda pedig Mária az angyalnak: Hogyan lesz ez, hiszen nincsen férjem?

Az angyal így felelt: Szentlélek száll majd terád és a felséges Isten ereje árnyékol be téged, amiért majd a születendő szentet is az Isten fiának fogják nevezni.

Lásd, a te rokonod, Erzsébet is agg korában fogant fiat és már a hatodik hónapban van, pedig meddőnek tartották.

Mert semmi sem lehetetlen az Istennél.

Akkor monda Mária: íme, itt vagyok, az Úrnak szolgáló leánya, legyen velem a te beszéded szerint! És eltávozott tőle az angyal.

Mária ezekben a napokban útra kelt és nagy sietve elment a hegyes vidékre, Júdea egyik városába.

Betért Zakariás házába és köszöntötte Erzsébetet.

És lőn, hogy mikor Erzsébet Mária köszöntését meghallotta, repesni kezdett a magzat az ő méhében és Erzsébet megtelt Szentlélekkel,

s nagy fennszóval monda: Áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse!

De hogyan jutok én ahhoz, hogy az én Uramnak anyja jön el énhozzám?

Mert lám, amint a te köszöntésed hangja füleimbe jutott, örömében repesni kezdett én bennem a magzat.

És boldog vagy te, hogy hittél, mert bizonynal beteljesedik rajtad, amit az Úr mondott.

Mária pedig így szólt: Magasztalja az én lelkem az Urat

és örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben!

Mert rátekintett az ő szolgáló leányának alázatos voltára, és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzetség,

mert nagy dolgot cselekedett én velem a Mindenható, és szent az ő neve

és az ő irgalmassága nemzedékről-nemzedékre száll az őt félőkre.

Karjával hatalmas dolgot művelt, elszélesztette azokat, akik szívük okoskodásában felfuvalkodtak:

a zsarnokokat trónjukról letaszította, az alázatosakat pedig felmagasztalta,

az éhezőket elhalmozta javakkal, a gazdagokat pedig üresen bocsátotta el.

Az ő szolgáját, Izraelt, felkarolta, hogy megemlékezzék irgalmasságáról,

amint azt a mi atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódainak megmondotta mindörökre!

Mária pedig ott maradt Erzsébetnél mintegy három hónapon át, azután visszatért otthonába.

Erzsébetnek pedig betelt az ideje és fiat szült.

S, mikor szomszédai és rokonai meghallották, hogy az Úr ilyen nagy irgalmasságot cselekedett vele, együtt örvendeztek ővele.

S lőn a nyolcadik napon, hogy eljöttek a gyermeket körülmetélni s atyjának nevéől Zakariásnak nevezték,

de az anyja azt mondta: Nem, hanem Jánosnak neveztessék.

Erre azt mondták neki: Az egész rokonságodban senki sincs, akit így hívnának.

És intettek az atyjának, hogy melyik nevet szánja neki.

Az írotáblácskát kért és felírta: János a neve. És mindnyájan csodálkoztak.

Erre tüstént megnyílt a szája, a nyelve megoldódott és megszólalt, dicsőítvén az Istent.

S valamennyi szomszédját félelem szállta meg s Júdeának egész hegyvidékén széliében beszéltek ezeket a dolgokat.

És akik hallották, mindnyájan a szívükbe vésték, mondván: Vajon mi lesz ebből a gyermekből ? Mert az Úrnak keze volt vele.

Zakariás pedig, az ő atyja, megtelt Szentlélekkel és így prófétáit:

Áldott az Úr, Izrael Istene, hogy rátekintett az ő népére és váltságot szerzett neki,

felemelte reánk az üdvösségnek szarvát Dávidnak, az ő szolgájának házában,

amint megmondotta az eleitől fogva élt szent próféták szájával:

„Szabadulást nyit ellenségeinktől és mindazoknak kezéből, akik bennünket gyűlölnek,

hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal és megemlékezzék az ő szent szövetségéről;

hogy teljesítse nekünk az ígéretét, amelyet Ábrahámnak, a mi atyánknak esküvéssel tett,

hogy ellenségeink kezéből megszabadulván, félelem nélkül szolgáljunk neki,

szentségben és igazságban járván ő előtte egész életünkben.

Téged pedig, te kicsiny gyermek, a felséges Isten prófétájának neveznek, mert az Úr előtt jársz majd, hogy elkészítsd az ő útját,

és közöld az ő népével az üdvösség ismeretét, azok bűneinek bocsánatára,

a mi Istenünk könyörülő irgalmassága által, amelyből folyólag elérkezett hozzánk a magasságból eredő fénysugár,

hogy felragyogjon mindazoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, hogy lábainkat a békesség útjára vezesse.

A kis gyermek pedig növekedett és lélekben erősödött, és a pusztában élt mindaddig, míg hivatását Izrael népe körében meg nem kezdte.

Azokban a napokban pedig Augustus császár parancsolatot adott ki, melyben az egész föld összeírását elrendelte.

Ez az első összeírás akkor történt mikor Szíriának a helytartója Cirénusz volt.

És elment mindenki az összeírásra, ki-ki a maga városába.

Felment József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, melyet Betlehemnek, hívnak, mivelhogy Dávid nemzetségéből és háza népéből való volt,

hogy beírják eljegyzett feleségével, Máriával együtt, aki várandós volt.

Lőn pedig, hogy míg ott tartózkodtak, elérkezett Mária szülése ideje,

és megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta és a jászolban helyezte el, mivelhogy a vendégfogadóban nem volt már hely a számukra.

Valának pedig azon a vidéken pásztorok, akik kint a mezőn tanyáztak és éjen át nyájaikra vigyáztak volt.

És megjelent nekik az Úr angyala és az Úrnak dicsősége vette őket körül, mire nagyon megijedtek.

De az angyal így szólt hozzájuk: Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek tinektek, amely az egész népnek öröme lesz:

mert Megváltó született ma nektek, az Úr Krisztus a Dávid városában,

Ez pedig: számotokra a jel: találtok egy csecsemőt bepólyálva feküdni a jászolban.

És az angyallal együtt hirtelen mennyei seregeknek nagy sokasága jelent meg, így dicsőítvén az Istent:

Dicsőség a magasságban az Istennek és a földön béke és az emberek között jóakarati!

És mikor az angyalok visszatértek őtőlük a mennybe, így szóltak a pásztorok egymáshoz: Menjünk hát el Betlehemig és lássuk meg a dolgot, amit az Úr tudtunkra adott.

És sietve elmentek és megtalálták úgy Máriát, mint Józsefet és a jászolban fekvő csecsemőt is.

Miután meglátták, elhíresztelték mindazt, amit nekik e gyermekről mondtak.

És akik hallották, mindnyájan csodálkoztak azokon, amiket nekik a pásztorok beszéltek.

Mária pedig mindezeket a dolgokat emlékezetébe véste és összegyűjtötte a szívében.

A pásztorok pedig: visszatértek, magasztalván és dicsérvén az Istent mindazért, amit hallottak és láttak, amint nekik megmondatott.

Mikor a nyolc nap eltelt, körülmetélték a kis gyermeket és a Jézus nevet adták neki, aminek őt, az angyal még fogantatása előtt elnevezte.

Mikor pedig Mária tisztulásának napjai Mózes törvénye szerint beteltek, felvitték a gyermeket Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak,

amint meg van írva az Úr törvényében: „Minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék”

és hogy meghozzák az áldozatot, melyet az Úr törvénye rendelt: „Egy pár gerlicét vagy galambfiókát.”

S íme, volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű igaz és istenfélő ember, aki Izrael vigasztaltatását várta és Szentlélek volt rajta.

Ennek a Szentlélek azt a kijelentést tette, hogy nem hal meg addig, míg meg nem látja az Úrnak Krisztusát.

A Szentlélek indítására most is a templomba ment és mikor a gyermek Jézust a szülei bevitték, hogy érte a törvény rendelkezése szerint eleget tegyenek,

Ő is a karjaira vette őt és magasztalta az Istent e szókkal:

Mostan bocsátód el Uram a te szolgádat a te beszéded szerint békességben,

mert látták az én szemeim a te szabadításodat,

amelyet az összes népek szemeláttára készítettél,

a pogányoknak kijelentés világosságául, a te népednek Izraelnek pedig dicsőségül!

József és a gyermek anyja, Mária, pedig csodálkoztak azon, amit felőle mondtak.

És Simeon megáldotta őket, Máriának pedig, az ő anyjának monda: íme, Izraelben sokaknak elestére és talpra állására és ellenmondás jeléül adatott ez.

De a te lelkedet is éles tűr járja át, hogy így sok szív kétsége nyilvánvalóvá legyen.

Volt ott egy Anna nevű prófétanő is, Fánuel leánya, Áser törzséből. Nagyon öreg volt már és férjével hajadonkorától fogva hét évig élt együtt,

azóta pedig nyolcvannégy esztendeig özvegy volt. Ez nem hagyta el a templomot, hanem böjtölésekkel és imádkozásokkal éjjel-nappal az Istennek szolgált.

Abban az órában ez is ott állván, dicsőítette az Istent és hírt vitt Jézus felől mindazoknak, akik Jeruzsálemben a megváltást várták.

Mikor azután így az Úr törvényében megszabott teendőket mind elvégezték, visszatértek Galileába, a maguk városába, Názáretbe.

A kis gyermek pedig növekedett és erősödött, gyarapodván bölcsességben; és az Istennek kegyelme nyugodott rajta.

Jézus szülei a páskaünnepen évenként fel szoktak menni Jeruzsálembe.

Mikor tizenkét esztendőś lett, az ünnepi szokás szerint szintén felmentek (és őt is elvitték magukkal).

Az ünnepnapok elteltével hazafelé indultak, a gyermek Jézus azonban ottmaradt Jeruzsálemben, amit szülei nem vettek észre.

Azt gondolván, hogy valahol az útitársak közt van, már egy napi utat tettek meg, amikor a rokonok és ismerősök között keresni kezdték őt.

És mert nem találták, visszafordultak Jeruzsálembe, hogy megkeressék.

És lőn, hogy három nap múlva találtak rá a templomban, amint ott ült a tanítómesterek között, hallgatva és kérdezgetve őket.

S akik őt hallották, mindnyájan csodálkoztak az ő értelmén és feleletein,

Mikor szülei meglátták őt, nagyon meg voltak lepelve és anyja ezt mondta neki: Fiam, miért cselekedtél így mivelünk? Íme atyád és én fájó szívvel kerestünk téged!

És ő monda nekik: Mi dolog, hogy kerestetek engem? Nem tudtátok-e, hogy nekem az én Atyámnak dolgaiban kell foglalatossnak lennem?

De ők nem értették meg e szavakat, amiket nekik mondott.

Azután aláméne velők Názáretbe és mindenben alárendelte magát nekik. Anyja pedig mindezeket a dolgokat megőrizte a szívében.

Jézus pedig gyarapodik vala bölcsességben, testének állapotában az Isten és emberek előtt való kedvességben.

Tibériusz császár uralkodásának tizenötödik esztendejében, mikor Júdea kormányzója Poncius Pilátus, - Galilea negyedes fejedelme Heródes, - Itúria, Trahonitisz negyedes fejedelme az ő testvére, Fülöp, - Abiléna negyedes fejedelme pedig Lizániász volt:

Annás és Kajafás főpapsága idején lőn az Istennek beszéde Zakariás fiához, Jánoshoz a pusztában.

És az bejárta a Jordán egész környékét, hirdetvén a megtérés keresztségét, bűnök bocsánatára

Amint meg van írva Ezsaiás próféta beszédeinek könyvében: „Kiállónak szava a pusztában: Készítsétek el az Úrnak útját és egyengessétek az ő ösvényét.

Minden völgy betöltsétek, minden hegy és halom lehordassék, a görbe út egyenessé és a göröngyös simává legyen,

és mindenki meglátja majd az Isten szabadítását."

Nagy sokaság gyülekezik vala pedig Jánoshoz a keresztség végett s ő így szólt hozzájuk: Ti viperafajzat, kicsoda figyelmeztetett benneteket a bekövetkezendő harag elől való menekülésre?

Teremjete hát a megtéréshez illő gyümölcsöket és ne nyugtassátok meg magatokat azzal, hogy atyánk nekünk Ábrahám! Mert mondom nektek, hogy az Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak.

A fejsze pedig a fák gyökerére már lesújtóban van és minden fa, mely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik!

És a sokaság megkérdezte őt: Mit tegyünk tehát?

És ő így felelt: Akinek két köntöse van, ossza meg azzal, akinek egy sincs és akinek eledele van, ugyanúgy cselekedjék!

Vámszedők is mentek hozzá, hogy megkeresztelje őket és azt kérdezték tőle: Mester, mit cselekedjünk?

És ő azt monda nekik: A megszábottnál többet ne szedjete!

Megkérdezték őt a katonák is: És mi mit cselekedjünk? Nekik meg így válaszolt: Senkit ne bántsatok, se ne erőszakoskodjatok és elégedjete meg a zsoldotokkal.

Mikor a nép az ő feszült várakozásában olyan gondolatokat forgatott elméjében János felől, hogy hátha ő a Krisztus,

akkor János ezeket a szavakat intézte mindnyájukhoz: Én vízzel keresztelek, de eljön, aki hatalmasabb nálamnál, akinek én nem vagyok méltó, hogy saruinak szíjját megoldozzam, az majd Szentlélekkel és tűzzel kereszttel meg titeket.

Kezében van már a szórólapát, megtisztítja szérűjét és a gabonát csűrűbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzön.

Sok egyebet is prédikált még, intvén a népet.

Heródes azonban, a negyedes fejedelem, mivelhogy megfedette őt, az ő testvérének a felesége, Heródiás miatt és mindazon gonoszságok miatt, amelyeket Heródes elkövetett,

mindezt most azzal tetézte, hogy Jánost börtönbe vetette.

Lőn, hogy mikor az egész nép megkereszteltetett, Jézus is megkereszteltette magát és imádkozása közben megnyílt az ég

és a Szentlélek testi formában, mint egy galamb, leszállt reá és ez a szózat hallatszott az égből: Te vagy az én szerelmetes fiam, benned találtam gyönyörűségemet!

Jézus ekkor lépett életének harmincadik évébe és a közhit szerint fia volt Józsefnek, ez Hélinek,

ez Mattatnak, ez Lévinek, ez Melkinek, ez Jannainak, ez Józsefnek,

ez Mattatiásnak, ez Ámosnak, ez Naumnak, ez Észlinek, ez Naggajnak,

ez Maatnak, ez Mattatiásnak, ez Szémejnek, ez Jósزهnek, ez Júdának,

ez Joanásnak, ez Részának, ez Zorobábelnek, ez Szalatiélnek, ez Nérinek,

ez Melkinek, ez Addinak, ez Koszánnak. ez Elmadámnak, ez Érnek,

ez Jósénak, ez Eliézernek, ez Jórimnak, ez Matatnak, ez Lévinek,

ez Simeonnak, ez Júdának, ez Józsefnek, ez Jónánnak, ez Eljakimnak,

ez Mé-ieának, ez Majnánnak, ez Malátának, ez Náthánnak, ez Dávidnak,

ez Jessének, ez Óbédnek, ez Boáz-nak, ez Salamonnak, ez Naaszonnak,

ez Aminá, dábnak, ez Aránnak, ez Ezromnak, ez Fáresznek-ez Júdának,

ez Jákobnak, ez Izsáknak, ez Ábrahámnak, ez Tárának, ez Nákórnak,

ez Száruknak, ez Rágának, ez Faleknek, ez Ébennek, ez Szálának,

ez Kainánnak, ez Arfaksádnak, ez Semnek, ez Noénak, ez Lámeknek,

ez Matuzsálemnek, ez Énoknak, ez Járednek, ez Málelélnek, ez Kajnánnak,

ez Énosnak, ez Szétnek, ez Ádámnak és Ádém az Istennek

Jézus ezután Szentlélekkel megtelve visszatért a Jordántól és a lélek kivitte a pusztába,

ahol negyven napon át kísértette őt az ördög. És e napok alatt semmit sem evett, úgyhogy annak elmúltával megéhezett.

Ekkor így szólt neki az ördög: Ha Isten fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré.

Jézus így felelt neki: Meg van írva: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem az Istennek minden beszédével.”

Azután egy nagy magas hegyre vitte őt fel az ördög és egy pillanat alatt megmutatta a föld összes országait,

és ezt monda neki: Neked adom ezt az egész hatalmat és ezek dicsőségét, mert mindez az enyém és annak adom akinek akarom,

ha tehát leborulsz előttem minden a tied lesz.

És Jézus így felelt neki: Meg van írva: „A te Uradat Istenedet imádjad és egyedül őneki szolgálj.”

Azután elvitte őt Jeruzsálembe és a templom párkányára állítván, ezt monda neki: Ha Isten Fia vagy, vedd le innét magadat,

mert meg van írva: „Az ő angyalainak parancsol tefelőled, hogy megőrizzenek téged

és hogy kezeiken hordozzanak tégedet, hogy meg ne üssed lábadat a kőben.”

És felelvén monda neki Jézus: Megmondatott: „Ne kísértsd a te Uradat, Istenedet.”

S miután az ördög minden kísértéssel végzett, egy időre eltávozott tőle.

És Jézus a lélek erejével visszatért Galileába és elterjedt az egész környéken a híre.

És tanított azok zsinagógáiban, mindenkitől dicsőítve.

És elment Názáretbe, ahol nevelkedett és szokása szerint szombatnapon bement a zsinagógába és felállt, hogy olvasson az írásból.

És Ézsaiás próféta könyvét adták neki és ő felnyitá a könyvet, arra a helyre talált, melyen ez van megírva:

„Az Úrnak lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engemet és elküldött, hogy örömhírt hirdessek a szegényeknek és meggyógyítsam a sebhedt szíveket,

hogy a foglyoknak szabadulást, a vakoknak látást hirdessek, hogy a lesújtottakat szabadon bocsássam és hirdessek az Úrnak kedves esztendejét.”

Ezután összegöngyölítván a tekercset, átadta a szolgának és leült. És mindazoknak szemei, akik a zsinagógában voltak, rászegeződtek.

És kezdte nekik fejtegetni, hogy ez az óra ma telt be füleitek hallatára.

És mindnyájan bizonyrágot tettek mellette és csodálkoztak ama kellemes ígéren, amelyek ajkairól ömlöttek és mondák: Nem Józsefnek a fia ez?

És ő monda nekik: Bizonyosan rám alkalmazzátok ezt a példabeszédet, „Orvos, gyógyítsd meg önmagadat.” Amiket hallottunk, hogy történtek Kapernaumban, cselekedd meg itt is; a te szülőföldeden!

Monda nekik: Bizony mondom nektek, hogy egy próféta sem kedves az ő hazájában.

De igazán mondom nektek, sok özvegyasszony volt Illés idején Izraelben, mikor negyedfél esztendőre bezárult az ég úgy, hogy az egész földön nagy ínség támadt

s mégis közülök senki máshoz nem küldetett Illés, csak a Szidonbeli Sareptába, az özvegyasszonyhoz.

És sok bélpoklos volt Elizeus próféta idejében és közülök senki más nem tisztult meg, csak a szíriai Naámán.

S mikor ezeket hallották, akik a zsinagógában voltak, mindnyájan haragra lobbantak

és felpattanva kiűzték őt a városból és ama hegy szélére hurcolták, amelyen városuk épült, hogy onnan letaszítsák.

Ő azonban köztük átmenve eltávozott.

És lement Galilea városába, Kapernaumba és szombatonként tanította őket,

és el voltak ragadtatva az ő tanításától, mert beszédei hatalmasak voltak.

S volt a zsinagógában egy tisztátalan leiektől megszállt ember, aki nagy hangon felkiáltott:

Ugyan mi közünk nekünk egymáshoz, te názareti Jézus? Avagy vesztünkre jöttél-e? Tudom én, hogy te ki vagy: az Istennek szentje!

De Jézus megdorgálta őt, mondván: Hallgass el és takarodj ki belőle! Erre a gonoszlélek a középbe vetette őt, és kiment belőle, de semmi kárt sem tett benne.

És ámulatba estek valamennyien és összesúgtak, mondván: Micsoda dolog ez, hogy méltósággal és hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek és azok kitakarodnak!

És elterjedt a híre azon az egész környéken.

Mikor a zsinagógából eltávozott, Simon házába tért be. Simon napát pedig nagy láz gyötörte és kérték, hogy segítsen rajta.

És ő fejétől melléje állván, megdorgálta a lázat és az elhagyta őt, mire a beteg tüstént felkelt és kiszolgálta őket.

Napnyugtakor azután mindenki elvitte hozzá betegeit, akik különféle nyavalyákban szenvedtek. És sorban egyenként reájuk vetván a kezeit, meggyógyította őket.

Gonoszlelkek is mentek ki sokakból ezt kiáltozva: Te vagy az Isten fia! De ő megdorgálván, nem engedte őket szóhoz jutni, mert azok tudták, hogy ő a

Reggelre kelve egy magányos puszta helyre ment ki, de a sokaság megkereste őt és mikor rátalált, nagyon tartóztatták és kérték őt, hogy ne távozzék el tőlük.

De ő ezt monda nekik: Nekem a többi városnak is hirdetnem kell az Isten országát, mert ezért küldettem.

És prédikál vala Galilea zsinagógáiban.

Lőn pedig, hogy a sokaság az Isten igéjének hallgatására hozzátolongott és ő ott állt a Genezáret partján.

És meglátott a part mellett két hajót, melyekből a halászok kiszálltak és tisztogatták a hálókát.

Beszállván az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, kérte, hogy vigye őt egy kissé távolabb a parttól. Azután leült a hajóban és tanítani kezdte a sokaságot.

Mikor a beszédet abbahagyta, monda Simonnak: Vigyétek a mélyre és vessétek ki fogásra a hálóitokat.

És felelvén Simon, monda neki: Mester, egész éjjel fáradtunk és semmit sem fogtunk, mindazáltal a te szavadra kivetem a hálót.

És ezt cselekedvén, a halaknak nagy tömegét kerítették be úgy hogy hálójuk szakadozni kezdett.

Intettek hát a másik hajón lévő társaiknak, hogy jöjjenek segítségükre. S azok odamentek és mind a két hajót megtöltötték annyira, hogy csaknem elmerültek.

Mikor Simon Péter ezt látta, Jézus lábaihoz borult, mondván: Eredj el tőlem Uram, mert én bűnös ember vagyok!

Ugyanis a dús halfogás miatt, félelem fogta el őt és mindazokat, akik vele voltak,

hasonlóképpen Jakabot és Jánost, Zebedeus fiait is, akik Simonnak társai voltak. És monda Jézus Simonnak: Ne félj, mostantól kezdve embereket fogsz!

Ezután hajóikat a partra vonták és mindenüket otthagyván, követték őt.

És lőn, mikor az egyik városban időzött, íme gy ember, aki poklossággal volt telve, mikor Jézust meglátta, arcra borulva könyörgött neki, mondván: Uram, ha akarsz, meg tudsz engem tisztítani.

És ő kinyújtván kezét, megérintette, azt mondván: Akarom, tisztulj meg! És tüstént elmúlt róla a poklosság.

És meghagyta neki, hogy senkinek se beszélje el, hanem: menj el, mutasd meg magadat a papnak és vidd oda tisztulásodért az áldozatot, amint azt Mózes megszabta, bizonyságul nekik.

Annál inkább terjedt azonban a híre és nagy sokaság sereglett össze, hogy őt hallgassa és betegségeiből gyógyulást nyerjenek nála.

Ő azonban félrevonult a pusztába és ott imádkozott.

Történt egy napon, hogy éppen tanított s ott ültek a farizeusok és a törvénytudók is, akik Galilea és Júdea különböző falvaiból és Jeruzsálemből érkeztek és az Úrnak ereje volt vele, hogy a betegeket meggyógyítsa.

S íme egy gutaütött embert vittek oda az ágyán fekvé, és igyekeztek őt bevinni és eléje tenni.

Mivel azonban a sokaság miatt nem tudták, mómódon férjenek hozzá, felmentek a háztetőre és a tetőburkolaton át az ágyával együtt bocsátották őt le Jézus elé.

Mikor Jézus azok hitét látta, monda: Ember, meg vannak bocsátva a te bűneid!

Akkor az írástudók és a farizeusok okoskodni kezdtek mondván: Kicsoda ez, hogy istenkáromlást szól? Ki bocsáthatja meg a bűnöket az Istenen kívül?

Ismervén Jézus azok okoskodását, ezt monda nekik: Mit okoskodtok a ti elmétekben?

Melyik könnyebb, azt mondani-e: Meg vannak bocsátva a te bűneid? Vagy ezt mondani: Kelj fel és járj!

Hogy pedig megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma ezen a földön bűnöket megbocsátani, monda a gutaütöttnek: Mondom neked, kelj fel, vedd a te ágyadat és eredj haza!

És szemük láttára nyomban fölkelt, fogta az ágyat és hazament, dicsőítvén az Istent.

És mindnyájan magukon kívül voltak, magasztalták az Istent és megteltek félelemmel, mondván: Bizony, ma hihetetlen dolgot láttunk!

Ezek után kiment és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ült. És monda neki: Kövess engemet!

És az mindent otthagya fölkelt és követte őt.

Lévi nagy lakomát szerzett neki otthonában s vámszedőknek és egyebeknek nagy sokasága telepedett velük együtt asztalhoz.

És a farizeusok, meg az írástudók zúgolódva így szóltak a tanítványainak: Miért esztek és isztok ti együtt a vámszedőkkel és a bűnösökkel?

És Jézus erre azt felelte nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek!

Nem azért jöttem én, hogy az igazakat, hanem hogy a bűnösöket hívjam megtérésre!

Azok pedig mondák neki: Hogyan van az, hogy János tanítványai gyakorta böjtölnek és imádkozásokat végeznek, ugyanúgy a farizeusoké is, a tieid meg esznek és isznak?

Jézus pedig monda nekik: Tartathattok-e böjtöt a násznéppel, míg velük van a vőlegény?

Eljön azonban az idő, mikor elviszik tőlük a vőlegényt, akkor azután, azokon a napokon majd böjtölnek!

Példázatot is mondott nekik, hogy senki sem vett új ruhából vágott foltot ócska ruhára, mert különben az új is elszakad és az ócskától is elüt az újból való folt.

És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe, mert különben az új bor szétveti a régi tömlőket és kifolyik és a tömlők is elpusztulnak,

hanem az új bort új tömlőkbe töltik és mind a kettő megmarad.

És aki óbort iszik, nem kivan mindjárt újat, mert azt mondja: Jobban ízlik az óbor.

Történt pedig, hogy a páskaünnepre következő szombaton a kalászos mezőn haladt át és tanítványai a kalászokat szaggatták és kezeikkel kimorzsolván, ették.

A farizeusok közül pedig némelyek azt mondták: Miért tesztek olyat, amit szombatnapon nem szabad?

És Jézus azt felelte nekik: Még azt sem olvastátok, amit Dávid tett, mikor megéhezett ő is, meg az emberei is?

Hogyan ment be az Isten házába és hogyan vette elő és ette meg az oltári kenyereket és embereinek is adott, holott azokat senki másnak nem, szabad elfogyasztani, csak egyedül a papoknak?

És azt monda nekik, hogy az Emberfia a szombatnak is ura.

Egy másik szombaton történt, hogy bement a szinagógába és tanított. Volt ott egy ember, akinek a jobb keze elszáradt volt.

Az írástudók és a farizeusok pedig szemmel tartották őt, hogy vádat találjanak ellene, ha szombatnapon gyógyít.

Ő pedig ismervén azoknak gondolatait, így szólt az elszáradt kezű emberhez: Kelj fel és állj ide a középre! Az fölkel és odaállt.

Ekkor ezt monda nekik Jézus: Kérdem tőletek, vájjon szabad-e szombaton jót vagy rosszat cselekedni, életet menteni vagy elveszíteni?

És mindnyájukon végignézve, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! Az úgy tett és a keze olyan ép lett, mint a másik.

Azok pedig esztelenül azon tanakodtak egymás között, hogy mit tegyenek Jézussal?

Azokban a napokban történt, hogy kiment a hegyre imádkozni és az egész éjszakát Istenhez való imádkozásban töltötte el.

Reggelre kelve azután magához hívta tanítványait és kiválasztott közülök tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett:

Simont, akit Péternek is hívott és annak testvérét Andrást; Jakabot és Jánost, Fülöpöt, Bertalant,

Mátét, Tamást, Jakabot az Alfeus fiát, Simont, akit vakbuzgónak hívtak,

Jakabnak fiát Júdást és a Kariótbeli Júdást, aki árulója lett.

Mikor ezekkel lement, megállt a síkságon tanítványainak seregével és az egész Júdeából, Jeruzsálemből. Tírusznak és Szídonnak partvidékéről összegyűlt nép nagy tömegével, akik azért jöttek, hogy őt hallgassák és betegségeikből meggyógyuljanak.

És akiket tisztátalan lelkek tartottak megszállva, meggyógyultak.

És az egész sokaság igyekezett őt megérinteni, mert erő áradt ki belőle és mindenkit meggyógyított.

pedig szemeit a tanítványaira emelvén, ezeket monda: Boldogok vagytok ti szegények, mert tietek az Isten országa.

Boldogok, akik mostan éheztek, mert ki lesztek elégítve. Boldogok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok.

Boldogok lesztek, mikor az emberek gyűlölnek, mikor a gyülekezetből kirekesztenek és gyaláznak titeket és neveteket, a gonoszokéi közt emlegetik az Emberfia miatt.

Örüljetek és ujjongjatok majd azon a napon, mert íme, bőséges a meny-nyékben a ti jutalmatok, mert ugyanígy bántak az ő atyáik a prófétákkal.

Ellenben jaj nektek ti gazdagok, mert már elvettétek, ami benneteket kielégít.

Jaj nektek, ti jóllakottak, mert éhezni fogtok. Jaj nektek, akik most nevettek, mert gyászolni és siránkozni fogtok.

Jaj, amikor mindenki hízeleg tinektek, mert így bántak az ő atyáik is a hamis prófétákkal.

Hanem nektek, akik hallgattok énreám, azt mondom: szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek.

Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, imádkozzatok azokért, akik titeket háborgatnak.

Aki téged arcúi üt, tartsd oda neki a másik arcod is és aki elveszi tőled a felsőruhádát, az alsót se tagadd meg tőle.

Mindenkinek adj, aki tőled kér és aki elveszi, ami a tied, ne kérd vissza tőle.

És amint ti akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanúgy cselekedjete azokkal.

Mert ha csak azokat szeretitek, akik benneteket szeretnek, mi az érdemetek? Hisz a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.

És ha csak azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, mi az érdemetek? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik.

És ha csak azoknak adtok kölcsön, akiktől reménylitek, hogy visszakapjátok, mi az érdemetek? Hiszen a bűnösök is kölcsönöznek a bűnösöknek, hogy azt visszakapják.

Sőt szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót és adjatok kölcsön, viszonzást sem remélve és nagy lesz a ti jutalmatok és a Magasságos fiaivá lesztek, mert ő a hálátlanok és a bűnösök iránt is jóságos.

Legyetek irgalmasok, miként a ti Atyátok irgalmas.

Ne ítéljetez és nem íteltettek. Ne kárhoztassatok és titeket sem kárhoztatnak, bocsássatok meg és ti is bocsánatot nyertek.

Adjatok és nektek is adatik, jó mértéket, megnyomottat, megrázottat, színig teltet adnak majd az öletekbe, mert amilyen mértékkel ti mértéket, olyannal mérnek vissza tinektek.

Példabeszédet is mondott nekik: Avagy vezetheti-e a vak a világtalant? Nem esnek-e mindaketten verembe?

Nem több a tanítvány, mint a mestere, sőt akkor van készen, ha olyan, mint a mestere.

Miért látod pedig meg a szálkát, mely a testvéred szemében van, a gerendát ellenben, mely a magad szemében van, nem veszed észre?

Hogyan mondhatod a testvérednek: Testvér, hadd vegyem ki a szemedből a szálkát, mikor a magad szemében nem látod meg a gerendát? Képmutató, vedd ki előbb szemedből a gerendát s azután láss ahhoz, hogy kivedd testvérednek szeméből a szálkát.

Mert nem jó az a fa, amely romlott gyümölcsöt terem, viszont nem rossz az a fa, amely jó gyümölcsöt terem.

Mert minden fa a maga gyümölcséről ismerhető meg. Mert sem tövisről fügét, sem bojtórjánról szőlőt nem szüretelnek.

A jó ember az őszívének jó kincsesládájából szedi elő a jót, a gonosz pedig az ő szívének gonoszságából szedi elő a rosszat. Mert a szívnek teliségéből szól az ő szája.

Miért mondjátok pedig nekem: Uram, Uram! ha nem teszitek, amiket mondok?

Mindenki, aki hozzám jön és hallgatja, az én beszédeimet és cselekszi azokat, megmutatom nektek, hogy kihez hasonló.

Hasonló ahhoz a házépítő emberhez, aki mélyen leásott és kősziklára vetette az alapot. Mikor azután árvíz lett, a folyó nekizúdult annak a háznak, de nem bírta megingatni, mert jól volt felépítve.

Aki pedig hallgatja ugyan és nem cselekszi, hasonló ahhoz a házépítő emberhez, aki alapvetés nélkül a föld színére épített s mikor a folyó nekizúdult, menten összedűlt és nagy lett annak a háznak a romlása.

Mikor a nép hallatára mindezeket bevégezte, bement Kapernaumba.

Egy századosnak a szolgálja pedig, akit az sokra becsült, olyan rosszul volt, hogy már haldoklót.

Mikor Jézusról hírt hallott, a zsidók véneit azzal a kérelemmel küldte el hozzá, hogy valamiképpen jöjjön oda és gyógyítsa meg a szolgáját.

Mikor azok Jézushoz érkeztek, nagyon kérték őt, mondván: Méltó rá, hogy ezt megtegyed neki, mert szereti a mi népünket és a zsinagógát ő építette nekünk.

És Jézus elment velük. Már közel volt a házhoz, mikor a százados a barátait küldte elébe ezzel az üzenettel: Uram, ne fáradj, nem vagyok én arra méltó, hogy bejőjj az én fedelem alá,

ugyan ezért magamat sem tartottam méltónak arra, hogy elmenjek hozzád, hanem csak szóval monddad és meggyógyul az én szolgám.

Mert én is felsőség alá rendelt ember vagyok, én alattam is vannak vitézek s ha az egyiknek azt mondom: eredj oda! elmegy; S a másíknak: jer ide! idejön; és az én szolgámnak: tedd ezt! megteszi.

Mikor ezeket Jézus meghallotta, elcsodálkozott és az őt követő sokasághoz fordulva így szólt: Mondom nektek, még Izraelben sem találtam ekkora hitet!

S mikor a küldöttek visszatértek a házba, a beteg szolgát meggyógyultan találták.

Történt, hogy másnap Nain nevű városba ment és sok tanítványa és nagy sokaság ment vele.

Amint a város kapujához közeledett, íme halottat hoztak kifelé, egyetlen fiát egy özvegy anyának, akit a városból nagy tömeg kísért.

Mikor őt az Úr meglátta, nagy részvétet érzett iránta és monda neki: Ne sírj!

S odalépve, megfogta a koporsót. A halottvivők pedig megálltak. És ő szólt: Ifjú, neked mondom, kelj föl!

És a halott felült és beszélni kezdett. És átadta őt az anyjának.

Erre mindnyájukat félelem szállta meg és dicsőítették az Istent mondván: nagy próféta támadt miközöttünk és rátekintett az Úr az ő népére!

És elterjedt felőle ez a hír egész Júdeában és az egész környéken.

Mindezekről Keresztelő Jánost is értesítették az ő tanítványai.

És János előszólítván két tanítványát, elküldte őket az Úrhoz, mondván: Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy mást várjunk?

Mikor ezek a követek Jézushoz érkeztek, így szóltak: Keresztelő János küldött minket hozzád, azt kérdezvén: Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy mást várjunk?

Jézus pedig éppen akkor sok embert gyógyított meg betegségéből, nyavalyájából s a gonoszlelektől sok vaknak adta vissza szeme világát.

És felelvén monda: MenjeteK vissza és vigyéteK hírül Jánosnak, amit láttatok és hallottatok: vakok látnak, sánták járnak, bélpoklosok megtisztulnak, süketek hallanak, holtak feltámadnak és a szegényeknek evangélium hirdettetik.

És boldog az, aki meg nem ütközik énrajtam.

Mikor János követei eltávoztak, Jánosról kezdett beszélni a sokaságnak: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálat talán, melyet a szél ingat?

Vagy mit látni mentetek ki? Finom ruhákba öltözött embert talán? Hiszen akiknek fényes és cifra ruházatuk van, azok a királyi palotákban élnek.

Mit látni mentetek hát ki? Prófétát talán? Bizony mondom nektek, prófétánál is nagyobbbat láttatok.

Ez az, akiről meg van írva: „Íme, elküldöm az én követemet te előtted, aki elkészíti előtted a te utadat.”

Mert mondom nektek, hogy asszonyok szülöttei között; senki sem nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál, de az Isten országában a legkisebb is nagyobb nálánál.

Ezek hallatára az egész nép, még a vámszedők is magasztalták az Istent és felvették János keresztségét,

a farizeusok és a törvénytudók ellenben az Istennek rájuk vonatkozó szándékát megvetették, nem keresztesztetvén meg magukat.

Mihez hasonlítsam hát e nemzedék embereit? Mihez hasonlók?

Hasonlók azokhoz a gyermekekhez, akik a piacon üldögélnek, és azt kiabálják egymásnak: Sípolgattunk nektek, de nem táncoltatok. Gyászdzalt énekeltünk, de nem jajgattatok.

Eljött ugyanis Keresztelő János, aki sem kenyeret nem evett, sem bort nem ivott és ezt mondtatok: Ördög szállta meg!

Eljött az Emberfia, aki eszik és iszik és azt mondjátok: Íme, a falánk és iszákos ember, a vámszedők és bűnösök barátja!

És a bölcsességet annak összes követői igazolták.

A farizeusok egyike pedig megkérte őt, hogy legyen a vendége és ő bemenvén a farizeus házába, asztalhoz ült.

S íme egy bűnös asszony, aki abban a városban lakott, mikor megtudta, hogy a farizeus házában étkezik, drága kenettel telt alabástromedénnyel a kezében bement oda,

és háta mögött lábainál megállva, sírva fakadt és kezdte lábait könnyeivel öntözni és hajával megtörölni, azután pedig megcsókolván azokat, megkenete a drága kenettel.

Mikor ezt meglátta a farizeus, aki őt meghívta, azt mondta magában: Ha ez próféta volna, tudná, hogy ki és miféle asszony az, aki érintette, hogy bűnös.

És Jézus ezt monda neki: Simon, valamit kell neked mondanom. Ő pedig szólt: Mondjad, Mester!

Két adósa volt egy hitelezőnek. Az egyik ötszáz dénárral tartozott, a másik ötvennel.

Egyiknek sem lévén miből megadnia, mind a kettőnek elengedte. Melyik szereti tehát őt jobban ezek közül?

Felelvén Simon monda: Én „azt hiszem, hogy az, akinek többet engedett el”. Ő pedig monda neki: Helyesen ítéltél.

Akkor az asszony felé fordulva, monda Simonnak: Látod ezt az asszonyt? Mikor a te házába bejöttem, nem adtál vizet lábaim megmosására, ez meg a könnyeivel öntözte és a hajával törölgette lábaimat.

Nem adtál nekem csókot sem, ez meg mióta bejöttem, nem szűnt meg lábaimat csókolgatni.

Nem kented meg olajjal a fejemet, ez meg drága kenettel kente meg a lábaimat.

Ezért azt mondom neked, meg van bocsátva az ő sok bűne, mert igen szeretett, akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.

Az asszonynak pedig monda: Megbocsátattak a te bűneid!

És akik együtt ültek vele az asztalnál, mondák egymásnak: Kicsoda ez, aki a bűnöket is megbocsátja?

Ő pedig ezt monda az asszonynak: A te hited megtartott tégedet, eredj el békességgel.

Ezután sorra járta a városokat és a falvakat, prédikálva és hirdetve az Isten országának evangéliomát. S vele ment a tizenkettő

és néhány asszony is, akiket gonosz lelkektől és betegségekből gyógyított meg, név szerint Mária Magdolna, akiből hét lelket űzött ki,

Heródes sáfárjának, Kúzának felesége Johanna, továbbá Zsuzsanna és sokan mások, akik javaikkal szolgáltak neki.

Miután nagy sokaság gyülekezett össze körülötte és a városokból is sokan tódultak hozzá, példázatot mondott nekik:

Egy magvető kiment, hogy elvesse a magot. S vetés közben némelyik mag az útfélre esett s eltaposták és az égi madarak felették.

Más meg a sziklára esett s kikelvén, elszáradt, mert nem volt nedvessége.

Más meg a tövisek közé hullott és együtt növekedvén a tövisekkel, azok elfojtották.

Ismét más mag a jó földbe hullott és kikelvén, százszoros gyümölcsöt hozott. Ezeket elmondván hozzátette: Akinek füle van a hallásra, hallja meg.

A tanítványai pedig megkérdezték őt: Mit jelent ez a példázat?

Ő pedig monda: Nektek megadatott, hogy az Isten országának titkait ismerjétek, a többieknek ellenben példázatokban szólok, „hogyan nézvé, ne lássanak és hallván, ne értsenek.”

A példázat pedig azt jelenti: A mag az Isten ígéje.

Az útfélre hullott mag azok, akik hallják ugyan az ígét, de azután eljön az ördög és kiragadja az ígét szívükből, hogy hívőkké ne legyenek és ne üdvözüljenek.

A köves helyre esett mag azok, akik, mikor hallják, örömmel fogadják az ígét, de nincs bennük gyökere, hanem csak ideig-óráig hisznek és a kísértés idején elpártolnak.

A tövisek közé esett mag azok, akik hallgatják ugyan az igét, de azután elmenvén, az élet gondjai, kincsei és gyönyörei elfojtják azt és nem engedik megérni.

A jó földbe hullott mag pedig azok, akik tiszta és jó szívvel hallgatván az igét, meg is tartják és kitartással gyümölcsöt hoznak. A világ világossága

Senki sem borítja le edénnyel, vagy teszi ágy alá a meggyújtott gyertyát, hanem beleteszi a gyertyatartóba, hogy akik bemennek, lássák a világosságot.

Mert nincs olyan titok, ami nyilvánosságra ne jutna, sem olyan rejtett dolog, ami ki ne tudódnék és napfényre ne kerülne.

Jól vigyázzatok azért, hogyan hallgatjátok az igét, mert akinek van, adatik annak, akinek pedig nincsen, attól az is elvételik, amiről azt hiszi, hogy az övé.

Ekkor anyja és testvérei érkeztek oda, de a sokaság miatt nem tudtak hozzá férkőzni.

Hírül adták hát neki: A te anyád és testvéreid kívül állnak és látni szeretnének téged.

Ő pedig így felele nekik: Az én anyám és az én testvéreim ezek itt, akik az Isten igéjét hallgatják és cselekszik.

Történt egy napon, hogy tanítványaival hajóra szállt és azt monda nekik: Menjünk át a tó túlsó partjára. És elindultak.

Azok eveztek, ő pedig elszenderedett. És hirtelen szélvihar csapott le a tóra, úgy hogy a hullámok már-már elborították és veszedelembe sodorták a hajót.

Akkor odamentek hozzá és felkeltették őt, mondván: Mester, Mester elveszünk! És ő fölkelvén, megdorgálta a szelet és a hullámokat és azok lecsillapodtak és csendesség lett.

És ő monda nekik: Hol a ti hitetek? Azok pedig ijedten csodálkoztak, egymásnak mondogatva: Kicsoda ez, hogy a szeleknek és a víznek is parancsol és azok engedelmeskednek neki!

Azután áteveztek a gadarénusok földjére, mely Galilea átellenében van.

Alighogy partra szállt, egy ember jött vele szemben a városból, akiben már jó ideje gonoszlélek volt, nem tűrte a ruhát, nem házban lakott, hanem sírboltokban.

Mikor pedig Jézust meglátta, felkiáltott, leborult előtte és nagy fennszóval monda: Mi közünk egymáshoz, te Jézus, a magasságos Istennek fia! Kérlek, ne kínozz engemet!

Ráparancsolt ugyanis a tisztátalan leiekre, hogy menjen ki az emberből. Mert már régóta magával hurcolta őt és ha láncokba és békókba verve őrizték, széttépte a kötélékeket és a pusztaságba űzte ki.

Jézus megkérdezte tőle: Mi a neved? És ő felelt: Légió. Mert sok gonoszlélek bújt beléje.

És kérték őt, hogy ne parancsolja ki őket a poklok fenekére.

Volt pedig ott egy nagy disznócsorda, mely a hegyen legelészett és arra kérlek, hogy engedje őket abba bemenni. És megengedte nekik.

Mikor azután a gonoszlelkek az emberből kimentek, a disznókba szálltak be és a csorda a meredekről lerohant a tengerbe és belefulladt.

Mikor a kondások a történeteket látták, elfutottak és hírül adták az esetet a városban és a tanyákon.

Kimentek hát, hogy meglássák, ami történt s mikor Jézushoz értek, azt az embert, akiből a gonoszlelkeket kiűzte, ott találták felöltözve és észre térve, amint lábainál ült. És megijedtek.

A szemtanúk is elmondták azután nekik, hogyan gyógyult meg az ördögös.

Akkor a gadarénusok egész tartománya arra kérte őt, távozzék el tőlük, mert nagy félelem szállta meg őket. Ekkor hajóra szállt és visszafelé indult.

Az az ember meg, akiből a gonoszlelkek kimentek, kérte őt, hogy vele maradjon. Jézus azonban elküldé őt, mondván:

Menj haza és mondd el, amit veled az Isten cselekedett. S elment és városszerte hirdette, amiket Jézus tett vele.

S mikor Jézus visszaérkezett, a nép örömmel fogadta őt, mert mindnyájan vágyakoztak utána.

És íme, egy Jairusz nevű ember ment oda hozzá, aki a zsinagóga feje volt és Jézus lábaihoz borulva kérte őt, hogy térjen be az ő hajlékába,

mert tizenkét év körüli egyetlen leánya halálán van. Odamentében a sokaság nagyon összetorlódott körülötte.

És egy asszony, aki már tizenkét esztendő óta vérfolyásban szenvedett, s már egész vagyonát orvosokra költötte, de senkinél sem talált gyógyulásra,

hozzá fúrakodván, hátúiról megérintette ruhája szegélyét és vérfolyása azonnal elállt.

És monda Jézus: Ki az, aki megérintett engemet? Mikor mindenki tagadta, Péter és társai így szóltak: Mester, a sokaság sodor és szorongat tégedet és te még kérdezed, ki az, aki megérintett engemet?

Jézus pedig monda: Valaki hozzám ért, mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem.

Mikor az asszony látta, hogy nem maradt titokban amit tett, reszketve előállt és leborulva előtte, az egész nép hallatára megvallotta, hogy miért érintette meg őt és hogy miként gyógyult meg hirtelen.

Ő pedig monda neki: Bízzál leányom, a te hited megtartott tégedet, eredj el békességgel!

Még beszélt, mikor a zsinagóga fejének egyik embere érkezett oda és ezt monda: Leányod meghalt, ne fáraszd a Mestert.

Mikor ezt Jézus meghallotta, azt mondta neki: Ne félj, csak higgy és meggyógyul!

Mikor odaért a házhoz, senkit sem engedett be, csak Pétert, Jánost, Jakabot, meg a gyermek apját és anyját.

Mindenki siratta és gyászolta a leányt. Ő pedig monda: Ne sírjatok, mert nem halt meg, csak aluszik.

És kinevették őt, mert tudták, hogy meghalt.

Ő pedig mindenkit kiküldött és megfogván a leány kezét, fennszóval ezt monda: Leányzó, kelj föl!

S visszatért bele a lélek és tüstént fölkel, mire ő megparancsolta, hogy adjanak neki enni.

És elálméklodtak a szülei. Jézus pedig meghagyta nekik, hogy senkinek se mondják el a történeteket.

Összehíván a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik a gonoszlelkek felett és a betegségek gyógyítására.

És kiküldte őket az Isten országának hirdetésére és a betegek gyógyítására.

És monda nekik: Semmit ne vigyetek az útra, se botot, se táskát, se kenyeret, se pénzt, se két alsóruhát.

És amelyik házba betértek, maradjatok abban és onnét induljatok tovább.

Akik pedig nem fogadnak be titeket, menjetek ki abból a városból és verjétek le a ti lábaitok porát ellenük való bizonyosságul.

Azok útra kelvén, faluról-falura jártak, gyógyítottak mindenütt és hirdették az evangéliumot.

Heródes, a negyedes fejedelem pedig értesülvén mindenről, ami Jézus nyomán történt, nyugtalankodott, mivelhogy némelyek azt mondták, hogy János támadt fel a halottakból,

mások meg, hogy Illés jelent meg, ismét mások, hogy valamelyik régi próféta támadt fel.

És monda Heródes: Jánost én lefejeztettem, kicsoda hát ez, akiről ilyeneket hallok? És látni kívánta őt.

Mikor az apostolok visszatértek, elbeszélték neki, hogyan jártak el. S magához vévén őket, Bétsaida nevű városba vonult vissza magányosan.

Mikor ezt a sokaság megtudta, utánament és ő magához bocsátotta őket s beszélt nekik az Isten országáról és akiknek gyógyulásra volt szükségük, azokat gyógyította.

Mikor alkonyodni kezdett, a tizenkettő odament hozzá és szólt neki: Bocsásd el a sokaságot, hogy a környező falvakba és tanyákra menvén megszálljanak és eleséghez jussanak, mert itt pusztaságban vagyunk.

Ő pedig monda nekik: Ti adjatok nekik enni. Ők pedig felelék: Nincs velünk több öt kenyérnél és két halacsánál, hacsak el nem megyünk és nem veszünk ennek az egész népnek ennivalót.

Mert mintegy ötezer férfi volt ott. Ekkor azt monda tanítványainak: Ültessétek le őket- ötvenes csoportokban.

S úgy tettek és mindnyájukat leültették.

Akkor vette az öt kenyeret, meg a két halacsát, az égre tekintett és megáldotta azokat és megtörvén, átadta a tanítványoknak, hogy osszák ki a népnek.

S valamennyien ettek és jóllaktak és a maradékot tizenkét kosárral szedték fel.

És lőn, hogy miután egyedül imádkozott, a tanítványok ismét odamentek hozzá és ő azt kérdezte tőlük: Kinek mond engem a nép?

Azok pedig felelvén, mondák: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások a régiekből feltámadott valamelyik prófétának.

Monda nekik: Hát ti kinek tartotok engemet? És Péter azt felelte neki: Az Isten Krisztusának.

Ő pedig rájuk parancsolt, hogy ezt senkinek ne mondják,

egyszersmind kijelentette nekik, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie s a vénektől, papifejedelmektől és írástudóktól meggyaláztatnia és megöletnie, de harmadnapon feltámad.

Ezután mindnyájukhoz szólt: Aki engem követni akar, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét és úgy kövessen engemet.

Mert aki az életét meg akarja menteni, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét énmiattam, megmenti azt.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de önmagát elveszti vagy megkárosítja?

Azért aki szégyenei engemet és az én beszédemet, azt az Emberfia is szégyeneim fogja, mikor majd önmagának, az ő Atyjának és a szent angyaloknak dicsőségével eljövend.

Bizony mondom nektek, vannak az itt állók között némelyek, akik nem kóstolják meg a halált addig, míg meg nem látják az Isten országát.

E beszédek után mintegy nyolcadnapra történt, hogy Pétert, Jánost és Jakabot magához véve fölment a hegyre imádkozni.

És imádkozás közben elváltozott az ábrázata és a ruházata vakító fehéren ragyogott.

És íme két férfi kezdett vele beszélgetni. Ezek voltak Mózes és Illés,

akik dicsőségben jelentek meg és megjelentették neki, hogy Jeruzsálemben milyen halállal kell kimúlania.

Pétert és társait pedig álom nyomta el és mikor felébredtek, látták az ő dicsőségét és a két férfiút, akik mellette álltak.

És mikor azok elváltak tőle, monda Péter Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk, készítsünk három sátrót, egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek. Nem tudta, mit beszél.

Mialatt pedig ezt mondta, felhő támadt és rájuk borúlt és igen megijedtek, mikor a felhőbe jutottak.

És szózat lőn a felhőből, amely ezt monda: Ez az én kiválasztott Fiam, ő reá hallgassatok!

És mikor a szózat elhangzott, Jézus egyedül maradt. Azok pedig hallgattak és azokban a napokban senkinek sem szóltak arról, amit láttak.

Másnap, mikor a hegyről leszálltak, nagy sokaság találkozott vele.

És íme, a sokaságból egy ember felkiáltott, mondván: Mester, kérlek, könyörülj az én egyetlen fiamon,

lásd lélek tartja megszállva és egész váratlanul kiáltoz és annyira gyötri őt, hogy szinte tajtékszik és marcangolás közben nagy nehezen hagyja őt el.

Megkértem tanítványaidat, hogy űzzék ki, de nem bírták.

Jézus erre azt felelte: Ó te hitetlen és elfajult nemzedék, meddig legyek még veletek, meddig tűrjelek még benneteket? Hozd ide a fiadat!

S még mialatt odavitte, azalatt is gyötörte és tépte őt a gonoszlélek. Jézus pedig megdorgálta a gonoszlelket s meggyógyította a fiút és átadta őt apjának.

És mindnyájan álmélkodtak az Istennek nagyságán. S míg valamennyien csodálkoztak azokon, amiket Jézus cselekedett, így szólt tanítványainak:

Véssétek jól elmétekbe e szavaimat, mert az Emberfiát emberek kezére fogják juttatni.

Ők azonban nem értették meg ezt a mondását, mert el volt rejtve előttük, hogy ne fogják föl annak értelmét, de féltek megkérdezni őt e beszéde felől.

A tanítványok ekkor vitatkozni kezdtek azon, hogy ki a nagyobb közöttük?

Mikor Jézus az ő szívük tépelődését észrevette, egy kis gyermeket kézenfogva odaállított maga mellé

és ezt mondta nekik: Aki ezt a kis gyermeket az én nevemben befogadja, engemet fogad be és aki engemet fogad be, azt fogadja be, aki engem elküldött. Mert aki közöttetek a legkisebb, az a nagy igazán.

Ekkor megszólalt János és azt monda: Mester, láttunk egy embert, aki a te nevedben űzött ki gonoszlelkeket, de megtiltottuk neki, mert nem tartozik hozzánk.

És monda nekik Jézus: Ne tiltsátok el, mert aki nincs ellenetek, veletek van.

Mikor pedig beteltek a napok, melyekben a mennybe kellett felszállnia, elhatározta, hogy felmegy Jeruzsálembe.

És követeket küldött előre, akik elindulván, a samaritánusok egyik falujába mentek, hogy szállást készítsenek neki.

De nem fogadták őt be, mivelhogy Jeruzsálembe szándékozott menni.

Mikor ezt tanítványai, Jakab és János látták, így szóltak: Uram, akarod-e, hogy azt mondjuk, szálljon alá tűz az égből, hogy elpusztítsa őket, úgy amint azt Illés tette?

Jézus azonban odafordulva, megfeddette őket, mondván: Nem tudjátok-e, milyen lélek lakozik bennetek?

Az Emberfia nem azért jött, hogy elveszítse, hanem hogy megmentse az emberek lelkét És más faluba mentek.

Útközben egy ember így szólt hozzá: Uram, én követlek téged, akárhová mégy!

S monda neki Jézus: A rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hová hajtja fejét,

Egy másikat pedig ő szólított meg: Kövess engemet! Az pedig felelé: Uram, engedj előbb elmennem, hogy eltemessem az apámat.

Monda neki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat, te pedig jöjj és hirdesd az Isten országát.

Egy másik is szólt: Uram, én követlek, de engedj előbb elbúcsúznom a házam népétől.

Monda neki Jézus: Aki kezét az ekeszarvára vetette és hátra néz, nem alkalmas az Isten országára.

Ezek után még más hetven tanítványt is rendelt Jézus és kettesével előreküldte őket azokba a városokba és telepekre, ahova menni készült.

És azt mondta nekik: Az aratni való bizony sok, de a munkás kevés, kérjétek hát az aratás urát, hogy küldjön valamiképpen munkásokat az ő aratására.

Menjétek hát, íme úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.

Ne vigyetek erszényt, se táskát, se sarut és ne köszöntsetek senkit útközben,

És ha valamelyik házba betértek, első szavatok legyen: Békesség a háznak!

És ha lesz ott híve a békességnek, nyugodjék meg azon a ti békességetek, ha pedig nem lesz, szálljon az vissza rátok.

Maradjatok meg abban a házban, egyétek és igyátok, amit adnak, mert méltó a munkás a maga bérére. Házzól házra ne járjatok.

És ha valamely városba érkeztek és szívesen fogadnak, egyétek azt, amit elétek adnak.

És gyógyítsátok az ott lévő betegeket, hirdetvén nekik: Elközelített hozzátok az Isten országa!

Ha pedig olyan városba érkeztek, amely nem fogad be titeket, kimenvén az utcára, mondjátok:

Még azt a port is letöröljük, amely ebből a ti városotokból a lábainkra szállt. Egyébiránt tudjátok meg ti is, hogy közel van az Isten országa!

Mondom nektek, hogy ama napon könnyebb lesz a dolga Szodomának, mint annak a városnak.

Jaj neked, Korazin, jaj neked Bétsaida, mert ha azok a csodák, amelyek tibennetek estek, Tiruszban és Szidonban történtek volna, már régen zsákban és hamuban ülve megtértek volna.

Különben Tirusznak és Szidonnak könnyebb lesz a sorsa az ítélet napján, mint tinektek.

Te is Kapernaum, nem magasztaltattál-e fel az egekig? A poklokig levetteted.

Aki benneteket meghallgat, engemet hallgat meg és aki benneteket megvet, engem vet meg, aki pedig engem megvet, azt veti meg, aki engem elküldött.

Mikor a hetven tanítvány visszatért, örvendezve jelentette: Uram, még a gonoszlelkek is engedelmeskedtek nekünk a te nevedre.

Monda nekik: Láttam a sátánt villámként lebukni az égből.

Íme megadtam nektek a hatalmat, hogy kígyók és skorpiók fejére és az ellenségnek minden erejére rátapodjatok és semmi sem fog titektek ártani.

Különben ne azon örüljete, hogy a gonoszlelkek engedelmeskednek titektek, hanem azon, hogy a nevetek fel van írva a mennyekben.

Abban az órában Szentlélekben való örömet érzett és monda: Hálaát adok neked Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy mindezeket a bölcsek és az értelmesek előtt elrejtetted, de fölfedted a kis gyermekeknek. Igen Atyám, mert így tetszett tenedek!

És tanítványaihoz fordulva monda: Mindent átadott nekem az én Atyám és senki sem tudja, hogy a Fiú kicsoda, csak az Atya és senki sem tudja, hogy kicsoda az Atya, csak a Fiú és az, akinek a Fiú feltárja.

És egyedül a tanítványok felé fordulva monda: Boldogok a szemek, melyek látták, amit ti láttatok, mert mondom nektek, sok próféta és sok király szeretne volna látni, amit ti láttok, de nem látták, és hallani, amit ti hallotok, de nem hallották.

És íme egy törvénytudó állt fel és kísértő szándékkal megkérdezte tőle: Mester, mit tegyek, hogy az örök életet örököljem?

Ő pedig monda: Mi van megírva a törvényben, hogyan olvasod?

Az pedig felelvén monda: „Szeressed a te Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből és felebarátodat, mint tenmagadat!"

Monda neki: Helyesen feleltél, cselekedd ezt és élni fogsz!

Az pedig igazolni akarván magát, monda Jézusnak: De kicsoda az én felebarátom?

Jézus a kérdésre a következő példázattal felelt: Egy ember Jeruzsálemből Jerikóba menet rablók kezébe került, akik őt mindenéből kifosztották és félholtra verve otthagyták az útfélen és elmentek.

Történetesen egy pap haladt azon az úton és meglátván őt, elkerülte.

Hasonlóképpen egy levita is, mikor ahhoz a helyhez ért, odament, megnézte és elment mellette.

Egy samaritánus is odaért hozzá útközben s mikor meglátta, megesett rajta a szíve.

Odament, bekötözte a sebeit, miután előbb olajat és bort töltött azokra, azután nagy fáradsággal feltette a tulajdon barmára, elvitte a vendégfogadó házba és gondosan ápolta.

Másnap pedig, mielőtt tovább utazott, két dénárt adott a fogadósnak és azt mondta neki: Viseld gondját és ha még több kiadásod is lesz rá, ha visszajövök, megtérítem neked.

E három közül melyiket tartod a rablók kezébe esett ember felebarátjának?

Az pedig monda: Aki megkönyörült rajta. Jézus pedig monda neki: Eredj el és te is így cselekedjél

Lőn pedig, hogy ide-oda járván, egy faluba érkeztek, ahol egy Márta nevű asszony fogadta őt be hajlékába.

Volt ennek egy Mária nevű testvére,

aki Jézus lábaihoz ülve hallgatta az ő beszédét. Márta pedig buzgón forgolódott a kiszolgálásban és Jézus előtt megállván, monda: Uram, nem törődöl-e vele, hogy testvérem egyedül hagy engem kiszolgálni? Szólj hát neki, hogy segítsen.

Jézus pedig így felelt: Márta, Márta, sok gonddal és törődéssel élsz,

holott csak egyre van szükség. Mária a jobb részt választotta, amely nem fog tőle elvételni.

És lőn, hogy mikor az egyik helyen imádkozott, amint azt elvégezte, egyik tanítványa azt monda neki: Uram, taníts meg minket imádkozni, mint ahogy János megtanította az ő tanítványait.

Monda nekik: Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Miatyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyekben, azonképpen a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma

és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.

És tovább ezt monda nekik: Ki az közületek, akihez ha egy barátja éjfélkor elmegy és kéri: Barátom, adj nekem kölcsön három kenyeret,

mielhogy egy barátom tért be hozzám utazása közben és nincs mit adnom neki,

belülről így szólna hozzá: zavarj engem, az ajtó már be van zárva, velem együtt gyermekeim is a hálókamrában vannak, nem kelhetek fel, hogy adjak neked!

Azt mondom nektek, hogyha nem kel is fel és nem ad is neki pusztán barátságból, felkel és kérését, teljesíti azért, hogy a toladótól megszabaduljon.

Én is azt mondom. nektek: Kérjetelek és adatik nektek, keressetek és és találtok, zörgessetek és megnyitvatik nektek.

Mert minden kérő kap, a kereső talál és a zörgetőnek megnyitvatik.

Melyik atya pedig az közületek, akitől ha a fia kenyeret kér, követ adna neki? Vagy ha halat kér, hal helyett kígyót adna neki?

Vagy ha tojást kér, csak nem ad neki skorpiót?

Ha tehát ti, gonosz létekre, tudtok jó adományt adni a ti gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik őt kérik!

Egy alkalommal gonoszlelket űzött ki, amely néma volt. És mikor a gonoszlélek kiment, megszólalt a néma és a sokaság elcsodálkozott.

Némelyikök pedig ezt mondta: Belzebubbal, a gonoszlelkek fejedelmével űzi ki a gonoszlelkeket.

Mások meg, hogy megkísértsék, égi jelet kívántak tőle.

Ő azonban ismervén gondolataikat, ezt monda nekik: Minden ország, amelyik önmagával meghasonlik, elpusztul és ház házra omlik.

Ha tehát a sátán önmagával meghasonlik, hogyan állhat fenn az ő országa? Mivelhogy azt mondjátok, én Belzebubbal űzöm ki a gonoszlelkeket.

De ha én a Belzebubbal űzöm ki a gonoszlelkeket, akkor a ti fiaitok kivel űzik ki? Ennélfogva ők lesznek a ti bíráitok.

Ha pedig az Isten új javai űzöm ki a gonoszlelkeket, úgy bizonyral rátok virradt már az Isten országa.

Míg az erős fegyveres őrzi a maga palotáját, addig békében vannak a javai.

Ha azonban nálánál erősebb jön, az legyőzi őt, elveszi a fegyverzetét, amelyben bizakodott és amit zsákmányolt, elosztogatja.

Aki nincsen velem, ellenem van az, és aki nem gyűjt velem, leközi az.

Mikor a tisztátalan lélek az emberből kimegy, sivatagokon kóborol, megpihenést keresvén s mikor nem talál, így szól: Visszatérek az én hajlékomba, ahonnan kijöttem.

És mikor odaér, kiséperve és feldíszítve találja azt.

Akkor visszafordul, magához vesz nálánál is gonoszabb hét lelket, és bemenvén, megtelepesznek ott és annak az embernek az utóbbi állapota rosszabb lesz, mint az előbbi volt.

Történt pedig, hogy mialatt ezeket beszélte, a sokaságból egy asszony szót emelvén monda: Boldog a méh, amely, téged hordozott és az emlők, amelyeket szoptál.

Ő pedig azt monda: Sokkalta boldogabbak azok, akik az Isten ígését hallgatják és megtartják.

Mikor pedig a sokaság hozzátolongott, így kezdett beszélni: Ez a nemzedék, gonosz nemzedék, jelt kíván, de nem adatik neki más jel, mint Jónás jele.

Mert amiképpen Jónás jel lett a ninivebelieknek, úgy az Emberfia is jel lesz ennek a nemzedéknek.

Délnek királynéja ennek a nemzetségnek fiaival együtt jön majd elő az ítélet napján és elítéli őket, mert ő eljött a világvégéről, hogy tanúja legyen Salamon bölcsességének és lám, itt nagyobb van Salamonnál!

Ninivei férfiak ezzel a nemzetséggel együtt állnak majd fel az ítélet napján és elítélik ezt, mert ők Jónás prédikálására megtértek és lám, itt nagyobb van Jónásnál,

Senki sem teszi a meggyújtott gyertyát sutba, sem véka alá, hanem a gyertyatartóra, hogy akik bemennek, lássák a fényét.

Testedre nézve szemed a gyertya, ha a szemed ép, az egész tested meg van világítva, ha ellenben romlott, a tested is sötét.

Meglásd tehát, hogy az a világosság, amely benned van, sötétséggé ne váljék,

Ha tehát a te tested egészen meg van világítva és egyetlen tagja sem sötét, akkor meg lesz világítva az egész, úgy mint amikor a gyertya a fényével megvilágít tégedet.

Mialatt beszélt, megkérte őt egy farizeus, hogy legyen a vendége. És ő bemenvén hozzá, asztalhoz ült.

A farizeus pedig, mikor látta, hogy étkezés előtt nem mosakodott meg, nagyon csodálkozott.

Az Úr pedig monda neki: Ti farizeusok, a poharak meg a tálak külsejét megtisztítjátok, de a saját belsőtök ragadománnyal és gonoszsággal van telve.

Oktalanok, hát nem az teremtetten-e a belsőt is, aki a külsőt alkotta?

Nos hát, adjátok oda alamizsnául azt, ami bennetek van és íme, minden tiszta lesz számotokra.

De jaj nektek, farizeusok, akik tízedet adtok a mentából, kaporból és valamennyi zöldségből, de elhanyagoljátok az Isten ítéletét és szeretetét. Holott ezeket gyakorolni kell és amazokat sem elhanyagolni.

Jaj nektek farizeusok, mert szeretitek a zsinagógákban a főhelyeket és a piacokon a köszöntéseket.

Jaj nektek, mert olyanok vagytok, mint a rejtett sírok, hogy őket a rajtuk járó-kelők észre sem veszik.

Felelvén pedig, monda neki valamelyik írástudó: Mester, mikor ilyeneket mondasz, bennünket is megbántasz.

Ő pedig monda: Jaj nektek is, törvénytudóknak, mert elbírhatatlan terheket raktok az emberekre, magatok meg egy újjal sem nyúltok a terhekhez.

Jaj nektek, mert ti ugyan síremlékeket emeltek a prófétáknak, de a ti atyáitok ölték meg azokat.

Igazoljátok tehát és jóváhagyjátok atyáitok cselekedeteit, mert azok megölték őket, ti meg síremlékeiket építgetitek.

Ezért mondotta az Isten bölcsessége: Prófétákat és apostolokat küldök hozzájuk és közülök némelyeket megölnék, másokat száműznek,

hogy számonkéressék e nemzedéktől az összes próféták vére, mely a világ kezdete óta kiontatott,

Ábel véréből kezdve Zakariás véréig, aki az oltár és a templom között vérzett el. Igen, mondom nektek, mindez ettől a nemzedéktől kéretik majd számon.

Jaj nektek, törvénytudóknak, mert átvettétek az ismeretnek kulcsát, de magatok nem mentetek be, akik pedig be akartak menni, azokat meggátoltátok benne.

És mikor onnét kiment, az írástudók és a farizeusok erősen nekiestek és mindenféleképpen támadták, ingerelvén, hogy olyas valamit mondjon,

amiért őt bevádolhatnák.

Eközben ezernyi ember gyülekezett össze annyira, hogy majdnem letaposták egymást. És ő így kezdett szólani tanítványaihoz: Mindenekelőtt őrizkedjete a farizeusok kovászatól, ami a képmutatás.

Nincs pedig olyan rejtett dolog, amely föl nem tárulna és olyan titkolt dolog, ami ki nem tudódnék,

Ennek okáért, amit sötétben mondtatok, azt a világosságban hallják majd meg és amit zárt ajtók mögött fülbe súgtatok, a házak tetejéről hirdetik.

De én azt mondom nektek, barátaim: Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de azontúl semmit sem tehetnek.

Megmondom én nektek, hogy kitől féljete: Féljete attól, akinek hatalma van a megölés után a gyehennába is vetni. Igen, azt mondom nektek, őtőle féljete!

Úgy-e öt verebet adnak két fillérért? És az Isten mégsem feledkezik meg azok egyikéről sem.

Nektek pedig a fejeteken a hajszálak is mind meg vannak számlálva. Ne féljete, ti sok verébnél értékesebbek vagytok.

Azt mondom pedig nektek: Aki vallást tesz énőlam az emberek előtt, az Emberfia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt,

aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt megtagadják az Isten angyalai előtt.

Ha valaki az Emberfia ellen emel szót, megbocsáttatik neki, aki azonban a Szentlelket káromolja, nem nyer bocsánatot.

Ha pedig majd a zsinagógák, a fejedelmek és a hatóságok elé hurcolnak titeket, ne töprengjete azon, hogy mivel védekezzete vagy mit mondjatek,

mert a Szentlélek abban az órában megtanít benneteket, hogy mit mondjatek.

Ekkor a sokaság közül valaki azt mondta neki: Mester, mondd meg az én testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget.

Ő pedig monda: Ember, ki tett engem bíróvá vagy osztoztatóvá tifölétek?

És tovább így szólt hozzájuk: Vigyázzatek és őrizkedjete minden telhetetlenségtől, mert nem a vagyonban való bővelkedés jelenti az ember számára az életet.

Példázatot mondott pedig nekik: Egy gazdag ember földje bő termést hozott.

És így okoskodott magában: Mit tegyek, mert nincs hova betakarítanom a termésemet.

De azután így szólt: Ezt teszem: lebontom a magtárimat és nagyobbakat építek és minden gabonámat és javaimat oda takarítom be

és azt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok esztendőre elraktározott sok javaid vannak, pihenj meg, egyél, igyál, élj vígan!

Az Isten azonban azt mondta neki: Oktalan, ezen az éjszakán visszakerik tőled az életedet és amiket gyűjtöttél, kié lesznek?

Így jár, aki földi kincseket gyűjt és nem az Isten szerint gazdag.

Azután tanítványaihoz szólt ilyenképpen: Ennek-okaért azt mondom nektek, ne aggódjatok a ti életeketről, hogy mit egyetek, se a ti testetekről, hogy mivel ruházkodjatok.

Az élet többet ér, mint az eledel, és a test, mint a ruha.

Nézzétek a hollókat, hogy se nem vetnek, se nem aratnak, nincsen se kamrájuk, se csűrjük és az Isten mégis eltartja őket. Mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál.

Ki az közületek, aki bármilyen törődéssel meg tudná toldani életének idejét csak egy arasznyival is?

Ha tehát a legcsekélyebbet sem tudjátok megtenni, mit aggódtok a többiek miatt?

Nézzétek a liliumokat, hogyan növekednek? Se nem fonnak, se nem szőnek, pedig azt mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek bármelyike.

Ha pedig az Isten a mezőnek fűvét, mely ma van és holnap a kemencébe vettetik, így ruházza, mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhitűek!

Ti se kutassátok, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok és ne nyugtalankodjatok.

Mert mindezek a pogányok töprengenek, a ti Atyátok azonban tudja, hogy mindezekre szükségetek van.

Hanem keressétek az Isten országát és mindezek megadatnak nektek

Ne félj, te kisdéd nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.

Adjátok el javaitokat és osszatok alamizsnát, szerezzetek magatoknak el nem avuló erszényeket és elfogyhatatlan kincset a mennyben, hol a tolvaj nem fér hozzá, se moly meg nem emészti.

Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.

Derekaitok legyenek felövezve és lámpáitok meggyújtva;

legyetek hasonlók azokhoz a szolgákhoz, akik urukat várják, mikor tér haza a menyegzőről, hogy mihelyt megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyissanak neki.

Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, mikor megérkezik, ébren talál. Bizony mondom nektek, hogy felövezi magát és leülteti őket és hozzájuk menvén, kiszolgálja őket.

S ha a második vagy a harmadik őrváltáskor jön is meg és így találja őket, boldogok azok a szolgák.

Ezt pedig jegyezzétek meg: Ha a gazda tudná, melyik órában jön a tolvaj, ébren lenne és nem engedné, hogy kiássa a háza falát.

Ti is legyetek hát készen, mert amely órában nem is gondoljátok, abban érkezik meg az Emberfia.

Monda neki Péter: Uram, nekünk mondod ezt a példázatot, vagy mindenkinek?

Felelé az Úr: Vajon ki az a hűséges és okos sáfár, akit az úr egész cselédségének felügyelőjévé tesz, hogy annakidején mindegyiknek kimérje a gabonából a neki járó részt?

Boldog az a szolga, akit az úr megérkezésekor ebben a tisztében híven eljárva talál.

Bizony mondom nektek, hogy összes javait rá fogja bízni.

Ha ellenben az a szolga azt gondolja magában: Hiszen nem jön még haza az én gazdám és ütni-verni kezdi a szolgálkat meg a szolgálókat és enni-inni, dőzsölni kezd,

egyszerre megérkezik annak a szolgának az ura azon a napon, amelyre nem számított és abban az órában, amelyet nem is sejtett és a hűtelen szolgát kettéhasítja és a hűtelen szolgálk sorsára juttatja.

Az a szolga, aki ismerte gazdája akaratát, de ahhoz nem alkalmazkodott és nem aszerint járt el, nagyon megbűnhődik.

Aki ellenben nem ismerte és úgy követett el büntetésre méltót, kisebb büntetést kap. Mert akinek sok adatott, attól sok követeltetik és akire sokat bíztak, attól többet kívánnak.

Tűzet bocsátani jöttem a földre és mit akarhatnék mást, minthogy már lobogjon!

Keresztséggel kell megkereszteltetnem s milyen szorongást érzek, míg az meg nem történik!

Azt hiszitek, békességet szerezni jöttem e földre? Megmondom nektek, hogy nem, hanem meg hasonlást.

Mert mostantól fogva,, ha egy házban öten lesznek, megoszlanak: három kettő ellen és kettő három ellen.

Meg hasonlik az apa a fiával, a fiú az apjával, az anya a leányával és a leány az anyjával, a napa a menyével és a meny a napával.

Beszélt ezután a sokaságnak is: Mikor látjátok a felhőt nyugat felől feltornyosulni, azonnal azt mondjátok: záporosó lesz! És úgy lesz.

Ha pedig déli szél fúj, azt mondjátok: meleg lesz! És lesz is.

Ti képmutatók, a földnek és az égnek képét meg tudjátok ítélni, hát ezt a mai időt miért nem értitek meg?

Miért nem ítéletek meg önmagatokra nézve is, hogy mi az igaz?

Amikor ellenfeleddel az előjáróhoz mégy, igyekezzél még útközben kiegyezni vele, nehogy bíró kezére adjon tégedet, a bíró meg átadja a poroszlónak, a poroszló meg börtönre vessen.

Mondom neked, nem szabadulsz ki onnét, míg az utolsó fillért is meg nem fizeted.

Ebben az időben némelyek hírt hoztak neki ama galileabeliekről, akiknek vérét Pilátus áldozataik vérével együtt ontotta ki.

És Jézus monda nekik: Hiszitek-e, hogy ezek a galileabeliek, mivelhogy ilyen halált szenvedtek, vétkesebbek voltak a többi galileabelieknél?

Mondom nektek, hogy nem, sőt ha meg nem tértek, valamennyien ugyanígy fogtok elveszni.

Vagy azt hiszitek, hogy az a tizennyolc ember, akikre Sziloámban rádúlt a torony és megölte őket, Jeruzsálem többi lakóinál bűnösebbek voltak?

Mondom nektek, hogy nem, sőt ha meg nem tértek, valamennyien ugyanígy fogtok elveszni.

Elmondta ezután a következő példázatot: Egy embernek fügefa volt ültetve a szőlőjébe és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált.

Akkor azt mondta a vincellérnek: íme, három esztendeje járok ide gyümölcsöt keresni ezen a fán, de nem talállok. Vágd ki, minek akadályozza a földet is a termésben.

Az pedig így felelt neki: Uram, hagyd még ebben az esztendőben, körös körül megkapálom és megrágyázom,

hátha jövőre hoz gyümölcsöt és ha mégsem, akkor vágd ki.

Szombatnapon az egyik zsinagógában tanított.

S íme, volt ott egy asszony, akiben már tizennyolc esztendeje a betegség lelke lakozott és úgy meggörnyedt, hogy egyáltalán nem bírt felegyenesedni.

Mikor Jézus őt meglátta, magához hívta és azt mondta neki: Asszony, megszabadultál a betegségedtől!

S rátette a kezét és az tüstént felegyenesedett és magasztalta az Istent.

A zsinagóga feje azonban megütközvén azon, hogy Jézus szombatnapon gyógyított, azt monda a népnek: Hat nap van a munkára, azokon jöjjetek hát gyógyulást keresni és ne szombatnapon.

Az Úr azonban így felelt neki: Oh, ti képmutatók! Hát nem oldja-e el akár melyitek is az ökrét vagy a szamarát a jászoltól szombatnapon, hogy itatni vezesse?

Hát Ábrahámnak ezt a leányát, akit a Sátán tizennyolc esztendeig lekötözve tartott, nem kellett-e ettől a kötelékétől megszabadítanunk szombatnapon?

Ezekre a szavakra ellenfelei mindnyájam elszégyenelték magukat, a nép pedig örvendezett azokon a dicsőséges dolgokon, amelyek az ő révén történtek.

Tovább azután így szólt: Mihez hasonló az Isten országa és mihez hasonlítsam azt?

Hasonló-a mustármaghoz, melyet az ember fogott és elvetett a kertjébe és felnövekedett, fává lett és az ég madarai fészket raktak az ágain.

És ismét monda: Mihez hasonlítsam az Isten országát?

Hasonló a kovászhoz, melyet az asszony vett és belekevert három mérce lisztbe, mígnem az egész megkelt.

Jeruzsálemben útaztában tanítva haladt át a városokon és a falvakon.

Valaki pedig ezt mondta neki: Uram, kevesen vannak, akik üdvözülnek? Ő pedig monda:

Íparkszók bemenni a szoros kapun át. Mert mondom nektek, sokan szeretnének majd bemenni, de nem bírják.

Mikor pedig a házigazda fölkel és bezárja az ajtót és ti akkor kívül megállva az ajtón zörgetni kezdtek, mondván: Uram, Uram, nyisd meg nekünk! Ő azt feleli majd nektek:

Nem tudom, honnét valók vagytok! Akkor majd azt mondjátok: Hiszen előttem ettünk és ittunk és a mi utcáinkon tanítottál!

De ő ezt feleli: Mondom nektek, nem tudom, honnét valók vagytok, távozzatok el tőlem mindnyájan, ti gonoszok cselekedő!

Ott lészen sírás és fogak csikorgatása, amikor majd látni fogjátok Ábrahámot, Izákot és Jákobot és az összes prófétákat az Isten országában, titeket meg kirekesztenek.

És összesereglenek sokan napkeletről és napnyugatról, északról és délről s letelepednek az Isten országában.

És íme, az utolsók elsőkké és az első utolsókká lesznek.

Ugyanezen a napon néhány farizeus ment hozzá, mondván: Eredj ki és, menekülj innen, mert Heródes meg akar ölelni!

És ő ezt felelte: Menjetek el és mondjátok meg annak a rókának: íme, én gonoszlelkeket űzök ki és gyógyítok ma és holnap és holnapután fejezem be.

Egyébiránt ma és holnap és a következő napon is úton kell lennem, mert nem veszhet el próféta Jeruzsálemben kívül.

Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam a te fiaidat összegyűjteni úgy, mint az anyamadar egybegyűjti fiókáit a szárnyai alá, de nem akartátok.

Íme, a ti házatok elhagyatottan marad rátok. Bizony mondom, nem láttok engem addig, míg be nem következik az az idő, mikor azt mondjátok: Áldott, aki jön az Úrnak nevében!

Történt, hogy egy szombatnapon a farizeusok egyik főemberéhez tért be étkezni és erősen szemmel tartották őt.

És íme egy vízkóros ember állt elébe.

És Jézus megkérdezte a törvénytudókat és a farizeusokat: Szabad-e gyógyítani szombatnapon?

Azok pedig hallgattak. Akkor fogta, meggyógyította és elbocsátotta azt.

Azután így szólt hozzájuk: Ha valamelyiteknek a szamara vagy ökre verembe esik, nem húzza-e ki azt szombatnapon?

És erre nem tudtak neki mit felelni.

Mikor azután látta, hogyan válogatják az első helyeket, ezt a példázatot mondta a meghívottaknak:

Ha valaki lakomára hív, ne foglalj el az első helyet, mert lehet, hogy náladnál érdemesebb vendég is van meghívva

és annak megérkeztekor a házigazda, aki meghívott téged is, meg azt is, odamegy hozzád és azt mondja: Engedd át ezt a helyet! És akkor szégyenszemre az utolsó helyre kell menned.

Hanem ha meghívnak, ülj az utolsó helyre, hogy ha a házigazda bejön, ezt mondja neked: Barátom, ülj följebb! Akkor aztán becsületed lesz a vendégek előtt.

Mert mindenki, aki magát felmagasztalja, megaláztatik és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.

Azután a meghívó házigazdához szólt ilyenképpen: Ha ebédet vagy vacsorát készítesz, ne a barátaidat hívd meg, ne is a testvéreidet, se a rokonaidat, se a gazdag szomszédaidat, hogy azok viszonzásul téged hívjanak meg,

hanem mikor lakomát szerzesz, hívd meg a szegényeket, bénákat, sántákat, vakokat,

és boldog léssz, mivel azok nem tudják viszonzni, de majd viszonzásra találsz az igazak feltámadásakor.

Mikor ezt a vendégek egyike hallotta, azt mondta neki: Boldog, aki az Isten országában lakomához ülhet.

És ő erre a következő példázatot mondta: Egy ember nagy lakomát szerzett és sok vendéget hívott.

És a lakoma idején elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a hivatalosoknak: Jertek, mert már minden készen van!

És egyenként valamennyien mentegetőzni kezdtek. Az első azt mondta neki: Szántóföldet vettem, ki kell mennem, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engemet.

A másik azt mondta: Öt pár igásbarmot vettem, elmegyek azokat kipróbálni. Kérlek, ments ki engemet.

Egy másik azt mondta: Megházasodtam, azért nem mehetek.

És visszatérvén, jelentést tett az a szolga az urának mindezekről. Akkor a gazda megharagudván, azt mondta a szolgájának: Eredj ki gyorsan a város tereire és utcáira és vezesd be a szegényeket, bénákat, vakokat és sántákat.

És a szolga jelentette: Uram, megtörtént, amint parancsoltad, de még maradt hely.

S akkor így szólt az úr a szolgálhoz: Eredj ki az utakra, meg a kerítésekhez és terelj be mindenkit, hogy megteljen az én házam.

Bizony mondom nektek, hogy ama hivatalosak egyike sem kóstonja meg az én lakomámat.

Nagy sokaság ment pedig vele és ő feléjük fordulva monda:

Aki én hozzám jön és nem mond le anyjáról, atyjáról, feleségéről, gyermekeiről, fiútestvéreiről és nőtestvéreiről, sőt még életéről is, nem lehet az én tanítványom.

És ha valaki nem veszi fel a keresztyét, amikor hozzám jön, hogy engem kövessen, az nem lehet az én tanítványom.

Avagy ha valamelyitek tornyot akar építeni, nem ül-e le előbb kiszámítani a költségeket, hogy van-e elég pénze a felépítésre?

Nehogy miután az alapot lerakta, de az: építést befejezni nem tudja, mindenki, aki ezt látja, kigúnyolja őt,

ezt mondván: Ez az ember építésbe fogott, de nem bírta befejezni.

Vagy melyik az a király, aki ha harcra készül egy másik király ellen, előbb le nem ül, hogy megfontolja, vajjon tízezer emberével szembeszállhat-e az ellene jövő húszezerrel?

És ha ezt nem találja tanácsosnak, úgy mialatt még amaz messze van, követeket küld hozzá és békét kér,

így hát mindenki, aki nem mond le mindenéről, amiye van, nem lehet az én tanítványom.

Jó a só, de ha ízet veszti, mivel teszik használhatóvá?

Nem jó az többé sem földnek, sem trágyának, tehát kidobják. Akinek füle van a hallásra, hallja meg.

Egyszer sok vámszedő és bűnös ember gyülekezett össze körülötte, hogy őt hallgassák.

A farizeusok és az írástudók pedig zúgolódtak, mondván: Hogy ez bűnösöket fogad magához és együtt eszik velők!

Ő pedig a következő példázatot mondotta el nekik:

Melyik az közületek, aki, ha száz juha van és azok egyike eltéved, nem hagyja ott a pusztában a kilencvenkilencet és nem megy az elveszett után, míg meg nem találja?

S mikor megtalálja, örvendezve a vállára veszi

és hazaérkezvén, összehívja barátait és a szomszédait és így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az én elveszett juhomat!

Mondom nektek, hogy éppen így több örömet okoz a mennyekben egy megtérő bűnös, mint kilencvenkilenc igaz, akiknek nincs szükségük megtérésre.

Vagy melyik asszony az, aki, ha van tíz drakmája és egy drakmát elveszt, nem gyújt gyertyát és a házat kisöpörve nem keresi gondosan, míg meg nem találja?

És ha megtalálta, összehívja barátnőit meg a szomszédnőit és így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az én elveszett drakmámat.

Mondom nektek, hogy éppen így örülnek az Isten angyalai egy megtérő bűnösnek.

Azután ezt mondta: Egy embernek két fia volt

és a fiatalabb így szólt atyjához: Atyám, add ki nekem a vagyonnak reám eső részét. És az atya elosztotta köztük a vagyont.

És az ifjabb fiú pár nap múlva mindenét összeszedvén, messze vidékre távozott és ott oktanulul élve, mindenét eltékozolta.

S mikor már mindene elfogyott, nagy ínség támadt abban a tartományban és nélkülözni kezdett.

Ekkor beszegődött annak a tartománynak egyik polgárához és az kiküldte őt a mezőre a disznait őrizni.

Szeretett volna jóllakni abból a moslékból, amelyet a disznók ettek és senki sem adott neki.

Akkor magába szállva monda: Az én atyámnak hány bérese dúskál a kenyérben, én meg itt éhen veszek!

Elmegyek azért az én atyámhoz és ezt mondom neki: Atyám, vetkeztem az ég ellened és teellened, és nem vagyok már méltó, hogy fiadnak nevezzenek, bánj velem úgy, mint béreseid bármelyikével.

És felkelvén, útnak indult atyjához. Még messze volt, mikor atyja már meglátta őt, megesett rajta a szíve és eléje futva, a nyakába borult és össze-vissza csókolta.

A fiú pedig így szólt hozzá: Atyám, vetkeztem az ég ellen és te ellened és nem vagyok már méltó, hogy fiadnak mondjanak.

Atyja azonban így szólt a szolgálóinak: Gyorsan hozzátok ki a legszebb ruhát és öltöztessétek fel, húzzatok gyűrűt a kezére és sarukat a lábaira,

azután vezessétek elő és vágjátok le a hizlalt tinót és lakozzunk vígan,

mert ez az én fiam meghalt, de újból életre kelt, elveszett, de megkerült! És kezdtek vigadozni.

Az idősebb fia pedig a mezőn volt s mikor hazajövet a házhoz közeledett, meghallotta a dalolást és a mulatozást

s magához hívván az egyik szolgát, tudakolta tőle, hogy mi legyen ez?

Az pedig monda neki: A te öcséd jött meg és atyád levágatta a hizlalt tinót, mivelhogy egészségesen kapta őt vissza.

Erre az megharagudott és nem akart bemenni. Az atyja azonban kiment és kérlelte őt.

Az azonban így felelt az atyjának: Íme, én annyi esztendő óta szolgálak és sohasem szegtem meg parancsolatodat, mégis nekem sosem adtál még egy gödölyét sem, hogy a barátaimmal mulassak.

Mikor pedig megjött ez a te fiad, aki céda személyekkel a te javaidat elpazarolta, levágattad neki a hízott tinót.

Ő pedig ezt monda neki: Fiam, te állandóan velem vagy és mindenem a tiéd,

most tehát vigadnod és örvendezned kellene, hogy ez a te testvéred halott volt, de életre kelt, elveszett volt, de megkerült!

Monda pedig az ő tanítványainak is: Volt egyszer egy gazdag ember és annak egy sáfára. És ezt bevádolták előtte, hogy tékozolja a javait.

Erre maga elé idézte őt és így szólt neki: Mit hallok felőled? Adj számot sáfárságodról, mert nem lehetsz tovább sáfár.

A sáfár erre így szólt magában: Mit tegyek most, hogy az én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok, koldulni szégyenlek.

Tudom már mit teszek, hogy mikor a sáfárságból kiesem, legyenek akik befogadnak házukba.

És egyenként magához híván urának adósait, így szólt az elsőhöz: Mennyivel tartozol az én uramnak?

Az pedig monda: Száz vödör olajjal. S monda neki: Vedd az adósleveledet és leülvén, írd gyorsan ötvenet.

Azután a másikkal szólt: Te pedig mennyivel tartozol? És az felelte: Száz kórus búzával. És monda neki: Vedd az adósleveledet és írd nyolcvanra.

És dicsérte a gazda a hűtlen sáfárt, hogy okosan járt el. Mert e világ fiai okosabbak a világosság fiainál a maguk fajtája körében.

Én is azt mondom nektek: szerezzetek magatoknak barátokat a bizonytalán javakon, hogy mikor megszorultok, befogadjanak titeket az örök sátorokba.

Aki hű a kevesen, a sokon is hű az, aki pedig hűtlen a legcsekélyebben, a sokon is hűtlen az.

Ha tehát a család kincsen nem voltatok hívek, ki bízna rátok az igazit?

És ha az idegen javakon nem voltatok hívek, ki adná nektek a magatokét?

Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak.

Mindezt a farizeusok is hallották, akik pénzsóvárok voltak. És kigúnyolták őt.

És ő ezt monda nekik: Ti az emberek előtt igazaknak mutatjátok magatokat, de az Isten ismeri a szíveteket. Mert ami az emberek előtt értékes, az az Isten előtt utálatos.

A törvény és a próféták Jánosig tartottak, azóta az Isten országa hirdettetik és mindenki mindenáron be akar abba jutni.

De könnyebben elmúlik az ég és a föld, mintsem hogy a törvénynek egyetlen vonása hiábavalóság legyen.

Mindenki, aki az ő feleségét elbocsátja és mást vesz el, házasságtörést követ el és házasságtörést követ el az is, aki férjétől elbocsátott asszonyt vesz el.

Volt egyszer egy gazdag ember, aki bíborba és bársonyba öltözött és naponként fényesen lakmározott.

Volt pedig egy Lázár nevű koldus is, aki a gazdag kapujában húzódott meg fekélyekkel telve

és szeretett volna jóllakni a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal. A kutyák is odamentek hozzá és nyalogatták sebeit.

Lőn pedig, hogy meghalt a szegény és az angyalok Ábrahám ölébe vitték. Meghalt a gazdag is és eltemették.

S mikor a pokolban nagy kínjai közepette a szemeit fölemelte, meglátta távolról Ábrahámot és annak ölében Lázárt.

És felkiáltott mondván: Atyám Ábrahám, könyörülj rajtam és küld ide Lázárt, hadd mártsa vízbe az újjá hegyét és hadd hívesítse meg az én nyelvemet, mert gyötrődöm ezekben a lángokban.

Ábrahám azonban monda: Fiam, jusson eszedbe, hogy te elvetted a te javadat életedben és ugyanúgy Lázár is az ő bajait, most pedig ő itt vigasztalódik, te pedig szenvedsz.

És mindezekon kívül közöttünk és köztetek nagy tátongó mélység húzódik, annyira, hogy sem innen tihozzátok, sem onnan mihozzánk nem juthat senki, még ha akarna is.

Ő pedig monda: Kérlek tehát atyám, küld el őt az én szülői házamba,

mert őt testvérem van, hadd tegyen azoknak bizonyrágot, nehogy azok is a gyötrelem eme helyére jussanak.

Ábrahám azonban monda: Van Mózesük és vannak prófétáik, hallgassanak azokra.

Az pedig monda: Dehogy, atyám Ábrahám, hanem ha valaki a halottak közül menne hozzájuk, megtérnének.

Ő pedig felelé: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, akkor annak sem hisznek, ha valaki a halottak közül feltámad.

Ezután a tanítványoknak ezeket monda: Elkerülhetetlen, hogy ne essenek botránkozások, de jaj annak, aki azokat okozza!

Jobb neki, ha malomkövet kötnek a nyakára és a tengerbe dobják, mintsem hogy megbotránkoztasson csak egyet is e kicsinyek közül!

Vigyázzatok magatokra! Ha vetkezik a testvéred, dorgáld meg és ha megtér, bocsáss meg neki,

még akkor is, ha napjában hétszer vét is ellened és fordul is hozzád ezt mondván: Bánom! Bocsáss meg neki.

És az apostolok ezt mondták az Úrnak: Erősítsd a mi hitünket!

Az Úr pedig monda: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag és azt mondanátok ennek az eperfának: Szakadj ki tövestül és verj gyökeret a tengerben, - engedne tinektek.

Ki az közületek, aki a mezőről hazatérő béresét vagy pásztorát ezekkel a szavakkal fogadja: Jer ide és ülj hamar asztalhoz!

Nem azt mondja-e inkább: Készíts nekem valamit vacsorára és kötényt kötve szolgálj ki engem, míg, eszem és iszom és te majd azután egyél és igyál!

És megköszöni-e a szolgának, hogy megtette, amiket neki parancsolt? Nem hiszem.

Így ti is, ha mindazt megteszitek is, amit parancsoltak nektek, ezt mondjátok: Haszontalan szolgák vagyunk, azt cselekedtük, amivel tartoztunk.

Lőn, hogy útnak indulván Jeruzsálembe, Samária és Galilea közepén ment végig.

S mikor egy faluba ért, tíz bélpoklos emberrel találkozott, akik távol megállottak

és nagy hangosan kiáltottak, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!

Meglátván őket, monda nekik: menjetek el és mutassátok meg magatokat a papoknak. S mialatt mentek, megtisztultak.

Egyikük, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatért és fennhangon magasztalta az Istent

és arcra borulván a lábainál, köszönetet mondott neki. És ez samáriabeli volt.

Felelvén pedig Jézus, monda: Nem tízen tisztultak-e meg? Hát a többi kilenc hol van?

Nem akadt, aki visszatérve hálát adjon az Istennek, csak ez az egy idegen?

És monda neki: Kelj fel, eredj el, a te hited megtartott tégedet!

Mikor pedig a farizeusok azt kérdezték tőle, hogy mikor jön el az Isten országa, azt felelte nekik: Nem szemmel látható módon jön el az Isten országa,

azt sem mondják, hogy: íme itt, vagy íme amott van, mert az Isten országa tibennetek van.

A tanítványoknak pedig ezt mondta: Eljön az ideje, mikor szeretnétek az Emberfiának egyetlen napját meglátni, de nem látjátok meg.

És azt mondják nektek: íme, amott van, íme emitt! Ne menjetek el, és ne fussatok utána!

Mert mint ahogy a villámlás az égbolt egyik szélétől a másikig cikázva világít, olyan lesz az Emberfia is a maga napján.

De addig még sok szenvedést és gyaláztatást kell elviselnie ettől a nemzedéktől.

És ahogyan Noé idején történt, úgy lesz az Emberfiának napjaiban is:

ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek egészen ama napig, amelyen Noé bárkájába bement. Akkor jött az özönvíz és mindenkit elpusztított.

Hasonlóképpen, amint Lót idejében történt: ettek, ittak, adtak-vettek, ültettek, építettek, amely napon azonban Lót kiment Sodomából, tűz és kénkő Ömlött az égből és mindnyájukat elpusztította.

Így leszen akkor is, mikor az Emberfia megjelenik.

Azon a napon, ha valaki a tetőn tartózkodik, holmija meg a házban van, ne szálljon le, hogy elvigye azt és aki a mezőn lesz, hasonlóképpen vissza ne forduljon.

Gondoljatok Lót feleségére.

Aki megmenteni törekszik az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti, megtartja azt.

Mondom nektek: Amaz éjszakán, ha ketten hálnak egy ágyban, az egyik elragadtatik, a másik ottmarad.

Ha két asszony örül ugyanott, az egyik elragadtatik, a másik ottmarad.

Ha ketten lesznek a mezőn, az egyik elragadtatik, a másik ottmarad.

És azt kérdezték tőle: Uram, hol történik mindez? És ő azt felelte: „Ahol a dög van, odagyűlnek a saskeselyűk.”

Példázatot mondott pedig nekik arról, hogy szüntelenül és fáradhatatlanul imádkozniok kell.

És monda: Volt egy városban egy bíró, aki sem Istent nem félt, sem embert nem becsült.

Volt abban a városban egy özvegy asszony is, aki ezzel a kéréssel fordult hozzá: Szabadíts meg engem az én ellenfelemtől!

Az pedig húzta-halasztotta egy ideig, de azután így szólt magában: Ámbár sem Istent nem félek, sem embert nem becsülök,

mégis, mivel ez az özvegy terhemre van, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne zaklasson engemet, örökké a nyakamra járva.

És monda az Úr: Halljátok, mit beszél az igaztalan bíró?

Hát akkor az Isten nem nyit-e szabadulást az ő választottainak, akik őt éjjel-nappal kérik, és nem türelmes-e velük szemben?

Mondom nektek, hogy megszabadítja őket hamarosan. Egyébiránt ha eljön az Emberfia, talál-e majd hitet e földön?

Azoknak pedig, akik kérkedve igazaknak tartották magukat és másokat lenéztek, ezt a példázatot mondta.

Két ember ment fel a templomba imádkozni, az egyik farizeus, a másik vámszedő.

A farizeus hangosan így imádkozott: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: ragadozó, igaztalan házasságtörő, vagy mint amilyen ez a vámszedő.

Böjtölök hetenként kétszer, megadom a tizedet minden javamból!

A vámszedő pedig félrehúzódnak még a szeméit sem merte az égre emelni, hanem a mellét verve így imádkozott: Isten, légy irgalmas nekem, bűnös embernek!

Mondom nektek, hogy ez megigazultabban tért haza, mint amaz, mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik, aki pedig magát megalázza, felmagasztaltatik!

Ekkor a kisgyermekeket is odavitték hozzá, hogy kezével illesse őket. Mikor ezt a tanítványok látták, visszatartották azokat.

Jézus azonban magához híván őket, monda: Engedjétek, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermekek és ne akadályozzátok őket, mert az ilyeneké az Isten országa!

Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, nem megy be abba.

Megkérdezte őt az előjárók egyike, mondván: Jó Mester, mely cselekedetekkel leszek az örökélet részese?

Monda neki Jézus: Miért mondasz engem jónak? Nincsen senki jó, csak az egy Isten!

Ismered a parancsolatokat: „Ne légy házasságtörő, - ne ölj, - ne lopj, - ne tégy hamis tanúbizonyságot, - tiszteld atyádat és anyádat.”

Ő pedig felel: Mindezeket gyermekségemtől fogva megtartottam.

Ennek hallatára azt mondta neki Jézus: Még egy fogyatkozásod van: add el mindenedet, amid van, oszd el a szegények között és kincsed lésszen a mennyekben, azután jer, kövess engemet!

Az pedig ezek hallatára nagyon elszomorodott, mert igen gazdag volt.

Látván őt Jézus, monda: Milyen nehéz a kincsekkel bíró embereknek bejutni az Isten országába!

Mert könnyebb a tevének egy tű fokán átmenni, mint a gazdagnak bemenni az Isten országába.

Akik pedig ezt hallották így szóltak: Ki üdvözülhet hát?

Ő pedig monda: Ami az embereknél lehetetlen, az lehetséges az Istennél!

Monda pedig Péter: Lám, mi mindenünket elhagyva követünk téged.

Ő pedig monda nekik: Nincsen senki, aki ha elhagyta házat, szüleit, testvéreit, feleségét, gyermekeit az Isten országáért,

ne kapna ezen a világon sokkalta többet, a jövőendő világban pedig örök életet!

Ezután magához vonván a tizenkettőt, ezt monda nekik: íme, felmegyünk Jeruzsálembe és beteljesedik mindaz, amit a próféták az Emberfiáról megírtak.

Mert átadják őt a pogányoknak és megcsúfolják, kigúnyolják, leköpdösik,

s miután megostorozták, megölik, de harmadnapon feltámad.

De azok mindebből semmit sem értettek. Rejtve maradt előttük ez a beszéd és nem fogták fel annak értelmét.

Lőn pedig, hogy mikor Jerikóhoz közédéit, egy vak koldus ült az út mellett kéregéivé.

És mikor hallotta a mellette elvonuló sokaság zaját, megtudakolta, hogy mi történik?

Megmondták neki, hogy a názáreti Jézus megy ott el.

És ő felkiáltott, mondván: Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam!

És akik elől mentek, rátámadtak, hogy hallgasson. De ő annál jobban kiáltozta: Dávidnak fia, könyörülj rajtam!

Jézus pedig megállt és magához vezettette őt, s mikor közelébe ért, megkérdezte tőle:

Mit akarsz, hogy veled cselekedjem? Az pedig monda: Uram, hogy lássak!

És monda, neki Jézus: Láss, a te hited megtartott légedet!

És azonnal megjött neki a szeme világa és az Istent dicsőítve követte őt. Ennek láttára az egész nép magasztalta az Istent.

Jerikóba érkezvén, átvonult azon.

És íme egy Zakeus nevű gazdag ember, aki fővámszedő volt,

szerette volna látni Jézust, hogy ki az, de, a nagy tömegtől nem láthatta, mert kistermetű volt.

És előreszaladván, hogy mégis láthassa, felmászott egy fügefára. Mert arra kellett elmennie.

És amint arra a helyre ért, megpillantva őt, monda neki Jézus: Zakéus, szállj le gyorsan, mert ma a te házában kell megszállnom.

És az sietve leszállt és örömmel fogadta őt vendégül.

Ennek láttára mindnyájan zúgolódtak, azt mondván, hogy bűnös emberhez ment szállásra,

Zákeus pedig felállva ezt monda az Úrnak: íme Uram, vagyonom fele részét szétosztom a szegények között és ha valakitől zsarolással valamit elvettem, négyszeresen kárpótolom.

Monda neki Jézus: Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivelhogy ez is Ábrahám fia.

Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett volt.

Mikor azok mindezt meghallgatták, példázatot toldott hozzá, mivelhogy közel volt Jeruzsálemhez és azok azt gondolták, hogy hamarosan megjelenik az Isten országa.

Azt mondta tehát: Egy előkelő ember messze vidékre utazott, hogy királyságot szerezzen magának és úgy térjen vissza.

Magához szólítván tíz szolgáját, tíz mínát adott nekik, mondván: Kereskedjetez ezekkel, míg visszatérek.

Polgártársai pedig gyűlöltek őt és követeket küldtek utána ezzel az üzenettel: Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk.

És lön, hogy mikor a királyság megszerzése után visszatért, maga elé hívatta azokat a szolgákat, akiknek a pénzt átadta, hogy megtudja, melyik mit keresett.

Előállt az első. mondván: Uram, a te mínád tíz mínát hozott.

S monda neki: Jól van, jó szolgám, mivel a kévésen hű voltál, íme tíz város fölött legyen hatalmad.

S jött a második is, mondván: Uram, a te mínád öt mínát hozott.

Ennek is azt mondta: Te is öt város feje légy.

Jött a másik is, mondván: Uram, itt a mínád, melyet keskenőben tartogattam,

mert féltem tőled, mivel szigorú ember vagy, elveszed azt is, amit nem te tettél el és learatod azt is, amit nem te vetettél.

Ennek pedig ezt monda: Gonosz szolga, saját szavaiddal ítélek meg tégedet. Tudtad, hogy szigorú ember vagyok, aki azt is elveszem, amit nem én tettem el és azt is learatom, amit nem én vetettem?

Hát akkor miért nem adtad az én pénzemet a pénzváltók asztalára? Mikor visszatértem, kamatostól vettem volna fel.

Es a körülállóknak monda: Vegyétek el tőle a mínát és adjátok oda annak, akinek tíz mínája van.

És mondának neki: Uram, van már tíz mínája!

Azt mondom nektek, hogy mindenkinek, akinek van, adatik, akinek pedig nincsen, az is elvétetik tőle, amije van.

Azokat az ellenségeimet pedig, akik nem akarták, hogy rajtuk uralkodjam, vezessétek ide és mészároljátok le előttem.

Mikor ezeket mondta, előre sietett, Jeruzsálem felé folytatván útját.

És lön, hogy mikor Bethániához és Betfagéhoz közeledtek, az Olajfákról nevezett hegy lábánál két tanítványát elküldte, mondván:

Menjetez az átelleni faluba. Bemenet találni fogtok megkötve egy szamarat, amelyen ember még sohasem ült, oldjátok el és vezessétez ide.

És ha valaki megkérdezi tőletek: Miért oldjátok el? Így feleljetez neki: Mert az Úrnak van rá szüksége.

Mikor a kiküldöttek elmentek, úgy találtak mindent, amint mondta nekik.

Mikor pedig eloldozták a szamarat, annak gazdáí megkérdezték őket: Miért oldjátok el a szamarat?

Ők pedig felelék: Az Úrnak van rá szüksége.

És elvezették azt Jézushoz s felsőruháikat a számárra teregetvén, ráültették Jézust.

Mikor így elindult, felsőruháikat szórták az útra.

Mikor már az Olajfák hegyének lejtőjéhez közeledtek, a tanítványok serege nagy örömmel hangosan dicsőítette az Istent mindama csodákért, amelyeket láttak,

mondván: Áldott a király, aki jött az Úrnak nevében, békesség a mennyben és dicsőség a magasságban!

És a sokaság köréből néhány farizeus azt mondta, neki: Mester, ne engedd meg ezt tanítványaidnak.

És ő felelvén, monda nekik: Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani!

Mikor közelgetett és a várost meglátta, megsiratta azt, mondván:

Bár megismerted volna te is legalább ezen a te napodon, amik békességedre szolgálnak! De el vannak azok most rejtve a te szemeid előtt.

Mert napok virradnak rád, amikor ellenségeid palánkokat építenek körülötted, bekerítenek, mindenfelől szorongatnak

és földre taposnak s benned a te fiaidat s nem hagynak egy követ a másikon, mivelhogy nem ismerted fel a te meglátogatgatásod idejét.

S mikor bement a templomba, kezdte kiűzni az árusokat,

mondván nekik: Meg van írva: „Legyen az én házam imádság háza!” ti pedig azt latrok barlangjává tettétek.

És naponként tanított a templomban. A papifejedelmek és az írástudók pedig, meg a nép vezetői el akarták őt veszteni.

De nem tudták kieszelni, hogy mit tegyenek, mert az egész nép rajta csüngött és reá hallgatott.

Történt egyik napon, hogy miközben a templomban a népet tanította és prédikált, odamentek hozzá a papifejedelmek és az írástudók a vénekkel együtt

és megszólították őt, mondván: Mondd meg nekünk, micsoda hatalomnál fogva cselekszed ezeket, vagy ki az, aki neked ezt a hatalmat adta?

Felelvén pedig, monda nekik: Én is kérdezek egy dolgot tőletek, mondjátok meg nekem,

János keresztsége a' mennyből való volt-e, vagy az emberektől?

Azok pedig így okoskodtak magukban: Ha azt mondjuk, a mennyből, így szól majd: Hát miért nem hittetek neki?

Ha pedig azt mondjuk, hogy emberektől, az egész nép megkövez bennünket. Mert a nép Jánost prófétának tartotta.

És azt felelték, hogy nem tudják, honnét való.

Jézus is azt mondta erre nekik: Én sem mondom meg, hogy micsoda hatalomnál fogva cselekszem ezeket.

Akkor a népnek ezt a példázatot kezdte mondani: Egy ember szőlőt ültetett és átadván azt munkásoknak, hosszú időre elutazott.

Annak idején azután kiküldte szolgáját a munkásokhoz, hogy adják neki a termésből az őt illető részt, de a munkások megverték azt és üres kézzel bocsátották el.

Azután másik szolgát küldött ki, de a munkások azt is megverték és csúffátéva, szintén üres kézzel küldték vissza.

Még harmadik szolgát is küldött, de a munkások ezt is véresre vervén, kidobták.

A szőlő gazdája ekkor azt mondta: Mit tegyek? Elküldöm az én kedves fiamat, talán, ha őt látják, megbecsülik.

Mikor azonban a munkások őt meglátták, így tanakodtak maguk közt: Ez az örökös, öljük meg, hogy mienk legyen az örökség.

És kidobván őt a szőlőből, meggyilkolták. Mit tesz most már velük a szőlő gazdája?

Elmegy és elveszti azokat a munkásokat, a szőlőt meg másokra bízva. Erre a hallgatók ezt mondták: Ne történjék ez meg!

Ő pedig rájuk tekintve, így szólt: Mit jelent hát, ami így van megírva: „Az a kő, amelyet az építők semmibe sem vettek, az lett a szeglet fejevé.”

Mindenki, aki erre a kőre esik, agyonzúzza magát, akire pedig ez a kő ráesik, szétmorzsolja azt.

A papifejedelmek és az írástudók mindjárt abban az órában szerették volna a kezeiket rávetni, de félték a néptől. Megértették ugyanis, hogy ő róluk mondta ezt a példázatot.

És szemmel tartották őt és magukat igazaknak mutató kémeket küldtek ki, hogy rajtakapják valamely mondásán és így átadhassák a felsőségnek, vagy a helytartónak.

Kérdést intéztek hát hozzá, mondván: Mester, tudjuk, hogy te igazat beszélsz és tanítasz és nem vagy személyválogató és igazán tanítod az Isten útait.

Kell-e a császárnak adót fizetnünk, vagy nem?

Ő pedig átlátván alattomos szándékukat, ezt mondta nekik: Mit kísértetek engemet?

Mutassatok egy dénárt. Kié rajta a kép és a felírás? Azok felelék: A császáré.

Erre azt mondta nekik: Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré és az Istennek, ami az Istené.

És nem köthettek bele beszédébe a nép előtt, hanem feleletén elámulva, elhallgattak.

Ezután odamentek hozzá néhányan a szaddúceusok közül, akik a feltámadást tagadják és megkérdezték őt, mondván:

Mester, Mózes megírta nekünk: „Ha valakinek a feleséges testvére meghal, de gyermektelenül hal meg, akkor vegye el annak özvegyét a testvérje és támasszon utódot az ő testvérének.

Volt hét testvér és az első megházasodván, gyermektelenül halt el.

Elvette az özvegyét a második testvére, de ez is gyermektelenül halt el.

A harmadik is elvette őt s így sorban mind a hét, de gyermekek hátrahagyása nélkül haltak el.

Utoljára az asszony is meghalt.

A feltámadáskor kinek lesz hát az az asszony a felesége? Mert hiszen mind a hétnek felesége volt.

És Jézus így felelt nekik: E világ fiai házasodnak és férjhez mennek,

akik azonban ama másvilágnak és a halottakból való feltámadásnak elnyerésére méltókká lesznek, se nem házasodnak, se férjhez nem mennek,

mert többé meg sem halhatnak, mivelhogy angyalokhoz válnak hasonlókká s mivel ők a feltámadás fiai, ezért az Istennek fiai.

Hogy pedig a halottak feltámadnak, azt már Mózes is jelentette a csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám, Izsák és Jákob Istenének mondja.

Az Isten pedig nem holtaknak, hanem élőknek Istene, mert mindnyájan őneki élnek.

Néhány írástudó pedig így felelt neki: Mester, ezt jól mondtad.

És többé nem mertek tőle semmit sem kérdezni.

Azután ezt mondta nekik: Hogyan mondhatják a Krisztust Dávid fiának,

mikor maga Dávid azt mondja a zsoltárok könyvében: „Monda az Úr az én uramnak: Ülj az én jobb kezem felől,

mígnem a te ellenségeidet zsámolyul adom lábaid alá.”

Dávid eszerint Urának mondja őt, hogyan lehet akkor a fia?

Az egész,,nép hallatára pedig azt mondta tanítványainak:

Őrizkedjete az írástudóktól, akik szeretnek hosszú palástokban járni, szeretik a piacokon való köszöntéseket, a zsinagógákban a főhelyeket és a lakomákon az asztalfőket;

akik elharácsolják az özvegyek hajlékait és színből hosszúkat imádkoznak. Ezeket szigorú ítélet fogja sújtani.

Mikor feltekintett, elnézte a gazdagokat, akik adományait a gyűjtőperselybe dobálták.

De látott egy szegény özvegyet is, aki két fillért dobott bele.

És monda: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony valamennyiüknél többet dobott be,

mert amazok mind a feleslegükből adtak ajándékot, ez az asszony pedig a maga szegénységéből mindenét odaadta.

Mikor némelyek azt mondták a templomról, hogy gyönyörű kövekkel és drágaságokkal van ékesítve, ezt mondta:

Jönnek napok, mikor ezekből, amiket itt láttok, kő kövön nem marad, ami le nem romboltatnék.

Akkor megkérdezték őt, mondván: Mester, mikor és micsoda jelekre fognak ezek bekövetkezni?

Ő pedig monda: Vigyázzatok, hogy el ne ámítsanak benneteket. Mert sokan jönnek majd az én nevemben e szóval: íme én vagyok a Krisztus és itt az idő! De ne menjetez utánuk.

Mikor pedig háborúkról és felkelésekről hallotok, meg ne rémüljetez, mert ezeknek kell előbb bekövetkezniök, de nem jön még nyomban a vég.

Tovább még azt mondta nekik: Nép nép ellen, ország ország ellen támad,

hatalmas földrengések s helyenként dőghalál, éhínség lesznek, rettenetes dolgok és hatalmas égi csodák támadnak.

Mindezeket megelőzőleg pedig kezeiket reátok vetik és üldözni fognak titeket, zsinagógák elé állítanak, tömlöcökbe vetnek, királyok és helytartók elé hurcolnak titeket az én nevem miatt.

Mindez azonban bizonyágtételre szolgál nektek alkalmúl.

Véssétez hát szívetekbe, hogy ne töprengjetez előre azon, hogy mivel védekezzetez,

mert én adok majd nektez szájat és bölcsességet, amelynek egyetlen ellenségtez sem lesz képes ellenállni és ellentmondani.

Elárulnak titeket szüléitez, testvéreitez, rokonaitoz és barátaitoz és sokakat meg is ölnek közületez.

És mindenki gyűlölni fog titeket az én nevem miatt,

de fejeteznek egy haja szála sem vész el:

kitartástokkal szerzitez meg a ti lelketetez.

Mikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet ostromló sereg kerítette be, akkor megtudjátok, hogy érkezett annak pusztulása.

Akkor, akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekre, akik bent vannak, költözzenek ki, akik pedig vidéken vannak, ne költözzenek oda be,

mert ezek a bosszúállásnak napjai, hogy beteljesedjék mindaz, ami meg van írva.

Jaj pedig a viselős és szoptatós asszonyoknak azokban a napokban, mert nagy lesz az ínség a földön és a harag ezen a népen,

és fegyvertől emésztve hullanak majd el és mindenféle népek fogságába esnek és Jeruzsálemet pogányok tapodják mindaddig, míg le nem telik a pogányok ideje.

Jelek lesznek akkor a napban, a holdban és a csillagokban, a földön pedig népek rettegése, mikor tanácstalanok lesznek a tenger és a habok zúgása idején.

Az embereknek eláll a lélegzete a félelem miatt és a világra következendő események várása miatt, mert az égi erők felzúdulnak.

És akkor látni fogják az Emberfiát, amint eljön a felhőkön hatalommal és teljes dicsőséggel.

Mikor pedig ezek bekövetkeznek, viduljatok fel, emeljétek fel a fejeteiket, mert közeledik a ti szabadulástok.

És példázatot mondott nekik: Nézzétek meg a fügefát és a többi fákat.

Mikor látjátok, hogy már rügyeznek, magatoktól is tudjátok, hogy közel a nyár.

Így ti is, mikor majd látjátok, hogy ezek történnek, tudjátok, hogy közel az Istennek országa.

Bizony mondom nektek, nem múlik el ez a nemzedék, míg mindez meg nem történik.

Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédem semmiképpen el nem múlik.

Vigyázzatok azonban magatokra, hogy a ti szívetek dobzódás, részegség és az élet gondjai miatt el ne tompuljon és meg ne lepjen váratlanul az a nap,

mert a föld összes lakosaira úgy következik az be, mint a törvetség.

Szakadatlanul ébren legyetek hát, imádkozván, hogy erőtlök legyen mindezen bekövetkezendő dolgok elkerülésére és hogy megállhassatok az Emberfia előtt.

Nappal a templomban tanított, éjjelre pedig az Olajfák hegyére szokott kimenni.

És a nép már korán reggel odasereglett hozzá, hogy hallgassa őt a templomban.

Közeledett pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe, az úgynevezett páskaünnep.

És a papifejedelmek és az írástudók keresték a módját, miképpen lehetne őt elvesztetni, mert félték a néptől.

Belebújt pedig a sátán Iskáriótes Júdasba, aki a tizenkettő közé tartozott.

És elment és megbeszélte a papifejedelmekkel és a főemberekkel, hogyan fogja őt kezükre adni.

Azok ennek nagyon megörültek és pénzt ígértek neki.

Ő beleegyezett és kereste a kedvező alkalmat, hogy népcsődület nélkül kezükre adja őt.

Mikor elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, melyen le szokták vágni a páskabarányt,

elküldte Pétert és Jánost, mondván: MenjeteK, készítsétek el nekünk a páskavacsorát, hogy elköltsük azt.

Azok pedig mondának: Hol akarod, hogy elkészítsük?

Ő pedig monda nekik: Íme, amint bementek a városba, találkoztok egy emberrel, aki egy korsó vizet visz, menjete utána abba a házba, ahova betér,

És mondjátok a ház gazdájának: Azt kérdezi a Mester, hol van az a hely, ahol tanítványaimmal elkölthetem a páskavacsorát?

Az majd mutat nektek egy feldíszített nagy termet, ott készítsétek el.

Elmenvén, úgy találták, amint mondta nekik és elkészítették a vacsorát.

És mikor érkezett az óra, asztalhoz ült és vele a tizenkét apostol.

És monda nekik: Vágyva-vágytam, hogy szenvedésem előtt elkölthessem veletek ezt a páskavacsorát, mert mondom nektek, hogy én már nem eszem abból többé, míg teljessé nem válik az az Isten országában.

És kezébe vevén a poharat, miután hálákat adott, monda: Vegyétek ezt és osszátok el magatok között,

mert mondom nektek, hogy én nem iszom többé a szőlő terméséből, míg el nem jön az Isten országa.

Azután vevén a kenyeret, hálákat adott, megtörte és odaadta nekik, ezt mondván: Ez az ért testem, mely érettetek adatik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Hasonlóképpen vacsora után a poharat is, mondván: E pohár az új szövetség az én véremben, mely érettetek kiontatott

De íme az én áruháznak keze is itt van velem együtt az asztalon,

mert az Emberfia elköltözik ugyan, amint róla elvégeztetett, de jaj annak az embernek, aki őt elárulja!

Azok pedig tudakolni kezdték egymástól, vajon melyikük az, aki ezt elkövetni készül?

Versengés is támadt pedig közöttük, hogy melyikük nagyobb?

Ő pedig monda nekik: A pogányokon királyaik uralkodnak és zsarnokaikat kegyelmeseknek nevezik.

Ti azonban ne így tegyetek, hanem aki közületek nagyobb, legyen olyan, mint a legkisebb és aki fő, legyen olyan, mint aki szolgál.

Mert ki a nagyobb, az-e, aki az asztalnál ül, vagy aki szolgál? Úgy-e az, aki ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.

De, ti kitarthatatok velem az én kísértéseim közepette.

Én is adok hát nektek országot, amint az én Atyám adott énnekem,

hogy egyetek és igyatok az én asztalomnál az én országomban és trónusokra üljétek, ítéletet tartván Izrael tizenkét nemzetsége felett.

Simon, Simon, lám a sátán magának követel titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát.

Én azonban imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited és ha majd megtérsz, erősítsd a te testvéreidet.

Ő pedig monda neki: Uram, én kész vagyok követni téged, akár a börtönbe, akár a halálba!

Ő pedig monda: Mondom neked Péter, nem szólal meg ma addig a kakas, míg háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engemet.

És monda nekik: Mikor erszény, táska és saru nélkül kiküldtelek titeket, szenvedtetek-e valamiben hiányt? Azok pedig felelék: semmiben.

Monda hát nekik: Most azonban, akinek erszénye van, vegye elő, ugyanúgy a táskáját is és akinek nincsen kardja, adja el a felsőruháját és vegyen.

Mert mondom nektek, hogy be kell még rajtam teljesednie az írás eme mondásának: „A gonosztevők közé számíttatott.” Mert minden teljesül, ami reám vonatkozik.

Azok pedig mondák: Uram nézd, van itt két kardunk. Erre ő azt mondta: elég!

Ezután kifelé indulván, szokása szerint az Olajfák hegyére ment. Vele mentek tanítványai is.

Mikor odaért, így szólt hozzájuk: Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek.

S mintegy kődobásnyira eltávozván tőlük, térdre borult és így imádkozott:

Atyám, ha úgy akarod, távoztasd el tőlem e poharat, mind-azáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd!

Ekkor angyal jelent meg neki az égből, erősítvén őt.

És gyötrődésében még buzgóbban imádkozott. Verejtéke olyan lett, mint a földre hulló vércseppek.

S mikor az imádkozásból felkelt és tanítványaihoz ment, a szomorúság miatt alva találta őket

S és így szólt nekik: Miért alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek.

Még beszédje közben, íme, egy csapat érkezett oda a tizenkettő egyikének, ama Júdás nevűnek vezetése alatt és ez Jézushoz lépve megcsókolta őt,

Jézus pedig monda neki: Júdás, csókkal árulod-e el az Emberfiát?

A körülötte lévők pedig látván, hogy mi készül, azt mondták: Uram, ne vágjunk-e közibük kardunkkal?

És egyikük a főpap szolgájára sújtott és levágta annak jobb fülét.

De Jézus azt monda nekik: Hagyjátok, ne tovább! És megérintvén annak a fülét, meggyógyította őt.

Azután pedig az ellene jött papifejedelmeknek, templomi őrségnek és véneknek így szólt: Mint egy latorra, úgy törtetek rám kardokkal és botokkal,

amikor nap-nap után együtt voltam veletek a templomban, nem emeltetek rám kezet. De hát ez a ti órátok és a sötétség hatalma!

Akkor megragadván őt, elhurcolták és bevitték a főpap házába, Péter pedig távolról követte.

Mikor pedig a szolgák az udvar közepén tüzet raktak és akörül letelepedtek, Péter is odaült közéjük.

Amint a tűznél ült, meglátta őt egy szolgáló leány és erősen ránézve monda: Ez is ő vele volt.

Ő pedig megtagadta mondván: Asszony, én nem ismerem őt.

Kevés vártatva egy másik ember pillantván meg őt, monda: Te is közülök való vagy! Péter azonban monda: Ember, nem vagyok!

S körülbelül egy óra múlva egy másik bizonygatta: Valósággal velük volt ez, hiszen ő is galileai.

Péter pedig szólt: Ember, nem tudom, mit beszélsz. És hirtelen, még beszédje közben, megszólalt a kakas.

És az Úr hátrafordulva, Péterre tekintett és Péternek eszébe jutott az Úr szava, amint azt mondta neki: Mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engemet.

És Péter kimenvén, keservesen sírt.

Az őt fogva tartó emberek pedig ütlegelték és gúnyolták őt.

Majd szemeit bekötvén, arcul csapdosták s azután kérdezték: Prófétáid meg, ki az, aki megütött?

És sok más gyalázkodással illették őt.

Reggelre kelve aztán összegyülekeztek a nép vénei, a papifejedelmek és az írástudók és a főpapi tanács elé vitték őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk.

Ő így felelt: Ha megmondom is nektek, úgy sem hiszitek.

Ha viszont én kérdezlek titeket, úgy sem feleltek és szabadon sem bocsátótok.

Mostantól fogva pedig az Emberfia ott ül majd az Isten hatalmának jobbján!

Erre mindnyájan azt kérdezték: Te vagy hát az Isten fia? És ő azt felelte: Ti mondjátok, hogy én vagyok!

Azok pedig mondanak: Mi szükségünk van még egyéb bizonyyságra? Hiszen mi magunk hallottuk saját szájából!

Ekkor felkelt az egész gyülekezet és elvitték őt Pilátushoz.

Pilátus előtt ezt a vádat emelték ellene: Ügy találtuk, hogy ez az ember félrevezeti népünket és gátolja a császárnak való adófizetést, a Krisztus királynak mondván magát.

Erre Pilátus megkérdezte őt: Csakugyan a zsidók királya vagy te? És Jézus azt felelte: Te mondd.

Ekkor Pilátus így szólt a papifejedelmekhez és a néphez: Semmi bűnt sem találok ebben az emberben.

De azok annál jobban erősködtek, mondván, hogy fellázítja a népet, tanítván egész Júdeában, Galileán kezdve egész idáig.

Galileának említésére azt kérdezte Pilátus, hogy talán Galileába való ez az ember?

S megtudván, hogy Heródes alattvalója, elküldte őt Heródeshez, aki ezekben a napokban Jeruzsálemben tartózkodott.

Mikor pedig Heródes Jézust meglátta, nagyon megörült, mert már régóta szerette volna őt látni a róla hallott sok dolog miatt és azt remélte, hogy valami csodát is lát tőle.

Hosszasan kérdezgette, de ő semmire sem felelt neki.

A papifejedelmek és az írástudók pedig előálltak és hevesen vádolták.

Heródes pedig katonáival együtt lenézte őt, csúfságból csillogó, ruhába öltöztette és úgy küldte vissza Pilátushoz.

És azon a napon Pilátus és Heródes összebarátkozott, mert azelőtt ellenséges viszonyban voltak egymással.

Pilátus pedig újra egybehívta a papifejedelmeket, a főembereket és a népet

és így szólt nekik: Úgy hozzátok elém ezt az embert, mint a nép felbujtóját és lám, mikor előttem kikérdeztem, semmi vétséget nem találtam ő benne abból, amivel vádoltátok.

Hasonlóképpen Heródes sem, mert hiszen visszaküldte őt hozzánk és lám, semmi halálos bűn nem derült ki reá.

Megfenyítem tehát és szabadon bocsátom.

Ünnep alkalmával ugyanis szabadon kellett bocsátania egy foglyot.

De erre az egész tömeg ezt kiáltozta: Le vele, nekünk pedig bocsásd szabadon Barabást!

Ez a városban történt valami zendülésért és gyilkosságért került börtönbe.

Pilátus pedig ismét hozzájuk fordult, szabadon akarván bocsátani Jézust.

Azok azonban újra fölkiáltottak mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg!

Ő azonban harmadszor is szólt nekik: De hát mi rosszat cselekedett? Nem találok benne halálra méltó bűnt! Megfenyítem hát és elbocsátom.

De azok nagy hangon erősködtek, követelvén, hogy feszítsék meg. S lármájuk és a papifejedelmeké végre is győzött.

És Pilátus úgy döntött, hogy legyen meg a kívánságuk:

szabadon bocsátotta, akit kívántak, aki zendülésért és gyilkosságért volt börtönben, Jézust pedig kiszolgáltatta nekik.

Mikor kivítették őt, útközben előfogtak egy Simon nevű cirénei embert, aki a mezőről jött és rátették vállára a keresztfát, hogy vigye Jézus után.

És sok nép és jajgatva siránkozó asszony követte őt.

Jézus pedig ezekhez fordulva, monda nekik: Jeruzsálem leányai, ne engemet sirassatok, hanem sirassátok magatokat és gyermekeiteket,

mert eljönnek a napok, amikor ezt fogják mondani: Boldogok a meddő asszonyok, akik nem szültek és nem szoptattak!

Akkor azt mondják majd a hegyeknek: Omoljatok reánk! És a halmoknak: Borítsatok el bennünket!

Mert ha ezt művelik a zöldelő fával, mi lesz majd a száraz fa sorsa?

Két gonosztevőt is vittek övele együtt, hogy azokat kivégezzék.

S mikor kiértek a Koponya nevű helyre, ott megfeszítették őt és a gonosztevőket, egyiket jobb, másikat balkeze felől.

Jézus pedig monda: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek! Ruháin pedig sorsvetéssel megosztózkodtak.

A nép bámészkodva állt ott körülötte, a papifejedelmek pedig gúnyolódva ezt mondták: Másokat megmentett, mentse meg most önmagát, ha ő a Krisztus, az Isten választotta!

Még a katonák is csúfolták őt, odamenvén hozzá és ecettel kínálván őt és ezt mondván:

Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat!

Feje fölött pedig görög, latin és zsidó betűkkel írva felirat is volt: Ez a zsidók királya!

A megfeszített latrok egyike pedig szidalmazta őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat és minket!

De a másik dorgálva ezt monda neki: Még Istent sem féled-e, mivel téged ugyanaz a büntetés ért?

Minket ugyan igazságosan, mert mi cselekedeteinkhez méltó módon bűnhődünk, ez azonban semmi helytelen dolgot nem cselekedett.

És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg énrólam, ha majd a te országodba bemégysz!

És monda neki Jézus: Bizony mondom neked, ma velem lesz a paradicsomban!

Déli tizenkét óra körül járt ekkor az idő és sötétség borúit az egész vidékre úgy délután három óráig.

A nap elsötétült, a templom kárpitja pedig" közepén kettéhasadt.

És Jézus nagy fennszóval kiáltá: Atyám, a te kezeidbe ajánlom az én lelkemet! Ezeket mondván, kiszenvedett.

Mikor pedig a százados a történeteket látta, magasztalta az Istent, mondván: Valóban igaz volt ez az ember!

És az egész; sokaság, mely e látványosságra összesereglett, a történetek láttára a mellét verve hazaszéledt.

Ismerősei pedig és azok az asszonyok, akik együtt jöttek vele Galileából, mindnyájan ott álltak távolabb és látták mindezeket.

Volt pedig egy József nevű, Arimatiából, Júdea városából származó ember, derék, egyeneslelkű férfiú, aki tagja volt ugyan a főpapi tanácsnak, de nem járult hozzá azoknak sem ítéletéhez, sem eljárásához, maga is őszintén várván az léten országát.

Ez elment Pilátushoz és elkérte tőle Jézus holttestét.

És levevén azt a keresztfáról, gyolcslepedővel betakargatta és egy sziklába vájt sírboltba helyezte, ahol még senki sem feküdt.

Történt pedig mindez pénteki napon és a szombat napja már felvirradóban volt,

Az őt kísérő asszonyok pedig, akik együtt jöttek vele Galileából, megnézték a sírt és hogy miképpen helyezték el abban Jézus tetemét.

Mikor azután visszatértek, illatszereket és drága keneteket készítettek, a szombatot azonban a törvény szerint nyugalomban töltötték el.

A hét első napján pedig korán reggel kimentek a sírhoz, magukkal vivén az elkészített illatszereket,

A követ pedig a sír szájáról elhengerítve találták,

s bemenvén a sírba, az Úr Jézus testét nem lelték ott.

És mialatt efölött tűnődtek, két ember állt meg mellettük fényes ruhába öltözve.

S mialatt ők nagy félelmükben szemüket a földre szegezték, azok így szóltak hozzájuk: Mit keresitek a holtak között az élő,

nincsen itt, feltámadott! Emlékezzetek rá, mit mondott nektek, mikor még Galileában volt,

hogy az Emberfiának a bűnös emberek kezébe kell adatnia, megfeszíttetnie, de harmadnapon feltámad.

És visszaemlékeztek erre a mondására

és visszatérvén a sírtól, mindezeket hírül adták a tizenegy tanítványnak, meg a többieknek is.

Mária Magdolna, Johanna, meg a Jakab anyja, Mária és többi társaik voltak azok, akik ezeket az apostoloknak elbeszélték.

Azok előtt azonban fecsegésnek látszottak ezek a beszédek és nem hittek nekik.

Péter azonban mégis felkelt, a sírhoz futott és betekintvén, csak a lepedőket látta ott és nagy csodálkozással távozott.

És íme, ketten közülök azon a napon egy Emmaus nevű faluba mentek, mely hatvan stádiumra volt Jeruzsálemtől

és beszélgettek egymással mindazokról, amik történtek.

És lön, hogy mialatt így beszélgettek és tanakodtak, maga Jézus is hozzájuk csatlakozott és velük tartott.

Szemeik azonban nem akarták őt felismerni.

Ő pedig így szólt hozzájuk: Miféle beszédek azok, amelyeket menetközben váltotok egymással? És ők szomorúan megálltak.

Egyikük pedig, akit Kleopásznak hívtak, így felelt neki: Te vagy-e az egyetlen jövevény Jeruzsálemben, hogy nem tudod, mi történt ott, ezekben a napokban?

Ugyan mi? kérdezte tőlük. Ők pedig mondanak neki: Amik a Názáreti Jézussal történtek, aki próféta volt az Isten és az egész nép előtt, úgy tetteiben, mint szavaiban hatalmas.

Hogyan juttatták őt a mi papifejedelmeink és főembereink halálra és hogyan feszítették meg!

Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő az, aki meg fogja váltani Izraelt. S még hozzá most már harmadnapja, hogy ezek történtek.

Azután még néhány közülünk való asszony is ránk ijesztett, akik korán reggel a sírjánál voltak

és nem találván ott a tetemét, visszajöttek és azt beszélték, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt mondták, hogy él.

Erre néhányan közülünk szintén elmentek a sírhoz és úgy találták, ahogyan az asszonyok beszélték, őt magát azonban nem látták.

Erre ő ezt monda nekik: Óh ti együgyűek és rest szívűek min-azoknak elhívására, amiket a próféták beszéltek!

Avagy nem kellett-e mindezeket a Krisztusnak elszenvednie és úgy mennie be az ő dicsőségébe?

S Mózesen kezdve az összes prófétákon át magyarázgatta nekik mindazt, ami őreá vonatkozólag megíratott.

Ezalatt ama falu közelébe értek, ahova igyekeztek és ő úgy tett mintha tovább akarna menni.

De azok marasztalták őt, mondván: Maradj velünk, mert íme már esteledik és a nap lehanyatlott. És bement, hogy velük maradjon.

És lön, hogy mikor velük együtt asztalhoz ült, vette a kenyeret és hálákat adván, megtörte és nekik nyújtotta.

Most egyszerre megnyíltak az ő szemeik és felismerték őt, de ő eltűnt a szemeik elől.

Ekkor így szóltak egymáshoz: Nem gerjedezett-e bennünk a mi szívünk, mikor útközben velünk beszélt és feltárta nekünk az írásokat?

S még abban az órában útra kelve visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a többi társaikat,

akik azt mondták, hogy az Úr feltámadott és megjelent Simonnak!

Ők is elmondták, amik az úton történtek és hogy miképpen ismerték őt fel a kenyér megtöréséről.

Mialatt beszélgettek, megjelent közöttük ő maga, mondván: Békesség nektek!

De ők megrettenve, ijedtünkben azt hitték, hogy lelket látnak.

És ő monda nekik: Miért vagytok így megzavarodva és miért fogja el szíveteket a kétség?

Nézzétek meg a kezeimet és a lábaimat, hogy csakugyan én vagyok. Tapogassatok meg és lássátok meg, hogy a léleknek nincsen húsa és csontja, nekem pedig, amint látjátok, van.

S ezeket mondván, megmutatta nekik a kezeit, meg a lábait.

Mikor azok örömben még mindig hitetlenkedtek és csodálkoztak, azt mondta nekik: Van itt valami ennivalótok?

Azok erre egy darab sült halat, meg lépes mézet adtak eléje.

Ő elvette és megette előtűk.

Akkor monda nekik: Ezek azok az ígék, amelyeket veletek létemben beszéltem nektek, hogy be kell mindennek teljesednie, ami rólam meg van írva Mózes törvényében, a próféták könyveiben és a zsoltárokbán.

Akkor megnyitotta elméjüket az írások megértésére

és monda nekik: így van ez megírva, így kellett a Krisztusnak szenvednie és a hallottakból harmadnapon feltámadnia,

és így kellett hirdetni az ő nevében megtérést és bűnök bocsánatát minden népek között, kezdve Jeruzsálemben.

Ti vagytok ezeknek tanúbizonyságai.

S íme én elküldöm reátok az én Atyámnak ígérését és ti maradjatok itt Jeruzsálemben mindaddig, míg mennyei erő nem száll rátok!

Akkor kivezette őket egészen Bethániáig s kiterjesztvén rájuk kezeit, megáldotta őket.

És az áldás közben hirtelen eltűnt előlük és fölvitetett a mennybe.

Ők pedig visszatértek Jeruzsálembe nagy örömezzéssel

s állandóan a templomban tartózkodtak, dicsérvén és áldván az Istent!

Kezdetben volt az ige és az Ige az Istennél volt és Isten volt az Ige.

Ez volt kezdetben az Istennél.

Minden általa lett és nélküle semmi sem lett, ami lett.

Benne élet volt és az élet volt az emberek világossága.

A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.

Egy ember küldetett az Istentől, akinek János volt a neve.

Ez jött bizonyságul, hogy bizonysgot tegyen a világosságról, hogy általa mindenek higgyenek.

Nem ő volt a világosság, hanem azért jött, hogy bizonysgot tegyen a világosságról.

Az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, a világra érkezőben volt.

A világon volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte őt fel.

A tulajdonába jött, de az övéi nem fogadták őt be.

Akik mégis befogadták, azoknak erőt adott arra, hogy az Isten gyermekei legyenek, akik hisznek az ő nevében,

akik nem a vérnek, nem is a testnek indulatából, sem, az ember akaratából, hanem Istentől születtek.

És az Ige testté lőn s közöttünk lakozott és mi láttuk az ő dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.

János bizonysgot tett róla és ezt kiáltotta: Ez volt az, akiről megmondtam, hogy utánam jövődő megelőzőtt engem, mert előbb volt mint én!

És mi mindnyájan kaptunk az ő teljességéből kegyelmet kegyelemre.

Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság pedig Jézus Krisztus által lett.

Az Istent soha senki nem látta: az Egyszülött fiú, aki az Atya ölén van, az ismertette meg őt.

Ez volt pedig János bizonysgtétele, mikor a zsidók Jeruzsálemből papokat és levitákat küldtek ki hozzá, hogy megkérdezzék őt: Kicsoda vagy te?

És ő vallást tett, nem tagadott, megvallotta,] hogy: Én nem vagyok a Krisztus.

Erre azt kérdezték: Miben áll tehát a dolog? Illés vagy-e? És felelé: Nem vagyok. Ama próféta vagy-e? És felelé: Nem!

Mondák neki: Ki vagy tehát, hogy választ adjunk azoknak, akik bennünket küldtek, mit mondasz magadról?

És felelé: Én kiállónak szava vagyok a pusztában: egyengessétek az Úrnak útját, amint megmondotta Ézsaiás próféta!

A kiküldöttek pedig a farizeusok közül valók voltak

és megkérdezték tőle: Miért keresztelsz hát, ha te nem vagy sem a Krisztus, sem Illés, sem ama próféta?

János felelvén nekik monda: Én vízzel keresztelek, de már köztetek áll, akit nem ismertek, aki utánam jövőd s megelőzött engem, úgy hogy nem vagyok méltó,, hogy saruinak szíjját megoldjam.

Ezek Bethabarában történtek, túl a Jordánon, ahol János keresztel vala.

Másnap János megpillantja Jézust, amint feléje tart és így szólt: íme az Isten báránya, aki eltörli a világ bűneit!

Ez az, akiről mondtam: Utánam érkezik egy ember, aki megelőzött engem, mert előbb-való volt, mint én.

És én nem ismertem őt, hanem azért jöttem a-1 víz keresztségével, hogy őt megjelentsem Izraelnek.

És bizonysgot tett János mondván: Láttam, ahogy a lélek, mintegy galamb, leszállóit az égből és megpihent rajta.

És én nem ismertem őt, hanem aki engem elküldött, hogy vízzel kereszteljek, az mondom nekem: Akire majd látod, hogy a lélek leszáll és, rajta marad, ez az, aki Szentlélekkel keresztel.

És én láttam és bizonysgot tettem, hogy ez az Isten fia!

Másnap ismét ott állt János és két tanítványa,

s látván ott Jézust fel-alá járni, így szólt: íme az Isten báránya!

Mikor a két tanítvány ezt az ő mondsát meghallotta, utánament Jézusnak.

Jézus hátrafordult s látva, hogy azok utána mennek, monda nekik:

Mit kerestek? Azok pedig felelék: Rabbi (ami megmagyarázva: Mester) hol lakol?

Monda nekik: Jöjjetek és lássátok meg! Elmentek tehát és megnézték, hol lakik. És nála maradtak azon a napon. Ez délután négy óra tájban történt.

A kettő közül, akik ezt Jánostól hallották és Jézus után mentek, az egyik Simon Péter testvére, András volt.

Ez találkozott először saját testvérével, Simonnal és monda neki: Megtaláltuk a Messiást! (ami más szóval: Krisztus).

És elvezette őt Jézushoz. Rátekintvén Jézus, ezt monda neki: Te Simon vagy, Jóna fia, ezentúl Kéfás legyen a neved! (ami megmagyarázva: Péter, azaz Kőszikla).

Másnap Jézus Galileába készült menni és találkozott Fülöppel és monda neki: Kövess engemet!

Fülöp pedig Bétsaidába, András és Péter városába való volt.

Fülöp meg Natánaellel találkozott és monda neki: Akiről Mózes írt a törvényben, meg a próféták, megtaláltuk azt a Jézust, József fiát, a názáretit.

Monda neki Natánael: Názáretből támadhat-e valami jó? Monda neki Fülöp: Jöjj és lásd meg!

Mikor Jézus meglátta, hogy Natánael hozzá közeledik, ezt mondta róla: íme, egy igaz izraelita, akiben nincsen csalárdság.

Monda neki Natánael: Honnét ismeresz engem? Felelé Jézus: Mielőtt Fülöp elhívott téged, láttalak, amint a fügefa alatt voltál.

Felelvén, monda neki Natánael: Mester, te vagy az Isten fia, te vagy az Izrael királya!

Felelvén Jézus, monda neki: Azért hiszesz, mert azt mondtam, láttalak téged a fügefa alatt? Ezeknél nagyobb dolgokat fogsz látni!

Harmadnap menyegző volt a galileai Kánában. Ott volt Jézus anyja is

és hivatalos volt Jézus is tanítványaival együtt a menyegzőre.

Mikor a bor fogytán volt, azt monda Jézusnak az ő anyja: Nincs boruk.

Monda neki Jézus: Asszony, mi közünk egymáshoz, nem jött még el az én óráim!

Anyja mindamellett meghagyta a szolgálknak: Akármit mond nektek, tegyétek meg!

Volt pedig ott hat kőveder a zsidók mosakodására, egyenként két-három metrétásak.

Monda Jézus a szolgálknak: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És azok megtöltötték egészen szíinig.

Akkor monda, nekik: Merítsetek most és vigyetek a násznagynak. És vittek.

Mikor a násznagy a borrá változott vizet megízlelte (és nem tudván honnét van, de a szolgálak, akik a vizet merítették, tudták), odahívta a vőlegényt

és monda neki: Mindenki a jó bort adatja fel előbb s mikor már megmámorosodtak, akkor a gyengébbet, te meg a jó bort mostanáig tartogattad.

Ezt tette Jézus csodái kezdeteképpen a galileai Kánában és kinyilvánította az ő dicsőségét és hittek benne a tanítványai.

Ezután Jézus anyjával, testvéreivel és tanítványaival együtt Kapernaumba költözött. De nem sokáig maradtak ott.

Közel volt ugyanis a zsidók páskaünnepe és Jézus fölment Jeruzsálembe.

És ott találta a templomban a tulkok, juhok és galambok árusait, meg a pénzváltókat asztalaiknál ülve,

és kötélből ostort készítvén, mind kiűzte őket a templomból a juhokkal és tulkokkal együtt, a pénzváltók pénzét meg szétszórta és asztalaikat felforgatta.

A galambárosoknak pedig ezt mondta: Vigyétek el e dolgokat innét, ne tegyétek az én atyám házáat adásvevés házává!

Tanítványai ekkor ráemlékeztek, hogy meg van írva: „A te házadhoz való féltő szeretet emészt engemet.”

A zsidók ellenben felelvén, mondának neki: Micsoda jelet mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed?

Jézus felelé: Rontsátok le ezt a templomot és én harmadnapra felépítem azt.

A zsidók erre azt mondták: Negyvenhat esztendőn át építették ezt a templomot és te három nap alatt felépítenéd azt?

Ő azonban a maga testének templomára értette ezt.

Mikor aztán feltámadt a halottakból, tanítványai ráemlékeztek, hogy ezt meg mondta és hittek az írásnak és a beszédnek, amit Jézus mondott.

Mialatt pedig a páskaünnepén Jeruzsálemben volt, sokan hittek az ő nevében, látván a jeleket, amelyeket tett.

Maga Jézus azonban nem bízta magát rájuk, mivelhogy mindenkit jól ismert,

sem arra nem volt szüksége, hogy bárki embereket igazoljon, mivel tudta, mi lakik az emberben.

Volt a zsidóknak egy Nikodémusz nevű főembere, aki a farizeusokhoz tartozott.

Ez elment Jézushoz éjszakának idején és monda neki: Mester, mi tudjuk, hogy te Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem tudja azokat a csodákat megtenni, amelyeket te teszel, hacsak az Isten nincs vele.

Felelé Jézus és monda neki: Bizony, bizony mondom neked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát.

Monda neki Nikodémusz: Vén létére hogyan születhetik újra az ember? Csak nem mehet be másodszor is anyjának méhébe, hogy megszülethessek?

Felelé Jézus: Bizony, bizony mondom neked, aki nem születik víztől és leiektől, nem mehet be az Isten országába.

Ami testtől született, test az, ami pedig leiektől született, lélek az.

Ne csodálkozzál, hogy azt mondtam neked: Újonnan kell születnetek.

A szél oda fúj, ahová fújni akar s zúgását hallod ugyan, de nem tudod, honnét jön és hova megy. így van mindaz, aki leiektől született.

Felele Nikodémusz: Hogyan lehetségesek ezek a dolgok?

Jézus felelé: Te Izrael tanítója vagy és ezeket nem érted-e?

Bizony, bizony mondom neked, azt beszéljük, amit tudunk és arról teszünk tanúbizonyságot, amit láttunk, de ti a mi bizonyágtételünket nem fogadjátok el.

Ha akkor sem hisztek, mikor földi dolgokról beszélek, hogyan hisztek majd, ha a mennyekről szólok?

Senki sem ment fel a mennybe, kivéve, aki a mennyből alászállott: az Emberfia, aki a mennyben van.

És amint Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie,

hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mert úgy szerette az Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mert nem azért küldte az Isten az ő fiát a világba, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy üdvözíttessék a világ ő általa.

Aki benne hisz, nem ítéltetik meg, ellenben aki nem hisz, már megítéltetett, mert nem hitt az Isten egyszülött fiának nevében.

A kárhoztató ítélet pedig;

ez, hogy a világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert cselekedeteik gonoszak valának. Mindenki ugyanis, aki gonoszt cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy cselekedetei megrovás alá ne essenek,

ellenben aki az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy cselekedetei nyilvánvalók legyenek, hogy az Istenben végezte azokat.

Ezek után Jézus tanítványaival Júdea földjére ment és ott időzött velük és keresztelt.

János szintén keresztelt Ájnonban, Salem közelében, mert sok víz volt ott és hozzá gyülekeztek és megkeresztelkedtek.

Jánost ugyanis ekkor még nem vetették börtönbe.

Itt történt, hogy János tanítványai és a júdeabeliek között a tisztulás kérdésében vita támadt.

Elmentek hát Jánoshoz és ezt mondták neki: Mester, aki nálad volt a Jordánon túl, akiről bizonyágot tettél, íme keresztel és mindenek őhöz mennek.

Felelé János: Az ember semmit sem foglalhat le magának, ami nem adatott neki a mennyekből.

Ti magatok vagytok nekem bizonyágaim, hogy megmondottam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem hogy ő előtte küldettem el.

Akinek menyasszonya van, vőlegény az, a vőlegény barátja pedig az, aki ott áll és hallja őt és nagy örömmel örvendez a vőlegény szaván. Ez az én örömöm íme beteljesedett.

Neki növekednie kell, nekem pedig elfogyatkoznom.

Aki fölülről jön, az mindeneknek fölötte van. Ami földből való, földi az és földiekről beszél, aki az égből jött, mindenekfelett való

és azokról tesz tanúbizonyságot, amiket látott és hallott, de bizonyágtételét senki sem fogadja el.

Aki az ő bizonyágtételét elfogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz.

Mert akit az Isten küldött, az az Isten beszédeit szólja, mert nem mértékkal adja a lelket.

Az Atya szereti a Fiút és mindent az ő kezébe adott.

Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem hisz a Fiúnak, az nem látja meg az életet, hanem az Istennek haragja marad rajta.

Mikor az Úr megtudta, hogy a farizeusok hírül vették, hogy Jézus több tanítványt szerez, mint János és kereszstel,

(ám bár maga Jézus nem keresztelt, hanem a tanítványai),

akkor elhagyta Júdeát és ismét Galileába ment.

Át kellett pedig mennie Samárián.

Így jutott el Samáriának Szikár nevű városához, annak a mezőnek közelébe, melyet Jákob az ő fiának, Józsefnek adott.

Ott volt a Jákob forrása. Jézus az utazástól fáradtan azon mód leült a forrás mellett. Déli tizenkét óra tájban volt.

Ekkor egy samáriai asszony jött oda vízért és Jézus megszólította: Adj innom!

Tanítványai ugyanis a városba mentek, hogy enni valót vegyenek.

Monda neki a samáriai asszony: Zsidó létedre hogyan kérhetsz te inni éntőlem, aki samáriabeli asszony vagyok? A zsidók ugyanis nem közlekednek a samáriabeliekkel.

Felelé Jézus: Ha ismernéd az Isten ajándékát és hogy ki az, aki ezt mondja neked, adj innom! te kérted volna őt és ő adott volna neked élő vizet.

Monda neki az asszony: Uram, hiszen vödröd sincs, a kút pedig mély, honnét van hát az élő vized?

Csak nem vagy te nagyobb a mi atyánknál, Jákobnál, aki nekünk ezt a kútat adta, amelyből maga is, gyermekei is, jószágai is ittak.

Felelé Jézus: Mindenki, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik,

ellenben aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, nem szomjazik meg soha többé, hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzogó víznek forrásává lesz ő benne.

Monda neki az asszony: Uram, add nekem ezt a vizet, hogy meg né szomjazzam és ne kelljen idejárnom vizet merni.

Monda neki Jézus: Eredj, hívd el a férjedet és jöjj vissza.

Az asszony felelé: Nincsen férjem. Monda neki Jézus: Helyesen mondtad, hogy: nincsen férjem, mert őt férjed volt és akivel most élsz, az nem férjed. Ezt igazán mondtad.

Monda neki az asszony: Uram, látom, hogy próféta vagy te.

A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol az Istent imádni kell.

Felelé Jézus: Hidd el nekem asszony, hogy eljön az idő, mikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem imádjátok az Atyát.

Ti azt imádjátok, amit nem ismertek, mi azt imádjuk, amit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad.

De eljön az idő és ez most vagyon, mikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya ilyen imádókat keres.

Lélek az Isten és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.

Monda neki az asszony: Tudom, hogy Messiás jön, az úgynevezett Krisztus, majd ha az eljön, mindenre megtanít minket.

Monda neki Jézus: Én vagyok az, aki veled beszélek.

Eközben megérkeztek tanítványai és csodálkoztak, hogy asszonnyal beszélget. De senkise mondta: Mit mívelsz? vagy: Miért beszélsz vele?

Az asszony pedig ott hagyta a vödrét, elsietett a városba és azt mondta az embereknek:

Jertek, nézzétek meg azt az embert, aki mindent elmondott nekem, amit cselekedtem, hátha ez a Krisztus?

Kimentek azért a városból és hozzágyülekeztek.

A tanítványok pedig közben kínálták Jézust, mondván: Mester, egyél!

Ő pedig monda: Van nekem ennivalóm, amit ti nem tudtok.

A tanítványok erre egymásnak sugdosták: Csak nem hozott neki valaki enni?

Monda nekik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki engem elküldött és befejezzem az ő munkáját.

Nem ti magatok mondjátok-e hogy még négy hónap és elérkezik az aratás? íme, azt mondom nektek, emeljétek fel szemeiteket és vegyétek szemügyre a tartományokat, hogy már érettek az aratásra.

Aki arat, már jutalmat vesz: örökéletre szóló termést takarít be, hogy magvető és arató együtt örvendezzen.

Mert ebben az értelemben igaz e mondás, hogy más az, aki vet és más az, aki arat.

Én elküldtelek titeket learatni azt, amit nem ti munkáltatok meg. Mások munkálkodtak és ti beállottatok azok munkájába.

Abból a városból pedig a samáriabeliek közül sokan hittek benne az asszony szavára, aki bizonysgot tett, hogy: Mindent elmondott nekem, amit cselekedtem.

Mikor tehát a samáriabeliek hozzáérkeztek, arra kérték őt, hogy maradjon náluk. És ott maradt két napig.

De sokkal többen hittek benne az ő saját beszéde miatt

és az asszonynak azt mondták: Most már nem a te beszédedre hiszünk, hanem mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy valóban ez a világ üdvözítője, a Krisztus.

Két nap múlva azután elment onnét Galileába.

Jézus ugyanis maga tett bizonysgot arról, hogy prófétának nincsen tisztessége a maga hazájában.

Mikor tehát most Galileába érkezett, befogadták őt a galileabeliek, mivel mindazt látták, amiket Jeruzsálemben az ünnepen cselekedett, mert ők is ott voltak az ünnepen.

Azután ismét a galileai Kánába ment, ahol a vizet borrá változtatta. Volt pedig Kapernaumban a király udvarához tartozó egy ember, akinek beteg volt a fia.

Mikor ez meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, hozzá ment és kérte őt, menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát. Mert már halálán volt.

Monda neki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek!

Monda neki a király udvarához tartozó ember: Uram, jöjj el, mielőtt meghal a fiacskám!

Monda neki Jézus: Eredj el, a te fiad él! És hitt az ember a szónak, amit neki Jézus mondott és elment.

Hazamenőben szolgálai jöttek vele szembe és hírül adták, hogy: A te fiad él!

Erre megtudakolta tőlük az órát, amelyben megkönnyebbedett. S azok mondanak: Tegnap, úgy déli egy óra tájban szűnt meg forrósága.

És az apa rájött, hogy abban az órában, amelyben azt mondta neki Jézus: A te fiad él. S hívővé lett mind ő, mind az ő egész házanépe.

Ez volt Jézusnak második csodája, amelyet akkor tett, mikor Júdeából Galileába érkezett.

Ezek után zsidó ünnep volt és Jézus fölment Jeruzsálembe.

Van pedig Jeruzsálemben a juh-kapúnál egy tó, amelyet zsidóul Bethesdának neveznek, és amelynek öt csarnoka van.

Ezekben a betegeknek, vakoknak, sántáknak, bénultaknak nagy sokasága tartózkodott, várván a víz megmozdulását.

Időnként ugyanis angyal szállt le a tóba és háborgásba hozta annak vizét és aki elsőnek ment be a felzavart vízbe, akármilyen betegsége volt is, meggyógyult.

Volt ott egy ember, aki harmincnégy esztendeje beteg volt.

Mikor ezt Jézus ott feküdni látta és megtudta, hogy már olyan régen beteg, megszólította: Akarsz-e meggyógyulni?

Uram, felelé a beteg, senkim sincs, aki a víz háborgásakor sietve bedobna engem a tóba, mire pedig én magam odaérek, más száll be már abba énelőttem.

Monda neki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te fekvőhelyedet és járj!

És tüstént egészséges lett az az ember, felvette a fekvőhelyét és elindult. Aznap pedig szombat volt.

Megszólították hát a zsidók a meggyógyult embert: Szombat van, nem szabad nyoszolyádat vinned.

Az pedig felelé nekik: Aki engem meggyógyított, az mondta: Vedd fel a te fekvőhelyedet és járj.

Megkérdezték hát tőle: Ki az az ember, aki azt mondta neked: Vedd fel a te fekvőhelyedet és járj?

A meggyógyult ember azonban nem tudta, hogy ki az. Jézus ugyanis félrevonult, mert sok nép verődött össze azon a helyen.

Ezek-után Jézus a templomban találkozott vele és monda neki: Íme, egészséges lettél, ne vetkezzél többé, nehogy még nagyobb baj érjen tégedet.

Erre az ember elment, közölte a zsidókkal, hogy Jézus volt az, aki őt meggyógyította.

Emiatt a zsidók üldözni kezdték Jézust, mivelhogy szombatnapon cselekedte ezeket.

Jézus azonban így felelt nekik: Az én Atyám mindmostanáig munkálkodik, én is munkálkodom!

Emiatt azután még inkább azon voltak a zsidók, hogy megöljék őt, mivelhogy nemcsak a szombatot szegte meg, hanem az Istent is tulajdon atyjának mondotta, Istennel azonosítván magát.

Felelvén hát Jézus, monda nekik: Bizony, bizony mondom nektek, a Fiú semmit sem tehet magától, ha nem látja, mit cselekszik az Atya, mert amit az tesz, ugyanazt teszi hasonlóképpen a Fiú is.

Mert az Atya szereti a Fiút és mindent megmutat neki amit maga cselekszik. Ezeknél nagyobb dolgokat mutat majd neki, hogy ti csodálkozzatok.

Mert amint az Atya feltámasztja és megeleveníti a halottakat, úgy a Fiú is megeleveníti azokat, akiket akar.

Mert az Atya nem is ítél senkit, hanem az egész ítéletet átadta a Fiúnak,

hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút amint az Atyát tiszteli. Aki nem tiszteli a Fiút, az. nem tiszteli az Atyát sem, aki őt elküldte.

Bizony bizony mondom nektek, aki az én beszédemet hallgatja és hisz annak, aki engem elküldött, annak örök élete van és ítéletre nem megy, hanem már átment a halálból az életre.

Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljön az idő és már itt is van, mikor a halottak meghallják az Isten fiának szavát és akik azt meghallják, élni fognak.

Mert amint az Atyának van élete önmagában, úgy megadta a Fiúnak is, hogy legyen élete önmagában,

és hatalmat adott neki az ítélet tartására is, mert embernek fia.

Ne csodáljátok ezt, mert jön idő, amikor mindazok, akik a sírokban vannak, meghallják az ő szavát, és akik a jót művelték, azok kijönnek, hogy feltámadjanak az életre, akik pedig a gonoszt művelték, hogy feltámadjanak az ítéletre.

Nem tehetek én magamtól semmit: amint hallom, úgy ítélek és az én ítéletem igaz, mert nem a magam akarátát keresem, hanem azét, aki engem elküldött, az Atyáét.

Ha magam teszek bizonytságot magam felől, az én bizonytságtételelem nem igazi,

Más az, aki rólam bizonytságot tesz és tudom, hogy az a bizonytság, amelyet rólam tesz, az igazi.

Ti Jánoshoz küldtetek és ő bizonytságot tett az igazságról.

Én azonban nem embertől kapom a bizonytságot, hanem azért mondom ezeket, hogy megtartassatok.

Ő az égő és ragyogó szövetnek volt, de ti csak ideig-óráig akartatok az ő fényében gyönyörködni.

Nekem azonban Jánosénál nagyobb bizonytságom van, mert azok a cselekedetek, amelyeket az Atya reám bízott, hogy elvégezzem, magok azok a cselekedetek, melyeket én végzek, bizonyítanak mellettem, hogy az Atya küldött engemet.

És aki engem elküldött, maga az Atya tett rólam bizonytságot. Ti azonban sem az ő hangját nem hallottátok, sem ábrázatát nem láttátok sohasem,

és az ő igéje sincs maradandóan bennetek, mert akit küldött, nem hisztek annak.

Kutatjátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van örök élet és íme ezek a bizonytságtevők én rólam

és még sem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.

Az embereknel nincsen dicsőségem,

de megismertelek benneteket, hogy Isten iránt való szeretet nincsen bennetek.

Én az én Atyám nevében jöttem de nem fogadtok be, ha azonban másvalaki jönne a tulajdon nevében, azt befogadnátok.

Hogyan is tudnátok ti hinni, akik egymástól fogadtok el dicsőítést, de magától az Istentől származó dicsőséget nem keresitek!

Ne gondoljátok, hogy én foglak majd titeket vádolni az Atyánál; van aki titeket vádol: Mózes, akiben reménykedtek.

Mert ha Mózesnek hinnétek, nekem is hinnétek, mert ő rólam írt.

De mikor az ő írásainak nem hisztek, hogyan hihetnétek az én beszédeimnek!

Ezek után Jézus elment a galileai Tiberiás tengerének túlsó partjára.

Nagy sokaság követi vala pedig őt, mivel látták a csodáit, amelyeket a betegeken tett.

És Jézus fölment a hegyre s ott leült tanítványaival.

Közel volt pedig a páska, a zsidók ünnepe.

Jézus a szemét felvetvén és látván, hogy sok nép gyülekezett hozzá, monda Fülöpnek: Honnét vegyünk kenyeret, hogy ezek egyenek?

Ezt pedig: azért mondta, hogy próbára tegye őt, mert ő maga tudta, mit fog cselekedni.

Felelé neki Fülöp: Kétszáz dénár árú kenyér sem volna elég ezeknek, hogy mindenikük csak egy darabkát is kapjon.

Tanítványainak egyike, András, Simon Péter testvére, monda neki:

Van itt egy ifjú, akinek van öt árpakenyere és két halacskája, de hát mi az ennyi embernek!

Jézus monda: Ültessétek le az embereket. Dúsfüvű volt az a hely. Leültek hát az emberek, számszerűit mintegy ötezren.

Jézus pedig vette a kenyeret és hálákat adván, kiosztotta (a tanítványoknak, a tanítványok pedig) a letelepülteknek, ugyanúgy a halacskákból is, amennyit akartak.

Mikor azután; jóllaktak, monda tanítványainak: Szedjétek össze a maradék darabokat, hogy semmi el ne vesszen.

Összeszedték hát és megtöltötték tizenkét kosarat az öt árpakenyér maradékaiból, amik az étkezők után megmaradtak.

Mikor az emberek a Jézus által tett csodát látták, így szóltak: Valóban ez az a próféta, aki eljövendő a világra!

Jézus pedig tudván, hogy jönni szándékoznak és el akarják őt vinni, hogy királlyá tegyék, ismét elment egyedül a hegyre.

Mikor pedig beesteledett, tanítványai lementek a tengerhez

és beszállván a hajóba, elindultak a tenger túlsó partjára, Kapernaumba. Sötétség borít rájuk és Jézus még nem érkezett meg hozzájuk,

a tenger pedig az erős szélről háborogni kezdett.

Mikor már 25-30 stádiumra eveztek, meglátták Jézust a tengeren járva és a hajó felé tartva és nagy félelem szállta meg őket.

Ő azonban monda nekik: Én vagyok, ne féljetek!

A hajóba akarták tehát őt bevenni, de a hajó hamarosan odaért a partra, ahova igyekeztek.

Másnap a sokaság, amely a tenger túlsó partján álldogált, látván, hogy másik hajó nem volt ott, csak az az egy és hogy Jézus tanítványaival együtt nem szállt be a hajóba, hanem a tanítványok egyedül mentek el,

de Tiberiászból más hajók érkeztek annak a helynek a közelébe, ahol az Úrtól megáldott kenyeret ették:

mikor tehát a nép látta, hogy sem Jézus, sem tanítványai nincsenek ott, ők is beszálltak a hajókba és elmentek Kapernaumba, keresvén Jézust.

S mikor a tengeren túl rátaláltak, mondának neki: Mester, mikor jöttél ide?

Felelvén nekik Jézus, monda: Bizony, bizony mondom nektek, kerestek engem, de nem azért, mert csodát láttatok, hanem mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok.

Ne a veszendő eledel után törjétek magatokat, hanem keressétek azt az eledelt, amely megmarad az örök életre, amelyet az Emberfia ad nektek. Mert őt bízta meg ezzel az Atya, az Isten.

Mondának hát neki: Mit tegyünk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?

Felele Jézus és monda nekik: Ez az Isten munkája, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.

Mondák hát neki: Micsoda jelet teszesz tehát, hogy lássuk és higgyünk teneked, mit cselekszel?

A mi apáink a mannát ették a pusztában, amint meg van írva: Mennyei kenyeret adott nekik enniök.

Monda nekik Jézus: Bizony mondom nektek: Nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd nektek a mennyei kenyeret,

mert az az Isten kenyere, amely az égből száll alá és életet ad a világnak!

Mondának hát neki: Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!

Monda nekik Jézus: Én vagyok az életnek ama kenyere, aki énhozzám jön, soha többé meg nem éhezik és aki énbennem hisz, soha meg nem szomjazik.

De megmondottam nektek, bár láttatok engem, mégsem hisztek.

Minden, amit az Atya nekem adott, hozzám jön és aki hozzám jön, azt én nem vetem ki,

mert nem azért szálltam le az égből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem annak akaratát, aki engem elküldött.

Ez pedig az akarata annak, aki engem elküldött, az Atyának, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam az utolsó napon.

Mert ez az akarata annak, aki engem elküldött, hogy aki a Fiút látja és hisz őbenne, mind örök életet vegyen. És én feltámasztom azt az utolsó napon.

A zsidók azonban zúgolódtak ellene, mivel azt mondta: Én vagyok ama kenyér, amely az égből szállt alá.

És így szóltak: Nem ez-e Józsefnek a fia, Jézus, akinek mi apját, anyját ismerjük? Hogy mondhatja hát: Én az égből szálltam alá!

Felelvén monda nekik Jézus: Ne zúgolódjatok magatokban,

senki sem jöhet énhozzám, hacsak az Atya, aki engem elküldött, nem vonja őt. És én feltámasztom azt az utolsó napon.

Meg van írva a próféták írásaiban: „És mindnyájan az Isten tanítványai lesznek.

Aki tehát az Atyára hallgat és tőle tanúi, mind énhozzám jön.

Bizony, bizony mondom nektek, aki bennem hisz, annak örök élete van.

Én vagyok az élet kenyere.

A ti atyáitok ették a mannát a pusztában és meghaltak.

De ez a kenyér az égből szállt alá, aki ebből a kenyérből eszik, örökké él.

És a kenyér, amelyet én adok e világ életéért, az az én testem.

Ekkor a zsidók vitatkoztak egymással, mondván: Hogyan adhatja ez nekünk eledelül az ő testét?

Monda hát nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az Emberfiának testét és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek.

Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Mert az én testem igazi eledel és az én vérem igazi ital.

Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad és én őbenne.

Amint elküldött engem az élő Atya és én élek az Atya által, úgy az is, aki engem eszik, élni fog általam.

Ez az a kenyér, amely az égből szállt alá, nem úgy, amint a ti atyáitok ették a mannát és meghaltak, aki ezt a kenyeret eszi, élni fog örökké!

Ezeket mondotta, mikor a kapernaumi zsinagógában tanított.

Tanítványai közül, mikor ezeket hallották, sokan így szóltak: Kemény beszéd ez, kicsoda hallgathatja őt?

Jézus pedig, mivel tudta, hogy tanítványai emiatt zúgolódnak, monda nekik: Titeket ez megbotránkoztat?

Hátha majd azt látjátok, hogy az Emberfia fölmegey oda, ahol előbb volt!

A lélek az, ami éltet, a test nem használ semmit; a beszédek, amelyeket én mondtam nektek, lélek és élet.

De vannak köztetek, akik nem hisznek. Mert Jézus kezdettől fogva tudta, kik azok, akik nem hisznek és ki az, aki őt elárulja.

És szólt: Azért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet énhozzám, ha csak az én Atyám meg nem adja azt neki.

Ettől fogva tanítványai közül sokan elmaradtak tőle és nem jártak többé vele.

Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vájjon ti is el akartok-e menni?

Felelé neki Simon Péter: Uram, kihez mennénk, örök élet beszéde van tenálad

és mi elhittük és tudjuk, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten fia!

Felele nekik Jézus: Nem én választottalak-e titeket, mind a tizenkettőtöket? Közületek mégis az egyik ördög.

Értette pedig Iskáriótes Júdást, Simon fiát, mert ez készült őt elárulni, egyike lévén a tizenkettőnek.

Ezek után Jézus Galileában járt-kelt. Júdeában ugyanis nem akart mozogni, mivelhogy a zsidók életére törtek.

Eközben elközelgett a zsidók ünnepe, a sátoros-ünnep.

Azt mondták hát neki a testvérei: Menj el innét és eredj Júdeába, hadd lássák a tanítványaid is a te cselekedeteidet, amelyeket teszel.

Mert senki sem dolgozik titkon, aki arra törekszik, hogy lássák. Ha ilyeneket cselekszel, jelentsd ki magadat a világnak.

Mert az ő testvérei sem hittek benne.

Jézus tehát azt monda nekik: Az én időm még nem érkezett el, a ti időtök ellenben mindenkor készen áll.

Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűlöl, mert én bizonyosságot teszek ellene, hogy cselekedetei gonoszak.

Ti menjetek fel az ünnepre, én még erre az ünnepre nem megyek fel, mert az én időm még nem telt be.

Ezeket mondván nekik, ott maradt Galileában.

Mikor azonban testvérei felmentek, akkor ő maga is felment az ünnepre, de nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon.

A zsidók pedig keresték őt az ünnepen és mondák: Hol az az ember?

És sok szó esett róla a sokaságban. Némelyek azt mondták, hogy jó ember, mások meg, hogy nem az, hanem félrevezeti a tömeget.

A zsidóktól való félelem miatt azonban nyíltan senkisémet beszélte róla.

Az ünnep közepén túl jártak már, mikor Jézus felment a templomba és ott tanított.

Mikor a zsidók őt hallották, elcsodálkoztak, mondván: Hogyan ismerheti ez az írásokat, holott nem tanulta?

Felelte nekik Jézus és monda: Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki engem elküldött.

Ha valaki az ő akaratát teljesíteni akarja, megismeri erről a tanításról, hogy Istentől van-e az, vagy magamtól beszélek?

Aki magától beszél, az a tulajdon dicsőségét keresi, aki ellenben annak dicsőségét keresi, aki őt elküldötte, az igazmondó és nincsen benne hamisság.

Avagy nem Mózes adta-e nektek a törvényt? És mégsem tartja meg közületek senki a törvényt. Miért akartok engem megölni?

Felelte a sokaság: Ördög szállt meg téged! Ki akar téged megölni?

Felelte Jézus és monda nekik: Egy dolgot cselekedtem és mindnyájan csodálkoztok miattam.

Mózes adta nektek a körülmetélést (nem mintha Mózesből eredt volna az, hanem az ősatyáktól) és ti szombaton körülmetéletek az embert.

Ha körülmetélést lehet végezni az emberen, szombaton anélkül, hogy Mózes törvénye csorbát szenvedne, engem miért gáncsoltok, hogy egész embert tettem egészségessé szombatnapon?

Ne személy szerint ítéljete, hanem igazságos ítéletet tegyetek.

Akkor a jeruzsálemiek közül némelyek így szóltak: Nem ez-e az, akit meg akarnak ölni?

S lám, nyilvánosan beszél és semmit sem szólnak neki. Avagy valóban rájöttek a vezérek, hogy ez a Krisztus?

De hiszen erről tudjuk, honnét való, a Krisztusról pedig, ha eljön, senkisémet tudja, hogy honnét való!

Jézus ezután nagy hangosan tanított a templomban, mondván: Engem is ismertek, azt is tudjátok, honnét való vagyok; de tudjátok meg, hogy én nem magamtól jöttem, hanem igaz az, aki engem elküldött, akit ti nem ismertek.

Én ismerem őt, mert tőle vagyok és ő küldött engem.

Erre meg akarták őt ragadni, de senki sem vetette rá a kezét, mert nem jött még el az ő órája.

A sokaság közül pedig sokan hittek benne és mondák: Ha majd eljön a Krisztus, tehet-e több csodát annál, amit ez tett?

Mikor a farizeusok meghallották, hogy a sokaság ezeket suddogja róla, akkor a papifejedelmek és a farizeusok szolgákat küldtek ki, hogy elfogják őt.

Jézus ekkor így szólt: Még csak kevés ideig vagyok veletek, azután felmegyek ahhoz, aki engem elküldött.

Kerestek majd, de nem találtok, s ahol én vagyok, ti oda nem jöhettek.

Erre a zsidók ezt mondák egymásnak: Hova akar ez menni, hogy mi nem találjuk őt meg? Csak nem akar talán a görögök szórványába menni és a görögöket tanítani?

Avagy mit jelent az a mondása, hogy: Kerestek engem, de nem találtok, s ahol én vagyok, ti oda nem jöhettek?

Az ünnep utolsó napján a nagy napon pedig ott áll vala Jézus és nagy hangosan így szólt: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön hozzám és igyék.

Aki bennem hisz, annak, amint az írás mondja, élő víz forrásai buzognak belsejéből.

Ezt pedig a Szentlélekről mondta, amelyet azok fognak venni, akik benne hisznek. Mert még nem volt Szentlélek, mivel Jézus még nem dicsőítettett meg.

Mikor e beszédeket hallották, a sokaság közül némelyek ezt mondták: Csakugyan ez a próféta!

Mások meg így szóltak: "Ez a Krisztus! Ismét mások: Csak nem Galileából jön talán a Krisztus?

Avagy nem azt mondja-e az írás, hogy a Krisztus Dávid sarjából, Betlehem városából jön, ahol Dávid élt?

Ilyen módon pártokra szakadt miatta a sokaság,

némelyek pedig meg akarták őt fogni, de senki sem vetette rá a kezét.

Visszamentek hát a szolgák a papifejedelmekhez és a farizeusokhoz, akik azt mondták nekik: Miért nem hoztátok őt ide?

A szolgák felelék: Soha ember nem beszélt még így, mint ahogy ez az ember beszél!

Mondák a farizeusok: Csak nem vagytok talán már ti is elámítva?

Avagy akadt-e valaki a vezéreberek és a farizeusok közül, aki hitt benne?

Csakis ez a tömeg, mely a törvényt nem ismeri. Meg vannak átkozva!

Ekkor egyik társuk, az a Nikodémusz, aki éjjel ment hozzá, így szólt nekik:

Avagy a mi törvényünk elítél-e bárkit is mielőtt kihallgatta volna és meg nem tudja tőle, hogy mit mívelt.

Felelvén, mondák neki: Csak nem vagy talán te is Galileából való? Nézz utána és lásd meg hogy nem támad próféta Galileából.

És mindnyájan hazamentek.

Jézus pedig kiment az Olajfák hegyére.

Kora reggel azonban ismét a templomba ment és az egész nép hozzá gyülekezett. És leülván, tanította őket.

Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vezettek hozzá, akit házasságtörésen értek és odaállítván őt középre,

ezt mondták: Mester, ezt az asszonyt házasságtörésen értük,

Mózes pedig a törvényben azt parancsolta nekünk, hogy az ilyeneket meg kell kövezni. Hát te mit mondasz?

Ezt pedig azért kérdezték, hogy megkísértsék őt és bevádolhassák. Jézus pedig lehajolván, új javai a földre írt.

Mikor pedig azok nem hagytak fel a kérdéseikkel, felegyenesedvén, ezt monda nekik: Aki közöttetek bűn nélkül való, az dobja rá elsőül a követ.

És ismét lehajolva írt a földre.

Azok pedig ezt hallván és lelkiismeretüktől vádoltatván, egyenkint kiszállingóztak, kezdve a véneken, mind a legutolsókig s magára hagyták Jézust és az asszonyt, aki a középen állt.

Jézus ekkor felegyenesedett és nem látván senkit az asszonyon kívül, így szólt hozzá: Asszony, hol vannak, akik téged vádoltak? Senki sem ítélte el?

Az pedig felelié: Senki, Uram! Monda neki Jézus: Én sem ítélek el; menj és többé ne vetkezzél.

Jézus ezután ismét beszélt nekik, mondván: Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár többé a sötétben, hanem övé lesz az élet világossága.

Mondának neki a farizeusok: Te magad tesz magad mellett bizonytságot: a te bizonyágtételeid nem igaz.

Felelvén Jézus, monda nekik: Ha magam teszek is bizonytságot magamról, az én bizonyágtételem igaz, mert én tudom, honnét jöttem és hová megyek, ti azonban nem tudjátok, honnét jövök, vagy hová megyek.

Ti test szerint ítéltétek, én nem ítélek senkit.

És ha ítélek is, az én ítéletem igaz, mert nem vagyok egyedül, hanem én és az Atya, aki engem elküldött.

Már pedig a ti törvényekben is meg van írva, hogy két ember bizonyágtétele igaz.

Én vagyok az, aki bizonytságot teszek magamról s bizonytságot teszek rólam az Atya is, aki engem elküldött.

Mondának hát neki: Hol van a te Atyád? Jézus felelé: Sem engemet nem ismertek, sem az én Atyámat. Ha engem ismernétek, akkor az én Atyámat is ismernétek.

Ezeket a beszédeket a kincstartó helyen mondotta, mikor a templomban tanított és senkisé fogta őt el, mert még nem jött el az ő órája.

Azután ismét azt mondta nekik Jézus: Én elmegyek és ti kerestek engem és meghaltok a ti bűneitekben, mert ahova én megyek, ti oda nem jöhettek.

Mondának azért a zsidók: Csak nem öli meg magát, hogy azt mondja, ahova én megyek, ti oda nem jöhettek?

Monda nekik: Ti alulról valók vagytok, én fölülről való vagyok, ti e világból valók vagytok, én nem e világból való vagyok.

Azt mondtam tehát nektek, meghaltok a ti bűneitekben, mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok az, meghaltok a ,ti bűneitekben.

S Mondának hát neki: Ki vagy te? És Jézus felelé: Az, akinek kezdettől fogva mondtam magamat.

Sok mondani és ítélnivalóm van felőletek, de igaz az, aki engem elküldött és én azokat hirdetem a világnak, amiket tőle hallottam.

Nem értették meg, hogy az Atyáról beszél nekik.

Monda tehát Jézus: Majd ha felemelitek az emberfiát, akkor tudjátok meg, hogy én vagyok az és hogy magamtól semmit sem teszek, hanem úgy beszélek, amint engem az én Atyám tanított.

És aki engem elküldött, velem van az, nem hagyott magamra, mert mindenkor azt cselekszem, ami neki kedves.

Mikor ezeket elmondta, sokan hittek benne.

Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha megmaradtok az én beszédemben, akkor lesztek valóban tanítványaimmá

s megismeritek az igazságot és az igazság szabadokká tesz titeket.

Azt felelték neki: Mi Ábrahám magva vagyunk, sohasem szolgáltunk senkinek, hogyan mondhatod hát: szabadokká lesztek!

Jézus felelé: Bizony, bizony mondom nektek, aki a bűnt teszi, az mind szolgálja a bűnnek,

a szolga pedig nem marad a házban örökké, a fiú ellenben örökké ott marad.

Ha tehát a Fiú szabadokká tesz titeket, valóban szabadok is lesztek.

Tudom én, hogy Ábrahám magva vagytok, mégis meg akartok ölni engem, mert az én beszédem nem talál helyet tibennetek.

Én azt mondom el, amit az én Atyámnál láttam, ti is azt teszitek tehát, amit atyáitoktól láttatok.

Felelvén mondának neki: A mi atyánk Ábrahám! Monda nekik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, Ábrahám cselekedeteit tennétek,

de ti most meg akartok engem ölni, azt az embert, aki azt az igazságot beszéltem nektek, amelyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem tette volna.

Ti a ti atyáitok cselekedeteit teszitek. Mondának neki: Mi nem paráznaságból születünk, egy atyánk van, az Isten.

Monda nekik Jézus: Ha Isten volna a ti atyátok, akkor szeretnétek engem, mert én az Istentől származtam és jöttem ki, mert bizony nem magamtól jöttem, hanem Ő küldött engem.

Miért nem értitek meg az én beszédemet? Azért, mert nem tudjátok meghallgatni az én szómat.

Ti az ördög atyjától valók vagytok és a ti atyátok kívánságait akarjátok cselekedni. Az kezdettől fogva embergyilkos volt s nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Mikor a hazugságot beszéli, a magáéból szól, mert hazug és a hazugságnak atyja.

Nekem pedig, mivel én az igazságot beszélem, nem hisztek.

Avagy közöletek ki vádolhatna meg engem bűnnel? Ha igazságot szólok, miért nem hisztek nekem?

Aki Istentől van, hallgatja az Isten beszédét, ti azért nem hallgattjátok azt, mert nem az Istentől valók vagytok.

Felelvén, mondának neki a zsidók: Nem jól mondjuk-e, hogy samáriabeli vagy és ördög lakik benned?

Felelé Jézus: Én bennem ördög nincsen, hanem tisztelem az én Atyámat, de ti nem tiszteltek engemet.

Én azonban nem keresem a magam dicsőségét, van, aki keresi és ítél.

Bizony, bizony mondom nektek, aki megtartja az én beszédemet, soha halált nem lát.

Mondának neki a zsidók: Most már bizonyosak vagyunk, hogy ördög lakik benned. Ábrahám meghalt, a próféták is, te pedig azt mondogod: Aki az én beszédemet megtartja, sohasem hal meg.

Csak nem vagy te nagyobb a mi atyánknál Ábrahámnál, aki meghalt? A próféták is meghaltak, kivé teszed te magadat?

Felelé Jézus: Ha én magam dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi: Aki engem megdicsőít, az én Atyám az, akiről azt mondjátok, hogy ő a ti Isteniek.

De ti nem ismeritek őt, én azonban ismerem őt. És ha azt mondanám, hogy nem ismerem őt, hozzátok hasonló hazug lennék. De ismerem őt és az ő beszédét megtartom.

Ábrahám, a ti atyátok, reménykedve örült, hogy meglátja az én napomat, látta is és örvendezett.

Mondának neki a zsidók: Ötven esztendősen sem vagy még és láttad Ábrahámot?

Monda nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, mielőtt Ábrahám lett, én vagyok!

Erre köveket kapkodtak fel, hogy rádobálják, Jézus azonban elrejtőzött és köztük átmenve kiment a templomból.

Távozóban meglátott egy embert, aki vakon született.

Tanítványai megkérdezték őt: Mester, ki vetkezett, ez-e, vagy a szülei, hogy vakon született?

Jézus feleli: Sem ez nem vetkezett, sem az ő szülei, hanem azért történt ez, hogy az Istennek dolgai kinyilvánuljanak őbenne.

Nekem annak dolgait kell végeznem, aki engem elküldött, míg nappal vagyom: jön az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik.

Míg a világban vagyok, világossága vagyok a világnak.

Ezeket mondván, a földre köpött, a nyálból sarat csinált és a sarat a vaknak szemére kente

és monda neki: Eredj, mosdjal meg a Sziloám tavában (ami megmagyarázva azt jelenti: Elküldött). Elment tehát, megmosdott és visszajött, mint látó.

A szomszédok pedig és akik azelőtt látták őt, hogy koldus volt, ezt mondták: Nem ez-e az, aki itt szokott ülni koldulni?

Egyesek azt mondták: Ez az! Mások pedig: Nem, csak hasonló ahhoz. Ő maga meg így szólt: Én vagyok az!

Mondák hát neki: Hogyan nyíltak meg a szemeid?

Az azt felelte: Egy Jézus nevű ember sarat csinált és rákente a szememre és azt mondta nekem: Eredj a Sziloám tavához és mosdjal meg. Elmentem tehát és mikor megmosdottam, megjött a szemem világa.

Azt kérdezték hát tőle: Hol van az az ember? Felelé: Nem tudom.

Erre elvezették az előbb még vak embert a farizeusokhoz.

Szombat volt ugyanis aznap, amelyen Jézus a sarat csinálta és az ember szemét megnyitotta,

Újból megkérdezték tehát tőle a farizeusok is, hogyan nyílt meg a szeme? Ő pedig monda nekik: Sarat kent a szememre, megmosdottam és látok.

A farizeusok közül némelyek erre azt mondták: Ez az ember nem Istentől való, mert a szombatot nem tartja meg. Mások azt mondták: Hogyan tehetne bűnös ember ilyen csodákat? És meghasonlás támadt közöttük.

Ekkor ismét a vaknak szóltak: Te mit tartasz róla, hogy megnyitotta a szemedet? Az pedig monda: Azt, hogy próféta.

A zsidók azonban nem hitték el róla, hogy vak volt és szemei megnyíltak, míg el nem hívták a szüleit.

Megkérdezték azokat: Ez a ti fiatok, akiről azt mondjátok, hogy vakon született? Hogyan lát tehát most?

A szülei azt felelték nekik: Tudjuk, hogy ő a mi fiúnk, és hogy vakon született,

de hogy most mimódon lát, azt nem tudjuk, valamint azt sem tudjuk, hogy a szemét ki nyitotta meg? Elég idős, kérdezzétek meg őt, felel ő magáért.

Ezt mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól, mivel a zsidók már megállapodtak abban, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, azt kirekesztik a gyülekezetből.

Ezért mondták a szülei, hogy elég idős, kérdezzétek őt.

Másodszor is előszólították azt az embert, aki vak volt, és mondának neki: Adj hálát az Istennek, mert mi tudjuk, hogy az az ember bűnös.

Az pedig felelé: Hogy bűnös-e, azt nem tudom, de azt tudom, hogy vak voltam és most látok.

Ismételten mondák neki: Mit csinált veled, hogyan nyitotta fel a szemedet?

Felelé nekik: Elmondtam már, nem hallottátok? Miért akarjátok újra hallani? Csak nem akartok ti is tanítványai lenni?

Leszidták őt, mondván: Te vagy neki tanítványa, mi ellenben Mózes tanítványai vagyunk.

Mi tudjuk, hogy Mózesnek az Isten szólt, de ezt nem tudjuk, honnét való.

Felelé az ember és monda nekik: Az éppen a csodálatos, hogy ti nem tudjátok, honnét való, de az én szemeimet megnyitotta.

Azt pedig tudjuk, hogy bűnösöket nem hallgat meg az Isten, hanem azt hallgatja meg, aki istenfélő és az ő akaratát cselekszi.

Azt még soha nem hallotta senki sem, hogy valaki egy vakon születettnek szemeit megnyitotta.

Ha nem az Istentől való volna, semmit sem tehetett volna.

Felelék neki: Te merőben bűnben születél és te tanítgatsz bennünket? És kidobták őt.

Jézus meghallotta, hogy kidobták őt és találkozáskor vele, monda neki: Hiszsz-e az Isten fiában?

Az pedig felelé: Ki az Uram, hogy higgyek benne?

Monda neki Jézus: Láttad már őt, és aki most beszél veled, ő az.

Ő pedig monda: Hiszek Uram! És leborult előtte.

Jézus monda: Ítélettartás végett jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, akik pedig látnak, vakokká legyenek

A farizeusok közül azok, akik mellette voltak, hallották ezeket és mondának: Talán mi is vakok vagyunk?

Monda nekik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, de mivel azt mondjátok: látunk, megmarad a bűnötök.

Bizony, bizony mondom nektek, aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másvalahol hág föl, tolvaj az és rabló.

Aki pedig az ajtón megy be, az a juhok pásztora.

Ennek az ajtónálló kinyitja az ajtót, a juhok hallgatnak a szavára, saját juhait néven szólítja és kivezeti azokat.

Mikor pedig a sajátját mind kihajtotta, előttük megyén, a juhok: pedig követik őt, mert ismerik a hangját.

Idegent pedig soha nem követnek, hanem elfutnak attól, mert nem ismerik az idegenek hangját.

Ezt a példázatot mondta nekik Jézus, de ők nem értették meg, hogy mi volt az, amit nekik mondott.

Monda tehát Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, én vagyok a juhok ajtaja.

Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók, de a juhok nem hallgattak rájuk.

Én vagyok az ajtó, aki rajtam megy be, megtartatik, ki és bejár majd és legelőre talál.

A tolvaj nem másért jön, csak hogy lopjon, öljön és pusztítsa. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővelkedjenek.

Én vagyok a jó pásztor, A jó pásztor életét adja a juhokért

a béres pedig és aki nem pásztor, akinek a juhok nem sajátjai, ha látja jönni a farkast, elhagyja a juhokat és elfut és a farkas elragadozza és elszéleszti azokat.

A béres pedig elfut, mert béres és nincs gondja a juhokra,

Én vagyok a jó pásztor, ismerem az enyéimet és azok is ismernek engem.

Amint ismer engem az Atya, én is ismerem az Atyát és életemet adom a juhokért.

Más juhaim is vannak nekem, akik nem ebből az akolból valók, azokat is össze kell gyűjtenem s ráhallgatnak majd az én szavamra és létszen egy nyáj és egy pásztor.

Azért szeret engem az Atya, mert leteszem az én életemet, hogy ismét visszanyerjem azt.

Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én magam fosztom meg attól magamat, mert van hatalmam letenni és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.

E beszédek miatt ismét meg hasonlítás keletkezett a zsidók között.

Sokan mondták közülök: Ördög van benne és bolondozik, mit hallgatjátok őt?

Mások meg azt mondták: Ezek a beszédek nem ördögös beszédek, avagy az ördög meg tudja-e nyitni vakoknak a szemét?

Elérkezett Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe. Tél volt

és Jézus a templomban, a Salamon tornácában járkált.

Körülvették hát a zsidók és mondának neki: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan.

Felelé nekik Jézus: Megmondtam nektek, de nem hiszitek. Azok a cselekedetek, amelyeket Atyám nevében végzek, azok tesznek bizonytságot énrólam.

Ti azonban nem hisztek, mert nem vagytok az én juhaim közül valók. Amint megmondoztam nektek, az én juhaim hallgatnak az én szavamra s én ismerem azokat és ők követnek engem

és én örök életet adok nekik s nem vesznek el soha örökké és senki sem ragadja ki őket az én kezemből.

Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindeneknél nagyobb és senki sem ragadhatja ki őket az én Atyám kezéből.

Én és az Atya egy vagyunk!

Akkor ismét köveket ragadtak föl a zsidók, hogy megkövezzék őt.

Jézus monda nekik: Sok jó tettet mutattam nektek, amelyek az én Atyámtól származnak, azok közül melyik cselekedetért köveztek meg engemet?

Felelének a zsidók: Nem jócselekedet miatt kövezünk meg téged, hanem istenkáromlás miatt, mivelhogy ember létedre istenné teszed magadat.

Felelé nekik Jézus: Nincs-e megírva a ti törvényetekben: „Én mondám, istenek vagytok!"

Ha isteneknek mondta azokat, akikhez az Isten beszéde szólt, - és az írás nem törölhető el! -

akkor azt mondjátok, hogy én, akit az Isten megszentelt és e világra küldött, istenkáromló vagyok, mivel ezt mondtam:: Isten Fia vagyok?

Ha nem cselekszem az én Atyám dolgait, ne higgyetek nekem,

de ha cselekszem, ha nekem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek, hogy megismerjétek és elhiggyétek, hogy az Atya énbennem van és én is őbenne.

Akkor ismét meg, akarták őt ragadni, de kimenekült a kezeikből.

És ismét elment a Jordánon túl, arra a vidékre,, ahol János először keresztelt és ott maradt.

Sokan mentek hozzá és mondának: János semmiféle csődét nem tett ugyan, de mindaz, amit János erről mondott, igaz volt.

És sokan hittek ott őbenne.

Beteg lett pedig egy Lázár nevű ember, aki Bethániába, Máriának és testvérének Mártának a falujába való volt.

Ez a Mária volt az, aki drága kenettel megkente az Urat és hajával törölte meg az Ő lábait. Az ő testvére, Lázár volt beteg.

A két nőtestvér elküldött hozzá, azt üzenvén: Uram, akit szeretsz, íme beteg.

Hallván ezt Jézus, monda: Ez a betegség nem halálra szól, hanem az Isten dicsőségére való, hogy általa megdicsőíttessék az Isten fia.

Jézus pedig szerette Mártát, meg nőtestvérét és Lázárt.

Mikor azért meghallotta, hogy beteg, még ott maradt, ahol tartózkodott, két napon át.

Azután azt mondta a tanítványoknak: Menjünk megint Júdeába.

Mondának neki a tanítványok: Mester, most akartak a zsidók megkövezni s megint odamégy?

Felelé Jézus: Nem tizenkét órája van-e a napnak? Aki nappal jár, nem botlik meg, mert látja a világ világosságát,

de aki éjjel jár, megbotlik, mert nincs benne világosság.

Ezeket mondta s aztán hozzátette: Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felkeltsem őt álmából.

Mondának neki tanítványai: Uram, ha alszik, meggyógyul.

Pedig Jézus annak haláláról szólott, de azok azt hitték, hogy álomba szenderülésről beszél.

Akkor tehát világosan mondta nekik Jézus: Lázár meghalt

és én örülök miattatok, hogy nem voltam ott, hogy higgyetek. Most azonban menjünk el hozzá.

Erre Tamás, akit Ikernek nevezlek, így szólt tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy vele együtt haljunk meg.

Elment hát Jézus és úgy találta, hogy Lázár negyednapja volt már a sírban.

Bethánia pedig közel volt Jeruzsálemhez, úgy tizenöt stádiumnyira

és a zsidók közül sokan elmentek Máriához és Mártához, hogy testvérük miatt vigasztalják őket.

Mikor Márta meghallotta, hogy Jézus közeleg, eléje ment, Mária pedig otthon ült.

Márta ezt monda Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem,

de így is tudom, hogy amire kéred az Istent, megadja neked.

Monda neki Jézus: Feltámad a te testvéred.

Monda neki Márta: Tudom, hogy feltámad majd a feltámadáskor, az utolsó napon.

Monda neki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki én bennem hisz, ha meghal is él

és mindenki, aki él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?

Az felelé: Igen Uram, én elhittem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten fia, aki eljövendő volt a világra!

Ezeket mondván, elment és titkon előszólította testvérét Máriát, ezt mondván neki: Itt van a Mester és téged hív.

Amint az ezt meghallotta, gyorsan felkelt és hozzá sietett.

Jézus ugyanis nem ment még be a faluba, hanem ott volt, ahol Márta találkozott vele.

A zsidók azért, akik vele a házban voltak és őt vigasztalták, mikor látták, hogy Mária gyorsan felkelt és kiment, utánamentek, gondolván, hogy a sírhoz megy, hogy ott sírdogáljon.

Mikor Mária odaért, ahol Jézus volt, meglátva őt, lábaihoz borúit és monda: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem!

Jézus mikor látta, hogy zokog és hogy a vele odajött zsidók is sírnak, lelkében megrendült és meghatódott

és monda: Hova helyeztéték el őt? Mondának neki: Uram, jöjj és lásd meg.

Jézus könnyezett.

Mondának hát a zsidók: íme, mennyire szerette őt!

Némelyek pedig mondák: Ő, aki a vak szeméit megnyitotta, nem tehette volna meg, hogy ez meg ne haljon?

Jézus ekkor újra erősen megrendülve magában, odalépett a sírhoz. A sír pedig kőbe vájt üreg volt és kő feküdt rajta.

Jézus monda: Vegyétek el a kövei! A halott testvére, Márta azt mondta neki: Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.

Monda neki Jézus: Nem megmondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?

Elvették hát a követ, Jézus pedig égre emelte szemét és monda: Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem!

Én ugyan tudom, hogy mindenkor meghallgatsz engem, de a körülálló sokaság miatt mondtam ezt, hogy elhigyjék, hogy te küldöttéi engemet.

Ezeket mondván, fennszóval kiáltá: Lázár, jöjj ki!

s kijött a halott, lábain és kezein pólyákkal átkötözve, arcán pedig a szemfedővel letakarva. És Jézus monda nekik: Oldjátok őt fel és engedjétek elmenni.

A zsidók közül pedig sokan, akik Máriához mentek és látták, amit Jézus tett, hittek őbenne.

Némelyek azonban elmentek a farizeusokhoz és elmondták nekik, hogy mit cselekedett Jézus.

Erre a papifejedelmek és a farizeusok összehívták a főpapi tanácsot és azt mondták: Mit tegyünk, mert ez az ember sok csodát mivel?

Ha így hagyjuk őt, mindenképpen az ő híveivé lesznek, és ellenünk jönnek majd a rómaiak s országunkat és népünket is elveszik.

Egyikük pedig, Kajafás, aki ebben az esztendőben a főpapi tisztet viselte, ezt mondta nekik: Ti semmit sem tudtok

és nem fontoljátok meg, hogy hasznosabb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért és ne az egész nép vesszen el!

Ezt pedig nem magától mondta, hanem mint ez esztendői főpap, jóslatként jelentette ki, hogy Jézus meg fog halni a népért,

sőt nemcsak a népért, hanem hogy az Istennek szétszéledt gyermekeit is mind egybegyűjtse.

Aznaptól kezdve tehát szüntelenül azon tanácskoztak, hogy őt megöljék.

Jézus ugyanazért nem is járt-kelt többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elment onnét a puszták közelében lévő vidékre, Efraim nevű városba és ott tartózkodott tanítványaival.

Eközben elközelgetett a zsidók páskaünnepére és arról a vidékről sokan felmentek a páska előtt Jeruzsálembe, hogy megszentelődjenek.

Keresték hát Jézust és a templomban álldogálva mondták egymásnak: Mit gondoltok, fel jött-e az ünnepre?

A papifejedelmek és a farizeusok pedig parancsolatot adtak ki, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse fel, hogy elfoghassák Őt,

Jézus ezután, hat nappal a páska ünnepe előtt Bethániába érkezett, ahol Lázár lakott, akit a halottakból feltámasztott.

Ott vacsorát készítettek számára s Márta főszolgálat, Lázár pedig egyike volt a vele vacsorázóknak.

Mária ekkor elővett egy fontnyi valódi nárdusból készült drágakenetet, megkenete Jézus lábait és azután hajával törülgette azokat. A ház pedig megtelt a drágakenet illatával.

Ekkor egyik tanítványa, Iskariótes Júdás, aki árulójává lett, így szólt:

Miért nem adták el ezt a drágakenetet háromszáz dénáron és miért nem juttatták a szegényeknek?

Ezt pedig nem azért mondta, mintha a szegények sorsát viselte volna a szívében, hanem mert tolvaj volt és nála volt az erszény, amelybe a pénzt berakták.

Monda tehát Jézus: Hagyd őt, mert az én temetése napjára tartogatta azt.

Szegények mindig lesznek veletek, de én nem leszek mindig veletek!

Mikor pedig a zsidók közül sokan megtudták, hogy ott időzik, kimentek, de nem egyedül Jézus kedvéért, hanem hogy meglássák Lázárt is, akit a halottakból feltámasztott.

A papifejedelmek ennek folytán azon tanácskoztak, hogy Lázárt is megöljék.

Mert a zsidók közül sokan ő miatta mentek oda és hittek Jézusban.

Másnap a sokaság, mely az ünnepre gyülekezett, mikor meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat szedett és kiment eleibe, ezt kiáltozva: Hozsanna, áldott, aki jó az Úrnak nevében, az Izrael királya!

Jézus ekkor egy szamarat találván, arra ült fel, amint meg van írva:

„Ne félj Sionnak leánya, íme, a te királyod jön szamár vemhén ülve!”

Ezt azonban tanítványai nem értették meg mindjárt, csak mikor Jézus megdicsőítettett, akkor jutott eszükbe, hogy ez őróla van megírva és hogy ezeket tették vele.

A vele lévő sokaság pedig bizonyóságot tett, hogy kihívta a sírból és feltámasztotta a halottakból Lázárt.

Ezért is ment eléje a sokaság, mert hallotta, hogy ezt a csodát tette.

A farizeusok pedig ezt mondogatták egymásnak: Látjátok, hogy semmit sem értek el, íme, az egész világ utána megy!

Volt ott néhány görög is azok közül, akik feljöttek, hogy az ünnepen imádkozzanak.

Ezek Fülöphöz mentek, aki a galileai Bétsaidába való volt és megkérték őt, mondván: Uram, szeretnénk látni Jézust.

Fülöp elment és szólt Andrásnak, András és Fülöp pedig elment és megmondta ezt Jézusnak.

Jézus erre így felelt nekik: Elérkezett az óra, hogy az Emberfia megdicsőíttessék.

Bizony, bizony mondom nektek, ha a gabonának a földbe hullott magja el nem hal, magára marad, de ha elhal, sok gyümölcsöt hoz.

Aki szereti az életét, elveszti azt, aki pedig gyűlöli az életét ebben a világban, megtartja azt az örök életre.

Aki engem szolgál, engem kövessen és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is. Ha valaki nekem szolgál, meg fogja azt becsülni az Atya!

Most az én lelkem megháborodott és mit szóljak? Atyám, ments meg engem ettől az órától! De hiszen ezért jutottam ebbe az órába.

Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Erre szózat hallatszott az égből: Eddig is megdicsőítettem, ezután is meg fogom dicsőíteni!

Az ott álló sokaság ezt hallván, így szólt: Mennydörgőit! Mások mondának: Angyal szólt hozzá!

Felelé Jézus: Nem énmiattam, hanem timiattatok lön ez a szózat.

Most van válsága ennek a világnak, most vettetik ki e világ fejedelme,

s ha majd felmagasztaltatom erről a földről, mindeneket magamhoz vonok.

Ezt pedig annak jelzésére mondotta, hogy milyen halállal kell meghalnia.

Felelé neki a sokaság: Mi úgy hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad, hogyan mondhatod hát, hogy az Emberfiának fel kell magasztaltatnia? Kicsoda ez az Emberfia?

Monda azért nekik Jézus: Csak kevés ideig van még köztetek a világosság. Addig járjatok, míg világosságtok van, nehogy meglepjen benneteket a sötétség. Mert aki sötétben jár, nem tudja, hova jut.

Míg világosságtok van, higgyetek benne, hogy a világosság fiai legyetek. Ezeket mondotta Jézus, azután elment és elrejtőzött előlük.

Noha ennyi igazolójelet cselekedett előttük, mégsem hittek benne,

hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta ama mondása: „Uram, kicsoda hitt a mi beszédünknek és az Úrnak karja kinek lett nyilvánvalóvá?”

Azért nem tudtak pedig hinni, mert ismét megmondotta Ézsaiás:

„Szemeiket vaksággal verte meg és szívöket megkeményítette, hogy szemeikkel ne lássanak, szívökkel ne értsenek, meg ne térjenek és meg ne gyógyítsam őket.”

Ezeket mondotta Ézsaiás, mivel látta az ő dicsőségét és órála beszélt.

Mindazáltal az előjárók közül is sokan hittek benne, de a farizeusok miatt nem vallották ezt be, nehogy kirekesszék őket a gyülekezetből.

Mert ők az emberek dicsőségét jobban szerették, mint az Isten dicsőségét.

Jézus pedig fennhangon monda: Aki bennem hisz, nem bennem hisz, hanem abban, aki engem elküldött,

és aki engem lát, azt látja, aki engem elküldött.

Én világossággul jöttem a világra, hogy senki ne maradjon sötétségben, aki bennem hisz.

És ha valaki hallja az én beszédeimet és meg nem tartja, nem ítélem azt el, mert nem azért jöttem, hogy megítéljem a világot, hanem hogy üdvözítsem azt.

Aki engem megvet és nem fogadja el az én beszédeimet, van annak ítélője: az ige, amelyet hirdettem, az fogja őt megítélni az utolsó napon.

Mert én nem magamtól beszéltem, hanem aki engem elküldött, az Atya parancsolta meg nekem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.

És én tudom, hogy az ő parancsolata örökélet. Amit tehát én beszélek, úgy beszélem azt, amint az Atya mondotta nekem.

A páska ünnepe előtt pedig tudván Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy e világból átmenjen az Atyához, szeretetével halmozta el a világból való híveit, mindvégig szerette azokat.

És amikor vacsoráztak, az ördög már belesugallta Iskariótes Júdásnak, Simon fiának szívébe, hogy őt elárulja, -

jóllehet tudta, hogy az Atya mindenekezt kezeibe adott és hogy ő az Istentől jött és az Istenhez tér vissza - :

felkelt az asztaltól, leveté felsőruháját, kötényt kötött maga elé,

azután vizet öntött a mosdótálba és elkezdte sorba megmosni, tanítványainak lábait és megtörölni a maga elé kötött kendővel.

Mikor Simon Péterhez ért, azt mondta neki: Uram, te mosod meg az én lábaimat?

Jézus felelé: Hogy én mit teszek, azt most még nem érted, de ezek után majd megtudod.

Monda Péter: Az én lábamat ugyan soha meg nem mosod! Jézus felelé: Ha meg nem moslak, nem lesz részes velem!

Simon Péter erre azt mondta: Uram, ne csak lábaimat, hanem a kezeimet és fejemet is!

Monda neki Jézus: Aki megfürdött, annak legfőljebb arra van szüksége, hogy a lábait mossa meg, mert egészben tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.

Mert tudott az árulójáról, azért mondta, hogy nem mindnyájan vagytok tiszták.

Mikor azért megmosta azok lábait és felvette felsőruháját és ismét asztalhoz ült, ezt mondta nekik: Megértettétek-e, mit tettem veletek?"

Ti engem így szólítottok: Mester és Uram, és helyesen mondjátok, mert az vagyok.

Ha tehát én, a Mester és az Úr megmostam a ti lábaitokat, ti is tartoztok megmosni egymás lábait.

Példát adtam ugyanis nektek, hogy amint én cselekedtem veletek, ti is úgy cselekedjétek.

Bizony, bizony mondom nektek, nem nagyobb a szolga az ő uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki őt küldte.

Ha ezeket tudjátok, boldogok lesztek, ha cselekszitek is.

Nem mindnyájatokról szólok. Ismerem én, akiket kiválasztottam. Hanem be kell teljesednie az írásnak: „Aki velem együtt eszi a kenyeret, az emelte fel sarkát ellenem."

Most mondom ezt nektek, mielőtt megtörténnék, hogy ha majd megtörténik, elhiggyétek, hogy én vagyok az.

Bizony, bizony mondom nektek: aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be, aki pedig engemet befogad, azt fogadja be, aki engem

elküldött. Mikor Jézus ezeket elmondta, erősen megszorodott a lelke és bizonyosságot tett, mondván: Bizony, bizony mondom nektek, közületek egy elárul engemet!

A tanítványok egymásra néztek, nem tudván, kiről mondja ezt.

Volt pedig a tanítványai közt egy, aki a keblén pihent.

Ennek intett hát Simon Péter, hogy tudakolja meg, ki az, akiről ezt mondta.

Az tehát Jézus keblén pihenve megkérdezte: Uram, ki az?

Jézus felelé: Az, akinek én a bemártott falatot adom. S bemártván a falatot, Simon fiának, Júdás Iskariótesnek adta.

És a falat után bújt bele a sátán. Monda azért neki Jézus: Amit tenni akarsz, tedd minél gyorsabban!

Az ott ülők közül pedig senki sem értette, hogy ezt mire mondta neki.

Némelyek azt hitték, mivel Júdásnál volt az erszény, hogy azt mondja neki Jézus: Vedd meg, amire szükségünk van az ünnepre. Vagy, hogy a szegényeknek adjon valamit.

Az tehát a falat vétele után azonnal kiment. Éjszaka volt.

Mikor Júdás eltávozott, így szólt Jézus: Most dicsőítettett meg az Emberfia és az Isten dicsőítettett meg őbenne.

Ha az Isten megdicsőítettett őbenne, az Isten is megdicsőíti őt önmagában és azonnal meg fogja őt dicsőíteni!

Gyermekeim, kevés ideig vagyok még veletek. Keresni fogtok engemet és amint megmondottam a zsidóknak, nektek is megmondom most

ahova én megyek, ti oda nem jöhettek.

Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek.

Monda neki Simon Péter: Uram, hova mégy? Felele neki Jézus: Ahova én megyek, te oda most nem követhetsz engemet, később azonban utánnam jössz.

Monda neki Péter: Uram, miért nem tudnálak most követni téged? Életemet adom én teérted!

Felelé neki Jézus: Életedet adod érterem? Bizony, bizony mondom neked, mielőtt a kakas szólna, háromszor megtagadsz engemet!

Ne háborodjék fel a ti szívetek; higgyetek az Istenben és higgyetek bennem is.

Az én Atyám házában sok hajlék van, mert ha nem úgy volna, megmondanám nektek. Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek.

S ha elmegyek és megkészítem majd nektek a helyet, ismét visszatérek és magamhoz veszek titeket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.

És hogy hova megyek, tudjátok, az utat is tudjátok.

Monda neki Tamás: Uram, hiszen nem tudjuk hova mégy, hogyan ismernők hát az utat?

Mondá neki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem megy az Atyához, hacsak nem általam.

Ha engem ismertetek volna, az én Atyámat is ismertétek volna. De mostantól fogva ismeritek őt és megláttátok őt.

Monda neki Fülöp: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát és mi megelégszünk.

Felelé neki Jézus: Oly régóta vagyok veletek és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látta az Atyát Hogyan mondhatod hát: Mutasd meg nekünk az Atyát?

Nem hiszed talán, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbenem? A beszédeket, amelyeket nekem mondok, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki énbenem van, cselekszi a maga dolgait.

Higyjetez nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya bennem van, ha pedig nem, akkor magukért a cselekedetekért higgyetez.

Bizony, bizony mondom nektek, aki bennem hisz, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén tenni fogja, sőt azoknál nagyobbakat cselekszik majd. Mert én az én Atyámhoz megyek, és ha valamit az én nevemben kértek, én megteszem azt, hogy megdicsőíttessék az Atya a Fiúban.

Ha valamit kértek az én nevemben, megteszem.

Ha szerettek engem, az én parancsolataimat megtartsátok,

és én kérni fogom az Atyát és ő más vigasztalót ad titektek, hogy veletek maradjon örökre:

az igazságnak azt a lelkét, akit a világ nem tud befogadni, mert se nem látja, se nem ismeri őt. Ti azonban ismeritek őt, mert veletek marad és bennetek lesz.

Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok.

Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé, de ti láttok engem, mert én élek és ti is élni fogtok!

Azon a napon majd megismeritek, hogy én az én Atyámban vagyok, ti pedig énbenem és én tibennetek.

Akinél megvannak az én parancsolataim és megtartja azokat, az az, aki szeret engem. Aki pedig engem szeret, azt az én Atyám is szeretni fogja és én is szeretni fogom őt és kinyilatkoztatom annak magamat.

Monda neki Júdás, de nem az Iskariotes: Uram, mi történt, hogy nekünk akarod magadat kinyilatkoztatni és nem a világnak.

Felelé Jézus: Ha valaki szeret engem, az megtartja az én beszédemet s az én Atyám is szereti azt és őhöz megyünk és nála lakozunk.

Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédemet, pedig az a beszéd, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki engem elküldött.

Ezeket mondtam nektek veletek létemben.

Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit elküld az Atya az én nevemben, megtanít majd titeket mindenre és eszetekbe juttatja mind, amit mondtam nektek.

Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek. Nem úgy adom én azt, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek és ne féljen.

Hallottátok, hogy megmondtam nektek: Elmegyek és ismét visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örülnétek, hogy elmegyek az Atyához, mert az Atya nagyobb énnálam.

Most mondtam meg nektek, mielőtt bekövetkezett, hogy ha majd megtörténik, elhiggyétek.

Többé már nem sokat beszélek veletek, mert jön a világ fejedelme, bár nincs hatalma rajtam, hanem azért jön, hogy e világ megtudja, hogy én szeretem az Atyát és hogy úgy cselekszem, amint nekem az Atya parancsolta. Keljetek fel, menjünk el innét!

Én vagyok az igazi szőlőtőke és az én Atyám a szőlő mívelő.

Minden vesszőt, amely nem hoz bennem gyümölcsöt, lemetsz és mindazokat, amelyek teremnek, megtisztogatja, hogy még többet teremjenek.

Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet hirdettem nektek.

Maradjatok meg bennem és én bennetek. Amint a szőlővessző nem teremhet magától, ha nem marad a szőlőtőkén, éppen úgy ti sem, ha csak meg nem maradtok bennem.

Én vagyok a szőlőtőke, ti vagytok a vesszők. Aki én bennem marad és én őbenne, az bőven terem, mivel nélkülem nem tehettek semmit.

Aki nem marad meg én bennem, az kivettetik, mint a venyige és megszárad, azután összeszedik, tűzre vetik és megég.

Ha bennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok és megkapjátok.

Ebben dicsőíttetik meg az én Atyám, ha sok gyümölcsöt hoztok és így az én tanítványaim lesztek.

Amint az Atya szeretett engemet, én is úgy szerettelek titeket, maradjatok meg az irántam való szeretetben!

Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben, mint ahogyan én megtartottam az én Atyám parancsolatait és megmaradok az ő szeretetében.

Ezeket mondtam nektek, hogy örömem legyen bennetek és a ti örömetek teljessé legyen.

Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.

Senkiben sincs nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.

Ti barátaim vagytok nekem, ha megteszitek, amiket én parancsolok nektek.

Nem nevezlek titeket ezután szolgálknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ő ura. Barátaimnak mondtalak titeket, mert amiket csak hallottam az én Atyámtól, mind megismertettem veletek.

Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket és arra rendelvelek, hogy elmenjete és gyümölcsözzete és a ti gyümölcsötök megmaradjon, hogy így bármit kérte az én nevemben az Atyától, megadja tinéktek.

Azt parancsolom nektek, hogy szeresséte egymást.

Ha a világ gyűlöl titeket, tudjátok meg, hogy engem gyűlöl előbb.

Ha a világból valók volnátok, a világ az övéte szeretné, de mivel nem vagyte e világból valók, hanem kiválasztottalak titeket a világból, ezért gyűlöl titeket a világ.

Emlékezzete arra a mondásomra, hogy nem nagyobb a szolga az ő uránál. Mivel engem üldözete, benneteke te is üldözni fogte, ha az én beszédemet megtartották, a titeket te meg fogják tartani.

De mindezt az én nevem miatt teszte majd veletek, mert nem ismerik azt, aki engem elküldött.

Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nektek, nem volna bűnük, így azonban nincs mentségük a bűnükre.

Aki engem gyűlöl, az én Atyámat te gyűlöl.

Ha azokat a cselekedeteke te tettem volna közöttük, amelyeket senki más te tett, te volna bűnük, de most látták és gyűlölte engem te, az én Atyámat te.

De mindezt azért lett, hogy beteljesedjék az a mondás, amely az ő törvényükben te megírva: „Ok nélkül gyűlölte engemet.”

Mikor pedig eljőte a vigasztaló, akit én küldök majd nektek az Atyától, az igazság lelke, aki az Atyától származik, az majd bizonyágot teszte énrólam.

De te te bizonyágot teszte, mert kezdettől fogva velem vagyte.

Azért mondtam te ezeket, hogy meg te botránkozzatek.

A gyülekezetekből kiközösítete majd titeket, sőt lesz idő, mikor mindenki, aki benneteke megöl, azt hiszte, hogy ezzel az Istennek szolgál.

S mindezt azért teszte, mert te az Atyát te ismerték meg, te engem.

De azért mondtam te ezeket, hogy ha majd ez az idő bekövetkezte, emlékezzete arra, hogy megmondtam. Kezdetben pedig azért te mondtam meg ezeket, mert veletek voltam,

most azonban elmegyte ahhoz, aki engem elküldött és egyik te kérdezte meg közületek: Hova mégte?”

Hanem mivel ezeket elmondtam, szomorúsággal telet meg a te szívetek.

De én az igazágot mondom: Jobb nektek, hogy elmenjek, mert ha te el te megyek, a vigasztaló te (jön te hozzátok, ha pedig elmegyte, elküldöm azt hozzátok.

És ha eljön, megvádolja majd a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről.

A bűnről, mert nem hisznek énbenem.

Az igazságról, mert én az én Atyámhoz megyek és nem láttok többé engem.

Az ítéletről pedig, mert e világ fejedelme elítéltetett.

Sok mondanivalóm volna még nektek, de most még nem bírnátok elviselni.

Mikor azonban eljön az igazságnak ama lelke, az elvezet majd benneteket a teljes igazságra, mert nem magától beszél, hanem azt beszéli, amit hall, és az eljövendő dolgokat is megmondja nektek.

Az engem dicsőít meg, mert az enyémből veszi és közli veletek.

Mindaz az enyém, ami az Atyáé, azért mondtam, hogy az enyémből veszi és hirdeti nektek.

Egy kevés idő még és nem láttok engemet s ismét egy kevés idő és megláttok engemet, mert én az Atyához megyek.

Erre tanítványai közül némelyek így szóltak egy máshoz: Mi az, amit nekünk mond: Egy kevés idő és nem láttok engemet és ismét egy kevés idő és megláttok engemet? És hogy: Én az én Atyámhoz megyek?

Mondák tehát: Mit jelent az a kevés idő, amit említ, nem értjük, mit beszél!

Jézus észrevette, hogy meg akarják őt kérdezni s ezt monda nekik: Arról tanakodtok magatok közt, hogy azt mondtam: Egy kevés idő és nem láttok engemet és ismét egy kevés idő és megláttok engemet?

Bizony, bizony mondom nektek, hogy sírtok majd és jajgattok, a világ pedig örül, ti meg szomorkodtok, de szomorúságtok örömmre fordul.

Az asszony mikor szül, szomorkodik, mert eljött az ő órája, de mikor megszülte a gyermeket, nem emlékszik többé a fájdalomra az öröm miatt, hogy ember született a világra.

Ti is szomorkodtok most, de ismét meglátlak majd titeket és örvendezni fog a szívetek és örömeteket senki el nem veszi tőletek.

És azon a napon nem kérdeztek majd tőlem semmit sem. Bizony, bizony mondom nektek, bármit kértek majd az Atyától az én nevemben, megadja nektek.

Eddig még semmit sem kértetek az én nevemben, kérjétek és megkapjátok, hogy örömetek teljessé legyen.

Mindezeket képekben mondtam el nektek, de eljön az idő, mikor többé nem képekben beszélek, hanem nyíltan szólok az Atyáról.

Azon a napon majd az én nevemben kértek és nem mondom többé, hogy majd én kérem az Atyát tiérettetek,

mert maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettetek engem és elhittétek, hogy én az Atyától jöttem.

Kijöttem az Atyától és a világba jöttem, ismét elhagyom a világot és visszamegyek az Atyához.

Mondának neki tanítványai: Lám, most világosan beszélsz és semmi képet nem használsz,

most tudjuk, hogy te mindent tudsz és nincs szükséged arra, hogy valaki megkérdezzen téged. Ezért hisszük, hogy az istentől jöttél.

Felele nekik Jézus: Most hiszitek?

Lám, eljön az idő és már el is jött, amikor mindnyájan szétszórattok a magatok dolgára és engem egyedül hagytok. Ámde nem vagyok egyedül, mert velem van az Atya.

Ezeket azért mondtam nektek, hogy bennem békességetek legyen. A világban nyomorúságtok lesz, de vigasztalódjatok, én meggyőztem a világot!

Ezeket mondta Jézus, azután szemeit az égre emelve monda: Atyám, eljött az óra, dicsőítsd meg a te fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen tégedet,

amint hatalmat adtál neki minden testen, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon.

Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, egyedül igaz Istent és akit elküldöttél, a Jézus Krisztust

Én megdicsőítettelek a földön, a munkát, amelyet rám bízta, hogy megtegyem, elvégeztem.

Most hát Atyám, te dicsőíts meg engemet önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely az enyém volt, mielőtt a világ keletkezése előtt.

Kijelentettem a te nevedet azoknak az embereknek, akiket a világból nekem adtál. Tied voltak, de te őket nekem adtad és ők a te ígéretet megtartották.

Most tudták meg, hogy amit nekem adtál, az mind tőled van,

mert ama beszédeket, amelyeket nekem adtál, közöltem velük és ők elfogadták és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem és elhitték, hogy te küldöttéi engem.

Értük könyörgök én, nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert ők a tied

és ami az enyém, mind a tied, a tied viszont az enyém és dicsőítést nyerek őbennük.

Nem vagyok már többé a világban, de ezek a világban vannak, én pedig hozzád megyek Szentséges Atyám, akiket nekem adtál, tartsd meg őket a te nevedben, hogy egyek legyenek, úgy mint mi.

Amíg velük voltam a világban, én megtartottam őket a te nevedben; akiket nekem adtál is megőriztem őket és senki közülök el nem vezett, csak a kárhozat fia, hogy beteljesedjék az írás.

Most pedig hozzád megyek, és ezt azért mondom a világon, hogy az én örömem teljessé váljék bennük.

Én a te ígéretet adtam nekik és a világ meggyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint ahogyan én sem vagyok a világból való.

Nem azt kérem, hogy vond ki őket a világból, hanem, hogy őrizd meg őket a gonosztól.

Nem a világból valók, aminthogy én sem vagyok a világból, való.

Szenteld meg őket a te igazságoddal, a te igéd igazság.

Amint te küldtél engem a világba, én is elküldöm őket a világba.

Ő értük szentelem meg magamat, hogy ők is megszenteltek legyenek az igazságban.

De nemcsak ő értük könyörgök egyedül, hanem azokért is, akik az ő beszédjükre hisznek majd én bennem,

hogy egyek legyenek mindnyájan, amiképpen te Atyám én bennem vagy és én tebenned, hogy egyek legyenek mibennünk, hogy a világ elhigye, hogy te küldtél engemet.

És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egyek vagyunk.

Én ő bennük vagyok, te én bennem vagy, hogy mint tökéletesek eggyé forrjunk, hogy megtudja a világ, hogy te küldtél engem és szereted őket, amint engem szerettél.

Atyám, szeretném, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem együtt, ahol én vagyok, hogy nézzék az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szerettél engem a világ teremtése előtt.

Óh én igaz Atyám, a világ nem ismert téged, de én ismertelek s ők is megismerték, hogy te küldtél engemet.

Megismertettem velük és meg fogom ismertetni a te nevedet, hogy így az a szeretet, amellyel te szerettél engem, bennük legyen és én is bennük legyek.

Miután Jézus ezeket elmondta, tanítványaival együtt kiment túl a Kedron patakján, ahol egy kert volt, amelybe tanítványaival együtt bement.

Ismerte pedig azt a helyet Júdás is, aki őt elárulta, mert sokszor időzött ott Jézus a tanítványaival.

Júdás tehát, miután a fegyveres csapatot és a papifejedelmek és farizeusok szolgáit magához vette, kiment oda lámpásokkal és fegyverekkel.

Tudván pedig Jézus mindazt, ami reá vár, kiment eleibök és azt kérdezte tőlük: Kit kerestek?

Felelék neki: A názáreti Jézust. Monda nekik Jézus: Én vagyok! Ott áll vala pedig együtt Júdás is, az ő árulója.

Mikor azért azt mondta nekik: Én vagyok, hátrahúzódtak és a földre rogytak.

Akkor újra megkérdezte őket: Kit kerestek? Azok pedig mondák: A názáreti Jézust.

Jézus felel: Mondtam nektek, hogy én vagyok, ha tehát engem kerestek, ezeket engedjétek elmenni.

Hogy beteljesedjék az a szó, amelyet mondott: Akiket nekem adtál, azok közül senkisésem veszett el.

Simon Péter, akinek kardja volt, erre kirántotta azt és rácsapott a főpap szolgájára és levágta annak a jobb fülét. A szolga neve pedig Málkus volt.

Jézus ekkor azt mondta Péternek: Tedd hüvelyébe a te kardodat, avagy ne igyam-e ki a poharat, amelyet az Atya adott nekem?

Ezután a fegyveres csapat, a százados és a zsidók szolgálai elfogták Jézust és megkötözték, és először is Annáshoz vezették. Ő ugyanis apósa volt Kajafásnak, aki abban az esztendőben főpap volt.

Ez a Kajafás volt az, aki azt tanácsolta a zsidóknak, hogy hasznos egy embert adni halálra a népért.

Követte pedig Jézust Simon Péter, meg az a másik tanítvány. Ez a tanítvány pedig ismerőse volt a főpapnak és Jézussal együtt bement a főpap udvarába.

Péter pedig kint a kapu előtt állt. Ekkor az a másik tanítvány, aki ismerőse volt a főpapnak, kiment, szólt a kapusnőnek és bevezette Pétert.

Ekkor az a kapusleány azt mondta Péternek: Nem vagy te is ennek az embernek a tanítványai közül való? Az felelé: Nem vagyok.

Szolgák és alkalmazottak álldogáltak pedig ott tüzet rakván és melegedvén, mert hűvös volt és velük állt Péter is és melegedett.

Ekkor a főpap megkérdezte Jézust az ő tanítványai és tanítása felől.

Jézus azt felelte neki: Én nyíltan beszéltem a világnak, mindig a zsinagógában és a templomban tanítottam, ahol a zsidók össze szoktak gyülekezni és titokban nem beszéltem semmit,

miért kérdezel hát engem? Kérdezd meg azokat, akik engem hallgattak, hogy mit beszéltem nekik, hiszen ők tudják, amiket beszéltem.

Mikor ezeket mondta, a szolgák egyike, aki mellette állt, arcul ütötte Jézust, mondván: így kell a főpapnak felelni?

Monda neki Jézus: Ha rosszat mondtam, bizonyítsd rám a rosszat, ha pedig jól beszéltem, miért ütsz engem?

Annás azután megkötözve átküldte őt Kajafás főpaphoz.

Simon Péter pedig ott állt és melegedett, Mondának azért neki: Nem vagy-e te is az ő tanítványai közül való? Ő meg tagadta, mondván: Nem vagyok.

A főpap egyik szolgája, aki rokona volt annak, kinek Péter a fülét megvágta, így szólt: Nem láttalak volna én téged ővele a kertben?

Péter ismételten tagadta és ekkor egyszerre megszólalt a kakas.

Jézust ezután Kajafástól a helytartósági palotába vezették. Kora reggel volt és ők maguk nem mentek be a palotába, hogy meg ne fertőzzék magukat, hanem megehessék a páskabárányt.

Pilátus ment tehát ki hozzájuk és monda: Micsoda vádat emeltek ez ember ellen?

Felelének neki: Ha nem volna gonosztevő, nem adtuk volna át neked.

Monda tehát Pilátus; Vigyétek el és ítéljétek el magatok a ti törvényetek szerint. Felelék a zsidók: Nekünk senkit sincs jogunk megölni.

Hogy beteljesüljön Jézus ama mondása; mellyel jelezte, hogy milyen halállal fog meghalni;

Pilátus ekkor visszament a palotába, maga elé hívta Jézust és ezt monda neki: Te vagy a zsidók királya?

Jézus felelé: Magadtól mondod ezt, vagy mások mondták ezt neked énrólam?

Felelé Pilátus: Avagy zsidó vagyok-e én? A te néped, meg a papifejedelmek adtak át téged nekem, mit követtél el?

Jézus felelé: Az én országom, nem ebből a világból való. Ha ebből a világból való volna az én országom; akkor a szolgálaim megvédelmezték volna, hogy ne kerüljek a zsidók kezére, de az én országom nem innét való.

Monda tehát neki Pilátus: Hát csak ugyan király vagy te? Jézus felelé: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.

Monda neki Pilátus: Ugyan mi az igazság? Ezt mondván, ismét kiment a zsidókhoz és monda nekik: Én semmi bűnt nem találok benne.

Szokás nálatok, hogy egy rabot bocsássak szabadon nektek a húsvét ünnepén, akarjátok-e hát, hogy szabadon bocsássam a zsidók királyát?

Erre ismét kiáltozni kezdtek mindnyájan, mondván: Ne őt, hanem Barabbást! Az a Barabbás pedig rablógyilkos volt.

Akkor tehát Pilátus Jézust megostoroztatta.

A katonák pedig tövisből koronát fontak, feltették a fejére, bíborköntöst adtak rá,

odamentek hozzá és ezt mondták: Üdvözlégy, zsidók királya! És arcúi csapdosták őt.

Megint kiment azért Pilátus és monda nekik: íme, kivezetem őt hozzátok, hogy megtudjátok, hogy én semmi bűnt nem találok benne.

Kiment tehát Jézus, a töviskoronát és a bíborköntöst viselvén. És monda nekik Pilátus! íme az ember!

Mikor őt a papifejedelmek és a szolgák meglátták, kiáltozni kezdtek: Feszítsd meg, feszítsd meg!

Monda nekik Pilátus: Vegyétek őt át és feszítsétek meg ti, mert én nem találok benne bűnt.

A zsidók felelék: Nekünk törvényünk van és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mert azt állítja, hogy ő az Isten fia.

Mikor Pilátus ezt a szót hallotta, nagyon megijedt,

s megint bement a palotába és megkérdezte Jézust: Honnét való vagy? Jézus azonban nem felelt neki.

Monda neki Pilátus: Hát nem felelsz nekem? Avagy nem tudod, hogy meg van a hatalmam, hogy szabadon bocsássalak, és meg van a hatalmam, hogy keresztre feszítselek?

Jézus felelé: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha fölülről nem adták volna neked. Azért nagyobb annak a bűne, aki engem neked kiszolgáltatott.

Ettől fogva Pilátus arra törekedett, hogy őt szabadon bocsássa, de a zsidók kiáltoztak, mondván: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy híve a császárnak, mert mindenki, aki királlyá teszi magát, szembehelyezkedik a császárral.

Mikor Pilátus ezeket a szavakat hallotta, kivezette Jézust és azon a helyen, melyet kőpadozatnak, zsidóul Gabbatának neveznek, a bírói székbe ült.

A húsvétra való készülődés napja volt, déli tizenkét óra körül. Akkor így ;szólt a zsidókhoz: íme, a ti királyotok!

Azok pedig azt kiáltozták: El vele! El vele! Feszítsd meg! Monda nekik Pilátus: A ti királyotokat feszítsem keresztre? A papífejedelmek felelék: Nincs nekünk királyunk, nekünk császárunk van!

Erre kiadta őt nekik, hogy keresztre feszítsék. Átvették hát Jézust és elvitték.

És ő a keresztjét vonszolva, kiment a Koponya nevű helyre, amelyet zsidóul Golgotának neveznek, ahol megfeszítették őt és vele együtt más két embert, kétfelől, középen pedig Jézust.

Pilátus pedig feliratot is írt és feltette a keresztfára. Ez volt ráírva: Názáreti Jézus, a zsidók királya.

Ezt a feliratot pedig sokan olvasták a zsidók közül, mert a hely, amelyen Jézust megfeszítették, közel volt a városhoz és zsidóul, görögül és latinul volt írva.

A zsidók papífejedelmei tehát azt mondták Pilátusnak: Ne azt írd, hogy a zsidók királya, lianem hogy ő mondta: Én a zsidók királya vagyok.

Pilátus azonban felelé: Amit megírtam, megírtam!

A katonák pedig, mikor Jézust megfeszítették, átvették a ruháit, négy részre osztották, mindegyik katonának egy-egy részt, így a köntösét is. A köntös pedig varrás nélkül való volt, fölülről egészen aljáig egybe szőtt.

Azt mondták hát egymásnak: Ne hasogassuk ezt széjjel, hanem vessünk rá sorsot, hogy kié legyen. Hogy beteljesedjék az írás: „Ruháimon megosztottak és köntösömre sorsot vetettek.” A katonák tehát ezt cselekedték.

Jézus keresztjénél pedig ott állt az anyja, anyjának testvére Mária, Kleofás felesége és Mária Magdaléna.

Mikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és az a tanítvány, akit szeretett, monda az anyjának: Asszony imé a te fiad!

Azután a tanítványnak monda: íme a te anyád! És attól az órától fogva az a tanítvány magához vette őt.

Ezek után tudván Jézus, hogy már minden elvégeztetett, hogy beteljesüljön az írás, így szólt: Szomjúhozom!

Volt pedig ott egy ecettel teli edény, és a katonák egy szivacsot tele itatván ecettel, egy izsópvesszőre tették és a szájához nyújtották.

Mikor azután Jézus az ecetet vette, így szólt: Elvégeztetett! S fejét lehajtván, kiadta lelkét.

A zsidók tehát, hogy a tetemek szombatra a keresztfán ne maradjanak, mert az az előkészület napja volt (mert az a szombat nagy nap volt) megkérték Pilátust, hogy törjék meg azok szárcsontjait és vegyék le őket.

A katonák tehát elmentek és megtörték a vele együtt megfeszített két ember szárcsontjait, előbb az egyikét, utána a másikat,

de mikor Jézushoz értek, amint látták, hogy már meghalt, az ő szárcsontjait nem törték meg,

hanem a katonák egyike dárdájával oldalába szúrta és tüstént vizenyős vér folyt ki abból.

És aki ezt látta, bizonyosságot tett erről és az ő bizonyágtétele igaz, és ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is elhigyétek.

Azért történt ez, hogy beteljesedjék az írás: „Az ő csontja nem töretek meg!”

Egy másik írás viszont azt mondja: „Arra néznek majd, akit átszegeztek.”

Ezek után arimatai József, aki Jézus tanítványa volt, - de csak titkon, mert félt a zsidóktól, - megkérte Pilátust, hogy Jézus testét levehesse. És Pilátus megengedte. Elment tehát és levette Jézus testét.

Eljött pedig Nikodémusz is, aki éjszaka ment először Jézushoz, és mintegy százfontnyi mirhából és aoléból készült drágakenetet hozott.

Jézus testét és a zsidók temetkezési szokása szerint az illatos szerekkel beitatott lepedőkbe göngyölték

Volt pedig azon a helyen, ahol megfeszítették, egy kert és a kertben egy új sír, amelybe még senkit sem temettek.

Mivel pedig ez a sír közel volt, a zsidók ünnepének közeledte miatt abba helyezték Jézust.

A hét első napján, korán reggel, mikor még csak szürkült, Mária Magdaléna kiment a sírhoz és látta, hogy a kő a sírról el van mozdítva.

Elfutott hát és elment Simon Péterhez, meg ahhoz a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett és monda nekik: Elvitték az Urat a sírból és nem tudjuk, hova tették őt!

Kiment azért Péter és a másik tanítvány is és odamentek a sírhoz.

Együtt futottak mind a ketten, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter és előbb ért a sírhoz.

S behajolva látta az ott fekvő lepedőket, de nem ment be.

Odaért utána Simon Péter is és bement a sírba és szintén látta az ott fekvő lepedőket

és azt a verejtékkendőt, amely a fején volt, de nem a lepedőkkel együtt, hanem külön egy helyen összegöngyölítve.

Akkor azután bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz s ő is látta és hitt.

Mert még nem ismerték az írást, hogy fel kell neki támadnia a halottakból.

Azután a tanítványok ismét hazamentek.

Mária pedig ott állt kívül a sírnál sírdogálva. Amint így sírdogált, behajolt a sírba

és látott két angyalt fehér ruhában ülni, az egyiket fejtől, a másikat lábtól ott, ahol Jézus teste feküdt.

És azok így szóltak neki: Asszony, miért sírsz? Felelé nekik: Mert elvitték az én Uramat és nem tudom, hova tették őt.

Ezeket mondván, hátrafordult és ott látta állani Jézust, de nem tudta, hogy az Jézus.

Monda neki Jézus: Asszony, miért sírsz? Kit keresel? Ő azt hívén, hogy ez a kertész, monda neki: Uram, ha te vitted őt el, mondd meg nekem, hova tetted és én elviszem őt.

Monda neki Jézus: Mária! És ő feléje fordulva ezt monda neki zsidóul: Rabboni! (ami azt jelenti: Mester!)

Monda neki Jézus: Ne érints engem, mert nem mentem még fel az én Atyámhoz, hanem eredj el a testvéreimhez és mondd meg nekik: Fölmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez!

Mária Magdaléna elment és hírül adta a tanítványoknak, hogy látta az Urat és hogy ezeket mondta neki.

Ugyancsak a hét ezen első napjának estéjén, mikor a tanítványok összegyülekeztek és a zsidóktól való féltükben bezárták az ajtókat, egyszerre megjelent Jézus és középtű megállva, így köszöntötte őket: Békesség nektek!

És ezt mondván, megmutatta nekik kezeit és oldalát. A tanítványok az Úrnak láttára nagyon megörültek.

Monda nekik Jézus ismételten: Békesség nektek! Amint az Atya elküldött engem, én is úgy küldelek el titeket!

Ezt mondván, rájuk lehelt és szólt: Vegyetek Szendéiket,

akiknek megbocsátjátok bűneiket, megbocsáttatnak azoknak, akiknek megtartjátok, azoké megtartatnak!

Tamás pedig, a tizenkettő egyike, akit Ikernek neveztek, nem volt velük, mikor Jézus odament.

Monda hát neki a többi tanítvány: Láttuk az Urat! Ő pedig monda: Amíg meg nem látom kezein a szegek helyét és nem teszem ujjamat a szegek helyébe és kezemet az ő oldalába, én el nem hiszem.

S nyolcad napon ismét együtt voltak a tanítványai s Tamás is velük és bár az ajtók zárva voltak, megjelent Jézus és a középére állva szólt: Békesség nektek!

Azután monda Tamásnak: Add ide az ujjadat és nézd meg a kezeimet s add ide a kezedet és bocsásd az én oldalamba és ne légy hitetlen, hanem hívő!

Felelé Tamás és monda neki: Én Uram és én istenem!

Monda neki Jézus: Mivelhogy láttál engem, hittél, boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek!

Sok más csodát is tett Jézus az ő tanítványai előtt, amelyek ebben a könyvben nincsenek megírva.

Ezek pedig azért íratlak meg, hogy elhiggyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia és hogy hívén, örök életetek legyen az ő nevében!

Ezek után ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tiberiás tengere mellett. Megjelent pedig eképpen:

együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek neveznek, a galileai Kánaánba való Natanáel, Zebedeus fiai és még két tanítványa.

Simon Péter ezt monda nekik: Elmegyek halászni. Mondának neki: Mi is veled megyünk. Kimentek hát és tüstént hajóba szálltak, de azon az éjjelen semmit sem fogtak.

Mikor reggel lett, Jézus ott állt a parton, de a tanítványok nem tudták, hogy az Jézus.

Monda hát nekik Jézus: Fiaim, van-e valami ennivalótok? Nincsen, felelték neki.

Ő pedig monda: A hajó jobboldala felől vessétek ki a hálót és találtok. Kivetették azért és nem bírták többé bevonni a tömérdek hal miatt.

Akkor az a tanítvány, akit Jézus szeretett, monda Péternek: Az Úr ez! Mikor Simon Péter meghallotta, hogy az Úr ez, magára kapta ruháját, mert mezítelen volt és beveté magát a tengerbe.

A többi tanítvány pedig á hajón ment, mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz singnyire és húzták a halakkal teli hálót.

Mikor azután kiszálltak a partra, látták, hogy parázs van ott és rajta hal, meg kenyér.

Monda nekik Jézus: Hozzatok azokból a halakból, amelyeket most fogtatok.

Erre Simon Péter kilépett és szárazra vont a hálót, amely tele volt százötvenhárom nagy hallal és bár ilyen sok volt, a háló mégsem szakadt szét.

Monda nekik Jézus: Jertek, egyetek! A tanítványok közül pedig senkinek sem volt bátorsága, megkérdezni őt: Ki vagy te? Mert tudták, hogy az Úr az.

Odament hát Jézus, vette a kenyér rét és odaadta nekik és ugyanúgy a halat is.

Ezzel Jézus a halálból való feltámadás óta harmadszor jelent meg tanítványainak.

Étkezés után azt mondta Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia, jobban szeretsz-e engemet, mint ezek? Az felelé: Igen Uram, te tudod, hogy szeretlek! Monda neki: Legeltesd az én báránkáimat!

Ismét másodszor is monda neki: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Felele neki: Igen Uram, te tudod, hogy szeretlek! Monda neki: Pásztorold az én juhaimat!

Harmadszor is monda neki: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Elszomorodott Péter, hogy már harmadszor kérdezte tőle: szeretsz-e engem? és monda: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged! Monda neki Jézus: Legeltesd az én juhaimat!

Bizony, bizony mondom neked, mikor fiatalabb voltál felövezted magadat és odamentéi, ahová akartál, mikor azonban megöregszel, kiterjeszted a kezeidet és más övez fel téged, és odavisz, ahova nem akarod.

Ezt pedig annak jelzésére mondotta, hogy milyen halállal dicsőíti meg az Istent. S ezt elmondván, szólt: Kövess engemet!

Péter hátrafordult és látta, hogy utánuk megy az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki a vacsoránál is Jézus kebelén pihent és megkérdezte, hogy Uram, ki az, aki elárul tégedet?

Mikor ezt Péter meglátta, azt monda Jézusnak: Uram, hát erre mi vár?

Felele neki Jézus: Ha azt akarnám is, hogy ez mindaddig életben maradjon, amíg eljövök, mit törődöl vele? Te kövess engemet!

Elterjedt ez a mondás a testvérek között, hogy az a tanítvány nem hal meg. Pedig Jézus nem azt mondta, hogy nem hal meg, hanem hogy: Ha azt akarnám is, hogy ez mindaddig életben maradjon, amíg eljövök, mit törődöl vele.

Ez az a tanítvány, aki mindezekről bizonyosságot tett és ezeket megírta és tudjuk, hogy az ő bizonyágtétele igaz.

De még sok egyéb is van, amit Jézus tett, amiket ha egytől-egyig leírnának, azt hiszem, hogy a megírt könyvek az egész világon sem férnének el.

Az első könyvben megírtam, kedves Teofilusz, mindazt, amit Jézus cselekedett és tanított kezdettől fogva,

egészen addig a napig, amelyen mennybe vitetett, miután a Szentlélek által utasításokat adott apostolainak,

akiknek szenvedése után sok jellel élőnek mutatta magát, negyven napon keresztül jelenvén meg nekik és beszélvén az Isten országára tartozó dolgokról.

Mikor velük együtt volt, meghagyta nekik, hogy ne menjenek el Jeruzsálemből, hanem várják be az „Atyának ígéretét, amelyről hallottatok tőlem;

mert János vízzel keresztelt, ti azonban rövid idő múlva Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni."

Az egybegyűltek tehát megkérdezték tőle: Uram, nem most állítod-e fel Izrael számára az országot?

Ő pedig monda nekik: Nem a ti dolgotok tudni az időt vagy alkalmat, melyeket az Atya a maga hatalmában tartott meg,

hanem veszitek majd a reátok szálló Szentlélek erejét és bizonyságaim lesztek nekem Jeruzsálemben, az egész Júdeában és Samáriában, mind a földnek végső határáig.

Mikor ezeket elmondta, úgy látták, hogy felemeltetett és felhő takarta el őt szemeik elől.

És mialatt elámulva, az égbe távozó után néztek, íme két fehérruhás férfi állt melléjük

akik ezt mondták: Galileai férfiak, mit állótok itt az égre meredve? Az a Jézus, aki tőletek az égbe felvitetett, ugyanilyen módon jön majd vissza, mint ahogy őt az égbe menni láttátok!

Akkor visszatértek Jeruzsálembe az úgynevezett Olajfák hegyéről, mely Jeruzsálem közelében egy szombatnapú út távolságra van.

És mikor beértek, fölmentek a felsőházba, ahol Péter, János, Jakab, András, Fülöp, Tamás, Bertalan, Máté, Alfeus fia Jakab, a vakbuzgó Simon és Jakab fia Júdás tartózkodott.

Ezek mindnyájan egy akarattal szorgoskodtak az imádkozásban és a könyörgésben az asszonyokkal, valamint Jézus anyjával és Jézus testvéreivel együtt.

Azokban a napokban felállt Péter a testvérek között és mintegy százhusz főnyi sokaság jelenlétében így szólt:

Atyámfiak, be kellett teljesednie az írásnak, melyet a Szentlélek Dávid szájával előre megmondott Júdásról, aki vezetője lett azoknak, akik Jézust elfogták.

Mert ő is közbünk tartozott és a szolgálatból részt kapott.

Ez bűnének bérén mezőt vett, felbukott, kettészakadt úgy, hogy egész belsőrése kifordult.

Megtudta ezt Jeruzsálem valamennyi lakosa, ezért nevezik azt a mezőt az ő nyelvükön Akeldámának, azaz Vérmezőnek.

Mert meg van írva a zsoltárok könyvében: „Legyen az ő hajléka puszta és ne legyen lakója." Továbbá: „Az ő hivatalát más vegye át."

Szükséges tehát, hogy valaki ama férfiak közül, akik mindig velünk voltak, míg az Úr Jézus közöttünk járt-kelt,

kezdve János keresztségétől egészen ama napig, melyen tőlünk felvitetett, velünk együtt tanúbizonysága legyen az ő feltámadásának.

És kettőt jelöltek: Józsefet, akit Barszabásznak, másnéven Jusztusznak neveztek és Mátyást.

És imádkoztak: Uram, aki ismered mindenki szívét, jelentsd meg nekünk, melyiket választottad e két férfiú közül,

hogyan elfoglalja a szolgálatnak és az apostolságnak helyét és a tulajdon helyére kerüljön, melyről Júdás letévedt.

És sorsot vetettek rájuk és a sors Mátyásra esett és ez vétetett fel a tizenegy apostol mellé.

Mikor pünkösöd napja elérkezett, mindnyájan egy akarattal együtt valának.

És nagy hirtelen zúgás támadt az égből, mintegy rohanó szélnek zendülése és betöltötte az egész házat, amelyben együtt ültek.

És meghasadt nyelvek jelentek meg nekik, mint a tűz

és valamennyien megteltek Szentlélekkel és kezdtek beszélni más nyelveken, úgy, amint a Lélek adta nekik beszélniük.

Jeruzsálemben pedig akkor az ég alatt lakó minden népek közül való kegyes zsidó férfiak tartózkodtak és mikor ez a zúgás elhangzott, összefutott a sokaság és megdöbben, mivelhogya ki-kia maga nyelvén hallotta őket beszélni.

Valamennyien álmélkodtak és csodálkozva mondták egymásnak: Nem mindnyájan galileaiak-e azok, akik itt beszélnek?

Hogyan hallhatjuk hát őket mind a magunk nyelvjárásán beszélni, amelyben születünk?

Pártusok és médek, elamiták és akik lakunk Mezopotámiában, Júdeában, Kappadókiában, Pontuszban és Ázsiában,

Frigiában és Pamfiliában, Egyiptomban és a líbiai partokon egészen Cirénéig és akik Rómában lakunk, akár zsidók, akár prozeliták,

Kréta és Arábiába való, valamennyien halljuk, amint a mi nyelvünkön hirdetik az Isten nagyságos dolgait.

Csodálkoztak pedig és megzavarodtak mindnyájan, egymásnak mondogatva: Vájjon mi lesz ebből?

Mások pedig gúnyolódva mondták: Édes bortól részegek ezek!

Akkor Péter a tizeneggyel együtt állván, szót emelt és következőképpen magyarázta a dolgot: Zsidó férfiak és ti mindnyájan, kik Jeruzsálemben laktok vegyétek tudomásul és hallgassátok meg jól az én beszédemet.

Mert nem részegek ezek, mint ahogy ti felteszitek, hiszen még csak kilenc óra van,

hanem ez az, amit Jóél próféta megjövendölt:

És lészen az utolsó napokban, úgymond az Isten, kitöltők az én lelkemből minden testre és a ti fiaitok és leányaitok prófétáinak, ifjaitok látomásokat latnak, véneitek pedig álmokat álmodnak.

Az én szolgálóimra és szolgálóimra is kiöntök az én lelkemből azokban a napokban és prófétáim" fognak.

És csodákat teszek fönt az égen, jeleket lent a földön: vért, tüzet és füstnek gőzölgését.

A nap sötétséggé változik és a hold vérré, mielőtt az Urnak ama nagy napja elkövetkezik és felvirrad.

És léssen, hogy mind, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik.

Zsidó férfiak, hallgassátok meg ezeket a szavakat: Azt a názáreti Jézust, akit az Isten maga igazolt előttetek azokkal a hatalmas erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket az Isten őáltala tiköztetek végzett, amint azt magatok is tudjátok,

akit, miután az Isten elhatározott akaratának és rendelkezésének megfelelően hatalmatokba adatott, hitetlenek keze által megfeszítettén, megöltetek:

azt az Isten feltámasztotta megoldozván a halál kínjait, mivelhogy a halál nem tarthatta őt hatalmában.

Dávid ugyanis róla mondja: „Szüntelenül magam előtt látom az Urat, mert az én jobbomon áll, hogy meg ne tántorodjam;

azért örvendezett az én szívem és ujjongott a nyelvem, sőt még testem is reménységben nyugszik meg,

hogy nem hagyod majd az én lelkemet az alvilágban és nem engeded, hogy a te szentedet rothadás érje

Megismertetted velem az élet útját, örömmel töltesz be engem a te színed előtt!"

Atyámfiak, férfiak, illik, hogy hozzátok nyíltan beszéljek a mi ősapánkról, Dávidról, hogy meghalt, eltemettetett és a sírja mind a mai napig itt van minálunk.

Minthogy tehát próféta volt és tudta, hogy esküvéssel fogadta neki az Isten, hogy az ő magvából ültet utódot a trónjára,

azért a jövőbe látva a Krisztus feltámadásáról mondotta, hogy nem maradt a sírban és az ő teste nem látott rothadási.

Ezt a Jézust az Isten feltámasztotta, aminek mi valamennyien tanúbizonyságai vagyunk.

És miután az Isten jobbjára feltámasztotta őt és az Atyától a Szentlélek ígéretét vette, most kiárasztotta, amit láttok és hallotok.

Mert nem Dávid ment fel a mennybe, hiszen ő maga mondja: „Azt monda az Úr az én Uramnak: „Ülj az én jobb kezem felől,

míglen a te ellenségeidet lábaid alá vetem számolyul!"

Tudja meg tehát teljes bizonyossággal Izraelnek egész háza, hogy az Isten őt Úrrá és Krisztussá tette, azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek.

Ezek hallatára szívük nagyon elszomorodott és így szóltak Péterhez és a többi apostolhoz: Atyámfiak férfiak, mit cselekedjünk?

Péter pedig monda nekik: Térjete meg és keresztelkedjék meg mindegyiktek a Jézus Krisztus nevére, bűneitek bocsánataért és elnyeritek a Szentlélek ajándékát!

Mert az ígéret nektek szól és a ti gyermekeiteknek és mindazoknak, akik távol vannak, ha őket az Úr, a mi Istenünk, meghívta.

Még sok más szóval is bizonytságot tett és intette őket, mondván: Válgatok el ettől a romlott nemzedéktől!

Akik akkor az ígét befogadták, megkeresztelkedtek és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.

És megmaradtak az apostolok tanításában, a testvérközösségben, a kenyérnek megtörésében és az imádkozásban.

Az apostolok sok csodát és jelet végeztek Jeruzsálemben és mindenkit félelem fogott el.

A hívők pedig valamennyien együtt éltek és mindenük közös volt.

Jószágukat és vagyonukat eladtak és mindenkivel megosztották, amint kinek-kinek szüksége volt rá.

Naponként egyértelműleg a templomban időztek, házanként kenyeret törtek s eledelüket vidámsággal, a szív együgyűségével ették,

dicsőítván az Istent és kegyben állván az egész népnél. Az Úr pedig a gyülekezetet napról-napra szaporította az üdvözölendőkkel.

Péter és János egyszer az imádkozás órájában, délután három órakor, felment a templomba.

És egy születésétől fogva béna embert vittek oda, akit naponként letettek a templomnak úgynevezett Ékes-kapujánál, hogy a templomba menőktől alamizsnát kérjen.

Ez a templomba igyekező Pétert és Jánost meglátván, tőlük is alamizsnát kért.

Péter Jánossal együtt rátekintván monda: Nézz ránk!

És az rájuk figyelt, várva hogy kap tőlük valamit.

Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt neked adom: a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj!

S megfogva őt a jobb kezénél fogva, felemelte és annak lábai és bokái tüstént megerősödtek

és felszökvén, talpra állt és járni kezdett, bement velük a templomba s járkálva és ugrándozva dicsérte az Istent.

Az egész nép látta őt, amint ott járkált és dicsérte az Istent.

Ráismertek, hogy ő az, aki alamizsnát gyűjtve a templom Ekés-kapujánál szokott ülni és csodálkozás és rémület fogta el őket a vele történetek miatt.

Mikor pedig az Péterhez és Jánoshoz csatlakozott, az egész, nép csodálkozva tódult hozzájuk a Salamon tornácába,

Ennek láttára így szólt Péter a néphez: Zsidó férfiak, mit csodálkoztok ezen, vagy mit bámultok ránk, mintha mi saját erőnkkel vagy kegyességünkkel míveltük volna azt, hogy ez jár!

Ábrahámnak, Izsáknak, és Jákobnak Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsőítette az ő fiát Jézust, akit ti Poncius Pilátus kezébe adtatok és meg is tagadtatok előtte, mikor az őt szabadon akarta bocsátani.

Ti azonban a Szentet és Igazat megtagadtátok és azt kértétek, hogy a gyilkost ajándékozza tinektek, az élet fejedelmét pedig megöltétek, akit azonban az Isten feltámasztott a halottakból, aminek mi vagyunk tanúbizonyságai.

És ezt az embert, akit itt láttok és ismertek, az ő nevében való hitéért az ő neve erősítette meg és ez a hit adta vissza neki mindnyájatok szeme láttára a testi épségét.

De hát én tudom, atyámfiai, hogy mint a ti vezetőitek, ti is éppen úgy tudatlanságból cselekedtetek.

Az Isten pedig így töltötte be azt a jövődőlést, melyet az összes próféták szájával előre hirdetett, hogy a Krisztusnak szenvednie kell.

Szálljatok hát magatokba és térjete meg, hogy bűneitek eltöröltsenek,

ha majd elérkeznek az Úr színétől az enyhülés napjai és elküldi azt, akit előre meghirdetett nektek, Krisztus Jézust,

akit mindaddig az égnek kell befogadnia, míg mindenek megújulnak, amint azt az Isten az ő szent prófétái által öröktől fogva megmondotta.

Mózes ugyanis azt mondta az atyáknak: „Az Úr, a ti Isteniek, prófétát támaszt majd a ti testvéreitek közül, úgy, amint engemet, reá hallgassatok mindenben, amit nektek mond,

mert mindazok, akik erre, a prófétára nem hallgatnak, a nép közül kiírtatnak.”

És Sámuelettől kezdve sorban az összes próféták, akik erről szóltak, ezeket a napokat is hirdették.

Ti vagytok a fiai úgy a prófétáknak, mint a szövetségnek, melyet az Isten a mi atyáinkkal szerzett, mikor így szólt Ábrahámmal: „És a te magodban áldatnak meg a föld összes nemzetségei.”

Elsősorban nektek támasztván tehát fel az Isten az ő Fiát, hozzátok küldte őt, aki megvált titeket a ti gonoszságaitokból való megtérétekben.

Mialatt pedig ők a néphez beszéltek, odamentek hozzájuk a papok, a templom felügyelője és a szadduceusok,

akik nehezteltek amiatt, hogy a népet tanították és hogy Jézus példájával a halottakból való feltámadást hirdették.

És kezüket rájuk vetvén, elzárták őket másnapig, mert már este volt.

Akik pedig a beszédet hallották, azok közül sokan hívókké lettek és a férfiak száma mintegy ötezerre szaporodott.

Másnap azután egybegyűltek a főemberek, a vének és az írástudók Jeruzsálembe,

továbbá Annás főpap, meg Kajafás, János és Alexander és akik a főpap nemzetségéből valók voltak.

És középre állítván őket, vallatni kezdték: Milyen hatalomnál fogva, avagy kinek a nevében cselekedtetek ezt?

Akkor Péter Szentlélekkel eltelve így szólt nekik: Ti vezérei a népnek és ti Izrael vénei,

ha minket ma egy beteg ember meggyógyításának jótettéért vontok kérdőre, hogy mimódon gyógyult meg,

hát tudjátok meg mindnyájan, Izrael egész népével egyetemben, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által áll ez itt előttetek egészségesen, akit ti megfeszítettetek, de akit az Isten a halottakból feltámasztott.

„Ő az a kő, akit ti építők megvetettetek, aki szegletkővé lett”

és nincsen senki másban üdvösség, mert nem is adatott az ég alatt az emberek között más név, mely által üdvösségre juthatnánk!

Mikor ezek Péternek és Jánosnak bátorságát látták és megtudták, hogy tanulatlan, egyszerű emberek, elcsodálkoztak, mert felismerték őket, hogy Jézushoz tartoztak.

Mivelhogy pedig a meggyógyult embert ott látták mellettük állani, nem volt mit mondani ellenük.

Megparancsolták tehát, hogy menjenek ki a gyűlésből és maguk közt kezdtek tanácskozni, mondván:

Mit tegyünk ezekkel az emberekkel, mert hogy általuk nyilvánvaló csoda történt, azt Jeruzsálem összes lakosai tudják és mi sem tagadhatjuk.

De hogy a nép közt tovább ne terjedjen, fenyegetéssel megtiltjuk nekik, hogy e névben senkinek többé ne beszéljenek

És behívná őket, megparancsolták nekik, hogy Jézus nevében többé ne beszéljenek és ne tanítsanak.

Péter és János pedig így felelt nekik: Ítéljétek meg magatok, vájjon az Isten előtt helyes dolog-e, hogy inkább nektek engedelmeskedjünk, mint az Istennek?

Mert lehetetlen, hogy ne szóljunk azokról, amiket láttunk és hallottunk.

Erre azok megfenyegették őket és elbocsátották, nem találván okot megbüntetésükre a nép miatt, mivelhogy a történekeért mindnyájan dicsőítették az Istent.

Mert hiszen az az ember, akivel ez a gyógyítási csoda esett, negyven éves elmúlt.

Miután elbocsátották őket, azok elmentek az öveikhez és elbeszéltek, hogy a papifejedelmek és a vének mit mondtak nekik.

Ennek hallatára azok egy értelemmel felemelték szavukat az Istenhez és mondának: Urunk, aki az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, teremtetted,

aki a te szolgálodnak, Dávidnak szájával azt mondtad: „Miért dühösködnek a pogányok és a népek miért gondolnak hiábavalóságot?

Fölkeltek a földnek királyai és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen és sz. ő Felkentje ellen."

Mert a te szent Fiad, Jézus ellen, akit te felkentél, valósággal összegyülekeztek ebben a városban Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izrael népével együtt,

hogy végrehaltság azt, amit a te kezded és a te elhatározásod lejőre elrendelt.

Mostan azért, Uram, tekints azok fenyegetéseire és add meg a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék a te igédet.

Nyújtsd ki a te kezedet gyógyításra, és hogy a te szent Fiad, Jézus neve által jelek és csodák történjenek!

És miután így imádkoztak, megrendült a hely, ahol összegyülekezve voltak és mindnyájan megteltek Szentlélekkel és bátran hirdették az Isten igéjét.

A hívek sokasága pedig szívben, lélekben egy volt s vagyonát egyikük sem mondta a maga tulajdonának, hanem mindenük közös volt.

És az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus Krisztus feltámadásáról és nagy kegyelem nyugodott mindnyájukon.

Mert egyetlen szűkölködő sem volt közöttük, mivel akiknek mezejük vagy házuk volt, eladták és az árát elhozták

és letették az apostolok lábaihoz, azok pedig kiosztották mindenkinek, amint arra szükségük volt.

Egy ciprusi származású levita is, József, akit az apostolok Barnabásnak, azaz Vigasztalás fiának neveztek el,

szintén eladta a földjét és elhozván az árát, az apostolok lábaihoz tette le.

Egy Anániász nevű ember pedig, feleségével Szafirával együtt, eladta a vagyonát,

de az árának egy részét felesége tudtával félretette és csak egy részét vitte el és tette le az apostolok lábaihoz,

Péter pedig monda: Anániász, miért töltötte el a Sátán a te szívedet, hogy hazudj a Szentlélek ellen és félre tégy a mező árából?

Úgy-é ha megmarad, neked marad meg, s eladva is nem te rendeltéztél-e vele? Miért fogant meg hát a te szívedben ez a cselekedet? Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek!

Mikor Anániász ezeket a szavakat hallotta, összeesvén meghalt. És nagy félelem fogta el mindazokat, akik erről hallottak.

Az ifjak pedig felkeltek, felszedték őt és kivi vén, eltemették.

Mintegy három óra múlva a felesége, aki a történekről nem tudott, odajött.

Péter így szólt hozzá: Mondjad csak, ennyiért adtátok el a földeteket? Az, pedig felelé: Igen, ennyiért!

Péter ekkor így szólt neki,: Miért beszéltetek össze, hogy megkísértésék az Úr lelkét? íme, akik a te férjedet eltemették, azok lábai az ajtónál vannak és téged is kivisznek!

Az; pedig tüstént összeesett a lábai előtt és meghalt. És amikor a bejövő ifjak őt halva találták, kivitték és férje mellé temették.

És nagy félelem szállta meg az egész gyülekezetet és mindazokat, akik ezeket hallották.

Az apostolok keze által sok jel és csoda történt a nép között és mindnyájan egyakarattal együtt voltak a Salamon tornácában.

A többiek közül azonban senki sem mert hozzájuk csatlakozni, hanem a nép magasztalta őket.

Az Úrban hívők azonban annál inkább szaporodtak férfiaknak és asszonyoknak sokaságával,

annyira, hogy a betegeket az utcákra hordták ki, ágyakon és nyoszolyákon helyezték el, hogy az arra elmenő Péternek legalább az árnyéka essék rájuk.

A Jeruzsálem környékén lévő városok lakói is tömegesen özlöttek be, hozván a betegeket és a tisztátalan lelkektől gyötörteket és ezek mind meggyógyultak.

A főpap azonban, valamint a szaddúceusoknak vele tartó egész pártja indulatba jött ellenük, elfogták az apostolokat és nyilvános börtönbe vetették őket.

Az Úr angyala azonban éjnek ide-jen megnyitotta a börtön ajtait és őket kivezetvén monda:

Menjetek és a templomban fölállva hirdessétek a népnek ez élet ígét!

Ennek hallatára korán reggel bementek a templomba és tanítottak. A főpap pedig a hozzátartozókkal együtt megjelenvén, összehívták a főtanácsot és Izrael fiainak összes véneit és a börtönbe küldtek, hogy őket elővezessék.

Az odamenő szolgák azonban nem találták őket a börtönben, azért visszatérve jelentést tettek mondván:

A börtönt ugyan teljes biztonságban zárva találtuk, az örök is ott álltak az ajtók előtt, de mikor kinyitottuk, senkit sem találtunk bent.

Mikor a pap és a templom felügyelője, meg a papifejedelmek ezeket a szavakat hallották, zavarba jöttek, hogy voltaképpen mi történt?

Valaki pedig hozzájuk ment és jelentette nekik: íme, azok az emberek, akiket börtönbe vetettetek, a templomban vannak, ott állnak és tanítják a népet.

Akkor a templom felügyelője a szolgálakkal együtt elment és elővezette őket, de nem erőszakkal, mert féltek a néptől, hogy megkövezi őket.

Mikor azután odavezették és a főtanács elé állították, a főpap kérdőre vonta őket,

mondván: Nem tiltottuk-e meg nektek szigorúan, hogy ebben a névben tanítsatok? És íme, a ti tanításaitokkal megtöltöttetek Jeruzsálemet és annak az embernek a vérét reánk akarjátok hárítani!

Péter pedig és az: apostolok felelvén mondák: Inkább az Istennek kell engedelmeskedni, mint az embereknek!

A mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti keresztre feszítvén, megöltetek.

Ezt az Isten az ő jobbával fejedelemmé és megváltóvá magasztalta fel, hogy Izraelnek megtérést és bűnbocsánatot adjon.

Es e dolgoknak mi vagyunk tanúbizonyságai, meg a Szentlélek, akit az Isten adott azoknak, akik neki engedelmeskednek.

Ezek hallatára fogaikat csikorgatták és megakarták őket ölni.

A tanácsban azonban felállt egy Gamáriel nevű farizeus, aki az egész nép szemében tekintélyes törvényt magyarázó volt, egy kis időre kivezettette az apostolokat,

azután így szólt: Zsidó férfiak, jól gondoljátok meg, amit ezekkel az emberekkel cselekedni akartok.

Mert csak nemrégiben kelt fel Teudás, aki magát valaminek tartotta és akihez mintegy négyszáz ember csatlakozott, ő maga megöletett, akik pedig hozzácsatlakoztak, mind szétszóródtak és semmivé lettek.

Azután a népszámlálás idején a galileai Júdás kelt fel és magához: csábította a népet, de ő is elpusztult, akik hozzásegődtek is szétszórattak.

A mostani esetre is azt mondom, ne zaklassátok ezeket az embereket, hagyjatok nekik békét, mert ha ez a szándék vagy ez a dolog emberektől van, úgy magától semmivé lesz:

ha pedig az Istentől van, nem tudjátok azt megdönteni, legföljebb úgy tűntök föl, mint akik az Istennel szállótok harcba.

Megfogadták a tanácsát, behívlak az apostolokat, megostoroztatták, azután azzal a meghagyással bocsátották el őket, hogy ne merjenek többé Jézus nevében beszélni.

Ők pedig örvendezve távoztak a tanács színe elől, hogy méltókká váltak a Krisztus nevéért való megaláztatásra.

Nem is szűntek meg a templomban és házanként mindennap tanítani és hirdetni a Krisztus Jézust.

Abban az időben, mikor a tanítványok megsaporodtak, a görögök között zúgolódás támadt a zsidók ellen, hogy a napi szolgálatban az ő özvegyeiket elhanyagolják.

Akkor a tizenkettő összehívta a tanítványok seregét és így szóltak nekik: Nincs rendjén, hogy mi elhanyagoljuk az Isten igéjét és az asztaloknál szolgáljunk.

Szemeljetek hát ki magatok közül testvérek, hét megbízható férfiút, akik Szentlélekkel és bölcsességgel teljesek, akikre rábízhatjuk ezt a szolgálatot,

mi pedig az imádkozással és az ige szolgálatával foglalkozunk.

Tetszett ez a beszéd az egész sokaságnak és megválasztották a hittel és Szentlélekkel teljes férfiút Istvánt, továbbá Fülöpöt, Prokhoruszt, Nikánort, Timont, Parmenászt és az Antióhiából való újhívó Nikolauszt,

akiket az apostolok elé állítottak és azok imádkozva rájuk tették a kezeiket.

Az Isten igéje pedig egyre terjedt és a tanítványok száma nagyon megsaporodott Jeruzsálemben, úgy, hogy még a papok közül is sokan követői lettek a hitnek.

István pedig telve lévén kegyelemmel és erővel, nagy jeleket és csodákat tett a nép között.

Az úgynevezett libertinusok, valamint a ciréneiek, alexandriaiak, kilikiaiak és ázsiaiak zsinagógájából azonban némelyek vitatkozásba bocsátkoztak Istvánnal,

de ama bölcsességnek és léleknek, amellyel beszélt, nem bírtak ellene állni.

Akkor olyan embereket kerítettek, akik azt mondták: Mi hallottuk, mikor ez Mózes ellen és az Isten ellen káromlást szólt.

Felbujtották tehát a népet, valamint a véneket és az írástudókat és őt megragadván, elhurcolták és a főtanács elé vezették.

És hamis tanúkat állítottak, akik azt mondták: Ez az ember nem szűnik a szenthely és a törvény ellen beszélni,

mert hallottuk őt, amint azt mondta, hogy a názáreti Jézus ezt a helyet lerontja és a Mózes által reánk hagyott szokásokat megváltoztatja.

És mikor a tanácsban ülők valamennyien ránéztek, az orcáját olyannak látták, amilyen az angyal orcája.

A főpap pedig megkérdezte: Valóban így áll-e a dolog?

Ő pedig felelé: Atyámfiai férfiak és atyák, hallgassatok ide! A dicsőség Istene megjelent a mi atyáknak Ábrahámnak, mikor Mezopotámiában élt, mielőtt még Háránba költözött volna

és monda neki: „Menj ki a te földedből és a te rokonságod köréből és eredj arra a földre, amelyet én mutatok neked.”

Akkor kiment a kaldeusok földjéről és Háránban telepedett le. Onnét az atyja halála után erre a földre telepítette őt, amelyen ti laktok

és egy talpalatnyi örökséget sem adott neki benne, de megígérte, hogy azt neki és utódainak adja birtokul, holott nem volt gyermeke.

Így szólt pedig neki az Isten, hogy az ő magva zsellér leszen idegen földön s leigázzák és sanyargatják négyszáz esztendőn át.

„Én azonban azt a népet, amelynek majd szolgálni fognak, megítélem, - úgymond az Isten - és azután kiszabadulnak és szolgálnak nekem ezen a helyen.”

s megkötötte vele a körülmetélkedés szövetségét, így született Izsák, akit a nyolcadik napon körülmetélt, majd Izsáktól Jákob és Jákobtól a tizenkét pátriárka.

A pátriárkák irigységtől indítva eladták Józsefet Egyiptomba, de az Isten vele volt

és minden nyomorúságból kiszabadította őt és Egyiptom királya, Fáraó előtt bölcsességet és kedvességet adott neki úgy, hogy az őt Egyiptom és egész háza népe fölé kormányzóvá emelte.

Egyiptom egész földjén és Kánaánban azonban éhség és nagy nyomorúság támadt annyira, hogy apáink nem találtak ennivalót.

Mikor azért Jákob meghallotta, hogy Egyiptomban van gabona, elküldte oda a mi atyáinkat első ízben.

Másodízben azután József megismertette magát az ő testvéreivel és így Fáraó megtudta József származását.

Akkor elhívatta József az ő atyját Jákobot és egész, nemzetségét, szám szerint mintegy hetvenöt lelket.

Így került Jákob Egyiptomba, ahol meghalt ő is, valamint a mi atyáink is.

És átvitték őket Szikembe, és abba a sírba temették, amelyet Ábrahám ezüst pénzen a szikemi Emmor fiaitól vett.

Mikor pedig, elközelgett az Ígéretnek amaz ideje, amelyet az Úr fogadott Ábrahámnak, a nép elszaporodott és elárasztotta Egyiptomot.

Addig folytatódott ez, míg más király támadt Egyiptomban, aki nem ismerte Józsefet.

Ez a mi fajunkkal galádul bánt, arra kényszerítve atyáinkat, hogy csecsemőiket kitegyék, hogy ne maradjanak életben.

Ebben az időben született Mózes, aki tetszett az Istennek. Ez három hónapon át apja házában nevelkedett.

Mikor pedig kitették, Fáraó leánya elvitte és saját fiaként nevelte őt.

Ilyen módon Mózes Egyiptomnak minden bölcsességében nevelkedett, úgy hogy beszédben és cselekedetben egyaránt hatalmas volt.

Mikor életének negyvenedik évét betöltötte, az a vágy támadt a szívében, hogy megnézi az ő testvéreit, Izrael fiait.

S mikor látta, hogy azok egyike jogtalanságot szenved, védelmébe vette és leütvén az egyiptomit, bosszút állt érte.

Azt hitte, hogy ebből megértik a testvérei, hogy az Isten az ő keze által ad nekik szabadulást. De azok nem értették meg.

Másnap ugyanis, mikor testvéreit egymással dulakodni látta és őket békességre intette e szóval: Emberek, testvérek vagytok, miért bántjátok egymást?

Akkor az aki testvérét bántalmazta, ellökte őt magától, mondván: Ki tett téged fejünkké és bíránkká?

Csak nem akarsz talán engem is megölni, mint ahogy tegnap az egyiptomit megölted?

Erre a szóra Mózes elfutott és mint zsellér Midiám földjének lakójává lett* ahol két fia született.

Negyven esztendő múlva a Sinaihegy pusztájában egy égő csipkebokor lángjában megjelent neki az Úrnak angyala.

Mikor ezt Mózes meglátta, a látomáson elcsodálkozott és amint közeledett, hogy megnézzé azt, így lőn hozzá az Úrnak beszéde:

„Én vagyok a te atyáidnak Istene, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istene!" Erre Mózes megrémült és nem mert odanézni.

Az Úr pedig monda neki: „Oldozd le lábaidnak saruját, mert a hely, amelyen állsz, szent föld!

Látván láttam az én népem bántalmaztatását Egyiptomban, meghallottam sóhajtásukat és azért szálltam le, hogy őket megszabadítsam. Most azért jer ide, Egyiptomba küldelek tégedet!"

Ezt a Mózes, akit megtagadtak, azt mondván: Ki tett téged fejünkké és bíránkká? ezt küldte az Isten a csipkebokorban megjelent angyal közvetítésével vezérül és szabadítóul.

Ez vezette ki őket, csodákat és jeleket tévén Egyiptom földjén, a Veres-tengeren és a pusztában negyven éven át.

Ez a Mózes az, aki azt mondta Izrael fiainak: „A ti testvéreitek közül az Isten prófétát támaszt majd tinektek, amint engem; őreá hallgassatok!"

Ez az, aki a pusztában élő gyülekezetben, a Sínaihegyén vele beszélő angyallal és a mi atyáinkkal érintkezett; aki élő beszédet vett, hogy nekünk átadja azt.

Ő az, akinek; a mi atyáink nem akartak engedelmeskedni, hanem megvetették őt és visszakíváncsoztak Egyiptomba,

azt mondván Áronnak: „Készíts nekünk isteneket, akik előttünk járjanak, mert nem tudjuk, mi lett azzal a Mózzel, aki bennünket Egyiptom földjéről kivezetett."

És azokban a napokban borjúképet formáltak, áldoztak a halványnak és gyönyörködtek kezük munkájában.

Az Isten pedig elfordult tőlük és az ég csillagainak imádására adta őket, amint a próféták könyvében meg van írva: „Vájjon ti, Izrael háza, hoztatok-e nekem a pusztában negyven esztendőn át véres és égő áldozatot?

Nem inkább Mólok sátorát és Romfán isteniek csillagát hordoztatok-e, ezeket a magatokcsinálta bálványképeket. hogy azokat imádjátok? Ezért száműzlek én titeket Babilonon túlra!"

A bizonyágtétel sátora pedig ott volt a mi atyáink számára a pusztában, amint azt meghagyta Mózesnek, aki vele beszélt, hogy annak mintájára készítsd el, amelyet látott.

Ezt átvén, a mi atyáink Józsuéval be is vitték a pogányok lakóhelyére, akiket az Isten a mi atyáink elől kiűzött egészen Dávid koráig,

aki kegyelmet talált az Istennél és azért könyörgött, vajha hajlékot találna Jákob Istenének.

Salamon pedig felépítette neki a hajlékot.

De a felséges Isten nem kézzel csinált hajlékban lakik, amint a próféta mondja:

„Az ég az én trónusom, a föld pedig lábaim zsámolya, miféle házat építetek, ti nekem, - mondja az Úr, - vagy melyik az én: pihenésem helye?

Nem az én kezem alkotott-e mindeneket?"

Nyakas és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindig ellene szegültetek a Szentléleknek, amint a ti atyáitok, azonképpen ti is.

Melyik az a próféta, akit a ti atyáitok nem üldöztek? És megölték azokat, akik előre hirdették amaz igaznak eljövételét, akinek ti most árulóivá és gyilkosaivá lettetek,

akik angyalok meghagyására vették a törvényt, de nem tartottátok meg.

Ezek hallatára düh szállta meg a szívüket és fogaikat csikorgatták rá.

Ő pedig Szentlélekkel eltelve az égre nézett és látta az Isten dicsőségét és Jézust állni az Istennek jobbján.

És szólt: ímé látom a megnyílt egeket és az Emberfiát ott állni az Istennek jobbján!

Azok pedig nagy hangon ordítani kezdtek, füleiket befogták, közakarattal rárohantak

és kiűzván őt a városból, megkövezték. A tanúk pedig egy Saul nevű ifjú lábaihoz rakták le felső ruháikat.

És megkövezték Istvánt, aki imádkozott, mondván: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!

Azután térdre esván, fennhangon kiáltá: Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűn 61 És ezt mondván, elhunyt. Saulnak pedig kedvére volt István kivégzése.

Ugyanazon napon pedig nagy üldözés indult a jeruzsálemi gyülekezet ellen, úgy hogy az apostolokat kivéve, valamennyien elszéledtek Júdea és Samária vidékeire.

Istvánt pedig kegyes férfiak eltemették és nagyon megsiratták.

Saul pedig pusztította a gyülekezetet, a férfiakat és az asszonyokat, házról-házra járva, egyaránt kivonszolta és börtönbe vetette.

Akik így szétszóródtak, szertejárva hirdették az igét.

Fülöp pedig Samária városába menván, azoknak hirdette a Krisztust

és a sokaság egyező akarattal hallgatta Fülöp beszédeit és bámulta a csodákat, amelyeket végzett.

Mert sokakból a beléjük szállt tisztátalan lelkek nagy kiabálással kimentek és sok gutaütött és béna meggyógyult.

És nagy volt az öröm abban a városban.

Egy Simon nevű férfiú pedig régebben bűvészkedéssel foglalkozott abban a városban és elámította Samária népét, azt hirdetvén magáról, hogy ő valami rendkívüli ember.

S kicsinyek és nagyok egyaránt bámulták őt, azt mondván, hogy ez az Isten ama nagynak mondott ereje.

Azért csüngtek pedig így rajta, mert bűvészi mesterkedéseivel már jó ideje elkábította őket.

Mikor azután az Isten országát és a Jézus Krisztus nevét hirdető Fülöpnek lettek híveivé, a férfiak és asszonyok egyaránt megkeresztelkedtek.

Sőt maga Simon is hívő lett és megkeresztelkedvén, Fülöphöz csatlakozott és mikor az általa végzett hatalmas jeleket és csodákat látta, megdöbbsent.

Mikor pedig a jeruzsálemi apostolok meghallották, hogy Samária az Isten igéjét befogadta, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost,

akik odamenvén, imádkoztak értük, hogy vegyenek Szentlelket.

Mert még egyikükre sem szállt az le, csupán csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevébe.

Akkor rájuk tették a kezeiket és azok vették a Szentlelket.

Mikor pedig Simon látta, hogy a Szentlélek az apostolok kezeinek feltevése által adatik, pénzzel kínálta meg őket,

mondván: Adjátok meg nekem is azt a képességet, hogy akire kezemet teszem, Szentlelket vegyen!

Péter pedig monda neki: Vesszen el a pénzed veled együtt, mivel azt gondoltad, hogy az Isten ajándékát meg lehet vásárolni!

Sem részed, sem örökséged nincs ebben a dologban, mert a te szíved nem őszinte az Isten előtt.

Térj meg azért eme te romlottságodból és kérjed az Urat, hátha megbocsátja szíved gondolatát.

Mert úgy látom, hogy téged bódult indulat és a bűn hálója tart fogva!

Simon pedig felelvén, monda: Imádkozzatok értem az Úrhoz, hogy semmi se történjék meg velem abból, amiről szóltatok!

Azok tehát, miután az Úrnak ígéjéről bizonyosságot tettek és azt hirdették, visszatértek Jeruzsálembe, a samáriabeliek sok közösségében hirdetvén az evangéliumot.

Az Úrnak angyala pedig így szólt Fülöphöz: Kelj fel és menj déli irányban a Jeruzsálemből Gázába vezető útra. Üres az.

Fülöp felkelt és elindult. És íme az úton egy szerecsen férfiúval találkozott, aki Szerecsenország királynéjának, Kandakénak nagy befolyású belső embere és egész kincstárának őre volt és Jeruzsálembe jött imádkozni,

most pedig hazatérőben, szekéren ülve, Ézsaiás prófétát olvasta.

A lélek pedig így szólt Fülöphöz: Menj oda és csatlakozz ehhez a szekérhez!

Fülöp odasietvén, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa és szólt: Ugyan érted-e, amit olvasol?

Ő pedig monda: Hogyan érthetném, ha valaki meg nem magyarázza? Odahívta hát Fülöpöt, hogy üljön föl melléje.

Az írásnak pedig, melyet olvasott, ez volt a tartalma: „Mészárszékre vitetett, miként a bárány és mint a juh az ő nyírője előtt szórtalan, úgy nem nyitja meg az ő száját.

Ítélete megaláztatásában végződött. Az ő nemzetségét ki tudná felsorolni, mivel az ő élete a földtől elkülönül.”

Erre az a főember így szólt Fülöphöz: Kérlek, kiről mondja ezt a próféta, önmagáról, vagy valaki másról?

Fülöp pedig beszélni kezdett, és ez íráson kezdve hirdette neki Jézust.

Útjuk folytatása közben vízhez értek és így szólt a főember: íme a víz, mi akadályozza, hogy megkereszteltessem?

És monda neki Fülöp: Ha teljes szívedből hiszel, meglehet! Az pedig felelé: Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia!

Akkor megállította a szekeret és úgy Fülöp, mint a főember, mind a ketten leszálltak a vízbe és megkeresztelte őt.

Mikor pedig a vízből kijöttek, az Úr lelke elragadta Fülöpöt és a főember nem látta őt többé, hanem örvendezve folytatta az útját.

Fülöp pedig Azótusz városában találta magát és az összes városokban körüljárva hirdette az evangéliumot, míg el nem jutott Cezáreába.

Saul pedig még egyre halálos bosszút lihegve az Úr tanítványai ellen, elment a főpaphoz

és leveleket kért tőle a damaszkuszi zsinagógákhoz, hogy ha ott olyanokra akad, akik az új úton vannak, akár férfiak, akár asszonyok, megkötözve Jeruzsálembe hurcolhassa.

Útközben azonban, mikor már közel járt Damaszkuszhoz, hirtelen az égből lövellő fény vette körül

és a földre rogyva, szózatot hallott, amely ezt mondta neki: Saul, Saul, miért üldözöl engem?

Ő pedig monda: Ki vagy te, Uram? Az pedig felelé: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. Nehéz neked az ösztöke ellen rúgódoznod!

Ő pedig reszketve és megdöbbenve monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? És az Úr felelé: Kelj fel, eredj be a városba és ott majd megmondják, hogy mit kell cselekedned.

A vele utazó emberek pedig némán álltak ott, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak.

Saul pedig fölkelt a földről, de mikor kinyitotta szemeit semmit sem látott, azért kézen fogva vezették őt be Damaszkuszba.

És három napon át nem látott, nem evett és nem ivott.

Volt pedig Damaszkuszban egy Anániász nevű tanítvány, akit az Úr látomásban megszólított: Anániász! Ő pedig felelé: íme, itt vagyok Uram!

Az Úr pedig monda neki: Kelj fel, menj az úgynevezett Egyenes-utcába és keresd meg ott Júdas házában tarsuszi néven Sault, mert éppen imádkozik.

És (Saul) látomásban látta, hogy egy Anániász nevű ember bemegy hozzá és kezét ráteszi, hogy visszanyerje látását,

Anániász pedig így szólt: Uram, erről az emberről már sokaktól hallottam, hogy mennyi bajt okozott a te szentjeidnek Jeruzsálemben

és a papifejedelmektől ide is van felhatalmazása, hogy mindazokat, akik a te nevedben hisznek, megkötözze.

De az Úr azt mondta neki: Eredj csak el hozzá, mert ő nekem kiválasztott eszközöm, hogy az én nevemet a pogányok, a királyok és az Izrael fiai elé vigye!

Mert meg fogom neki mutatni, miket kell az én nevemért szenvednie.

Anániász tehát elment és betért abba a házba és kezeit rátévén, így szólt: Saul testvérem, az Úr, az a Jézus, aki neked megjelent azon az úton, amelyen idejöttél, azért küldött engem, hogy visszanyerjed látásodat és megteljesedjél Szentlélekkel.

És tüstént mintha pikkelyek hullottak volna le szemeiről, ismét látott és fölkelvén, megkeresztelkedett.

És miután táplálékot vett magához, megerősödött és néhány napig a damaszkuszi tanítványokkal maradt.

És legott hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézust, hogy ő az Isten fia.

Akik pedig hallották, mind csodálkoztak és így szóltak: Nem ez-e az, aki Jeruzsálemben a Jézus nevében hívőket zaklatta és nem azért jött-e ide is, hogy azokat megkötözve a papifejedelmek elé húrcolja?

Saul pedig mind jobban megerősödött és a damaszkuszi zsidókat szorongatta, erősítgetvén, hogy ez a Krisztus.

Hosszabb idő elteltével azután a zsidók maguk között elhatározták, hogy megölik őt.

Saul azonban megtudta ezt a szándékukat. A kapukat is őrizték, hogy őt elveszítsék.

A tanítványok azonban magukhoz vették őt és éjnek idején a kőfalon át kosárban leeresztették.

Mikor azután Saul Jeruzsálembé jutott, a tanítványokhoz próbált csatlakozni, de mindnyájan féltek tőle, mert nem hitték, hogy már tanítvány.

Barnabás azonban magához vévén őt, elvitte az apostolokhoz és elbeszélte nekik, hogy útközben miképpen látta az Urat és hogy az beszélt vele és hogy Damaszkuszban milyen bátran szólt a Jézus nevében.

Most már azután együtt járt-kelt velük Jeruzsálemben, nyíltan prédikálva az Úrnak nevében;

beszélt és vitázott a görög zsidókkal is, akik azonban meg akarták őt ölni.

Mikor ezt a testvérek megtudták, elvitték őt Cezáreába és elküldték Tarzuszba.

A hívők gyülekezete ezután egész Júdeában, Galileában és Samáriában békességben élt, gyarapodott, az Úr félelmében járt és megteljesedett a Szentlélek vigasztalásával.

Lőn pedig, hogy, jártában-keltében, Péter a Liddában lévő szentekhez is eljutott.

Ott egy Eneász nevű embert talált, aki nyolc év óta gutaütötten fekvő beteg volt.

És Péter így szólt hozzá: Eneász, meggyógyít téged Jézus Krisztus, kelj fel és hozd rendbe az ágyadat! És az tüstént felkelt.

És mindnyájan, akik Liddában és Sáronban laktak, látták őt és az Úr hívei lettek.

Joppében pedig volt egy Tabita nevű nőtanítvány, akinek a neve azt jelenti: Zerge. Ez jótékonyssággal és könyörületességgel volt telve.

Történt azonban, hogy éppen ezekben a napokban beteg lett és meghalt. Miután megmosták, kiterítették.

Minthogy Lidda közel van Joppéhez, a tanítványok, mikor meghallották, hogy Péter ott tartózkodik, két embert küldtek el hozzá azzal a kéréssel: ne vonakodjál hozzánk elfáradni.

Felkészülvén Péter, elment velük és mikor megérkezett, felvitték őt a felsőházba s az özevegasszonyok mind körülfogták őt és sírva mutogatták neki azokat a felső és alsó ruhákat, melyeket Tabita készített, míg velük volt.

Péter pedig mindnyájukat kiküldvén, térdre bocsátkozva imádkozott és a halotthoz fordulva monda: Tabita, kelj fel! Az pedig felnyitotta szemeit és Pétert meglátván, felült.

Ő pedig kezét nyújtván neki, felsegítette, azután beszólitotta a hívőket és az özvegyeket és mint élőt állította elibük.

Az egész Joppé megtudta ezt és sokan hittek az Úrban.

Ő pedig több napon át maradt Joppében, bizonyos Simon nevű tímárnál.

Volt Cézaréában bizonyos Kornéliusz nevű férfiú, az úgynevezett Itáliai csapat századosa.

Háza népével együtt kegyes és istenfélő ember, aki sok jót tett a néppel és szüntelenül imádkozott az Istenhez.

Ez egy látomásban tisztán látta, hogy délután három óra tájban bement hozzá „az Úrnak angyala és megszólitotta őt: Kornéliusz!

Ő mereven ránézett és reszketve monda: Mi az, Uram? Az pedig felelé: Imádságaid és jótetteid felszálltak emlékeztetőül az Isten színe elé,

azért most küldj embereket Joppéba és hívasd el azt a bizonyos Simont, aki a Péter nevet viseli.

Ez egy Simon nevű tímárnál van szálláson, akinek a háza a tenger partján áll. Ő majd megmondja neked, hogy mit kell tenned.

Mikor az angyal, aki Kornéliusznak ezt mondta, eltávozott, az előszólitotta két szolgáját és egy istenfélő vitézt az állandóan

szolgálatban lévők közül és mindent megmagyarázván nekik, elküldte őket Joppéba.

Másnap pedig, mialatt ezek útban voltak és immár közel jártak a városhoz, Péter úgy tizenkét óra körül felment a tetőre imádkozni.

Megéhezett és enni akart. Mialatt ehhez készülődtek, elalélt

és Játtá, amint megnyílt az ég és leereszkedik a földre valami alkalmatosság, mint egy négy sarkánál összefogott nagy lepedő.

Benne voltak a föld mindenféle négy lábú és csúszómászó állatai és az égnek madarai.

És ez a szózat hangzott hozzá: Péter, kelj fel, öldösd és edd!

Péter pedig monda: Semmi esetre Uram, mert én még soha nem ettem semmit, ami közönséges, vagy tisztátalan.

És újra hangzott másodszor is a szózat: Amit az Isten tisztává tett, azt te ne tartsd többé közönségesnek.

És három ízben történt ugyanez, mire az alkalmatosság gyorsan felvitetett.

Mikor pedig Péter magában találgatta, hogy ez a látomás mit jelent, íme, a Kornéliusz által küldött emberek megtudakolván Simon házát, megálltak annak kapuja előtt

és beszélve kérdezősködtek, vajon a Péternek nevezett Simon ott van-e szálláson?

Péternek pedig, aki még mindig a látomáson tűnődött, a Lélek ezt mondta: íme, három ember keres téged,

kelj fel tehát, szállj le és habozás nélkül menj velük, mert én küldtem, őket.

Péter tehát elment a férfiakhoz és monda: íme, én vagyok az, akit kerestek, mi járatban vagytok?

Azok pedig mondák: Kornéliusz százados, aki igaz és istenfélő ember, amint arról az egész zsidónép bizonytságot tesz, a szent angyaltól azt az utasítást kapta, hogy hívasson el téged a házába és halljon tőled kijelentéseket.

Behívta hát őket és szállást adott nekik, másnap pedig elment velük és a joppéi testvérek közül is csatlakoztak hozzá néhányan.

Másnap Cezáreába érkeztek. Kornéliusz pedig: már várta őket, magához gyűjtve rokonait és meghitt barátait.

Mikor pedig Péter bemenőben volt Kornéliusz eléje ment és lábaihoz borulva adta meg neki a tiszteletet.

Péter azonban felemelte őt, mondván: Kelj fel, hiszen én is csak ember vagyok!

És; beszélgetve bement vele és sok embert talált ott összegyülekezve.

És monda nekik: Magatok is tudjátok, hogy a zsidónak tilos más nemzetbelivel érintkezni, vagy hozzá bemenni. Nekem azonban az: Isten értésemre adta, hogy senkit sem szabad közönségesnek vagy tisztátalannak tartanunk.

Ezért a te meghívásodra ellenmondás nélkül eljöttem. Azt kérdezem tehát, mi dologban hívatál?

És Kornéliusz: monda: Négy nap óta egészen mostanáig böjtöltem és délután három órakor imádkoztam az én házamban és íme, egy férfiú állt elém ragyogó fehér ruhában

és mondá: Kornéliusz, a te imádságod meghallgatásra talált és a te jótetteid emlékezetben vannak az Isten előtt.

Küldj hát Joppéba és hívasd el azt a Simont, akit Péternek neveznek, aki most a tenger partján lakó Simon tímár házában, mint vendég tartózkodik.

Tüstént elküldtem hát érted és te jól tetted, hogy eljöttél. Most tehát mindnyájan készek vagyunk, az Isten színe előtt meghallgatni mindazt, amit az Úr meghagyott neked.

Péter erre megnyitván ajakát, így szólt: Most értem meg igazán, hogy az Isten nem személyválogató, hanem minden nép körében kedves neki az, aki őt féli és az igazságot cselekszi;

(értem) azt az ígét, melyet Izrael fiainak küldött, hirdetvén békességet a Jézus Krisztus által, aki mindeneknek Ura.

Ismeritek azt a dolgot, mely Galileán kezdve az egész Júdeában történt a János által hirdetett keresztség után, a názáreti Jézussal,

miként kente fel őt az Isten Szentlélekkel és erővel, aki azután szertejárt jót téve és mindazokat, akik az ördög hatalmában voltak, meggyógyítva, mivel az Isten volt vele.

És mi tanúi vagyunk mindannak, amit ő úgy Zsidó-országban, mint Jeruzsálemben cselekedett. És mégis, keresztfára feszítve, megölték.

De az Isten harmadnapon feltámasztotta őt és megtette vele, hogy megjelenjék;

nem az egész népnek, hanem csak nekünk, az Istentől előre kiválasztott tanúbizonyságoknak, akik a halottakból való feltámadása után vele együtt ettünk és ittunk.

És meghagyta nekünk, hogy hirdessük a népnek és tegyünk arról tanúbizonyságot, hogy ő az, akit az Isten élőknak és holtaknak bírójául rendelt.

Őrökre tesznek bizonyosságot az összes próféták, hogy az ő neve által veszi el bűneinek bocsánatát mindenki, aki benne hisz.

Mialatt még Péter ezeket mondotta, a Szentlélek leszállt mindazokra, akik e beszédet hallgatták.

És a Péterrel érkezett zsidó hívők mind csodálkoztak, hogy a Szentlélek ajándéka pogányokra is kitöltetik.

Hallották ugyanis, hogy nyelveken szólnak és dicsőítik az Istent.

Akkor Péter így szólt: Elvonhatja-e valaki a vizet, hogy ezek megkereszteltessenek, akik éppen úgy vették a Szentlelket mint mi!

És elrendelte, hogy keresztelkedjenek meg a Jézus nevébe, ők pedig arra kérték Pétert, hogy néhány napig maradjon náluk.

Az apostolok pedig és a Júdeában lakó testvérek meghallották, hogy a pogányok is befogadták az Isten ígését.

Mikor azután Péter felment Jeruzsálembe, némely zsidóból lett hívő kárhoztatta őt,

mondván: Bementél a körülmetéletlen emberek közé és velük étkeztél.

Péter pedig sorra elbeszélte neki a következőket:

Éppen Joppé városában voltam s imádkozás közben önkívületben látomást láttam, hogy egy alkalmatosság, mint valami négy sarkánál összefogott lepedő ereszkedik le az égből és egészen hozzám jön.

Amint belenéztem, észrevettem és láttam benne a földnek négylábú állatait, vadjait, csúszómászóit és az égi madarakat.

Szózatot is hallottam, amely azt mondta nekem: Péter, kelj fel, öldösd és edd!

Én azt mondtam: Semmi esetre, Uram, mert még soha tisztátalant, vagy közönségest nem vettem a számba!

Akkor másodszor is hallatszott a szózat az égből: Amit az Isten tisztává tett, azt ne tartsd közönségesnek!

És ez három ízben ismétlődött meg és azután minden újra felemelkedett az égbe.

És íme, ugyanazon percben ama ház előtt, amelyben tartózkodtam három férfi állt meg, akiket Cezáreából küldtek hozzám.

A lélek pedig azt mondta nekem, hogy menjek el velük habozás nélkül. Velem jött ez a hat testvér is és bementünk annak a férfinak a házába.

Ő pedig elbeszélte nekünk, hogyan látta az angyalt az ő hajlékában, amint megjelent és így szólt: Küldj Joppéba és hívasd el Simont, akit Péternek neveznek,

aki olyan dolgokat fog neked beszélni, amelyek által üdvözülsz te is, meg a te egész háznép is.

És amint beszélni kezdtem, a Szentlélek leszállt rájuk, éppen úgy, mint kezdetben mireánk.

Akkor ráemlékeztem az Úr mondására: „János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni.”

Ha tehát az Úr azoknak ugyanazt az ajándékot adta, amit nekünk, akik az Úr Jézus Krisztusban hívókké lettünk, ki vagyok én, hogy akadályt vessek az Istennek?

Ezek hallatára megnyugodtak és dicsőítették az Istent, mondván: íme már a pogányoknak is megadta az Isten a megtérést az életre!

Akik pedig az István miatt támadt üldözés következtében elszéledtek, eljutottak egészen Föníciáig, Ciprusig és Antiókhiaig, de senki másnak nem hirdették az Igét, csak a zsidóknak.

Voltak azonban köztük ciprusiak és ciréneiek is, akik Antiókhiaba menvén, a görögökhöz beszéltek, hirdetvén az Úr Jézust.

És az Úrnak keze, velük volt, mert a hívők nagy sokasága tért az Úrhoz.

Mikor e dolognak híre a jeruzsálemi gyülekezet fülébe is eljutott, elküldték Barnabást, egészen Antiókhiaig.

Mikor odaérkezett és látta az Isten kegyelmét, öröm töltötte el és arra intette mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban.

Mert ő jámbor férfiú volt, telve Szentlélekkel és hittel. És nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz.

Azután elment Tarzuszba, hogy Saulat felkeresse. Mikor rátalált, elvitte őt Antiókhiaiba.

Egy egész esztendőn át maradtak a gyülekezet körében és nagy sokaságot tanítottak. A tanítványokat pedig első ízben Antiókhiaiban nevezték keresztyéneknek

Ebben az időben pedig próféták jöttek Jeruzsálemből Antiókiába.

Ezek egyike, akinek a neve Agabusz volt, felállt a gyülekezetben és a Szentlélek sugalmazására megjövendölte, hogy nagy ínség támad az egész földön, ami Klaudiusz császár idejében be is következett.

Erre a tanítványok elhatározták, hogy ki-kí tehetsége szerint segítséget küld a Júdeában lakó testvéreknek.

Ezt meg is tették s Barnabás és Saul útján küldték el azt a presbitereknek.

Abban az időben Heródes király kezét emelt, hogy a gyülekezet egyes tagjait bántalmazza.

János testvérét, Jakabot fegyverrel végeztette ki.

Mikor pedig látta, hogy ez kedvére van a zsidóknak, feltette magában, hogy Pétert is elfogattja, éppen a kovásztalan kenyerek ünnepén.

Mikor elfogatta, börtönbe vettette és négy négyszakasos őrséget állított őrizésére azzal a szándékkal, hogy az ünnep elmúltával a nép elé állítja.

Ilyen ódon tehát Pétert börtönben őrizték, a gyülekezet pedig szakadatlanul imádkozott érte az Istenhez.

Mikor pedig Heródes elő akarta őt vezettetni, Péter azon az éjszakán két katona közt aludt, két láncsal megkötözve, az őrk meg az ajtó előtt őrizték a börtönt.

És íme, megjelent az Úrnak angyala, mire fény áradt szét a helyiségben és Péter oldalát meglökvén, felkeltette őt és így szólt neki: Kelj fel gyorsan! És a láncok lehullottak a kezeiről.

Az angyal pedig, monda: Vedd fel az övedet és kösd fel saruidat! És ő úgy cselekedett. Azután azt mondta neki: Vedd fel a felsőruhádát, és jér utánam!

És kiment utána, de nem tudta, hogy valóság az, ami vele az angyal révén történik, hanem azt hitte, hogy álmot lát.

Mikor az első őrséget, majd a másodikat is elhagyták, a városba vezető vaskapuhoz értek, mely magától megnyílt előttük, mikor pedig azon kimentek és egy utcán tovább haladtak, hirtelen elhagyta őt az angyal.

Péter ekkor magához térvén, ezt monda: Most már bizonyosan tudom, hogy az Úr küldte el az ő angyalát és ő szabadított meg engem Heródes kezeiből, és mindattól, amire a zsidó nép számított.

Erről gondolkozva Máriának, a Márknak is nevezett János anyjának házához ment, ahol sokan voltak összegyűlve és imádkoztak.

Mikor azután Péter a kapu ajtaján bezörgetett, egy Róde nevű szolgálóleány odament hallgatózni

és ráismervén Péter hangjára, ezen való örömeiben, ahelyett, hogy a kaput kinyitotta volna, beszaladt és hírül adta, hogy Péter áll az ajtó előtt.

De azok azt mondták neki: Félre beszélsz! Ő azonban bizonygatta, hogy úgy van, mire azok azt mondták, hogy talán az ő angyala az.

Péter pedig tovább zörgetett. Mikor aztán az ajtót kinyitották, látták, hogy ő az és csodálkoztak.

Ő pedig hallgatást intett nekik a kezeivel és elbeszélte, hogyan szabadította őt ki az Úr a börtönből. És monda: Adjátok ezt tudtára Jakabnak, meg a többi testvérek. És kimenvén, más helyre vonult.

Mikor nappal lett, a katonák közt nem csekély riadalom támadt, hogy mi történt Péterrel.

Heródes pedig kerestette őt és nem találván, kérdőre vonta és leváltatta az őrköt. Azután Júdeából Cezáreába ment és ott tartózkodott.

Heródes pedig megharagudott a cirusziakra és a szidoniakra. Erre azok közakarattal felkeresték őt és a király kamarását, Blasztont a maguk részére nyervén, békét kértek tőle, mivelhogy az ő országuk a királyéból kapta az eleséget.

A kitűzött napon azután Heródes felöltötte királyi palástját, trónszékre ült és beszédet intézett hozzájuk.

A nép pedig azt kiáltotta: Isten szava ez, nem emberé!

Az Úr angyala pedig nyomban megverte őt, mivelhogy nem az Istennek adta a dicsőséget és férgectől emészte halt meg.

Az Isten Igéje pedig folyton növekedett és gyarapodott.

Barnabás és Saul pedig, miután szolgálatukat elvégezték, visszatértek Jeruzsálemből és magukkal vitték Jánost is, aki a Márk nevet viselte.

Antiókhiában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító, név szerint Barnabás, Simeon, akit Nigernek neveztek, a cirénei Lúcius, Manahé, Heródes negyedes fejedeleme tejtestvére és Saul.

Mikor ezek az Isten szolgálatát végezték és böjtöltek, a Szentlélek ezt monda nekik: Rendeljétek ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre őket meghívtam.

Akkor böjtöléssel, imádkozással és kezük rátételével elbocsátották őket.

Azok tehát a Szentlélektől küldve Szeleuciába mentek, onnét pedig Ciprusz szigetére hajóztak.

És mikor Szalamiszban tartózkodtak, a zsidók zsinagógáiban hirdették az Isten igéjét. Velük volt János is, mint segítő társuk.

Mikor a szigetet már egész Páfoszig bejárták, egy Barjézusz nevű zsidó varázslóra, hamis prófétára találtak.

Ez Szergiusz Pál helytartóval, ezzel az értelmes férfiúval járt, aki magához hívatta Barnabást és Sault, mivel hallani akarta az Isten igéjét.

De a varázsló, Elümász, (ezt jelenti ugyanis a neve) ellenük fordult, el akarván tántorítani a helytartót a hittől.

Saul azonban, aki a Pál nevet is viselte, megteljesedvén Szentlélekkel erősen ránézett

és így szólt: Óh te ördögfajzat, telve mindenféle csalárdsággal és agyafúrtsággal, te minden igazságnak ellensége, hát nem szűnsz meg elfordítani az Úrnak, egyenes útjait?

De most íme reád nehezedik az Úr keze, megvakulsz és nem látod egy ideig a napot! És nyomban homály és sötétség borúit reá és tapogva keresett valakit, aki őt kézen fogva vezesse.

A helytartó pedig az eset láttára hívó lett, csodálván az Úrnak tanítását.

Ezután Pál útítársaival hajóra szállt és Páfoszból Pamfiliának Pergé nevű városába mentek. János azonban elvált tőlük és visszatért Jeruzsálembe.

Ők pedig Pergéből tovább utazván, a Pizidiában fekvő Antiókhíába jutottak és szombatnapon betérvén a zsinagógába, ott leültek.

A törvény és a próféták felolvasása után a zsinagóga elöljárói ezt izenték nekik: Atyafiak, ha szándékoztok valami intést adni a népnek, mondjátok el!

Erre felállt Pál és kezével jelt adván, beszélni kezdett: Izraelita férfiak és ti, akik az Istent félitek, halljátok meg:

ennek a népnek, Izraelnek Istene kiválasztotta a mi atyáinkat és a népet az egyiptomi szolgaságban felmagasztalta és felséges karjával őket onnan kivezette

s mintegy negyven esztendeig türelmeskedett velük a pusztában

és Kánaán földjén hét népet kiirtván, azok földjét kisorsolta közöttük.

Mintegy négyszázötven esztendőn át ezek után bírakat adott nekik egészen Sámuel prófétáig.

Ettől fogva királyt kértek és az Isten a Benjámin nemzetségéből származó Sault, Kisnek fiát adta nekik negyven esztendőre.

Mikor pedig ezt elejtette, Dávidot tette királyukká, aki mellett ezt a bizonysgot is tette:

„Megtaláltam Dávidot, Jesszé fiát a szívem szerint való férfiút, aki minden akaratomat teljesíteni fogja.”

Ennek magvából támasztotta az Isten az ígélet szerint Izraelnek a szabadítót, Jézust,

minekutána János már előbb, az ő megjelenése előtt, hirdette volt Izrael népének a megtérés keresztségét.

Amikor pedig János az ő pályafutását bevégezte, ezt monda: Nem vagyok én az, akinek ti engem gondoltok, hanem íme, utánam jön, akinek lábai saruit megoldani sem vagyok méltó.

Atyámfiak, Ábrahám nemzetségének fiai, és akik köztetek az Istent féltek, tinektek szól az üdvösségnek ez a beszéde!

Mert a Jeruzsálemben lakók és az ő főembereik nem ismervén fel Jézust, elítélték és a próféták beszédeit, amelyeket minden szombaton felolvasnak, betöltötték,

mert noha semmi halálra méltó bűnt nem találtak benne, azt követelték Pilátustól, hogy ölessé meg őt.

Miután így beteljesítették mindazt, ami róla megíratott, levették a keresztfáról és sírba tették.

De az Isten feltámasztotta őt a halottakból.

Ezután több napon át mutatkozott azoknak, akik vele együtt jöttek fel Galileából Jeruzsálembe, akik most tanúbizonyságai neki a nép előtt.

És mi hirdetjük nektek ezt az örömhírt, hogy az Isten az atyáknak tett ígéretet teljesítette a mi fiainknak, feltámasztván Jézust,

amint a második zsoltárban is meg van írva: „Én fiam vagy te, én ma szültelek téged.”

Viszont azt, hogy a halottakból való feltámasztatása után többé enyészetbe vissza ne térjen, ezekkel a szavakkal mondotta meg az Isten: „Megadom nektek a Dávidnak ígért változhatatlan szent javakat.”

Azért mondja más helyen is: „Nem engeded, hogy a te szented rothadási lásson.”

Dávid azonban, miután a maga idejében híven szolgálta az Isten akaratát, elhunyt és atyáihoz temettetett és rothadást látott,

ellenben az, akit az Isten feltámasztott, nem látott rothadást.

Tudjátok meg hát atyámfiaim, hogy ő általa bűnök bocsánata hirdettetik nektek

és megszabadultok minden bűneitektől, amelyektől Mózes törvénye útján nem tudtatok megszabadulni. Ő általa minden hívő megigazul.

Vigyázzatok azért, hogy be ne következzenek rajtatok a próféták eme mondása:

Nézzetek szét, ti gáncsolódók és ámuljatok és semmisüljete meg, mert olyan dolgot mívelek a ti napjaitokban, amit el sem hisztek majd, ha valaki elmondja nektek.”

Kifelé menet arra kérték őket, hogy a következő szombaton folytassák nekik ezeket a beszédeket.

A gyülekezet széteszlása után pedig a zsidók: és az istenfélő prozeliták közül sokan Pálhoz és Barnabáshoz csatlakoztak, akik arra biztatgatták őket, hogy maradjanak meg állhatatosan az Isten kegyelmében.

A következő szombaton csaknem az; egész város összegyülekezett az Isten ígéjének hallgatására.

Mikor pedig a zsidók a sokaságot meglátták, irigységgel eltelve, ellene mondtak Pál beszédének és becsmérelték azt.

Ekkor Pál és Barnabás nyíltan kijelentette: Szükséges volt, hogy elsősorban nektek hirdessük az Isten ígét, mivelhogy azonban ti elutasítottátok azt, önmagatok ítéltétek magatokat méltatlanoknak az örökéletre, azért íme a pogányokhoz, fordulunk.

Mert ilyen parancsolatot adott nekünk az Úr: „Pogányok világosságává tettelek téged, hogy légy üdvösség a föld végső határáig.”

Mikor ezt a pogányok hallották, örömtöltötte el őket és dicsőítették az Úr igéjét, és akik örökre voltak rendelve, hívőkké lettek.

És az Úr igéje az egész tartományban elterjedt.

A zsidók pedig az istenfélő és köztisztelőben álló asszonyokat, valamint a város előkelőit felbujtották, Pál és Barnabás ellen lázadást szítottak és kiűzték őket határukból.

Azok pedig levervén ellenük az ő lábaiknak porát, elmentek Ikóniumba.

A tanítványok pedig megteltek örömmel és Szentlélekkel.

Lőn pedig ikóniumban, hogy bementek a zsidók zsinagógájába és úgy beszéltek, hogy a zsidók és a görögök nagy sokasága lett hívővé.

A nem hívő zsidók pedig fellázították és ellenségesse tették a pogányok lelkét az atyafiak ellen.

Huzamosabb ideig maradtak hát ott és nagy bátorsággal prédikáltak az Úrban, aki bizonyosságot tett az ő kegyelmének igéje mellett, megadván azt, hogy kezeik által jelek és csodák történjenek.

A város lakossága pedig megoszlott: némelyek a zsidókkal, mások az apostolokkal tartottak.

Mikor azonban úgy a pogányoknak, mint a zsidóknak és azok főembereinek támadása bekövetkezett, hogy őket bántalmazták és megkövezték,

erről értesülvén, Likaónia városaiba Lisztrába és Derbébe és azok környékére futottak

és ott hirdették az evangéliumot.

Volt Lisztrában egy béna lábú ember, aki sántán született és járni sohasem tudott, csak ült.

Az hallgatta a prédikáló Pált, aki ránézvén és látván, hogy van hite a gyógyulásra,

hangosan így szólt neki: Állj fel egyenesen a lábaidra! És az talpra ugrott és járt.

A sokaság pedig látván, amit Pál cselekedett, likaón nyelven azt mondta: Az istenek szálltak le hozzánk emberek képében!

És Barnabást Zeusznak, Pált pedig Hermésznek mondták, miután ő volt a szóvivő.

Zeusz papja pedig, aki kívül volt a városon, áldozati barmokat és koszorúkat hordatott a kapukhoz, hogy a néppel együtt áldozatot mutasson be.

Mikor ezt az apostolok, Barnabás és Pál, meghallották, megszaggatták ruháikat és a nép közé ugorva így kiáltottak:

Emberek, mit csináltok, hiszen mi is csak hozzátok hasonló gyalogló emberek vagyunk, akik éppen az evangélium hirdetésével akarunk titeket ezekből a tévelygésekből az élő Istenhez fordítani, aki a mennyet, a földet, a tengert és ami azokban van, mindent teremtett,

aki a letűnt emberöltők idejében az összes népeket a maguk útján engedte járni,

jóllehet nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jót cselekedett, adván nektek az égből esőt és termő időket és megtöltötte a ti szíveteket eledellel és vidámsággal.

Még ezek elmondásával is alig bírták a népet lecsillapítani, hogy ne áldozzanak nekik.

Antiókhából és Ikoniumból pedig zsidók érkeztek oda és annyira telebeszélték a tömeget, hogy az Pált megkövezte és kihurcolták a városból abban a hitben, hogy meghalt.

Mialatt azonban a tanítványok körülállták, felkelt és bement a városba. Másnap azután Barnabás társaságában Derbébe költözött.

Miután ebben a városban is hirdették az evangéliumot és sok tanítványt szereztek, visszafordultak Lisztrába, Ikoniumba és Antiókhába,

erősítvén a tanítványok lelkét és intvén őket, hogy maradjanak meg állhatatosan a hitben, mivel mi csak sok szenvedés árán juthatunk be az Istennek országába.

Választottak pedig nekik gyülekezetenként presbitereket s imádkozván, bőjtöléssel ajánlották őket az Úrnak, akiben hittek.

És Pizidián át lementek Pamfiliába,

s Pergében is hirdetvén az igét, Attáliába mentek,

onnan pedig elhajóztak Antiókhába, ahonnét az Isten kegyelme kirendelte őket arra a munkára, amelyet most bevégeztek.

Mikor megérkeztek és a gyülekezetet egybegyűjtötték elmondták, hogy mit végzett általuk az Isten és hogy a hitnek kapuját megnyitotta a pogányok előtt.

Azután jó hosszú ideig maradtak ott a tanítványok között.

Ez időben Júdeából odaérkeztek néhányan, akik az atyafiaknak azt hirdették, hogy ha Mózes rendtartása szerint körül nem metélkedtek, nem üdvözülhettek.

Miután emiatt nem csekély viszálykodás és vitatkozás támadt közöttük meg Pál és Barnabás között, abban állapodtak meg, hogy ebben a vitás ügyben Pál és Barnabás a gyülekezetnek még néhány tagjával menjen el az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe.

Ezek azután a gyülekezettől elbocsátva, átmentek Fönícián és Samárián, elbeszélve a pogányok megtérését, amivel az összes testvéreknek nagy örömet szereztek.

Mikor Jeruzsálembe megérkeztek, a gyülekezet meg az apostolok, meg a vének szívesen fogadták őket, és ők elmondták, hogy miket végzett az Isten általuk.

Néhányan azonban, akik a farizeusok rendjéből lettek hívőkké, előálltak és azt vitatták, hogy a pogányoknak körül kell metélkedniök és meg kell nekik hagyni, hogy Mózes törvényét megtartsák.

Ekkor az apostolok és a vének egybegyűltek, hogy ezt az ügyet megvizsgálják.

Hosszabb vitatkozás után felkelt Péter és ezeket mondotta: Atyámfiai férfiak! Jól tudjátok, hogy az Isten már régebben engem választott ki közületek arra, hogy a pogányok az én számból hallják meg az evangélium ígését és higgyenek.

És az Isten, aki a szíveket ismeri, bizonysgot tett mellettük, amennyiben közölte velük a Szenttelket éppen úgy, mint mivelünk

és semmi különbséget nem tett közöttük és mi közöttünk, a hit által megtisztítván az ő szíveiket.

Miért kísértitek tehát most az Istent, hogy olyan ígát tegyetek a tanítványok nyakara, amelyet sem atyáink, sem mi elhordozni nem bírtunk?

Hanem azt hisszük, hogy az Úr Jézus kegyelme által üdvözülhetünk ugyanúgy, mint ők is.

Erre az egész sokaság elnémult és meghallgattak Barnabást és Pált, akik elmondták, hogy az Isten milyen jeleket és csodákat tett általuk a pogányok között.

Mikor ők is elhallgattak, Jakab vette tel a szót, mondván: Atyámfiai férfiak, hallgassatok meg engem!

Simon kifejtette, hogy az Isten először milyen módon szándékozott népet szerezni az ő nevének a pogányok közül

és ezzel a próféták beszédei is megegyeznek, amint meg van írva:

„Azok után visszatérek és újra építem Dávid leomlott sátorát, omladékát felemelem és kijavítom azt, hogy keressék az Urat az emberek ivadékai és az összes pogányok, akik az én nevemet segítségül hívják. Ezt mondja az Úr, aki mindezeket cselekszi.”

Nyilvánvaló az Isten előtt öröktől fogva minden ő műve.

Ennélfogva én úgy ítélem, hogy ne terheljük meg azokat, akik a pogányok közül az Istenhez térnek, hanem írjuk meg nekik, hogy tartózkodjanak a bálványáldozati hústól, a paráznaságtól, a fojtott állattól és a vértől.

Mert hiszen Mózeszt ősidőktől fogva minden városban hirdetik, amennyiben a zsinagógákban minden szombaton felolvassák.

Akkor az apostolok és a presbiterek az egész gyülekezettel egyetértően jónak látták, hogy választott férfiakat küldjenek el maguk közül Pállal és Barnabással együtt Antiókhíába, név szerint Júdást, akit Barszabásznak neveztek és Szilászt, akik az atyafiak között vezető emberek voltak,

ezt írván az ő révükön: „Az apostolok, a presbiterek és a testvérek köszöntik az Antiókhíában, Szíriában és Kilikiában lakó pogány származású testvéreket!

Miután hallottuk, hogy közülünk egyesek hozzátok menvén, beszédeikkel megzavartak titeket és lelketeket leverték, azt mondván, hogy körül kell metélkednetek és meg kell tartanotok a törvényt, amit mi nem rendeltünk el,

ezért egy akarattal egybegyűlvén, jónak láttuk, hogy választott férfiakat küldünk hozzátok a mi kedves Barnabásunkkal és Pálunkkal,

akik életüket ajánlották fel a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevéért.

Elküldtük tehát Júdást és Szilászt, akik élő szóval közlik majd veletek ugyanezeket.

Tetszett ugyanis a Szentléleknek és nekünk, hogy semmi egyéb terhet ne rakjunk rátok eme szükséges dolgokon kívül,

hogy tartózkodjatok a bálványáldozati hústól, a vértől, a fojtott állatoktól és a paráznaságtól, amelyektől megtartóztatván magatokat, jól cselekesztek. Jó egészséget!"

Akkor azok így elbocsátva elmentek Antiókhia-ba és összegyűjtve a sokaságot, átadták a levelet.

Mikor azt felolvasták, örültek a vigasztalásnak.

Júdás pedig és Szilász, akik szintén próféták voltak, több beszédjükkel buzdították és erősítették a testvéreket.

Bizonyos időt töltvén ott, a testvérek békességben elbocsátották őket vissza az ő küldőikhez.

Szilász azonban jobbnak találta, hogy tovább is ott maradjon.

Pál pedig és Barnabás Antiókhia-ban időzött, sok másokkal együtt tanítván és hirdetvén az Úr igéjét.

Néhány nap múlva azonban Pál azt mondta Barnabásnak: Forduljunk vissza és látogassuk meg a testvéreket mindazokban a városokban, amelyekben az Úr igéjét hirdettük, hogy vannak?

Barnabás pedig azt javasolta, hogy a Márknak nevezett Jánost is vegyék magukhoz.

Pál azonban nem tartotta őt méltónak arra, hogy magukhoz vegyék, mivel Pamfiliában elvált tőlük és nem ment velük a további munkára.

Ez annyira kiéleződött köztük, hogy elváltak egymástól és Barnabás magához vévén Márkot, Ciprusba hajózott,

Pál pedig Szilászt választotta ki és elutazott, miután a testvérek átadták őt az Isten kegyelmének.

És átment Szírián és Kilikián, erősítvén a gyülekezeteket.

Eljutott pedig Derbébe és Lisztrába. És íme, volt ott egy Timótheus nevű tanítvány, aki hívő zsidó anyának és görög apának a fia volt

és aki mellett a lisztrai és az ikóniumi testvérek jó bizonytságot tettek.

Ezt Pál magával akarta vinni, s az odavaló zsidók miatt fogta és körülmetélte, mert mindnyájan tudták, hogy az apja görög volt.

Így járta be a városokat s átadta nekik megtartás végett azokat a rendelkezéseket, amelyeket a jeruzsálemi apostolok és presbiterek megállapítottak.

A gyülekezetek pedig erősödtek a hitben és naponként növekedtek lélekszámban.

Frigián és Galácia vidékein csak átmentek, mert a Szentlélek visszatartotta őket, hogy Ázsiában hirdessék az igét.

Mikor azután eljutottak Miziába, megkísérelték, hogy Bitiniába menjenek, de Jézus lelke nem engedte őket.

Ezért Mizián áthaladva lementek Tróászbba.

És éjjel látomás jelent meg Pálnak, egy makedóniai ember állt meg előtte, aki kérte őt, mondván: Jöjj át Makedóniába, segíts rajtunk!

És amint e látomást látta, tüstént azon iparkodtunk, hogy Makedóniába menjünk, bizonyosak lévén arról, hogy az Úr hívott oda bennünket, hogy azoknak az evangéliumot hirdessük.

Elhagyván tehát Tróászt, egyenesen Szamotrakéba hajóztunk, másnap pedig Neapóliszba,

onnét meg Filippibe, amely Makedóniának azon a részén a legjelentősebb gyarmatváros. Néhány napot ebben a városban töltöttünk el.

Szombatnapon pedig kimentünk a városon kívül a folyó mellé, ahol imádkozni szoktak s miután leültünk, beszédbe ereszkedtünk az összegyülekezett asszonyokkal.

És egy Lídia nevű istenfélő asszony, aki Tiathira városában bíborral kereskedett, odahallgatott és az Úr megnyitotta a szívét a Pál apostol által mondottak befogadására.

Mikor pedig háza népével együtt megkeresztelkedett, arra kért bennünket: Ha méltónak tartottatok, hogy híve legyek az Úrnak, jöjjetek a házamba és maradjatok nálam. És erővel ott marasztott bennünket.

Történt pedig, hogy mikor imádkozni mentünk, egy szolgálóleánnyal találkoztunk, aki a jövőmondás lelkétől volt megszállva és jövődöléseivel sok hasznot hajtott gazdáinak.

Ez Pált és bennünket követve kiáltozta: Ezek az emberek a magasságos Isten, szolgálói, akik nektek az üdvösség útját hirdetik!

És ezt több napon át cselekedte. Pált nagyon bántotta a dolog, azért odafordulva monda a léleknek: A Jézus Krisztus nevében mondom neked, menj ki a leányzóból! És az tüstént kiment.

Mikor a leány gazdái látták, hogy keresetük reménysége elveszett, Pált és Szilászt megragadták és a piacra, az előljárók elé hurcolták.

És odavezetvén őket az előljárók elé, ezt mondták: Ezek a zsidó férfiak felzaklatják a városunkat, és olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nekünk, rómaiaknak elfogadni és megtartani nem szabad!

Erre a nép rájuk rohant, az előljárók pedig letépetvén róluk felsőruháikat, megvesszőztették őket.

Számos botütés után börtönbe vetették őket, megparancsolván a börtönőrnek, hogy szigorúan vigyázzon rájuk.

E szigorú parancs folytán a börtönőr a belső tömlőcbe vetette őket és a lábaikat kalodába zárta.

Éjfél tájban Pál és Szilász imádkozott és az Istent dicsőítő éneket énekelt, a foglyok pedig hallgatták őket.

Hirtelen nagy földindulás támadt, úgy, hogy a börtönépület alapjai megrendültek, az összes ajtók egyszerre kinyíltak és mindnyájuk bilincsei megoldódtak.

A börtönőr is felriadt és látván a börtön nyitott ajtait, kihúzta a kardját, hogy megölje magát, mert azt hitte, hogy megszöktek a foglyok.

Pál azonban hangosan rákiáltott: Ne tégy kárt magadban, hiszen mindnyájan itt vagyunk!

Akkor az világot kérve bement hozzájuk és reszketve borúit Pál és Szilász lábaihoz

és kivezetvén őket, monda: Uraim, mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?

Ők pedig mondták: Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözölsz úgy te, mint a te háza népe is.

És prédikálták neki, valamint az ő egész háza népének is az Úr igéjét.

Ő pedig magához vette őket és még az éjjeli órában kimosta a sebeiket és övéivel együtt sietve megkeresztelkedett.

Azután felvitte őket a lakásába, asztalt terített nekik és az egész háza népével örvendezett, hogy az Istenben hívővé lett.

Mikor ismét nappal lelt, az előjárók elküldték a pácásokat a börtönőrhöz azzal az üzenettel: Bocsásd szabadon azokat az embereket!

A börtönőr közölte ezt az üzenetet Pállal, mondván: Ideküldtek az előjárók, hogy bocsássalak benneteket szabadon, most tehát menjetek ki és eredjete el békességgel!

Pál azonban ezt mondta nekik: Ítélet nélkül jogtalanul és nyilvánosan megvesszőztek, börtönbe vetettek, holott mi római polgárok vagyunk és most így suttyomban akarnak elbocsátani?! Bizony nem, hanem maguk jöjjenek ide kivezetni bennünket!

Ezt az üzenetet a pácások hírül adták az előjáróknak és azok megijedtek, mikor hallották, hogy római polgárok ezek,

és odamenvén megkövették őket, s mikor kivezették, arra kérték, hogy távozzanak el a városból.

A börtönből így kiszabadulván, betértek Lídiához és meglátogatván a testvéreket, vigasztalták őket, azután pedig tovább mentek.

Miután Amfipólison és Apollónián átutaztak, Thesszalónikába jutottak, ahol a zsidóknak zsinagógájuk volt.

Pál szokása szerint bement hozzájuk és három szombaton át beszélt nekik az írásokból

feltárván és kifejtvén azt, hogy a Krisztusnak kellett szenvednie és a halottakból feltámadnia és hogy a Krisztus az a Jézus, akit én hirdetek nektek!

És közülök sokan lettek hívőkké és Pálhoz és Szilászhoz csatlakoztak. Különösen sokan az istenfélő görögök közül és az előkelő asszonyok közül sem kevesen.

A hitetlen zsidók azonban felbőszülve és néhány züllött piaci ácsorgót magukhoz véve összecsődítették a népet és az egész várost fellázították, majd Jázon házát megtámadván, a nép elé akarták őket hurcolni.

De mivel nem találták meg őket, Jázont és néhány hívő testvért hurcoltak az előjáróságra, azt kiáltozván, hogy akik az egész világot felforgatják, íme ide is eljöttek

és Jázon befogadta őket, holott mindnyájan szembehelyezkednek a császári rendeletekkel, azt állítván, hogy más a király és a neve Jézus!

Ilyen módon felizgatták a népet, sőt az előjárókat is, akik ezeket hallották.

Miután azonban Jázontól és a többiektől elegendő biztosítékot vettek, elbocsátották őket.

A testvérek pedig Pált és Szilászt mindjárt még éjjel elküldték Beróába és azok, mihelyt odaérkeztek, a zsidók zsinagógájába mentek.

Az itteni zsidók jobb érzésűek voltak, mint a thesszalónikaiak, kész örömmel fogadták az igét és utánanézték az írásokban, vájjon csakugyan úgy van-e minden?

Sokan lettek tehát hívőkké s velük együtt a görög előkelő asszonyok és férfiak közül sem kevesen.

Mikor pedig a Thesszalónikába való zsidók megtudták, hogy Pál Beróában is hirdeti az Isten igéjét, odamentek és ott is felbujtották a tömegeket.

Ekkor a testvérek Pált sietve kiküldték, hogy menjen egész a tengerig, Szilász pedig és Timótheus ott maradt.

A kísérők pedig Pált egész Athénig vezették és miután Szilász és Timótheus számára parancsot kaptak, hogy azok minél előbb menjenek hozzá, visszatértek.

Mialatt Pál Athénben rájuk várakozott, a lelke nagyon felindult, látván, hogy a város mennyire telve van bálványképekkel.

Beszélt hát a zsidók és az istenfélők zsinagógájában és a piacon is mindennap azoknak, akiket ott talált.

Az epikureus és a sztoikus bölcselők közül pedig némelyek belekötöttek és voltak, akik azt mondták: Voltaképen miről is akar beszélni ez a fecsegő? Mások meg azt mondták: Úgy látszik, idegen isteneket hirdet! Mivel éppen Jézusról és a feltámadásról prédikált.

Ezek megfogván őt, az Areopágusnak nevezett főtörvényszékre vitték és azt mondták neki: Megtudhatjuk-e, hogy mi az az új tudomány, amelyet hirdetsz?

Mert valami egészen szokatlant hallunk tőled, szeretnénk hát tudni, hogy mi akar ez lenni?

Az athénieket ugyanis mind, csakúgy, mint a vendégül ott időző idegeneket, semmi sem érdekelte annyira, mint hogy valami újdonságot mondjanak, vagy halljanak.

Pál ekkor az Areopágus közepére állva ezt monda: Athéni férfiak, én úgy látom, hogy ti minden tekintetben nagyon istenfélők vagytok.

Mikor ugyanis szerte járkálva szent helyeiteket nézegettem, egy olyan oltárra is akadtam, amelyen az a felírás „Az ismeretlen Istennek!” Nos hát, akit ti ismeretlenül tiszteltetek, azt hirdetem én nektek.

Az Isten, aki a világot és a világon lévő összes dolgokat teremtette, ő, aki Ura az égnek és a földnek, nem kézzel csinált templomokban lakik,

sem emberi kezek szolgálatára nem szorul, mintha bármire is szüksége volna, mert hiszen ő ad mindenkinek életet, leheletet és mindent.

Ő teremtette egy vérből az egész emberi nemet, hogy lakozzék a földnek színén,

ő mérte ki a népek életének szabott idejét és itt lakásuk célját:

hogy keressék az Istent, hátha valami módon kitapogathatnák és megtalálhatnák őt, habár nincs is távol egyikünkől sem,

mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk, amint a ti költőitek valamelyike szintén mondotta: „Mert az ő nemzetsége is vagyunk!”

Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt gondolnunk, hogy az Isten aranyhoz, vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, vagy emberi művészet és kigondolás faragványaihoz hasonló.

A tudatlanság korát eltúrta ugyan az Isten, de most már azt hirdeti minden embernek mindenütt, hogy térjenek meg,

mivelhogy megállapította a napot, amelyen meg fogja ítélni a világot igazsággal abban a férfiban, akit arra kijelölt, hogy az ő halottakból való feltámasztása által mindenkit hithez segítsen. Mikor pedig a halottak feltámadásáról hallottak, némelyek gúnyolódtak, mások meg azt mondták, hogy erről megint szeretnénk téged hallani.

Ilyen módon Pál eltávozott körükből.

Néhány férfiú azonban hozzácsatlakozván, hívóvé lett, köztük Areopagita Dénes és egy Damarisz nevű asszony s velük együtt mások is.

Ezek után Pál Athénből eltávozván, Korinthusba ment.

Ott talált egy Akvila nevű ponthuszi származású zsidót, aki nem régen jött oda Itáliából, mivel Klaudiusz császár rendelete következtében minden zsidónak ki kellett költöznie Rómából. Felesége Priscilla is vele volt.

Ezekhez szállt be és mivel egyező mesterségük volt, náluk is maradt dolgozni. Mind a kettőjük foglalkozása ugyanis sátor szövetség készítése volt.

Szombatonként pedig rendszeresen tanítani szokott a zsinagógában s megnyerte úgy a zsidókat, mint a görököket.

Mikor pedig Szilász és Timótheus Makedóniából odaérkezett, Pál még buzgóbban hirdette az igét, bizonyítván a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus.

Mikor azonban azok ellene fordultak és szidalmazták őt, lerázván a port a ruháiról, azt mondta nekik: A ti véretek a fejetekre száll, én tiszta vagyok s mostantól fogva a pogányokhoz megyek.

És eltávozván onnét, egy Jusztusz nevű istenfélő emberhez; költözött, akinek háza a zsinagóga tőszomszédja volt.

Kriszpusz pedig, a zsinagóga előjárója, egész háznépével az Úr híve lett és a korinthusiak közül is sokan, akik az igét hallgatták, hívőkké lettek és megkeresztelkedtek.

Az Úr pedig éjszakai látás által azt mondta Pálnak: Ne félj, hanem beszélj és ne hallgass,

mert én veled vagyok és senki sem nyúlhat hozzád, hogy ártson neked, mivel sok népem van nekem ebben a városban.

És ottmaradt másfél esztendőn át, hirdetvén az Isten igéjét.

Mikor pedig Gallió lett Ahája helytartója, a zsidók egyértelemmel rátámadtak Pálra és a törvény elé állították őt,

mondván, hogy ez az ember a törvénnyel ellenkező istentiszteletre csábítja az embereket.

Mikor Pál már éppen szólni akart, Gallió ezt monda a zsidóknak: Ti zsidók, ha valami bűnről vagy kihágásról volna szó, türelemmel meghallgatnálak titeket,

ha azonban valami rátok tartozó tanítás, név vagy törvény miatt civakodtok, akkor intézzétek el magatok, mert ezeknek nem akarok bírāja lenni.

És elküldte őket a törvényszék elé.

Akkor mindnyájan nekiestek Zóstenésznek, a zsinagóga előjárójának, elverték őt ott a törvényszék előtt, de Gallió nem törődött velük.

Pál pedig jó ideig maradt még ott köztük, azután elbúcsúzott a testvérektől s Priscilla és Akvila társaságában elhajózott Szíria felé, miután előbb Kenkréában megnyíratta a fejét, mert fogadalma volt rá.

Mikor pedig Efézusba érkezett, azokat ott visszahagyta, maga pedig a zsinagógába menvén, vitába bocsátkozott a zsidókkal.

Azok arra kérték őt, hogy hosszabb ideig maradjon náluk, de nem hajlott kérésükre,

hanem elbúcsúzott tőlük, mondván: A közelgő ünnepet Jeruzsálemben kell megülnöm, de ha az Isten is úgy akarja, ismét visszajövök hozzátok. És elutazott Efézusból.

És mikor Cézaréába jutott, felment és köszöntötte a gyülekezetet. Majd lement Antiókhia.

De csak kevés időt töltött ott és újra útra kelt. Egymásután bejárta Galácia tartományát és Frigiát, erősítvén az összes tanítványokat.

Egy Apollósz nevű alexandriai születésű, ékesen szóló és az írásokba is jártas zsidó férfiú érkezett pedig Efézusba.

Ez már oktatást kapott az Úrnak útjáról, s buzgó lelkületű lévén, hirdette és alaposan tanította az Úr dolgait, ámbar csak János keresztségéről tudott.

És nagy bátorsággal beszélt a zsinagógában. Mikor Priscilla és Akvila őt beszélni hallották, magukhoz vették és alaposabban feltárták előtte az Isten útját.

Mikor pedig Ahájába készült, a testvérek biztatták őt és levelet írtak az ottani tanítványoknak, hogy fogadják őt be. Odaérkezvén, nagy segítségükre volt azoknak, akik a kegyelem által hívőkké lettek.

Mert meggyőzően cáfolta a zsidókat, nyilván kimutatván az írásokból, hogy Jézus; a Krisztus.

Történt pedig, hogy mialatt Apollósz, Korinthusban tartózkodott, Pál a felső vidékeket bejárván,. Efézusba érkezett és ott néhány tanítványra akadt.

Így szólt nekik: Mikor hívőkké lettetek, vájjon vettetek-e Szentlelket? Azok pedig mondák: sőt nem is hallottuk, hogy van Szentlélek.

Ő pedig mondá: Mire keresztelkedtetek hát meg? Ők pedig felelek: János keresztségére.

Mondá Pál: János a megtérés keresztségével keresztelt, azt mondván a népnek, hogy higgyenek abban, aki ő utána jön, vagyis a Jézus Krisztusban.

Mikor ezt hallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevébe,

s miután Pál a kezét rájuk tette, szállt rájuk a Szentlélek s kezdtek nyelveken szólni és prófétálni.

Ezek a férfiak összesen mintegy tizenketten voltak.

Azután bement a zsinagógába és három hónapon át bátorsággal hirdette és vitatva fejtegette az Isten országára tartozó dolgokat.

Mikor azonban némelyek megátalkodtak és hitetlenkedtek, káromolván a sokaság előtt az utat, amely az Istenhez vezet, akkor elfordult tőlük és a tanítványokat is elvonta, naponként prédikálván egy Türrannosz nevű ember iskolájában.

Így folyt ez két éven át, úgy, hogy Ázsia összes lakosai, zsidók, görögök egyaránt hallgatták az Úr igéjét.

Pál kezei által az Isten nem közönséges csodákat is cselekedett,

úgy, hogy még a testén viselt kendőket és kötényeket is elvitték a betegekhez, akik azoktól meggyógyultak és a gonoszlelektől megszabadultak.

Az ördögűző kóbor zsidók némelyike is megpróbálta, hogy a gonoszlelektől megszállottak felett az Úr Jézus nevét idézze, mondván: A Pál által hirdetett Jézusra kényszerítelek titeket!

Bizonyos Szkéva nevű zsidó papifejedelem hét fia is így cselekedett.

A gonoszlélek azonban így felelt nekik: Jézust ismerem, Pálról is tudok, de kik vagytok ti?

És az ember, akiben a gonoszlélek volt, rájuk ugrott, kettejüket megragadta és leteperte, úgy, hogy ruhátlanul és megsebezve futottak ki abból a házból.

Ezt Efézus összes lakosai, zsidók és görögök megtudták és mindnyájukat félelem szállta meg és az Úr Jézus neve dicsőségesebb lett.

A hívők közül pedig sokan jelentkeztek s megvallottak és feltárták cselekedeteiket.

A varázslással foglalkozók közül sokan összehordták és nyilvánosan elégették a könyveiket, azok értékét összeszámolták és úgy találták, hogy ötvenezer, drakmára rúg.

Ilyen erővel terjedt és erősödött az Úr igéje.

Mikor ezek elvégződtek, Pál elhatározta, hogy Makedónián és Aháján átutazva, Jeruzsálembe megy azt mondván: Ha ott elvégzem dolgomat, Rómát is látnom kell.

Makedóniába küldött pedig kettőt a neki szolgálók közül: Timótheust és Erasztuszt, maga pedig egy időre Ázsiában maradt.

Ebben az időbére nagy háborúság támadt az (isteni) út miatt.

Egy Demeter nevű ötvös ugyanis Diána templomáról kis ezüst utánzatokat készítvén, ezzel nem csekély nyereséghez juttatta a kézműveseket.

Ezeket a hasonló ipart űző munkásokkal együtt egybegyűjtvén, így szólt hozzájuk: Emberek, jól tudjátok, hogy ebből a mesterségből ered a mi jólétünk

és most látjátok és halljátok, hogy ez a Pál, nemcsak Efézusban, hanem úgyszólván az egész Ázsiában jelentős tömegeket beszélt rá és térített el azzal a szóval, hogy nem istenek azok, amiket kézzel csinálnak.

Nemcsak attól kell tehát félnünk, hogy mesterségünk tönkremegy, hanem a nagy istennőnek, Diánának templomát sem veszik majd semmibe és vége lesz az istennő dicsőségének, akit most egész Ázsia és az egész föld imád.

E beszéd hallatára nagyon felbőszültek és ezt kiáltozták: Nagy az efézusi Diána!

Az egész városban általános kavargás támadt és egy akarattal a színházhoz rohantak, magukkal ragadván Pál útítársait, a makedón Gájuszt és Arisztarhuszt is.

Pál ekkor a tömeg közé akart menni, de a tanítványok nem engedték.

Egyes előkelő ázsiaiak is jóindulattal lévén hozzá odaküldve arra kérték, hogy ne menjen a színházhoz,

Ott pedig az egyik ezt, a másik azt kiáltozta, mert a gyűlés egészen összezavarodott és a legtöbben még azt sem tudták, hogy mi okból gyülekeztek össze.

Ekkor a tömegből elővonszolták Alexandert, akit a zsidók előre lökdöstek, s aki a kezével intve védekezni akart a nép előtt.

De mikor megtudták, hogy zsidó, az egész tömeg egyetlen kiáltásban tört ki és mintegy két óra hosszat folytonosan ezt kiáltozta: Nagy az efézusi Diána.

Végre a város jegyzője lecsillapította a népet és így szólt hozzá: Efézusi férfiak, ki nem tudná, hogy Efézus városa a nagy Diánának és az ő égből aláhullott képének székhelye?

Mivel tehát ezt senki sem tagadhatja, illő, hogy nyugodtan viselkedjete és semmit el ne hirtelenkedjete.

Mert lám, idehoztátok ezeket az embereket, holott se nem templomfosztogatók, sem a ti istennőtet nem káromolták.

Ha tehát Demeternek és kézmíves társainak valaki ellen panasza van, ott vannak a törvényszékek és a helytartók, indítsanak pert azok előtt.

Ha pedig mást kerestek, az is elintézhető a törvényes népgyűlésen.

Mert féltő, hogy ha e mai lázongásért kérdőre vonnak, semmi ok nincs, amit felhozhatnánk, hogy miért gyülekeztünk össze.

Ezeket mondván, a gyűlést szétoszlatta.

A zavargás lecsillapulta után Pál magához hívatta a tanítványokat és elbúcsúzván tőlük elindult Makedóniába.

Miután azokat a vidékeket bejárta és sok beszéddel buzdította őket, Görögországba ment.

Három hónapot időzvé ott, Szíriába akart átmenni, de mivel a zsidók leselkedtek rá, tanácsosabbnak vélte, ha Makedónián át tér vissza.

Kíséretében voltak pedig egész Ázsiáig a berőai Szópater, Pürrosz fia, továbbá a thesszalónikai Arisztarhusz és Szekundusz, a derbéi Gájusz, Timótheus, az ázsiai Tühikosz és Trófigosz.

Ezek előre mentek és Tróaszban vártak ráuk.

Mi pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe után hajón indultunk utánuk Filippiből és öt nap múlva érkeztünk hozzájuk Tróaszba, ahol hét napot töltöttünk el.

A hét első napján pedig össze lévén gyülekezve a kenyér megtörésére, Pál beszélni kezdett hozzájuk s mivel másnap elutazni készült, beszédét egész éjfélig nyújtotta.

A felső szobában, ahol együtt voltunk, elegendő lámpa volt.

Egy Eütühosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, Pál hosszúra nyúlt beszéde alatt mély álomba merült és alvás közben leesett a harmadik emeletről s holtan szedték fel.

Pál azonnal lesietvén, ráborult és átkarolván őt monda: ne nyugtalankodjatok, mert benne van a lelke.

Ezután ismét felment, megtörte a kenyeret és evett és- még sokáig, egész virradatig prédikált és így ment el.

Azt az ifjút pedig élve vitték el és igen megvigasztalódtak.

Mi pedig a hajón előremenvén, Asszósba érkeztünk, ott akarván felvenni Pált, mert így rendelkezett, mivel gyalogolni akart.

Mikor így Asszósban hozzánk szegődött, őt felvéve Mitilénébe mentünk,

és onnan elhajózván, másnap Khiosz átellenébe jutottunk, ismét másnap Számoszba és Trogülliumban maradván, a következő napon Milétoszba érkeztünk.

Pál ugyanis úgy határozott, hogy Efézust elmellőzi, hogy ne veszítsen időt Ázsiában, mivel sietett, hogy pünkösöd ünnepére, hacsak lehet, Jeruzsálembe érjen.

Milétoszból pedig követeket küldött Efézusba és magához hívatta a gyülekezet presbitereit.

Mikor megérkeztek, így szólt hozzájuk: Tudjátok, hogy az első naptól kezdve, amelyen Ázsia földjére léptem, hogyan töltöttem el minden időmet köztetek,

szolgálván az Úrnak teljes alázatossággal, sok könnyhullatással és kísértéssel, amelyek a zsidók ármánykodásai következtében reám torlódtak:

hogy semmit sem mulasztottam el hirdetni tinektek, ami javatokra válhatik s tanítottalak titeket nyilvánosan is, otthonaitokban is,

bizonyoságot tévén zsidóknak úgy, mint görögöknek az Istenhez való megtérésről és a mi Urunk Jézusban való hitről.

És most íme, a leiektől kötelezve Jeruzsálembe megyek, nem tudván, mi vár ott reám,

csak azt, hogy a Szentlélek városról-városra arról tesz bizonyossá, hogy fogság és nyomorúság vár ottan reám.

De én azzal nem törődöm, sem az életemet nem tartom olyan értékesnek, csak hogy elvégezhessem örömmel pályafutásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól vettem, hogy bizonyoságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.

És íme most tudom, hogy ti, akik között járván, az Isten országát hirdettem, nem látjátok többé az én orcámat.

Ezért bizonyoságot teszek e mai napon tinektek, hogy mindenki véréből tiszta vagyok,

mert tétozás nélkül hirdettem nektek az Istennek minden tanácsát.

Vigyázzatok tehát magatokra és az egész nyájra, amelyen a Szentlélek felvigyázókká tett titeket, hogy legeltessétek az Úr gyülekezetét, amelyet tulajdon vérével szerzett.

Mert tudom, hogy az én távozásom után ragadozó farkasok jönnek majd közétek és azok a nyáját nem kímélik.

Sőt köztetek is támadnak majd emberek, akik hamis tanokat hirdetnek, hogy a tanítványokat a maguk pártjára csábítsák.

Vigyázzatok azért, emlékezetben tartván, hogy én három esztendőn át éjjel-nappal, könnyhullatással szűnetlenül intettelek mindnyájatokat.

És most, testvéreim, az Istenre és az ő kegyelmének ígéjére bízlak titeket, amely képes felépíteni és megadni nektek az örökséget az összes szentek között.

Én senkinek aranyát, ezüstjét vagy ruháját nem kívántam.

Magatok tudjatok, hogy kezeimmel szolgáltam meg mindent, amire nekem társaimmal együtt szükségem volt.

Mindent megmutattam nektek, hogy így munkálkodva kell felkarolnunk a gyengéket, megemlékezvén az Úr Jézus szavairól, mert ő mondotta, hogy boldogítóbb adni, mint elfogadni.

Ezeket mondván, térdre borúit és mindnyájukkal együtt imádkozott.

Valamennyien sírva fakadtak és Pál nyakába borulván, összecsóholták őt.

Legnagyobb fájdalmat az a mondása okozott nekik, hogy többé nem látják az ő orcáját. Azután lekísérték őt a hajóra.

Így elbúcsúzáskor tőlük, útnak indultunk s egyenesen Koszba jutottunk, másnap pedig Róduszba s onnét Patarába.

Ott egy Föníciába induló hajóra találván, arra szálltunk és azon mentünk tovább.

Mikor Ciprus szigete feltűnt előttünk, azt balkézfelől hagyván, Szíria felé hajóztunk és Tiruszban kötöttünk ki, mert ott kellett kirakni a hajó terhét.

Felkeresvén a tanítványokat, náluk maradtunk hét napig és ők a lélek sugallatára nagyon kérték Pált, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.

Mikor pedig a napok elteltével útra készültünk, kikísértek bennünket asszonyaikkal és gyermekeikkel együtt mindnyájan a városból és a tengerparton térdre borulva imádkoztunk.

Azután búcsút vettünk egymástól s mi a hajóra szálltunk, ők pedig visszatértek otthonukba.

Mi azután tengeri utunkat bevégezve, Tituszból Ptolomaiszba mentünk, ahol a testvéreket köszöntvén, egy napig azoknál maradtunk.

Másnap kiindulva, Cézaréába mentünk, ahol a hét (evangélista) közül való Fülöp evangélista házába tértünk be és nála maradtunk.

Ennek négy prófétáló hajadon leánya volt.

Több napi ott időzésünk alatt egy Agábusz nevű próféta érkezett oda Júdeából,

aki, mikor bennünket meglátogatott, fogta Pálnak az övét, megkötözte vele a maga lábait és kezeit és így szólt: Ezt mondja a Szentlélek, hogy azt a férfiút, akié ez az öv, így köti meg a zsidók Jeruzsálemben és átadják a pogányok kezeibe!

Ezek hallatára mi is arra kértük őt és az odavalók is, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.

Pál azonban ezt felelte: Mit csináltok, hogy sírtok és keserítitek a szívemet! Hiszen én nemcsak a bilincseket, hanem a halált is kész vagyok elszenvedni Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért!

Mivel tehát nem hajtott a beszédünkre, lecsendesedtünk, mondván: Legyen meg az Úr akarata!

Nemsokára ezután felkészülődtünk és felmentünk Jeruzsálembe.

Velünk jött néhány Cézareából való tanítvány is, akik egy Mnázon nevű ciprusi származású régi tanítványt hoztak magukkal, akinél megszálltunk.

Mikor Jeruzsálembe jutottunk, szívesen fogadtak bennünket a testvérek.

Másnap Pál velünk együtt elment Jakabhoz, akinél az összes presbiterek összegyülekeztek.

Miután köszöntötte őket, sorra elbeszélte nekik mindazt, amit az Isten az ő szolgálata által végzett a pogányok között.

És ők mindezt hallván, dicsőítették az Istent és ezt mondták neki: Látod testvér, milyen sok ezren lettek a zsidók között hívőkké és azok mind buzgón ragaszkodnak a törvényhez,

rólad pedig azt az értesülést vették, hogy a pogányok között élő zsidókat eltéríted Mózesztől, azt hirdetvén, hogy gyermekeiket ne metéljék körül és ne éljenek az ősi szokások szerint.

Mi van hát a dologban? Mindenesetre nagy sokaság fog összegyülekezni, mert híre megy, hogy ide érkeztél.

Tedd hát azt, amit mondunk: van nálunk négy férfiú, akiket fogadalom köt,

ezeket vedd magadhoz, végezd el velük együtt a tisztulási szertartást és fizess meg értük a váltságdíjat, hogy megnyírassák a fejüket, így majd mindenki megtudja, hogy a rólad terjesztett hír alaptalan, sőt hogy magad is megtartod a törvényt és aszerint jársz.

A pogányokból lett hívőkre vonatkozólag pedig már rendelkezünk, megírván, hogy tartózkodjanak a bálványáldozati hústól, a vértől és a fojtott állattól és a parázناسágtól.

Akkor Pál magához vette azokat a férfiakat és másnap elvégezvén velük együtt a megtisztulást, a templomba ment, bejelentette a tisztulás idejének leteltét és azalatt mindegyikükért bemutatott az áldozatot.

Mikor a hét nap már letelőben volt, az ázsiai zsidók meglátván őt a templomban, az egész népet felizgatták és kezeiket reávetették,

ezt kiáltozván: Zsidó férfiak, segítsetek! Ez az az ember, aki a nép, a törvény és e szenthely ellen mindenkit széliében tanít, sőt görögöket is vezetett be a templomba és így megszenteltségtelenítette ezt a szent helyet!

Mert voltak, akik előbb vele látták a városban az efézusi Trofimuszt, akiről azt hitték, hogy Pál őt a templomba bevitte.

Erre az egész város megmozdult, népcsődület támadt s Pált megragadván, kihurcolták a templomból és az ajtókat gyorsan bezárták.

Mikor már azon voltak, hogy megölik őt, eljutott a hír a helyőrség ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem fellázadt.

Az tüstént katonákat és századosokat vevén maga mellé, lesietett hozzájuk. Azok az ezredes és a katonákat meglátva, abbahagyták Pál ütlegetését.

Akkor az ezredes odament, megfogta őt és kettős láncsal megkötöztette, azután tudakolta, hogy kicsoda és mit követett el?

De a tömegben az egyik ezt, a másik azt kiáltozta. Nem lévén képes a zavargás miatt biztosat megtudni, megparancsolta, hogy vigyék őt az őrségre.

Mikor azonban a lépcsőkhöz értek, a tömeg erőszakoskodása miatt a katonáknak úgy kellett őt vinniök,

mert nagy tömeg tódult utána, ezt kiáltozva: Pusztítsd el őt!

Mikor pedig az őrségre bemenőben volt, Pál azt mondta az ezredesnek: Szólhatok neked valamit? Az pedig monda: Hát te tudsz görögül?

Hát nem az az egyiptomi vagy te, aki a minap fellázított és a pusztába vezetett ki négyezer banditát?

Pál pedig monda: Én taruszi zsidó vagyok, Kilikia e híres városának polgára. Arra kérlek, engedd meg, hogy szóljak a néphez.

S miután megengedte, Pál a lépcsőkön megállva, intett a kezével a népnek s mikor teljes csend lett, zsidó nyelven megszólalt, mondván:

Atyámfiai férfiak és atyák, hallgassátok meg most hozzátok intézett eme védekezésemet!

Mikor hallották, hogy zsidó nyelven beszél hozzájuk, még jobban elcsendesedtek. És ő folytatta:

Én zsidó vagyok, aki a kilikiai Tarsuszban születtem, de ebben a városban, Gamáliel lábainál, az ősi törvény szigorúsága szerint neveltetvén, éppen olyan buzgó híve voltam az Istennek, mint ti vagytok ma valamennyien,

Emezt az utat halálra üldöztem, megkötöztvén és börtönbe adván férfiakat és asszonyokat egyaránt, amint ezt rólam nemcsak a főpap, hanem az egész presbitérium tanúsíthatja, akiktől megbízó leveleket is kaptam a testvérekhez, mikor Damaszkuszba mentem, hogy az ott levőket is megkötözve hozzam Jeruzsálembe, hogy megfenyíttessenek.

Lőn azonban, hogy útközben, Damaszkusz közelébe érkezve, déltájban, hirtelen erős égi fény vett körül

és én a földre rogytam és hangot hallottam, amely ezt mondta nekem: Saul, Saul, mit üldözöl, engem?

Én pedig feleltem: Ki vagy te, Uram? És ő azt mondta nekem: Én vagyok, a názáreti Jézus, akit te üldözöl!

Azok pedig, akik velem voltak, látták ugyan a fényt, de nem hallották a szavát annak, aki velem beszélt.

Én pedig mondtam: Mit kell lennem Uram? Az Úr pedig ezt mondta nekem.: Kelj fel, eredj Damaszkuszba, ott majd megmondják mindazt, amit tenned kell.

Mivel azonban ama fény ragyogása miatt nem láttam, a velem lévőktől kézen vezetve mentem be Damaszkuszba.

Egy bizonyos Anániász pedig, aki az összes odavaló zsidók bizonyága szerint a törvénynek megfelelő kegyes férfiú volt,

eljött hozzám és megállva monda: Saul testvérem, láss megint! És én azonnal felnéztem rá.

Ő pedig monda: Atyáink Istene előre kiválasztott téged, hogy megismerd az ő akaratát és meglásd az Igazat és hallj szót a szájából,

mert te léssz az ő tanúbizonyága minden ember előtt mindazokról, amiket láttál és hallottál.

És most mit této vázol? Kelj fel, keresztelkedjél meg és mosd le bűneidet, segítségül híván az ő nevét.

Lőn pedig, hogy mikor Jeruzsálembe visszatértem és a templomban imádkoztam, elragadtatásba estem

és láttam őt, amint ezt mondta nekem: Siess és távozz el gyorsan Jeruzsálemből, mert itt nem fogadják el a te bizonyágtételeidet én rólam.

És én felelém: Uram, tudják űk, hogy én voltam az, aki a zsinagógákat végigjárva, bebörtönöztettem és megvertettem a benned hívőket

és mikor Istvánnak, a te tanúdnak vérét ontották, szintén ott álltam, helyeseltem és az ő gyilkosainak ruháit őriztem.

És ő ezt monda nekem: Eredj, mert messzire küldelek ki téged a pogányokhoz.

Eddig a szóig meghallgatták őt, de most hangos kiáltozásban törtek ki, mondván: pusztítsd el az ilyen embert a föld színéről, nem való, hogy éljen.

Mivel pedig így kiáltoztak és felsőruháikat elhányták és port szórtak a levegőbe,

az ezredes kiadta a parancsot, hogy vigyék be őt a táborba és korbácsolják meg, hogy megtudja, mi oknál fogva kiáltoztak úgy rá.

Mikor azonban a szíjjakkal lekötötték, Pál így szólt az ott álló századosnak: Vájjon szabad-e nektek el nem ítélt római polgárt megkorbácsolni?

Ennek hallatára a százados odament és jelentette az ezredesnek: Mit akarsz elkövetni, hiszen ez az ember római polgár!

Erre odament az ezredes és megkérdezte tőle: Mondd meg nekem, római polgár vagy? ű pedig monda: igen!

Az ezredes pedig felelé: Én nagy pénzen szereztem meg ezt a polgárjogot. Erre Pál monda: Én pedig benne is születtem.

Erre nyomban ott hagyták őt azok, akik vallatni akarták és az ezredes is megijedt, mikor megtudta, hogy római polgár és hogy megkötöztette őt.

Másnap aztán meg akarván tudni az igazat, hogy mivel vádolják a zsidók, feloldoztatta őt és meghagyta, hogy jöjjenek össze a papifejedelmek és az egész főtanács és Pált odavezetettvén elibük állította.

Pál pedig tekintetét a főtanácsra emelvén, ezt monda: Atyámfiai férfiak, mind e mai napig teljes jó lelkiismerettel ellem az istennek.

Erre Anániász főpap azt parancsolta a Pál mellett állóknak, hogy üssenek a szájára.

Akkor Pál így szólt: Megver téged az Isten, te meszelt fal! Te leülsz én felettem a törvény szerint ítéletet tartani, mikor törvény ellenére azt parancsolod, hogy megüssenek?

A mellette állók pedig mondák: Az Isten főpapját szidalmazod-e?

Pál pedig felelé: Atyámfiai, nem tudtam, hogy ő a főpap, mert meg van írva: „A te néped vezérének ne mondj rosszat.”

Minthogy pedig Pál tudta, hogy az egyik részük szaddúceusokból, a másik részük pedig farizeusokból áll, ezt kiáltotta a főtanácsban: Atyámfiai férfiak, én farizeus vagyok, farizeusok fia, a reménység és a halottak feltámadása miatt állok vád alatt.

Amint ezt mondta, szakadás támadt a farizeusok és a szaddúceusok közt és a sokaság megoszlott.

A szaddúceusok ugyanis azt mondják, hogy nincsen feltámadás, se angyal, se lélek, a farizeusok pedig mind a kettőt vallják.

Nagy lárma támadt pedig és a farizeusok pártjából több írástudó felállván, vitatkozva monda: Mi nem találunk ebben az emberben semmi rosszat, hátha lélek vagy angyal szólt neki?

Mikor pedig a meg hasonlítás mind nagyobb lett, az ezredes, attól tartva, hogy Pált szétszaggatják, odarendelte a katonákat és kiadta a parancsot, hogy ragadják őt ki közülök és vezessék a táborba.

A következő éjjel pedig megállt felette az Úr és monda: Légy bizakodó, mert amint bizonyosságot tettél rólam Jeruzsálemben, úgy kell majd bizonyosságot tenned Rómában is.

Reggelre kelve a zsidók összeálltak és fogadalmat tettek, mondván, hogy se nem esznek, se nem isznak addig, míg Pált meg nem ölik.

Negyvennél többen voltak, akik ezt a fogadást tették.

Ezek elmentek a papifejedelmekhez és a vénekhez és azt mondták nekik: Mi fogadalommal fogadtuk meg, hogy semmit meg nem ízelek addig, míg Pált meg nem öljük.

Most tehát a főtanáccsal együtt adjátok tudtára az ezredesnek, hogy vezettesse őt hozzátok, azt adván ürügyül, hogy alaposabban meg akarjátok vizsgálni az ügyét. Mi pedig készen állunk, hogy mielőtt ideérne, megöljük.

Pál néniének a fia azonban értesült erről a celszövésről és azonnal a helyőrségre sietett és hírül adta ezt Pálnak.

Pál pedig magához kéretett egy századost és azt monda neki: Vezesd ezt az ifjút az ezredeshez, mert jelenteni akar neki valamit.

Az tehát magához vevén őt, elvezette az ezredeshez és ezt monda: A fogoly Pál magához hívatván engemet, arra kért, hogy ezt az ifjút vezessem hozzád, mert valami mondanivalója van számodra.

Az ezredes pedig kezénél fogva félrevonta őt és négy szemközt megkérdezte tőle: Mi jelenteni valód van számomra?

És ő szólt: A zsidók megegyeztek, hogy megkérnek téged, vezettesd Pált holnap a főtanács elé, mintha alaposabban meg akarnák vizsgálni az ügyét.

De ne hajts a szavukra, mert negyvennél többen leselkednek rá, akik fogadalommal kötötték le magukat, hogy se nem esznek, se nem isznak addig, míg őt meg nem ölik. És már készen vannak, csak a te ígéretedre várnak.

Az ezredes tehát elbocsátotta az ifjút, meghagyván neki: Senkinek ne szólj arról, hogy ezeket közölted velem.

Azután magához hívatott két századost és ezt monda nekik: Éjjel három órától kezdve tartsatok készenlétben kétszáz katonát, hetven lovast és kétszáz dárdást, hogy Cézáréába induljanak.

Készítsetek melléjük háts állatokéit is, hogy Pált azokra ültetvén, épségben vigyék Félix helytartóhoz.

Azután levelet írt a következőképpen:

„Klaudiusz Lúziász üdvözli Félixet, a kegyelmes helytartót!

Ezt a férfiút a zsidók elfogták és már majdnem megölték, mikor megtudván, hogy római polgár, közbeléptem és katonáimmal kiszabadítottam őt.

Meg akarván pedig ismerni az okot, amivel vádolják, elvittem őt az ő főtanácsuk elé

és úgy találtam, hogy az ő törvényüknek bizonyos vitás kérdései miatt emeltek ellene panaszt. De semmi bűne nincs, ami miatt halált, vagy bilincset érdemelne.

Miután pedig eközben azt jelentették, hogy a zsidók cselet szőttek ez ember ellen, nyomban elküldtem hozzád, tudtára adván vádolóinak is, hogy panaszukkal szintén hozzád forduljanak. (Jó egészséget!)

A katonák tehát a vett parancs értelmében magukhoz vették Pált és az éj folyamán elvitték őt Antipatriszba,

másnap pedig a lovasokat mellette hagyván, hogy továbbkísérjék, visszatértek a táborba.

Azok azután megérkezvén Cézareába, átadták a levelet a helytartónak és Pált is eléje állították.

Mikor a helytartó a levelet elolvasta, megkérdezte, hogy melyik tartományból való, s megtudván, hogy Kilikiából,

azt mondta: Mikor a vádolóid megérkeznek, majd kihallgatlak. S megparancsolta, hogy Heródes palotájában őrizték őt.

Öt nap múlva Anániász főpap a vének közül néhányval és bizonyos Tertullusz nevű jogtudóssal lement (Cézareába) és panaszt emeltek Pál ellen a helytartó előtt.

Miután őt behívták, Tertullusz így terjesztette elő a vádat:

Mindenben és mindenütt teljes hálával valljuk, kegyelmes Félix, hogy általad teljes békességben élünk és hogy gondoskodásod folytán ennek a népnek rendbe jött a dolga.

De hogy felettébb ne fárasszalak, kérlek, hallgass meg minket: egy kis ideig a te kegyességed szerint.

Mert úgy találtuk, hogy ez az ember kész veszedelem, aki a világon szerte az összes zsidók között lázadást támaszt és a názáretiek eretnek pártjának vezére,

aki azt is megkísérelte, hogy a templomot megfertőzze, ezért mikor elfogtuk, a tulajdon törvényünk szerint készültünk felette ítélni.

Lúziász ezredes azonban nagy fegyveres erővel közbelépett és kivette őt a kezeinkből,

megparancsolván, hogy vádlói forduljanak hozzád. Ha törvényt ülsz felette, tőle magától megtudhatod mindazt, amivel vádoljuk.

A zsidók is mindezt helyeselték, rámondván, hogy valóban így áll a dolog.

Mikor a helytartó intett Pálnak, hogy beszéljen, az így szólt: Mivel tudom, hogy te már sok esztendő óta vagy ennek a népnek bírása, azért ügyemben bizvást terjesztem elő védekezésemet.

Megtudhatod, hogy én legföljebb tizenkét napja jöttem fel Jeruzsálembe imádkozni.

És sem a templomban, sem: a zsinagógákban, sem a városban nem találtak engem bárkivel is vitatkozva, vagy hogy a tömegben: lázadást keltettem volna.

Azt sem tudják neked bebizonyítani, amivel most engem vádolnak.

De azt megvallom neked, hogy azt a tanítást követve, amelyet ők eretnekségnek mondanak, úgy szolgállok apáim Istenének, hogy hiszem mindazt, ami a törvényben és a prófétákban meg van írva

és remélem az Istentől, amit ők is várnak, hogy a halottaknak, úgy az igazaknak, mint a gonoszaknak lesz feltámadása.

Ezért magam is arra törekszem, hogy mindenkor feddhetetlen lelkiismeretem legyen az Isten és az emberek előtt.

Sok esztendő múltán azután megjöttem, alamizsnát hozva népemnek és fogadalmakat (teljesítve).

Mikor a templomban sokaság nélkül és zendülés nélkül tisztulásomat végeztem, ebben talált engem néhány ázsiai zsidó,

akiknek itt kellene állniok előtted és vádolni engem, ha ugyan volna valami panaszkodásom.

Vagy akár ezek maguk mondják meg, találtak-e bennem bűnt, mikor a főtanács előtt álltam,

hacsak azt az egyetlen nyilatkozatomat nem, amelyet előttük állva hangosan tettem, hogy „ti ma a halottak feltámadásáért vontok engem ítélet alá.”

Félix pedig elnapolta a tárgyalást, mivel ő már amaz útra tartozó dolgokat pontosabban ismerte. Ezt monda: Majd ha Lúziász ezredes idejön, megvizsgálom az ügyeteket.

A századosnak pedig megparancsolta, hogy tartsa őt őrizetben, de hagyja nyugton és hozzátartozói közül senkit se akadályozzon abban, hogy őt kiszolgálják.

Néhány nap múlva pedig megjelent Félix a feleségével, Druzillával, aki zsidó nő volt és Pált hívatta és meghallgatta őt a Krisztusban való hitről.

De mikor az igazságról, az önmegtartóztatásról és a jövőendő ítéletről beszélt, Félixet félelem szállta meg és azt monda: Most elég, elmehetsz, annak idején megint hívatlak.

Egyben azt is remélte, hogy Pál váltságdíjat ad neki, azért gyakran elhívatta és elbeszélgetett vele.

Két év elteltével pedig Félix utódja Porcius Fesztusz lett. Félix pedig, hogy a zsidóknak kedvében járjon, Pált a fogságban hagyta.

Fesztusz a tartományba érkezvén, három nap múlva felment Cézáréából Jeruzsálembe.

Ott a papifejedelmek és a zsidók főemberei panaszt emeltek előtte Pál ellen

és arra kérték, tegye meg nekik azt a kegyességet, hogy őt Jeruzsálembe hozassa. Mert cselt vetettek, hogy útközben megölik.

Fesztusz azonban azt felelte, hogy Pál Cézárében áll őrizet alatt s ő maga is hamarosan elutazik.

Akik tehát közületek, úgymond, meg vannak hatalmazva, jöjjenek velem oda, emeljenek vádat ellene, ha abban az emberben valami kifogásolni való van.

S miután nyolc vagy tíz napot köztük töltött, lement Cézáréába és mindjárt másnap törvényt ült és elővezettette Pált.

Amint Pál megjelent, a Jeruzsálemből leutazott zsidók körülfogták és sok és súlyos vádat emeltek ellene, amelyeket azonban bizonyítani nem tudtak.

Pál így védelmezte magát: Én sem a zsidók törvénye, sem a templom, sem pedig császár ellen semmit nem vétettem.

Fesztusz azonban, hogy a zsidók iránt kegyességet mutasson, azt kérdezte Páltól: Kívánsz-e felmenni Jeruzsálembe, hogy előtttem ott bírálják el ezeket?

Pál pedig felelé: Én a császár ítélőszéke előtt állok, itt kell ítéletet mondani felettem. A zsidók ellen nem vétettem, amint azt te magad is jól tudod.

Ha azonban mégis vétettem, vagy éppen valami főbenjáró bűnt követtem volna el, kész vagyok meghalni; ha ellenben mind csak üres vádak azok, amelyeket ezek ellenem emelnek, úgy senkisé isem ajándékozhat engem nekik. A császárhoz fellebbezek.

Erre Fesztusz megbeszélvén a dolgot a tanácsosaival, kimondta: A császárhoz fellebbeztél, a császárhoz mégy.

Néhány nappal ezután Agrippa király és Bere-niké Cézareába érkezett, hogy Fesztuszt üdvözlje.

Mikor már több napot töltöttek ott, Fesztusz a király előtt szóba hozta Pál ügyét, mondván: Van itt egy férfiú, akit Félix fogolyként hagyott hátra,

aki ellen, mikor Jeruzsálemben jártam, a zsidók papifejedelmei és vénei megjelenvén, ítéletet kértek tőlem.

Azt feleltem nekik, hogy a rómaiaknak nem szokásuk bárkit is kiszolgáltatni, mielőtt a vádlottat vádlóival nem szembesítik és így alkalmat nem adnak neki arra, hogy a vád ellen védekezzék.

Mikor azután ők idejöttek, minden halogatás nélkül mindjárt másnap a bírói székbe ültem és odahozattam azt a férfiút.

A vádlók körülvették őt, de semmi olyannal nem vádolták, amit én gonosznak tartanék,

hanem csak a saját babonás istentiszteletük egyes vitáskérdéseivel hozakodtak elő és bizonyos meghalt Jézussal, akiről Pál azt vitatta, hogy él.

S mivel én ezekben a vitás kérdésekben eligazodni nem tudtam, azt kérdeztem tőle, nem kíván-e felmenni Jeruzsálembé, hogy ott ítéljenek ezekben felette.

Pál azonban azt kívánta, hogy Őfelsége döntése számára tartsuk őt itt, mire megparancsoltam, hogy maradjon őrizetben mindaddig, míg majd elküldöm a császárhoz.

Agrippa azt mondta Fesztusznak: Szeretném ezt az embert én is hallani. Holnap, úgymond, hallgasd meg őt.

Másnap tehát Agrippa és Bereniké eljöttek nagy pompával és az ezredesek, meg a város előkelőinek kíséretében bevonultak a tárgyalási terembe, és Fesztusz parancsára odahozták Pált.

És Fesztusz szólt: Agrippa király és ti mindnyájan, akik itt velünk együtt jelen vagytok, nézzétek ezt az embert, aki miatt az egész zsidóság úgy Jeruzsálemben, mint itt. megkeresett engem, azt hangoztatva, hogy nem szabad tovább életben maradnia.

Én azonban úgy találtam, hogy semmi halálos bűnt nem követett el. De mivel ő maga fellebbezett Őfelségéhez, úgy ítéltam, hogy elküldöm őt oda.

Minthogy azonban az én uramnak semmi bizonyosat nem tudok róla írni, azért vezettem őt elétek, különösen te eléd, Agrippa király, hogy kihallgatása után legyen mit írnom róla.

Mert helytelennek tartom, hogy egy foglyot elküldjek anélkül, hogy az ellene emelt vádakatsorsorolnám.

Agrippa pedig mondá Pálnak: Megengedjük, hogy magadról beszélj. Erre Pál a kezét kiterjesztve így védelmezte magát:

Boldognak érzem magamat Agrippa király, hogy ma előtted védelmezhetem magamat a zsidók összes vádjai ellen,

leginkább azért, mert te vagy legjobb tudója a zsidók összes szokásainak és vitás kérdéseinek. Kérlek azért, hallgass meg türelmesen.

Életem folyását kora ifjúságomtól, amint az kezdettől fogva az én népem körében, s különösen Jeruzsálemben lefolyt, az összes zsidók ismerik.

S miután engem eleitől fogva ismernek, ha akarják, bizonytságot tehetnek róla, hogy én, mint farizeus, vallásos szokásaink legszigorúbb irányzata szerint éltem.

És most a mi atyáinknak adott isteni ígéretek reménysége miatt állok törvény előtt,

amelyre tizenkét nemzetségünk éjjel-nappal való szűnetlen isteni szolgálat útján remélt eljutni. E reménység miatt vádolnak engem a zsidók, ó király!

Miért tartjátok azt hihetetlennek, hogy az Isten holtakat feltámaszt?

Egy időben én is azt hittem, hogy kötelességem a názáreti Jézus neve ellen küzdeni.

Ezt meg is tettem Jeruzsálemben, ahol a papifejedelmektől felhatalmazást kapván, a szentek közül sokakat én zárattam börtönökbe és halálra ítéltetésükhöz hozzájárultam.

És az összes zsinagógákban gyakran fenytéssel kényszerítettem őket káromlásra, sőt szertelen dühöngésemben egészen idegen városokig üldöztem őket.

Ilyen célból utaztam a papifejedelmek felhatalmazásával és megbízásával Damaszkuszba

s útközben, úgy déltájban, azt láttam, «ó király, hogy az égből a napnál is ragyogóbb világosság vett körül engem és azokat, akik velem voltak.

Miközben mindnyájan a földre rogytunk, szózatot hallottam, amely nekem héber nyelven azt mondta: Saul, Saul, mit üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.

Én pedig mondtam: Ki vagy te Uram? Az Úr pedig felelé: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.

De kelj fel, állj lábaidra, mert avégből jelentem meg neked, hogy szolgájává és tanújává tegyelek téged mindannak, amit láttál és amik végett még majd megjelenek neked.

Kiragadlak téged e nép közül és a pogányok közül, akikhez elküldelek,

s hogy megnyisd azok szemét, hogy a sötétségből a világosságra és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy így elvegyék a bűnök bocsánatát és a szentek közösségében az örökséget az én nevemben való hit által.

Ezért, Agrippa király, nem hitetlenkedtem az égi látomásban,

hanem először Damaszkuszban lévőknél, majd Jeruzsálemben és Júdea egész tartományában és a pogányoknak is hirdettem, hogy térjenek meg és forduljanak vissza az Istenhez; a megtéréshez illő cselekedeteket gyakorolva.

Ezek miatt akartak engem a zsidók megölni, miután a templomban elfogtak.

De az Isten oltalmából sikerült mind e mai napig megállnom, bizonyosságot téve kicsinynek és nagynak egyaránt, semmi mást nem mondván azon kívül, amit a próféták és Mózes jövendöltek, hogy be kell következnie,

hogy a Krisztus szenvedni fog és mint a halottak feltámadásának elsője világosságot fog hirdetni ennek a népnek és a pogányoknak.

Amint ezeket a maga védelmére elmondta, Fesztusz igen hangosan így szólt: Esztelen vagy te Pál, a sok tudomány zavarja az eszedet!

Pál pedig monda: Kegyelmes Fesztusz, nem vagyok én esztelen, hanem az igazságnak és a józanságnak: szavait beszélem.

Tájékozva van ezekről a király, akihez bátran is beszélek, mert ezekből semmit sem tudnék előtte eltitkolni, mivel nem sutban történt ez.

Hiszesz-e Agrippa király, a prófétáknak? Én tudom, hogy hiszesz.

Agrippa pedig így szólt Pálhoz: Bizony kevés híján rábeszélsz, hogy keresztyén legyek.

Pál pedig monda: Kívánnám az Istentől, hogy akár kevés, akár sok híján nemcsak te, hanem mindazok, akik engem ma hallgatnak, olyanok legyenek, amilyen én vagyok, ezektől a bilincsektől eltekintve.

Ekkor a király, a helytartó, Berniké és egész kíséretük felkelt

és távozásuk közben egymással beszélgetve mondták, hogy ez az ember semmi olyant nem tett, ami miatt halált, vagy bilincseket érdemelne.

Agrippa pedig ezt mondta Fesztusznak: Ezt az embert szabadon lehetne bocsátani, ha nem fellebbezett volna a császárhoz.

Miután úgy határozták, hogy minket hajón Itáliába szállítanak, Pált néhány fogollyal együtt átadták a császári csapat századosának, akinek Júliusz volt a neve.

Felszálltunk egy adramittiumi hajóra, mely Ázsia partjai mentén készült az utat megtenni. És elindultunk. Velünk volt a makedóniai Thessalónikába való Arisztarkusz is.

Másnap Szidónba érkeztünk és Júliusz, aki Pállal nagyon emberségesen bánt, megengedte neki, hogy barátait meglátogassa és gondoskodásukat igénybe vegye.

Onnét tovább utazván, Ciprusz alatt hajóztunk el, mivel szembefújt a szél.

Azután áthajózván a Kilikia és Pamfilia mellett elnyúló tengeren, a lükiai Murába érkeztünk.

Itt a százados egy Itáliába igyekvő alexandriai hajót talált. Arra szállított át bennünket.

Több napig tartó lassú hajózás után nagy nehezen eljutottunk Knidosz közelébe, de mivel ott a szél miatt kikötni nem tudtunk, áthajóztunk Kréta alá Szalmóne közelében

és mellette nagy ügyel-bajjal elhajózván, eljutottunk a „Szép-Kikötők” nevű helyre, amelynek közelében volt Lázea városa.

Miután így az idő nagyon eljárt és a hajózás már veszedelmessé kezdett válni, mivel már az őszi böjt is elmúlt, Pál intette őket, mondván:

Emberek, én úgy látom, hogy a hajózás nemcsak a rakományra és a hajóra, hanem a mi életünkre is károssá és veszedelmessé kezd válni.

A százados azonban inkább adott hitelt a hajó kormányosának és kapitányának, mint Pál szavainak.

S mivel a kikötő különben sem volt telelésre alkalmas, a többség abban állapodott meg, hogy induljanak el, hátha valahogyan eljuthatnak telelésre Főnixbe, Kréta kikötőjébe, amely délnyugat és északnyugat felé néz.

S mivel csendes déli szél fúj, azért abban bizakodva, hogy szándékukat megvalósíthatják, felszedték a horgonyt és közelebb mentek Krétához.

Nemsokára azonban az északkeletinek nevezett forgószél csapott le rájuk.

Minthogy belekapott a hajóba s mivel nem bírt ellenállni, átengedtük azt a szélnek és az magával ragadott bennünket.

Mikor azután egy Klauda nevű kis sziget alatt elfutottunk, csak nagy nehezen bírtuk megfogni a mentőcsónakot.

S mikor mégis felhúztuk, védelemről kezdtünk gondoskodni: körülkötöttük a hajót, s mivel attól tartottunk, hogy zátonyra futunk, lebocsátották a kötélzetet és úgy haladtunk tovább.

Mivel pedig a vihar vadul hányt-vetett bennünket, másnap kidobálták a rakományt.

Harmadnap saját kezeikkel a hajó felszerelését hányták ki.

Mivel pedig már napokon át sem a nap, sem a csillagok fel nem tűntek és a vihar sem csökkent, végtére menekülésünk minden reményége odaveszett.

Miután sok éhséget is szenvedtünk, Pál közibük állván, így szólt: Emberek, bizony jó lelt volna rám hallgatni és Krétából el nem indulni és mindezt a kárt és veszedelmet elkerülni.

De azért én most is azzal bíztatlak titeket, hogy bízzatok, mert egy lélek sem fog elveszni, csupán csak a hajó.

A múlt éjjel ugyanis megállt mellettem annak az Istennek az angyala, akié vagyok és akit szolgálók s ezt monda.

Ne félj Pál, neked meg kell jelenned a császár előtt és az Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled hajóznak.

Legyetek jó reménységgel, emberek, mert én bízom az Istenben, hogy úgy lesz, amint nekem megjelentette,

valami szigetre kell kivetődnünk.

Mikor az adriai tengeren való bolyongás közben a tizenegyedik éjszaka borúit ránk, úgy éjfél tájban a hajósok úgy sejtették, mintha szárazföld közelítene hozzájuk.

Erre kivétvén a mélységmérőt, húsz ölnyi mélységet találtak s mikor egy kissé tovább menve újra kivetették és tizenöt ölet találtak,

attól félvén, hogy valamely sziklás helyre vetődünk, a hajó faráról négy vasmacskát dobtak ki és azon sóhajtozának, hogy bárcsak virradna már.

Mikor pedig a hajósok meg akartak szökni a hajóról és az alatt az ürügy alatt, hogy a hajó orráról is horgonyokat dobnak ki, a csónakot a tengerre bocsátották,

Pál azt mondta a századosnak és a katonáknak: Ha ezek nem maradnak a hajón, úgy ti nem tudtok megmenekülni.

Ekkor a katonák elvágta a csónak köteleit és hagyták azt leesni.

Mikor pedig virradni kezdett, Pál arra intette mindnyájukat, hogy egyenek valamit, ezt mondván: Ma már tizenegyedik napja, hogy semmit sem fogyasztván, folyton étlenül várakoztok.

Ezért arra kérlek, egyetek valamit, mert az javatokra szolgál, mert egyiteknek sem esik le egy hajszála sem a fejről.

Ezt mondván vevé a kenyeret, mindnyájuk láttára hálákat adott az Istennek, azután megtörte azt és enni kezdett.

Erre mindnyájan megnyugodtak és enni kezdtek.

Voltunk pedig a hajón összesen kétszázhetvenhat délek.

Mikor azután jól laktak, úgy könnyítettek a hajón, hogy a gabonát a tengerbe hányták.

Mikor pedig megvirradt, nem ismertek rá a száraz-: földre, de észrevették, hogy van ott egy menedékes öböl, ebbe igyekeztek hát a hajót, ha csak lehet, bejuttatni.

Felszedvén a horgonyokat, rábízták magukat a tengerre, egyben feloldozták a kormányrudak köteleit és a vezérvitorlát szélnek feszítvén a part felé tartottak.

Mikor egy olyan helyhez 'értünk, ahol két tenger árja találkozik, a hajót rávitték úgy, hogy az eleje mozdulatlanul megállt, a hátúlsó része azonban bomlani kezdett az elemi erőktől.

A katonák azon tanakodtak, hogy a foglyokat megölik, nehogy valamelyik kiúszván, elszökjék.

A százados azonban Pált menteni akarván, megakadályozta szándékukat és megparancsolta, hogy először azok távozzanak, akik úszni tudnak és menjenek ki a szárazra,

azután pedig a többiek, ki deszkákon, ki a hajó roncsain, így mindenki kimenekült a szárazföldre.

Kimenekülésünk után tudtuk meg, hogy a sziget neve Málta.

A barbár lakósok szokatlanul nagy szívességet tanúsítottak irántunk, mert tüzet raktak és a ránk szakadt eső és hideg miatt mindnyájunkat felkaroltak.

Pál egy nyaláb száraz gályát szedett (össze s mikor rátette a tűzre, a melegtől egy vipera siklott ki belőle és a kezére akaszkodott).

Amint a barbárok a kezéről lecsüngő mérges állatot meglátták azt mondták egymásnak: Ez az ember bizonyosan gyilkos, aki a tengerből kimenekült ugyan, de a bosszuló igazság nem hagyja életben.

Ő azonban az állatot lerázta a tűzbe és semmi baja sem lett.

Azok pedig azt várták, hogy feldagad, vagy hirtelen holtan rogy össze. S mikor már jó ideig vártak és látták, hogy semmi baja se lesz, nézetüket megváltoztatván, azt mondták, hogy isten.

Azon a tájon volt a birtoka a sziget előljárójának, Publiusznak, aki befogadott és három napon át barátságosan megvendégelt bennünket.

Lőn pedig, hogy Publiusz apja lázba esett és vérhasban betegen feküdt. Pál bement hozzá, imádkozott és kezeit rátéve, meggyógyította.

Erre azután a sziget többi betegei is eljöttek hozzá és meggyógyultak.

Ezért ezek is nagy tisztességgel becsültek meg bennünket és mikor elutaztunk, elláttak a szükségeseikkel.

Három hónap múlva azután tovább indultunk egy alexandriai hajón, amely a szigeten telelt, s amelynek címerében a Dioszkurok voltak.

Eljutván Szirakuzába, ott maradtunk három napig.

Onnét körbehajózva Régiumba jutottunk s mivel másnap déli szél fújt, a következő napon Puteoliba értünk,

ahol testvéreket találtunk, akiknek kérésére hét napig köztük maradtunk, így mentünk Rómába.

Mikor az ottani testvérek hírt vettek rólunk, elénk jöttek Appiusz fórumáig és Tresztabernáig. Láttukra Pál hálát adott az Istennek és bizalommal telt meg.

Mikor Rómába megérkeztünk, (a százados a foglyokat átadta a helyőrség parancsnokának, de) Pálnak megengedték, hogy az őt őriző katonával külön lakásba költözzék.

Harmadnap azután összehívta a zsidók főembereit s mikor együtt voltak, így szólt hozzájuk: Atyámfiak! Jóllehet én semmit sem vétettem sem népem ellen, sem az ősi szokások ellen, mégis foglyul adtak engem Jeruzsálemből a rómaiak kezébe,

akik törvényes vizsgálat után szabadon akartak bocsátani, miután semmi halálos bűnt nem találtak bennem.

Mivel azonban ez ellen a zsidók tiltakoztak, kénytelen voltam a császárhoz fellebbezni, de korántsem azért, mintha népemet akarnám valamivel vádolni.

Azért hívtalak ide titeket, hogy lássalak és beszéljek veletek, mert hiszen Izrael reménységéért vagytok láncokban.

Azok erre azt mondták: Mi sem levelet nem kaptunk felőled Júdeából, sem idejött testvéreink nem jelentettek vagy beszéltek rólad semmi rosszat.

Tőled magadtól szeretnénk hát hallani, hogyan gondolkodói, mert erről a felekezetről csak annyit tudunk, hogy mindenütt ellenmondásra talál.

Kitűztek tehát egy napot és akkor többen összegyülekeztek a szállásán, akiknek reggeltől estig magyarázta erős bizonyágtétellel az Isten országát, Mózes törvényéből és a prófétákból igyekeztén őket meggyőzni Jézus dolgairól.

Egyesek hittek a beszédének, mások nem hittek.

Mivel nem értettek egyet, szétszoltak, mire Pál még csak annyit mondott nekik, hogy igazán szólt a Szentlélek Ézsaiás próféta által a ti atyáitoknak, mondván:

„Eredj el ehhez a néphez és monddad: Hallván halljatok és ne értsétek, nézván nézzetek és ne lássatok.

Mert megvastagodott ennek a népnek a szíve és füleikkel nehezen hallanak és szemeiket behunyják, hogy szemeikkel ne lássanak, füleikkel ne halljanak, szívükkal ne értsenek és elforduljanak, hogy meg ne gyógyítsam őket.”

Vegyétek tehát tudomásul, hogy a pogányokhoz küldetett el az Istennek emez üdvössége, azok majd hallgatnak is rá.

S mikor ezeket elmondta, a zsidók egymással sokat vitatkozva eltávoztak.

Ő pedig teljes két esztendeig maradt a tulajdon bérelt szállásán és fogadta mindazokat, akik őt felkeresték

s teljes bátorsággal és akadálytalanul hirdette az Isten országát, tanította az Úr Jézus Krisztusra tartozó dolgokat.

Pál, Jézus Krisztus szolgája, meghívott apostol, kiválasztva az Isten evangéliumára,

melyet prófétái által a szent iratokban előre megígért,

az ő Fiáról, aki test szerint Dávid magvából született,

a szentség lelke szerint, a halottakból való feltámadás által az Isten hatalmas Fiává tétetett, Jézus Krisztusról, a mi Urunkról,

aki által nyertünk kegyelmet és apostolságot az ő neve érdekében a hit engedelmességére minden népek között,

akik közé tartoztok ti is, Jézus Krisztus meghívottai:

mindnyájatoknak, akik Rómában vagytok, az Isten szeretteinek, meghívott szenteknek. Kegyelem nektek és békesség az Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Mindenekelőtt hálát adok az én Istenemnek a Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy hitetekről az egész világon beszélnek.

Mert tanúm az Isten, akinek Fia evangéliumában lelkemmel szolgálom, hogy milyen szüntelenül gondolok reátok,

mindenkor könyörögvén az én imádságaimban, vajha egyszer már sikerülne az Isten akaratából eljutnom hozzátok.

Mert szeretnék már látni titeket, hogy némi lelki ajándékot adjak nektek a ti megerősítéseitekre.

Azaz, hogy köztetek kölcsönösen vigasztalódjunk egymás hitével: a tietekkel és az enyémmel.

Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok testvéreim, hogy sokszor feltettem magamban, hogy elmegyek hozzátok, hogy némi gyümölcsöt kapjak köztetek is, mint ahogy a többi népek között. De mindeddig gátolva voltam.

Görögöknek és barbároknak, bölcseknek és együgyűeknek adósa vagyok.

Így tehát meg van a szándékom, hogy az evangéliumot nektek is hirdessem, akik Rómában vagytok.

Mert én nem szégyenlem Krisztus evangéliumát, mivelhogy az Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, zsidónak elsősorban és a görögnek.

Mert az Isten igazsága tárul fel benne hitből hitté, amint meg van írva: „Az igaz pedig a hitből él.”

Mert az Isten haragja megnyilvánul az égből azoknak az embereknek minden hitetlenségére és igaztalanságára, akik az igazságot igaztalansággal fogják le.

Ami ugyanis az Istenről megtudható, ismeretes közöttük, mert az Isten nyilvánvalóvá tette azt nekik.

Hiszen ami benne láthatatlan, az ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtése óta a teremtmények révén az értelem számára felfoghatók, hogy így ne legyen mentség számukra.

Mert bár ismerték az Istent, mégsem adták meg neki, mint Istennek, a dicsőítést és hálaadást, hanem okoskodásaikban tévelyegtek s balgatatag szívük sötétségbe borúit.

Bölcseknek mondván magukat, esztelenek lettek

és az örökkévaló Isten dicsőségét múlandó ember s madarak, négylábúak és csúszó-mászó állatok képmásával cserélték fel.

Ezért átadta őket az Isten szívük vágyaiban a tisztátalanságnak, hogy maguk becstelenítsék meg a testüket,

mint akik az Isten igazságát hazugságra cserélték ki és a teremtményt tisztelték és szolgálták a teremtető helyett, aki áldott mindörökké. Ámen.

Ezért adta át őket az Isten meggyalázó szenvedélyeknek. Asszonyaik ugyanis a természetes rendet természetellenessé cserélték fel.

Ugyanúgy a férfiak is elhagyván a természet szerint való életet az asszonnyal, egymás ellen gerjedtek fel, férfiak férfikkal gyalázatoskodván. El is vették megtévelyedésük megillető bérét.

És amint ők nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák, úgy az Isten is átadta őket illetlen gondolkodásra, hogy cselekedjék azt, ami nem való:

telvük mindenféle igaztalansággal, gonosszággal, telhetetlenséggel, rosszasággal, telvük irigységgel, gyilkossággal, viszálykodással, álnoksággal, agyarkodással.

Ócsárlók, rágalmazók, istent gyűlölők, kevélyek, fennhéjázók, kérkedők, gaz fortélyosok, szüleiknek engedetlenek,

oktalanok, megbízhatatlanok, szívtelenek, szőszegők, irgalmatlanok,

akik noha megismerték az Isten ítéletét, hogy akik ilyen dolgokat cselekesznek, halálra méltók, mégis nemcsak cselekszik azokat, hanem egyetértenek azokkal, akik ilyeneket művelnek.

Ezért menthetetlen vagy te ember, mind, aki ítélsz, mert amivel mászt elítélsz, önmagadat ítéled el, mivel te is ugyanazokat teszed, aki ítélsz.

Pedig tudjuk, hogy az Isten ítélete az igazság szerint éri azokat, akik az ilyeneket művelik.

Hát azt gondold te ember, aki elítéled azokat, akik ilyeneket cselekesznek, de magad is megteszed azokat, hogy te az Isten ítéletét elkerüld?

Avagy semmibe veszed az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát s nem gondold meg, hogy az Isten kegyessége megtérésre vezérel?

Pedig konoksággal megtéretlen szíveddel haragot gyűjtesz magadnak a haragnak és az Isten igazságos ítélete kinyilvánulásának napjára.

Aki „megfizet mindenkinek az cselekedetei szerint”,

még pedig azoknak, akik a jócselekedetekben való kitartással dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek, örök élettel,

a viszálykodóknak pedig és azoknak, akik nem engedelmeskednek az igazságnak, ellenben engednek a gonosszágnak, haraggal és bosszúval.

Gyötrelem és szorongatás minden ember lelkének, aki a gonoszt műveli, a zsidónak elsősorban és a görögnek.

Viszont dicsőség, tisztesség és békeség mindenkinek, aki jót cselekszik, a zsidónak elsősorban és a görögnek.

Mert az Istennél nincs személyválogatás.

Akik ugyanis törvényt nélkülözve vetkeztek, azok a törvény nélkül vesznek el, akik ellenben a törvény birtokában vetkeztek, azok a törvényből veszik ítéletüket.

Mert nem azok az igazak az Isten előtt, akik a törvényt hallgatják, hanem akik a törvényt megtartják, azok nyilváníttatnak igazaknak.

Mikor ugyanis a pogányok, akiknek nincsen törvényük, természettől teszik azt, amit a törvény parancsol, holott nincsen törvényük, maguk törvényük önmaguknak

s azt mutatják, hogy a törvény cselekvése szívükbe van beírva. Erről tanúskodik nekik a tulajdon lelkiismeretük és az őket hol vádoló, hol felmentő gondolataik

azon a napon, amelyen megítéli az Isten a Jézus Krisztus által az emberek rejtett dolgait az én evangéliumom szerint.

Ha pedig zsidónak hívnak és a törvényben találsz megnyugvásodat és dicsekszel az Istennel

és ismered az ő akaratát és megkülönbözteted a vitás dolgokat, oktatást nyervén a törvényből

és azt tartod, hogy vakoknak vezetője, a sötétségben lévőknek világossága,

az értelmetleneknek oktatója, a kisdedeknek tanítója vagy, bírván a törvényben az ismeretnek és az igazságnak formáját:

aki tehát mást tanítasz, önmagadat nem tanítod? Aki azt hirdeted, ne lopj, lopsz-e?

Aki azt mondd, ne törj házasságot, törsz-e? Aki utálsz a bálványokat, templomrablást követsz-e el?

Aki a törvénnyel dicsekszel, a törvény áthágásával gyalázod-e meg az Istent?

Mert amint meg van írva: „Az Isten neve miattatok káromoltatik a pogányok között.”

Mert használ ugyart a körülmetélkedés, ha a törvényt megtartod, de ha a törvényt áthágod, körülmetéltséged körülmetéletlenséggé válik.

Ha tehát a körülmetéletlen a törvény igazait megtartja, nem számít-e körülmetéletlensége körülmetéltségnek?

És a természet szerint körülmetéletlen, ha teljesíti a törvényt, megítél téged, aki az írás és a körülmetélkedés mellett a törvény áthágója vagy.

Mert nem az a zsidó, aki annak látszik és nem az a körülmetélkedés, amely a testen látható,

hanem az a zsidó, aki belsőképpen az és az a szívnek lelki és nem betűszerű körülmetéltsége, amelynek dicsérete nem emberektől, hanem az Istentől van.

Mi tehát a zsidó előnye? Vagy mi a körülmetélkedés haszna?

Minden tekintetben sok. Elsősorban az, hogy az Isten rájuk bízta beszédeit.

Mert mi az, hogy némelyek hitetlenek lettek? Csak nem rontja le azok hitetlensége az Isten hűségét?

Semmiképpen! Sőt legyen az Isten igaz, minden ember pedig hazug, amint meg van írva: „Hogy igaznak ismerjenek el beszédeidben és győztes légy, mikor megítélnek.”

De ha a mi igaztalan voltunk az Isten igazságát erősíti, mit szójunk? Nem igazságtalan-e az Isten ha mégis sújt a haragjával? (Emberi beszéd ez!)

Semmiképpen! Hiszen különben hogyan ítélné meg az Isten a világot?

De ha az Isten igazsága az én hazug voltom által teljesedik az ő dicsőségévé, akkor miért sújt engem az ítélet, mint bűnöst?

Miért ne cselekednénk rosszat, ha jó származik belőle? (Mint ahogy megrágalmaznak és némelyek ránk fogják, hogy ezt mondjuk.) Ezeket méltán sújtja ítélet.

Hogy áll tehát a dolog? Van-e előnyünk? Semmi tekintetben! Hiszen az imént bizonyítottuk be, hogy a zsidók, csakúgy mint a görögök, mindnyájan bűn alatt vannak.

Amint meg van írva: „Nincsen igaz egyetlen egy sem.

Nincs, aki megértse, nincs aki keresse az Istent.

Mindnyájan letértek, egyetemben haszontalanokká lettek, nincs aki jót cselekedjék, nincs egyetlen egy sem.

Torkuk nyitott sír, nyelveik álnokságot szólnak, ajkaik alatt kígyók mérge van,

Szájuk telve átkozódással és keserűséggel.

Lábaik gyorsak a vérontásra.

Csapás és nyomorúság van ösvényeiken

és a békeesség útját nem ismerik.

Szemeik előtt nincs az Isten félelme.”

Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a törvényben élnek, hogy elnémuljon minden száj és az egész világ az Isten ítélete alá kerüljön.

Ezért nincs ember, aki megigazul előtte a törvény cselekedeteiből, mivel a törvény a bűnt ismerteti meg.

Most azonban a törvénytől függetlenül lett nyilvánvalóvá az Isten igazsága, amelyről a törvény és a próféták bizonyosságot tesznek.

Az Isten igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokba és mindazokra (kiárad), akik hisznek. Mert nincsen különbségtétel.

Mert mindnyájan vetkeztek és nélkülözik az Isten dicsőségét

és ingyen igazulnak meg az ő kegyelméből a megváltás által, amely van a Jézus Krisztusban, akit az Isten odaállított hit által való engesztelésül az ő vérében, hogy kimutassa igazságosságát az előző bűnök eltűrésével szemben

az Isten béketűrése idején, és hogy kimutassa igazságosságát a mostani időben, hogy ő maga igaz legyen és igazzá tegye azt, aki a Jézus hitéből való.

Hol van hát a dicsekvés? Kizáratott! Melyik törvénnyel, a cselekedetekével? Nem, hanem a hit törvényével.

Mi tehát azt tartjuk, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.

Avagy az Isten egyedül csak a zsidóké, nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is!

Mivel egy az Isten, aki megigazulttá teszi a körülmetéltséget hitből és a körülmetéletlenséget hit által.

Lerontjuk hát a törvényt a hit által? Semmiképpen! Hanem törvényt állítunk.

Mit mondunk tehát, mit nyert atyánk, Ábrahám test szerint.

Mert ha Ábrahám cselekedetekből lett igazzá, akkor van mivel dicsekednie, de nem az Isten előtt.

Mert mit mond az írás? „Hitt pedig Ábrahám az Istennek és ez beszámíttatott neki igazsággul.”

A munkálkodónak a bér nem kegyelemből jár, hanem tartozásból.

Annak ellenben, aki cselekedeteket nem végez, de hisz abban, aki a bűnöst megigazulttá teszi, annak a hite számíttatik be igazsággul.

Mint ahogy Dávid is annak az embernek a boldogságát hirdeti, akinek az Isten cselekedet nélkül számít be igazságot:

„Boldogok, akiknek vétkeik megbocsáttattak és akiknek bűneik elfedeztettek.”

Boldog ember az, akinek az Úr nem számítja be a bűneit.”

Vajon ez a boldognak mondás a körülmetéltségre vonatkozik-e vagy a körülmetéletlenségre is? Mert azt mondjuk: „Ábrahámnak a hit számíttatott be igazsággul.”

Hogyan számíttatott tehát be? A körülmetéltség vagy a körülmetéletlenség állapotában-e? Nem a körülmetéltség, hanem a körülmetéletlenség állapotában.

És a körülmetélkedés jelét kapta, mint a körülmetéletlenség állapotában tanúsított hite igazságának pecsétjét, hogy atyja legyen mindenkinek, aki körülmetéletlen létére hisz, hogy azoknak is beszámíttassák az igazság.

És legyen atyja a körülmetélteknek is, nemcsak azoknak, akik a körülmetéltségből valók, hanem azoknak is, akik követik a mi atyánknak, Ábrahámnak a körülmetéletlenségben tanúsított hite nyomdokait.

Mert nem törvény útján adatott Ábrahámnak avagy az ő ivadékának az ígéret, hogy örököse lesz a világnak, hanem a hitből való igazság alapján.

Ha azonban azok az örökösök, akik a törvényből valók, akkor a hit hiábavaló és az ígéret semmis, mivelhogy a törvény haragot idéz fel, mert ahol törvény nincs, ott törvénszegés sincs.

Éppen azért hitből, hogy kegyelemből való legyen, hogy az ígéret biztos legyen az összes utódok számára. Nemcsak azoknak, akik a törvényből vannak, hanem azoknak is, akik Ábrahám hitéből vannak, aki mindnyájunknak atyja,

(amint meg van írva: „Sok nép atyjává tettelek tégedet”) az Isten előtt, akinek hitt, aki a holtakat életre kelti és nevet ad a nem létezőknek, mint létezőknek.

Reménység ellenére reménységgel hitte, hogy „sok nép atyjává lesz” ama mondás szerint: „Így lesz a te ivadékod.”

És hitében meg nem gyengült, bár csaknem száz esztendő volt s nem gondolt a maga halódó testére, sem Sárának elapadt méhére,

hanem az Isten ígéretében nem kételkedett hitetlenséggel, sőt megerősödött a hitében, megadván az Istennek a dicsőítést.

És teljesen meg volt győződve arról, hogy aki ígéretet tett, annak van hatalma cselekedni is.

Ezért „számíttatott az be neki igazságot.”

De nemcsak reá vonatkozólag van megírva, hogy beszámíttatott neki,

hanem ránk vonatkozóan is, akiknek be fog számíttatni, ha hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottakból a mi Urunkat Jézust,

aki „odaadatott a mi bűneinkért” és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.

Mivel tehát megnyertük a megigazulást a hitből, békességünk van az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által,

aki által megnyílt az út a hitben abba a kegyelembe, amelyben állunk és az Isten dicsőségének reménységével dicsekszünk.

Nemcsak, hanem dicsekszünk a szorongattatásokban is, tudván azt, hogy a szorongattatás kitartást eredményez,

a kitartás kipróbáltságot, a kipróbáltság reménységet.

A reménység pedig nem engedi, hogy megszegyenüljünk, mivel az Isten szeretete kiáradt a mi szíveinkbe a nekünk adott Szentlélek által.

Mert Krisztus akkor, mikor még erőtelenek voltunk, a meghatározott időben meghalt a bűnösökért, jóllehet az igazért is aligha hal meg valaki, esetleg a jóért mer valaki meghalni.

Az Isten pedig azzal igazolja hozzánk való szeretetét, hogy Krisztus akkor halt meg értünk, mikor még bűnösök voltunk.

Mennyivel inkább ment meg minket általa a haragtól most, mikor az ő vére által megigazultunk!

Mert ha akkor, mikor még ellenségek voltunk, Fiának halála által kiengeszteltettünk az Istennel, sokkal inkább nyerünk üdvösséget az ő élete által mint már kiengesztelték.

Nemcsak, hanem dicsekszünk is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által most a kiengesztelődést elnyertük.

Ennélfogva, amint a bűn egy ember révén jött be a világba és a bűn által a halál és így a halál minden emberre kihatott, mivelhogya mindenki vetkezett

Mert a törvényadásig is volt ugyan bűn a világon, de a bűn nem számítódik be, mikor nincsen törvény,

mindamellet a halál Ádámtól Mózesig azokon is uralkodott, akik nem vetkeztek Ádám törvényszegése módjára, aki ősképe az eljövendőnek.

Ámde nem úgy áll a dolog a kegyelemajándékkal, mint a bűnbeeséssel. Mert ha az egy ember bűnbeesése következtében a sok meghalt, az Isten kegyelme és az egy embernek, a Jézus Krisztusnak kegyelmében nyert ajándék a sokra még bőségesebben kiáradt.

És nem úgy van az ajándékkal, mint az egy bűnös dolgával. Mert az egy miatt való ítélet kárhozatra szól, a kegyelemajándék ellenben a sok vétékből megigazulásra.

Mert ha az egynek bűnbeesése miatt egy által uralomra jutott a halál, akkor sokkal inkább uralkodnak majd az életben az egy Jézus Krisztus által azok, akik megkapják a kegyelemnek és a megigazulás ajándékának teljességét.

Amint tehát egynek bűnbeesése miatt minden emberre kárhozat, úgy egynek az igaz volta miatt minden emberre életadó megigazulás (jött).

Mert valamint egynek az engedetlensége által a sok bűnössé tétetett, ugyanúgy egynek az engedelmissége által a sok igazzá tétetik.

A törvény pedig közbejött, hogy a bűneset fokozódjék. Ahol pedig elhatalmasodott a bűn, még bőségesebb lett a kegyelem,

hogya amint a bűn uralkodóit halálra, ugyanúgy uralkodjék a kegyelem is az igazság által az örökéletre, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Mit mondunk tehát? Megmaradjunk talán a bűnben, hogy bővelkedjék a kegyelem?

Semmiképpen! Mert akik a bűnre nézve meghaltunk, hogyan élhetnénk még abban?

Avagy nem tudjátok-e, hogy akik Jézus Krisztus számára keresztteltettünk meg, az ő halála számára keresztteltettünk meg?

A keresztség által tehát vele együtt eltemettünk a halálba, hogy amint az Atya dicsősége feltámasztotta Krisztust a halottakból, ugyanúgy mi is új életet éljünk.

Mert ha összenőttünk vele az ő halálának hasonlatosságában, úgy majd az ő feltámadásában is.

Tudjuk, hogy a mi régi emberünk vele együtt azért feszített meg, hogy a bűn teste megsemmisüljön, hogy ne szolgáljunk többé a bűnnek.

Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól.

He pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk,

tudván azt, hogy Krisztus, miután a halottakból feltámadt, többé meg nem hal, a halál nem uralkodik rajta többé.

Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer s mindenkorra, hogy pedig él, az Istennek él.

Így hát ti is úgy tekintsétek magatokat, hogy a bűnre nézve meghaltatok, éltek pedig az Istennek Jézus Krisztusban, (a mi Urunkban).

Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjétek az ő kívánságainak.

Ne is adjátok oda tagjaitokat gonoszság fegyveréül a bűnnek, hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik halottakból keltetek életre, tagjaitokat pedig az igazság fegyvereiül az Istennek.

Mert a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mivel nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.

Mi következik tehát ebből? Vétkezzünk-e, mivel nem törvény alatt vagyunk, hanem kegyelem alatt? Semmiképpen!

Avagy nem tudjátok-e, hogy akinek odaadjátok magatokat szolgálul engedelmességre, annak, akinek engedelmeskedtek, szolgálai vagytok, vagy a bűné a halálra, vagy az engedelmességé a megigazulásra.

De hála az Istennek, hogy ámbár szolgálai voltatok a bűnnek, most már szívetek szerint engedelmeskedtek a tudomány ama formájának, amelynek át vagytok adva.

És megszabadultatok a bűntől és az igazság szolgálivá lettetek.

Emberi módon szólok nektek a ti testetek gyarlósága miatt: amint ugyanis egykor odaadtátok tagjaitokat a tisztátalanság és a gonoszság szolgálatába gonoszságra, ugyanúgy adjátok oda most tagjaitokat az igazság szolgálul megszentelésre.

Mert míg a bűn szolgálai voltatok, szabadok voltatok az igazságra nézve.

De micsoda gyümölcsöt kaptatok akkor? Amiket most szégyeneltek, mivel halál a végük.

Most ellenben, miután fel vagytok szabadítva a bűn alól és az Isten szolgálai lettetek, meg van a gyümölcsötök a megszentelésre, aminek a vége az örökélet.

Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelemajándéka pedig az örökélet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Avagy nem tudjátok-e testvéreim, (hiszen törvényt ismerő emberekhez beszélek), hogy a törvény addig uralkodik az emberen, míg él?

Mert a férjes asszonyt élő férjhez köti a törvény, de ha a férj meghal, felszabadul a férj törvénye alól.

Házasságtörőnek mondjuk tehát, ha férje életében más férfié lesz, ha azonban a férj meghal, felszabadul a törvény alól, úgy hogy nem lesz házasságtörő, ha más férfié lesz.

Ugyanígy ti is testvéreim, meghaltatok a törvényre nézve Krisztus teste által, hogy máséi legyetek: a halottakból feltámasztotté, hogy gyümölcsöt teremjünk az Istennek.

Mert míg test szerint éltünk, bűnök szenvedélyei működtek tagjainkban a törvény által a halálnak való gyümölcsözésre.

Most ellenben hogy meghaltunk arra nézve, ami bennünket fogva tartott, felszabadultunk a törvény alól, hogy így szolgáljunk lélek megújulásában és nem elavult betű szerint.

Mit mondunk tehát? Hogy a törvény bűn? Semmiképpen! De a bűnt nem ismertem, csak a törvény által, mert a kívánságot sem ismertem volna, ha a törvény nem mondaná: „Ne kívánjad!”

De a bűn alkalmat nyervén a parancsolat által, minden kívánságot felébresztett bennem. Mert a bűn törvény nélkül holt.

Én ugyan valamikor törvény nélkül éltem, de mikor a parancsolat jött, feléledt a bűn,

én pedig meghaltam és a parancsolat, amely nekem életre adatott, halálthozónak bizonyult.

Mert a bűn alkalmat nyerve, a parancsolat által rászédett és megölt általa.

Így tehát a törvény szent, a parancsolat is szent, igaz és jó.

A jó lett tehát nekem halálommá? Semmiképpen! Hanem a bűn, hogy bűnnek mutatkozzék, a jó által okozott nekem halált, hogy a bűn éppen a parancsolat által legyen szerfelett bűnös.

Tudjuk ugyanis, hogy a törvény lelki, én pedig testi vagyok, rabszolgája a bűnnek,

mert amit cselekszem, nem értem. Mert nem azt teszem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt mívelem.

Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, úgy a törvénnyel tartok, hogy az jó.

Most azonban már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakó bűn.

Mert tudom, hogy nem lakik bennem, vagyis testemben a jó, mivel meg van ugyan bennem az akarás, de a jó véghezvitelét nem találom.

Mert nem cselekszem a jót, amit akarok, hanem amit nem akarok, a rosszat cselekszem.

Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, úgy többé már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakó bűn.

Azt a törvényt találom tehát, aki a jót akarom cselekedni, hogy a rossz, van kezem ügyében.

Mert a belső emberem szerint gyönyörűségem telik az Isten törvényében,

tagjaiban azonban egy másik törvényt látok, amely küzd az értelmem törvényével és engem a tagjaiban lévő bűn törvényének tesz rabjává.

Én szánandó ember! Ki szabadít meg engem e halálnak testétől?

Hála az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által! Így tehát magam az értelmemmel az Isten törvényének szolgállok, testemmel azonban a bűn törvényének.

Semmi kárhozzátásuk nincs tehát már azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, (akik nem a test szerint élnek, hanem lélek szerint),

Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.

Ami ugyanis lehetetlen volt a törvénynek, mert a test miatt erőtelen volt: az Isten elküldvén a tulajdon fiát bűnös test hasonlatosságában, a bűnért megítélte a bűnt a testben,

hogy a törvény rendelése betöltsék bennünk, akik nem test szerint élünk, hanem lélek szerint.

Mert a test szerint élő emberek a testi dolgokkal törődnek, a lélek szerint élő emberek ellenben a lélek dolgaival.

Mert amivel a test törődik, az halál, amivel ellenben a lélek törődik, az élet és békeség.

Ezért a test törekvése ellenségeskedés az Istennel, mivel az Isten törvényének nem veti alá magát, de nem is képes.

A testi emberek pedig nem lehetnek kedvesek az Istennek.

Ti azonban nem testi emberek vagytok, hanem lelki emberek vagytok, ha ugyan az Isten lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs meg Krisztus lelke, az nem az övé.

Ha ellenben Krisztus bennetek van, akkor a test holt ugyan a bűn miatt, a lélek azonban él a megigazulás által.

Ha pedig annak lelke lakik bennetek, aki Jézust a halottakból feltámasztotta, akkor ő, aki Krisztust a halottakból feltámasztotta, életre kelti halandó testeteket az ő bennetek lakó lelke által.

Most már tehát, testvéreim, nem vagyunk a test adósai, hogy a test szerint éljünk.

Mert ha a test szerint éltek, meghaltok, ellenben ha a lélekkel a test cselekedeteit megölitek, élni fogtok.

Mert akiket az Isten lelke vezérel, mindazok az Isten fiai!

Mert nem a szolgaság lelkét vettétek, hogy ismét féljete, hanem a fiúság lelkét vettétek, akiben azt kiáltjuk: Abba, Atyánk!

Maga a lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt, hogy az Isten fiai vagyunk.

Ha pedig fiák, úgy örökösök is: örökösei az Istennek, társörökösei pedig Krisztusnak, hogy amennyiben vele együtt szenvedünk, vele együtt meg is dicsőüljünk.

Azt tartom ugyanis, hogy amiket most szenvedünk, össze sem hasonlíthatók azzal a jövődől dicsőiséggel, amely megnyilvánul majd rajtunk.

Mert a teremtett világ feszülten sóvárog az Isten fiainak kinyilvánulására.

A teremtett világ ugyanis alá van vetve a hiábavalóságnak, nem önként, hanem attól, aki alávetette a reménységre.

Mert a teremtett világ is felszabadul majd a romlandóság szolgaságából az Isten fiai dicsőségének a szabadságára,

Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ együttesen sóhajtozik és vajúdik mind mostanáig.

Nemcsak, hanem mi magunk is, akik a lélek zsengejét hordozzuk, mi is sóhajtozunk magunkban, várva-várván az istenfiúságot, testünk megváltatását.

Mert üdvözülésünk még reménybeli. A meglátott reménység pedig¹ nem reménység, mert amit lát valaki, miért remélje azt?

Ha pedig reméljük, amit nem látunk, türelemmel várjuk azt.

Hasonlóképen a lélek is segítségére van gyengeségünknek. Nem tudjuk ugyanis, hogy azt, amit kérünk, hogyan kell kérnünk, hanem maga a lélek jár közbe értünk, szavakba nem foglalható sóhajtozásokkal.

Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a lélek törekvése, hogy az Isten akarata szerint jár közbe a szentekért.

Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik az Istent szeretik, minden javukra szolgál; azoknak, akik az ő végzése szerint vannak meghívva.

Mert akiket eleve ismert, azokat eleve arra is rendelte, hogy az ő Fia képére formálódjanak át, hogy ő legyen a sok testvér közt az elsőszülött.

Akiket pedig eleve elrendelt, azokat meg is hívta és akiket meghívott, azokat megigazultakká is tette, akiket pedig megigazultakká tett, azokat meg is dicsőítette.

Mit mondunk tehát ehhez? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk!

Aki a tulajdon fiát sem kímélte, hanem értünk mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent!

Ki emelhet vádat az Isten választottéi ellen? Az Isten az, aki a megigazulás atyja.

Ki az, aki kárhoztasson? Krisztus Jézus, aki meghalt, sőt fel is támadt, az Isten jobbán van és közbenjár értünk.

Kicsoda szakít el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldöztetés, vagy éhség, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?

Amint megvan írva: „Érted öldösnek egész nap, úgy tekintenek minket, mint ölesre szánt juhokat!”

De mindezekon győzedelmeskedünk az által, aki minket szeret.

Mert bizonyos vagyok benne, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem jövődők, sem erők,

sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtetett dolog el nem szakíthat minket az Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.

Igazat mondok Krisztusban, nem hazudom, lelkiismeretem mellettem tanúskodik a Szentlélekkel, hogy nagy az én nyomorúságom és szűnetlen a szívem fájdalma.

Mert azt kívánnám, hogy én legyek száműzött Krisztustól a testvéreimért, test szerint való véreimért, akik izraeliták, akiké a fiúság, a dicsőség, a szövetségkötések, a törvényadás, az istentisztelet és az ígéret,

övék az atyák és akik közül való a test szerinti Krisztus is, aki mindennekfelett való áldandó Isten mindörökké. Ámen.

De nem azt mondom ezzel, hogy megdőlt az Isten szava. Mert nem mind izraelita, aki Izraeltől származik.

És nem mind gyermek azért, mert Ábrahám ivadéka, hanem „Izsákban jut névhez a te magod”.

Vagyis nem ezek, akik a test gyermekei, egyúttal az Isten gyermekei is, hanem az ígéret gyermekei vétetnek magnak.

Mert ígéreté ez az ige: „Ebben az időben eljövök és Sárának fia lesz.”

De nem csak ez, hanem Rebeka is egytől, Izsák apánktól fogant,

s mielőtt még megszülettek volna és akár jót, akár rosszat tettek volna, hogy az Istennek választás szerint való végzése megálljon, nem cselekedetekért, hanem az elhívó miatt,

megmondattott neki, hogy „a nagyobb szolgálni fog a kisebbnek.”

Amint meg van írva: „Jákobot szerettem, Ezsaut pedig gyűlöltem.”

Mit mondunk tehát? Nem igaztalanság ez Isten részéről? Semmiképpen!

Hiszen megmondja Mózesnek: „Könyörülök, akin könyörülök és irgalmazok, akinek irgalmazok.”

Tehát nem az akarón függ, nem is a törekvőn, hanem a könyörülő Istenen.

Mert azt mondja az írás a fáraónak, hogy „Avégre választottalak téged, hogy megmutassam rajtad hatalmamot és hogy nevem az egész földön hirdettessék.”

Tehát akin akar, könyörül, akit akar, azt megkeményíti.

Erre azt mondod nekem: miért dorgál hát mégis? Hiszen ki szegülhet ellen az ő akaratának?

Ember, ki vagy te, hogy perbe szállj az Istennel? „Avagy mondja-e a készítmény az ő készítőjének," miért alkottál engem ilyennek?

Avagy nincs-e a fazekasnak hatalma az anyagon, hogy ugyanabból a gyúratból az egyik edényt tisztes célra, a másikat nem tisztesre készítse el?

Ha pedig az Isten meg akarván mutatni a haragját és meg akarván ismertetni hatalmát, teljes türelemmel megtűrte a haragnak pusztulásra megérett edényeit,

és hogy megismertesse dicsőségének gazdagságát a könyörület edényein, melyeket előre elkészített a dicsőségre?

Akiket meg is hívott, minket, nemcsak a zsidók közül, hanem a pogányok közül is,

amint Hózeásznál mondja is: „Népemnek fogom nevezni azt, amelyik nem népem, és kedveltemnek azt, amelyet nem kedveltem,

és lészen, hogy azon a helyen, amelyen azt mondták nekik, ti nem az én népem vagytok, ott nevezik majd őket az élő Isten fiainak.

Ezsaiás pedig azt hirdeti Izrael felől: „Ha Izrael fiainak száma annyi volna is, mint a tenger fővénye, mégis csak a maradék üdvözülni.

„Mert szavát megtartja és végrehajtja igazságban, mert az Úr végrehajtott ígét bocsát a földre."

És amint Ezsaiás megjövendölte: „Ha a seregek Ura nem hagyott volna nekünk ivadékot, úgy jártunk volna, mint Sodorna és Gomorához lettünk volna hasonlók."

Mit mondunk tehát? Azt, hogy a pogányok, akik nem jártak a megigazulás útján, elnyerték a megigazulást, még pedig a hitből való megigazulást.

Izrael pedig, amely a megigazulás törvényére törekedett, nem jutott el erre a törvényre.

Miért? Mert nem hitből, hanem cselekedetekből (kereste). Megütközött a „megütközés kövében",

amint meg van írva: „Íme Sionban megütközés követ és botránkozás szikláját helyezek el és aki benne hisz, meg nem szégyenül."

Testvéreim, az én szívem vágya és az Istenhez intézett könyörgése értük az, hogy üdvözljenek.

Mert bizonysgot tesztek mellettük, hogy buzognak az Istenért, csak hogy nem az ismeretnek megfelelő módon.

Mert nem ismervén fel az Isten igazságát és a maguk igazságát szorgalmazván, nem vetették alá magukat az Isten igazságának.

Mert a törvény befejezése Krisztus, minden hívőnek megigazulására.

Mózes ugyanis a törvényből való megigazulásról azt írja: „Aki teljesíti, élni fog általa.”

A hitből való megigazulás pedig így szól: „Ne mondd szívedben, ki megy fel az égbe?” Tudniillik, hogy Krisztust lehozza.

Vagy „ki száll alá az alvilágba?” Tudniillik, hogy Krisztust a halottak közül felhozza.

Hanem mit mond? „Közel van hozzád az ige: szádban és szívedben.” Tudniillik a hit igéje, amelyet mi hirdetünk.

Mert ha száddal vallód, hogy Jézus az Úr, és szíveddel hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halottakból, üdvözülsz.

Mert a szív hite megigazulásra, a száj vallástétele üdvösségre szolgál.

Az írás ugyanis azt mondja: „Senki, aki benne hisz, meg nem szégyenül.”

Mert nincs különbségtétel zsidó és görög közt, mivel mindenkinek ugyanaz az Ura, aki gazdag mindazok számára, akik őt, segítségül hívják.

„Mert mindenki üdvözülni fog, aki az Úr nevét segítségül hívja.”

Ámde hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan higgyenek pedig abban, akiről nem hallottak? És hogyan halljanak, ha nincsenek hirdetőik?

Hogyan hirdessenek pedig, ha nincsenek kiküldve? Amint meg van írva: „Milyen ékesek azok lábai, akik a békességet hirdetik, akik a jót hirdetnek!”

Csak hogy nem, mindnyájan engedelmeskedtek az evangéliumnak. Ézsaiás ugyanis azt mondja: „Uram, ki hitt annak, amit tőlünk hallott?”

Bizony a hit hallásból, a hallás pedig Krisztus igéje által van.

De kérdem, hogy nem hallották-e? Sőt inkább „az egész földre kihatott a hangjuk és az egész föld kerek ségére a beszédük.”

De kérdem, hogy talán Izrael nem értette meg? Elsőnek Mózes mondja: „Amelyik nem népem, azzal buzdítalak, fel titeket, értelmetlen nép ellen ingerellek titeket.”

Ezsaiás meg bátran kimondja: „Megtaláltam, akik nem kerestek, azoknak jelentem meg, akik nem is kérdezősködtek utánam.”

Izraelnek pedig ezt mondja: „Egész nap kiterjesztve tartottam kezeimet ez engedetlen és ellenszegülő nép felé.”

Azt kérdem tehát: elvetette talán az Isten az ő népét? Semmiképpen! Hiszen én is izraelita vagyok, Ábrahám magvából, Benjámin nemzetségéből.

„Az Isten nem vetette el az ő népét”, amelyet eleve megismert. Avagy nem tudjátok mit mond az írás Illésről? Hogy panaszkodik az Istennek Izrael ellen:

„Uram, prófétaidat megölték, oltáraidat feldúlták, egyedül én maradtam meg és nekem is életemre törnek.”

Mit mond azonban neki az isteni szózat? „Megtartottam magamnak hétezer férfiút, akik nem hajtottak ferdét a Baálnak.”

Ugyanígy most is vannak meghagyottak a kegyelem választása alapján.

Ha pedig kegyelemből, úgy nem cselekedetekből, különben a kegyelem nem lenne többé kegyelem.

Hogy áll hát a dolog? Amire Izrael törekedett, nem érte el; a kiválasztottak ugyan elérték, de a többiek vakokká tétettek.

Amint meg van írva: „Az Isten a mély álom lelkét bocsátotta rájuk, szemeiket vaksággal, füleiket süketiséggel verte meg” mind e mai napig.

Dávid is azt mondja: „Asztaluk váljék nekik törré, hálóvá, botránkozássá és megtorlássá, szemük homályosodjék el, hogy ne lássanak és hátukat roskaszd meg mindenkorra.”

Kérdem tehát, vajjon azért botlottak meg, hogy elessenek? Semmiképpen! Hanem az ő vétkük folytán szállt az üdvösség a pogányokra, hogy versengésre buzdítsa őket.

Ha pedig a vétkük a világnak gazdagodás és ha a megfogatkozásuk a pogányoknak gyarapodás, mennyivel inkább lesz az a teljes számuk.

Nektek pogányoknak azonban azt mondom: amennyiben a pogányoknak vagyok apostola, dicsőségessé teszem szolgálatomat,

hátha versengésre serkentem az én test szerint való atyámfiait és némelyeket közülök megmentek!

Mert ha elvettetésük a világnak engesztelés, a visszavételük mi más, ha nem élet a halálból?

Ha pedig a zsenge szent, úgy szent a tészta is, és ha a gyökér szent, az ágak is azok.

Ha az ágak egyike-másika letöretett is, te pedig vadolajfa létedre beojtattál közéjük és az olajfa gyökerének és dús nedvének részesévé lettél:

ne kérkedjél az ágakkal szemben. Ha mégis kérkedel, nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged.

Azt mondod erre, hogy azért törettek le az ágak, hogy én beojtassam.

Helyes, azok hitetlenségük miatt törettek le, te pedig hitednél fogva állsz. Ne fuvalkodj fel, hanem félj,

mert ha az Isten a természetes ágakat nem kímélte, téged sem fog kímélni.

Lásd meg lehet az Isten jó voltát és szigorúságát: szigorúságát az elesettek iránt, jó voltát pedig te irántad, ha ugyan megmaradsz jó voltában, mert különben te is levágtatol.

De meg amazok is, ha nem maradnak hitetlenek, újra beoltatnak. Mert az Isten újból beolthatja őket.

Mert ha te természetes vadolajfából kivágtattál és természet ellenére a szelíd olajfába ojtattál be, mennyivel inkább ojtatnak majd be a tulajdon olajfájukba azok, akik a természet rendjének megfelelnek!

Mert nem akarom, hogy ne tudjátok testvéreim, azt a titkot (ne hogy a magatok bölcsességére legyetek hagyva), hogy Izraelben a vakság csak részleges addig, míg a pogányok egyetemessége be nem jött.

És így majd az egész Izrael üdvözülni fog, amint meg van írva: „Eljön Sionból a Szabadító és elhárítja majd a gonoszsgát Jákobról.”

És: „Ez lesz az én szövetségem velük, mikor eltörlöm bűneiket.”

Ők az evangéliumot tekintve ellenségek ugyan értetek, a kiválasztást illetőleg azonban kedveltek az ősatyáért.

Mert az Isten nem bánja meg ajándékait és meghívását.

Mert amint ti egykor nem engedtetek az Istennek, most pedig amazok engedetlensége miatt irgalmat nyertetek,

ugyanúgy ők is most nem engedetlenkednek a nektek adott irgalmasság érdekében, hogy ők is irgalmasságot nyerjenek.

Mert az Isten mindenkit engedetlenség alá rekesztett, hogy mindenkin könyörüljön.

Ó mekkora is a mélysége az Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei és kinyomozhatatlanok az ő útjai!

„Mert ki ismerte meg az Úr gondolatát? Vagy ki lett neki tanácsadója?

Avagy ki adott neki valamit előbb, hogy visszafizesse?”

Mivel belőle, általa és érte van minden, neki legyen dicsőség mindörökké. Ámen.

Az Isten irgalmasságára kérlek tehát titeket testvéreim, adjátok testeiteket élő, szent és Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen a ti okos istentiszteletetek.

És ne szabjátok magatokat ehhez a világhoz, hanem változzatok át gondolkodástok megújításával, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a jó, a tetsző és a tökéletes!

A nekem adott kegyelemnél fogva ugyanis azt mondom mindegyiteknek, hogy senkise gondoljon magáról többet a kelletténél, hanem gondolkodjék józanul, úgy amint az Isten mindegyiteknek kimérte a hit mértékét.

Amint ugyanis egy testben számos tagunk van, valamennyi tagnak pedig nem azonos a munkája,

úgy mi is sokan vagyunk egy test a Krisztusban, egyenként azonban egymásnak tagjai.

A nekünk adott kegyelem szerint azonban más-más kegyelemajándékaink vannak: ha a prófétálás (végezzük) a hittel megegyezően.

Ha szolgálat, szolgáljunk. Aki tanító, tanítson.

Aki intő, intsen. Aki osztogató, legyen elfogulatlan. Az előljáró legyen buzgó. A könyörülő legyen nyájas.

A szeretet legyen őszinte. Utáljátok a rosszat, forrjátok össze a jóval.

A testvérszeretetben legyetek egymás iránt gyengédek, egymás megbecsülésében előzékenyek.

A jó igyekezetben ne restüljete meg. Lélekben buzgók, az Úrnak szolgálók,
a reménységben örvendezők, a nyomorúságban megálló, a könyörgésben kitartók legyetek.

A szentek szükségeiben osztozzatok. A vendégszeretet gyakorló, legyetek.

Áldjátok azokat akik titeket üldöznek, áldjátok és ne átkozzátok.

Örüljete az örülőkkel, sírjátok a sírókkal.

Egymás iránt egyező érzéssel viseltessetek: ne legyetek fennhéjázók, hanem érezzétek együtt az alacsonyrendűekkel.

„Senkinek rosszért rosszal ne fizessetek." A tisztességről az emberek előtt gondot viseljete.

Amennyire rajtatok áll, lehetőleg minden emberrel békességben éljete.

Magatokért bosszút ne álljatek szeretteim, hanem adjatek helyet az ítélőharagnak, mert meg van írva: „Enyém, a bosszúállás, én megfizetek, azt mondja az Úr."

Hanem „ha ellenséged éhez, adj ennie, ha szomszédhoz, adj innia, mert ha ezt mível, eleven szemet gyűjtesz a fejére."

Ne hagyd magad legyőzteni a rossztól, hanem te győzd le a rosszat jóval!

Minden lélek vesse alá magát a felettes hatóságnak, mert nincsen hatóság, ha nem az Istentől; amelyek pedig vannak, azokat az Isten rendelte.

Ilyen módon aki a felsőbbségnek ellenszegül, az az Isten rendelkezésével száll szembe. Akik pedig szembeszállnak, maguk vonnak magukra elítélését.

Mert a fejedelmek nem a jó cselekedetek számára félelmetesek, hanem a rosszak számára. Azt akarod, hogy ne félj a felsőbbségtől? Cselekedd a jót, dicséretet kapsz tőle.

Mert az Isten szolgálja ő a te javadra. Ha ellenben a rosszat cselekszed, félj, mivel nem hiába hordozza a kardot. Mert az Isten szolgálja ő, hogy a büntetőharagot éreztesse azzal, aki a rosszat cselekszi.

Azért szükséges az alárendelés, nemcsak a büntetőharag miatt, hanem a lelkiismeret miatt is.

Ezért az adót is adjatek meg, mert az Isten szolgálja ő, mikor ezért szolgálnak.

Adjatek meg tehát mindenkinek, amivel tartoztok: akinek adóval, az adót; akinek vámmal, a vámot; akinek félelemmel, a félelmet; akinek tisztelettel, a tiszteletet.

Senkinek semmivel ne tartozzatok, csak azzal, hogy egymást szeressétek, mert aki felebarátját szereti, az a törvényt töltötte be.

Mert ezek a parancsolatok: „Ne légy házasságtörő, ne öl, ne lopj, ne kívánjad, ne tégy hamis tanúbizonyságot” és ami parancsolat még van, az újból össze van foglalva ebben az egy igében: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.”

A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak, a törvény teljessége tehát a szeretet.

Annál inkább, mert ismeritek az ígét, hogy már eljött az órája az álomból való felébredésnek, mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk.

Az éjszaka múltóban van, a nappal pedig közeledik, vessük le hát a sötétség: cselekedeteit és oltuk fel a világosság fegyvereit,

Mint nappal, tisztességesen járunk, nem dorbézolásban és részegeskedésben, nem bujálkodásban és kicsapongásban, nem civódásban és versengésben,

hanem öltözzetek fel az Úr Jézus Krisztust és a test gondozását ne vigyétek a vágyakig.

A hitben gyengét pedig fogadjátok magatokhoz, de nem az eltérő nézeteken való vitatkozás végett.

Némelyik azt hiszi, hogy mindent megehetik, aki pedig gyenge, növényekkel táplálkozik.

Aki eszik, ne nézze le azt, aki nem eszik és aki nem eszik, ne ítélje meg azt, aki eszik, mert az Isten magához fogadta őt.

Ki vagy te, hogy a más cselédjét megítéled? Tulajdon urának áll, vagy esik. Ámde állni fog, mert az Isten képes őt megállatni.

Van aki a napok között válogat, míg a másik minden napot egyformának ítél. Ki-ki találjon megnyugvást a meggyőződésében.

Aki napra gondol, az Uráért gondol rá. Aki napot nem tart számon, az is az Uráért nem teszi. És aki eszik, az Úrnak eszik, mert, az Istennek ad hálát, és aki nem eszik, az is az Úrnak nem eszik és az Istent magasztalja.

Mert közülünk senki nem él önmagának és senki nem hal meg önmagának.

Mert ha, élünk, az Úrnak élünk, ha pedig meghalunk, az Úrnak, halunk meg: akár élünk tehát, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.

Mert azért halt meg és azért támadt fel Krisztus, hogy úgy a holtaknak, mint az élőknek Ura legyen.

Te pedig miért ítéled meg testvéredet? Te meg miért nézed le testvéredet? Hiszen mindnyájan odaállunk majd Krisztus ítélőszéke elé.

Mert megvan írva: „Élek én, azt mondja az Úr, meg kell hajolnia előttem minden térdnek és minden nyelv dicséretet zeng az Istennek.”

Így tehát mindegyikünk maga ad majd számot magáról az Istennek.

Többé tehát ne ítéljük meg egymást, hanem inkább azt ítélgessétek, hogy senki ne okozzon a testvérenek megütközést vagy megbotránkozást.

Én tudom és meg vagyok arról győződve az Úr Jézusban, hogy magában semmi sem tisztátalan, hanem csak annak tisztátalan, aki valamit tisztátalannak tart.

De ha testvéred ételeden elszomorodik, nem jársz a szeretet szerint. Ne vesítsd el ételleddel azt, akiért Krisztus meghalt.

Ne káromoltassék tehát a ti javatok.

Mert az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és öröm a Szentlélekben.

Mert aki ebben szolgál Krisztusnak, az az Isten előtt kedves, az emberek előtt pedig megbecsült.

Ezért hát arra törekedjünk, ami békességre és egymás épülésére szolgál.

Étel kedvéért ne rontsd le az Isten művét. Minden tiszta ugyan, de rossz annak az embernek, aki botránkozással eszi.

Helyes, ha nem eszel húst és nem iszol bort és semmi olyat nem mívelsz, amin testvéred megütközik (vagy megbotránkozik, vagy meggyengül).

Van meggyőződésed? Tartsd meg magadnak az Isten előtt. Boldog, aki nem ítéli meg magát abban, amit elhatároz.

Aki azonban ha eszik, kétségeskedik, elkárhozott, mert nem meggyőződésből (teszi). Pedig mindaz, ami nincs meggyőződésből, bűn.

Nekünk azonban, akik erősek vagyunk, kötelességünk, hogy az erőtelenek gyengeségeit elviseljük és ne a magunk kedvét keressük.

Mindegyikünk felebarátja kedvét keresse a jóban való épülésre.

Mert Krisztus sem a maga kedvét kereste, hanem amint meg van írva: „Gyalázóid gyalázásai reám hullottak.”

Mert mindaz, ami előre megíratott, a mi okulásunkra íratott meg előre, hogy az írásokban lévő vigasztalás és békességes tűrés által reménységünk legyen.

A békességes tűrésnek és a vigasztalásnak az Istene pedig adja meg nektek, hogy Krisztus Jézus szerint egyetértés legyen köztetek,

hogy egy akarattal, egy szájjal dicsőítsétek Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak Istenét és Atyját.

Karoljátok fel azért egymást, mint ahogyan Krisztus magához fogadott titeket az Isten dicsőségére.

Mert azt mondom, hogy Krisztus a zsidók szolgája lett az Isten igazságaért, hogy az atyáknak adott ígéretet megerősítse.

A pogányság ellenben az irgalmasságért dicsőíti az Istent, amint meg van írva: „Ezért magasztallak téged a nemzetek között és zengek éneket a te nevednek.”

Majd megint ezt mondja: „Ujjongjatok ti népek az ő népével együtt.”

És ismét: „Dicsérjétek az Urat, ti népek mindnyájan és magasztaljátok őt ti népek mind.”

Ézsaiás azt mondja: „Jesszének gyökere lesz és aki felkel, hogy uralkodjék a népeken, benne reménykednek a nemzetek.”

A reménység Istene pedig töltsön el titeket a hitben teljes reménységgel és békességgel, hogy reménységben bővelkedjete a Szentlélek ereje által.

Meg vagyok pedig győződve testvéreim, hogy magatok is telve vagytok jóságos érzéssel, hogy bővelkedtek minden ismeretben, s képesek vagytok egymást inteni is.

Mindazáltal itt-ott merészebben írtam nektek testvéreim, mintegy emlékeztetni akarván titeket az Istentől nekem adott kegyelemnél fogva,

hogy legyek Krisztus Jézusnak a pogányok számára való szolgája, az Isten evangéliumát szolgálván, hogy a pogányoknak áldozatul való bemutatása kedves és a Szentlélekben megszentelt legyen.

Van tehát mivel dicsekednem, Jézus Krisztusban, az Isten dolgait illetőleg.

Mert semmiről sem merek beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtérítésére szóval és cselekedettel,

jeleknek és csodáknak erejével, Szentléleknek hatalmával akképpen, hogy Jeruzsálemtől kezdve körül egész Illíriáig elterjesztettem Krisztus evangéliumát.

Tisztesség dolgának tekintettem pedig úgy hirdetni az evangéliumot, - nem ahol a Krisztus nevét már hallották, hogy ne mások által vetett alapra építsek,-

hanem amint meg van írva: „Akiknek nem beszéltek róla, azok látják meg, és akik nem hallottak róla, azok értik meg.”

Ez akadályozott meg már sokszor abban, hogy elmenjek hozzátok.

Most azonban, miután ezen a vidéken nincs már több munkaterem, és már évek óta vágyakozom hozzátok,

ha majd Spanyolországba indulok, elmegyek hozzátok. Reményilem ugyanis, hogy átmenőben meglátlak titeket és ti elkísértek engem, ha már veletek valamelyest elteltem.

Most pedig Jeruzsálembe megyek a szentek szolgálatában.

Makedónia és Akhája ugyanis jónak látta, hogy a jeruzsálemi szentek szegényeinek némi könyöradományt gyűjtsön.

Jónak látták ugyan, de tartoztak is nekik ezzel, mert ha a pogányok az ő lelki javaikban részesedtek, akkor kötelesek a maguk anyagi javaival szolgálni nekik.

Amint tehát ezt elvégzem, és nekik ezt az adományt hitelesen átadom, titeket útba ejtve Spanyolországba megyek.

Tudom pedig, hogy mikor hozzátok megyek, Krisztus áldásának teljességével fogok odamenni.

Kérlek pedig titeket testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szeretetére, hogy imádságaitokban küzdjete értem velem együtt az Istennél,

hogy a Júdeában lévő hitetlenektől megmenekedjem és hogy a Jeruzsálemnek szóló szolgálatom kedves legyen a szenteknek,

hogy így az Isten akaratából örömmel jöjjen hozzátok és megpihenjen nálatok.

A békesség Istene pedig legyen mindnyájatokkal. Ámen.

Ajánlom pedig nektek Fébé testvérünket, aki a kenkreai gyülekezet diakonisszája,

hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illően, és amiben rátok szorul, támogassátok őt, mert az ő támogatásában sokan részesültek, én magam is.

Köszönsétek Priskát és Akvilát, akik munkatársaink a Krisztus Jézusban,

akik az én életemért saját fejüket is készek voltak odaadni és akiknek nemcsak én tartozom hálával, hanem a pogányok összes gyülekezetei is.

Köszönsétek az ő házukban összegyűjtő gyülekezetet is. Köszönsétek az én kedves Epenétuszomat, aki Ázsiában Krisztusnak a legelső híve.

Köszönsétek Máriát, aki sokat fáradozott érdeünkben.

Köszönsétek Andronikuszt és Júniászt, az én rokonaimat és fogolytársaimat, akik híresek az: apostolok közt, akik nálamnál is előbb lettek Krisztus híveivé.

Köszönsétek az Úrban szeretett Ampliászomat.

Köszönsétek Urbánuszt, Krisztusban munkatársamat és Sztáküsz, akit nagyon szeretek.

Köszönsétek a Krisztus próbás hívét, Apellészt. Köszönsétek Arisztobulosz háza népét.

Köszönsétek az én rokonomat Heródiont. Köszönsétek Nárkisszosz háznépéből az Úr híveit.

Köszönsétek Trüfénászt és Trifozászt az Úr munkásait. Köszönsétek a kedves Perziszt, aki sokat fáradozott az Úrban.

Köszönsétek Rúfuszt, az Úr választottját és az ő édesanyját, aki nekem is anyám.

Köszönsétek Aszünkrütoszt, Flégont, Hermészt, Patrobászt, Hermászt, Merkúriuszt és a velük lévő testvéreket.

Köszönsétek Filologuszt és Júliát, Néreászt és nőtestvérét Olimpiászt, valamint a velük lévő összes szenteket.

Köszönsétek egymást szent csókkal. Köszöntének titeket Krisztus összes gyülekezetei.

Kérlek pedig titeket testvéreim, tartsátok szemmel azokat, akik ama tudomány ellenére, amelyei tanultatok, visszavonást és botránkozást keltenek. Tartsátok távol magatokat tőlük.

Mert az ilyenek nem a mi Urunk Jézus Krisztusnak szolgálnak, hanem a hasuknak és mézes-mázos szavakkal, tetszetős beszédekkel megtévesztik az egyszerű emberek szívét.

Mert a ti engedelmességték híre mindenkihez eljutott. Örülök is nektek. De azt akarom, hogy bölcssek legyetek a jóban és együgyűek a rosszban.

A békesség Istene pedig csakhamar összetöri lábaitok alatt a sátánt. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek. Ámen.

Köszönt benneteket Timótheus, az én munkatársam, úgyszintén Lúcius, Jázon és Szószipatrosz, az én rokonaim.

Köszöntelek titeket az Úrban én Terciusz is, aki ezt a levelet írtam.

Köszönt titeket Gájusz, nekem és az egész gyülekezetnek gazdája. Végül köszönt a város sáfára, Erasztusz és Kvartusz testvérünk.

A mi Urunk, Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal. Ámen.

Annak pedig, aki képes titeket megerősíteni az én evangéliumomnak és a Krisztus Jézusról szóló íghirdetésnek értelmében annak a titoknak kijelentése szerint, amely az örök idők számára el volt hallgatva,

de most az örökkévaló Isten rendelése értelmében a próféták írásai által a hitnek való engedelmesség végett nyilvánvalóvá lett s az összes népeknek tudomására adatott,

ennek az egyedül bölcs Istennek legyen Krisztus Jézus által dicsőség mindörökké. Ámen.

Pál, Jézus Krisztusnak az Isten akaratából meghívott apostola, és Zóstenész testvér,

az Isten Korinthusban lévő gyülekezetének, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, meghívott szenteknek, mindazokkal egyetemben, akik bármely helyen a mi Urunk Jézus Krisztus nevét imádják, aki az övéké is, a miénk is.

Kegyelem nektek és békesség az Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Mindenkor hálát adok felőletek az én Istenemnek, az Isten ama kegyelméért, amely nektek adatott Krisztus Jézusban,

hogy benne mindenben meggazdagodtatok: mindenféle beszédben és minden irányú ismeretben,

amint hogy Krisztus bizonyágtétele megerősödött köztetek,

úgy hogy semmiféle kegyelemadomány nélkül nem szűkölködtök, várván a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését,

aki meg is erősít majd titeket egészen a célig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján,

Hű az Isten, aki titeket az Ő Fiának, a mi Urunk Jézus Krisztusnak közösségre meghívott.

Intelek pedig titeket testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan ugyanazt szóljátok, és ne legyenek köztetek pártoskodások, hanem legyetek egy értelemben és egy véleményben.

Klóé háznépétől ugyanis azt az értesülést vettem, testvéreim, hogy viszálykodások vannak köztetek.

Úgy értem ezt, hogy közületek mindenki ezt mondja: én Pálé vagyok, én Apollószé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.

Hát részekre van osztva Krisztus? Csak nem Pál feszítettett meg értetek, vagy talán Pál nevére kereszteltek meg titeket?

Köszönöm az Istennek, hogy közületek senki mást nem kereszteltem, csak Kriszposzt és Gájuszt, hogy azt ne mondja valaki, hogy az én nevemre vagytok megkeresztelve.

De még Sztefanász háznépét is megkereszteltem, többről nem tudok, hogy még más valakit is megkereszteltem volna.

Mert nem keresztelni küldött engem Krisztus, hanem hogy hirdessem az evangéliumot, de nem beszéd bölcselkedésével, hogy Krisztus keresztje meg ne fosztassék jelentőségétől.

Mert a kereszt igéje azoknak, akik elveszendők, bolondság, nekünk ellenben, akik üdvözülendők vagyunk, az Isten ereje.

Mert meg van írva: „Megsemmisítem a bölcsék bölcsességét és az okosak értelmét elvetem.”

Hát hol van a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nem tette-e az Isten e világ bölcsességét dőreséggé?

Mikor ugyanis a világ az Isten bölcsességében bölcselkedés útján nem ismerte fel az Istent, tetszett az Istennek, hogy az íghirdetés dőresége által üdvözítse a hívőket.

Mert a zsidók még mindig jeleket kívánnak és a pogányok bölcsességét keresnek,

mi pedig prédikáljuk Krisztust, a megfeszítettet, aki a zsidóknak botrány, a pogányoknak bolondság, maguknak a meghívottaknak ellenben, úgy a zsidóknak, mint a görögöknek Krisztus, aki az Isten hatalma és az isten bölcsessége.

Mert az Isten bolondsága bölcsőbb, mint az emberek és az Isten gyengesége erősebb, mint az emberek.

Mert nézzétek a saját meghívástokat testvéreim, hogy nem sokan vannak bölcsék test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan előkelők.

Hanem ami a világ szerint balgatalag, azt választotta ki az Isten, hogy megszégyenítse a bölcséket, és ami a világ szerint gyenge, azt választotta ki az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket

és ami a világ szerint alacsonyszármazású és lenézett, azt választotta ki az Isten, hogy a valamiket semmivé tegye.

Hogy egy test se dicsekedhessek az Isten színe előtt.

Belőle vagytok pedig Krisztus Jézusban, aki lett nekünk az istentől bölcsesség, igazság, szentség és váltság,

hogy amint meg van írva: „Aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék.”

Én is, mikor hozzátok mentem, testvéreim, nem beszédnek, vagy bölcselkedésnek kiválóságával hirdettem nektek az Isten bizonyágtételét.

Mert feltettem magamban, hogy köztetek semmi mást nem tudok, mint egyedül Jézus Krisztust, még pedig a megfeszítettet!

És én gyengeséggel, félelemmel és nagy remegéssel jártam köztetek

s beszédem és prédikálásom nem állt bölcselkedés hitető beszédéből, hanem a léleknek és az erőnek megmutatásából,

hogy hitetek ne emberi bölcsességen nyugodjék, hanem az Isten erején.

A képzetek körében pedig bölcsességet is beszélünk, de nem ennek a világnak, nem is e világ múlandó fejedelmeinek bölcsességet,

hanem az Isten titokban elrejtett bölcsességet beszéljük, amelyet az Isten öröktől fogva előre elrendelt a mi dicsőségünkre,

amelyet e világ fejedelmei közül senki sem ismert, mert ha ismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát.

Hanem amint megvan írva: „Amit szem nem látott, fül nem hallott és ember szívében fel nem merült, amiket az Isten azoknak készített, akik őt szeretik”,

nekünk pedig kinyilatkoztatta az Isten az ő lelke által. Mert a lélek mindent átkutat, még az Isten mélységeit is.

Mert ki tudja az emberek közül azt, ami az emberben van, ha nem az ember lelke, amely benne van? Ugyanígy, ami az istenben van, nem ismeri senki más, csak az Isten lelke.

Mi pedig nem a világ lelkét vettük, hanem az Istenből való lelket, hogy megismerjük, amit az Isten nekünk ajándékozott.

Ezt beszéljük is, nem emberi bölcsesség által tanított szavakkal, hanem a lélek által tanítottakkal, lelkieket lelkiekhez mérve.

Az érzéki ember pedig nem fogja fel az Isten lelkének dolgát, mert az neki dőreség és nem képes megérteni, mivel azt lelkileg kell megítélni.

A lelki ember ellenben mindent megítél, de őt magát nem ítéli meg senki.

„Mert ki ismerte meg az Úr értelmét, aki őt oktatná?" Mi pedig birtokában vagyunk Krisztus gondolatának.

Én sem beszélhettem nektek testvéreim, mini lelkieknek, hanem csak mint testieknek, mint Krisztusban csecsemőknek.

Tejjel itattalak és nem étellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még ma sem bírjátok, mert még mindig testiek vagytok. Mert honnét van köztetek torzsalkodás és versengés? Nem vagytok-e testiek és nem jártok-e el emberileg?

Mert mikor az egyik azt mondja: én Pálé vagyok, a másik pedig: én Apollószé. Nem vagytok-e emberiek?

Hát micsoda Apollósz és micsoda Pál? Szolgák, akik révén hívőkké lettetek és pedig amint kinek-kinek megadta az Úr.

Én ültettem, Apollósz öntözt, de a növekedést az Isten adta.

Így sem az ültető, sem az öntöző, hanem a növekedést adó Isten a valami.

Az ültető és az öntöző pedig egyforma: mindegyik elveszi a maga jutalmát, a maga munkája szerint.

Mert mi az Isten munkatársai vagyunk, ti az Isten szántóföldje, az Isten épülete vagytok.

Az Istennek nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, alapot raktam, de más épít rá. Gondolja meg pedig mindenki, hogyan épít rá.

Mert más alapot senki sem vethet azon kívül, amely le van rakva, amely Jézus Krisztus.

Ha pedig valaki arra az alapra ráépít aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, fűvet vagy kórót:

mindegyik munkája nyilvánvaló lesz.

Akinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, az jutalmat kap.

Akinek a munkája elhamvad, kárt vall, de maga kimentetik, mint egy tüzes üszők.

Nem tudjátok-e, hogy temploma vagytok az Istennek és az Isten lakik bennetek?

Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Isten temploma szent, ez vagytok ti.

Senki ne álmítsa magát. Ha valaki közületek bölcsnek tartja magát ezen a világon, legyen balgataggá, hogy bölcs lehessen.

Mert a világ bölcsessége dőreség az Istennél Mert meg van írva: „Megfogja a bölcséket az ő ravaszkodásaikban."

És ismét: „Az úr ismeri a bölcsök okoskodásait, hogy azok hiábavalóak."

Így hát senki ne dicsekedjék emberekkel. Mert minden a tietek:

akár Pál, akár Apollósz, akár Kéfás, akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár jövődők, minden a tietek,

ti pedig Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig az Istené.

Úgy tekintsen bennünket az ember, mint Krisztus szolgáit és az Isten titkainak sáfárait.

A sáfárokbán pedig mást nem keresnek, mint hogy valamelyik húnek találtassák.

Nekem pedig az a legkevesebb, hogy akár ti ítéljete felőlem, akár emberi ítéletnap. Sőt magam sem ítélem meg magamat.

Mert bár semmit sem tudok magamról, még sem ez igazol engemet. Aki ugyanis engem megítél, az Úr az.

Így hát idő előtt, semmi ítéletet ne mondjatok, míg el nem jön az Úr, aki a sötétség titkait megvilágítja és a szívek szándékait nyilvánosságra hozza. Akkor mindenkinek meg lesz a dicsérete Istentől.

Mindezeket pedig miattatok alkalmaztam magamra és Apollószra testvéreim, hogy rajtunk tanuljátok meg, hogy az íráson túl ne fuvalkodjék fel az egyik a másikért a másik ellen.

Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál volna? Ha pedig kaptad, mit hivalkodol, mintha nem kaptad volna?

Már jóllaktatok, már meggazdagodtatok, nélkülünk uralkodtok! Bár uralkodnátok, hogy mi is veletek együtt uralkodnánk!

Mert azt tartom, hogy az Isten minket apostolokat állított utolsókul, mint halálra szántakat, mert mi a világ, az angyalok és az emberek látványossága lettünk.

Mi dőrék Krisztusért, ti pedig okosak Krisztusban. Mi gyengék, ti pedig erősek. Ti dicsőek, mi pedig lenézettek.

Mind ez óráig éhezünk, szomjúhozunk, mezítelenkedünk, öklöztetünk, hajléktalankodunk,

és fáradozunk, munkálkodván saját kezeinkkel. Mikor átkoznak, áldunk. Mikor üldöznek, tűrünk.

Mikor gyaláznak, csillapítunk. Szinte szemetje lettünk a világnak, mindenkinek söpredéke egész mostanáig.

Nem azért írom ezeket nektek, hogy megszégyenítselek, hanem hogy, mint édes gyermekeimet, józanítsalak.

Mert ha tízezer nevelőtök volna is Krisztusban, atyátok nem sok, mert Krisztus Jézusban az evangélium által én szültelek titeket.

Intelek hát titeket, legyetek az én követőim.

Ezért küldtem hozzátok Timótheust, aki kedves és hűséges gyermekem az Úrban, aki emlékeztet majd titeket az én Krisztusban lévő útjaimra, ahogyan mindenütt, valamennyi gyülekezetben tanítom.

De némelyek úgy felfuvalkodtak, mintha nem mennék többé hozzátok.

Pedig rövidesen hozzátok megyek, ha az Úr akarja és majd megismerem a pöffeszkedőknek nem a beszédjét, hanem az erejét.

Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.

Mit akartok: vesszővel menjek-e hozzátok, vagy szeretettel és a szelídség lelkével?

Szélteben hallani, hogy paráznaság van köztetek és pedig olyan paráznaság, amilyen a pogányok közt sincsen: hogy valaki apjának feleségével él.

És ti még felfuvalkodottak vagytok, ahelyett, hogy inkább gyászolnátok, hogy kivettessék közületek, aki ezt a dolgot elkövette!

Mert én már, jóllehet testben távol, de lélekben jelen lévén, mintha ott volnék közöttetek, ítélek a tettes felett:

az Úr Jézus nevében egybegyűlvén ti és az én lelkem a mi Urunk Jézus erejével,

átadjuk az ilyen embert a sátánnak a test pusztulására, hogy a lélek megtartassák az Úr Jézus napján.

Nem helyes a ti dicsekvéseitek! Nem tudjátok-e, hogy egy kevés kovász az egész tésztát megerjeszti?

Tisztítsátok ki a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, mint ahogy kovásztalanok vagytok, mert a mi leolt páskabarányunk Krisztus.

Üljünk tehát így ünnepet ne régi kovással, ne is rosszaságnak és gonoszságnak kovászával, hanem az őszinteségnek és az igazságnak kovásztalanságával.

Levelemben megírtam nektek, hogy ne keveredjete össze paráznákkal.

Nem általában ennek a világnak a paráznáival, fösvényeivel, harácsolóival vagy bálványozóival, mert akkor ki kellene költöznötök a világból.

Most pedig íme megírtam, hogy ne keveredjete össze azzal, aki testvér létére parázna, zsugori, bálványozó, átkozódó, részeges vagy harácsoló. Az ilyenekkel asztalhoz se üljete.

Mert miért kellene nekem megítélnem a kívül levőket? Ti is nem azokat ítéletek-e meg, akik bent vannak?

A kívül lévőket pedig az Isten ítéli meg. „Vessétek ki a gonoszt magatok közül.”

Merészeli valaki közületek, ha mással pere van, azt a hitetlenek és nem a szentek elbírálására bízni?

Hát nem tudjátok, hogy a szentek a világot fogják megítélni? És ha a világot ti ítéletek meg, méltatlanok vagytok-e földi dolgok elbírálására?

Avagy nem tudjátok-e, hogy mi angyalokat fogunk megítélni, mennyivel inkább földi dolgokat?

Ha pedig földi ügyetek akad, a gyülekezetben lenézetteket ültetitek bíróséékbe?

Szégyenetekre mondom ezt! Ennyire nincs köztetek egyetlen bölcs ember, aki ítéletet tudna tenni testvérei között?

Hanem testvér pereskedik testvérral és még hozzá hitetlenek előtt?

Már az is nagy hibátok, hogy pereskedtek egymással. Miért nem tűritek inkább a sérelmeket? Miért nem tűrtök inkább kárt?

Sőt magatok igaztalankodtok és okoztok kárt s hozzá még testvéreknek!

Vagy nem tudjátok, hogy igaztalanok nem fogják örökölni az Isten országát? Ne tévelyegjete: sem paráznák, sem bálványozók, sem házasságtörők, sem kéjencek, sem fajtalanok,

sem tolvajok, sem zsugoriak, sem részegesek, sem átkozódók, sem harácsolók nem fogják örökölni az Isten országát.

És némelyitek ilyen volt, de tisztára vagytok mosva, meg vagytok szentelve, igazzá vagytok téve az Úr Jézus nevével és a mi Istenünk lelkével.

Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de semminek rabszolgája nem leszek.

Az ételek a gyomor számára vannak, a gyomor pedig az ételek számára, az Isten azonban úgy azt, mint ezeket megsemmisíti. A test ellenben nem a paráznaság számára van, hanem az Úr számára és az Úr a test számára.

Az Isten pedig az Urat is feltámasztotta, minket is fel fog támasztani az ő hatalmával.

Nem tudjátok-e, hogy testetek Krisztusnak a tagja? Elvegyem-e tehát Krisztusnak a tagját és parázna nő tagjává tegyem? Soha!

Avagy nem tudjátok-e, hogy aki parázna nővel társul, egy test lesz vele? „Mert a kettő, úgymond, egy test lesz.”

Aki pedig az Úrral társul, egy lélek vele.

Kerüljétek a paráznaságot! Minden bűn, melyet az ember elkövet, kívül van a testen, aki ellenben paráználkodik, a tulajdon teste ellen vét.

Avagy nem tudjátok-e, hogy testetek a bennetek lévő Szentlélek temploma, akit az Istentől vettetek és hogy nem vagytok a magatokéi?

Mert áron vettek meg titeket, dicsőítsétek meg tehát az Istent a ti testetekben.

Amiről pedig írtatok: helyes az embernek nem illetni asszonyt.

A paráználkodás miatt azonban mindenkinek legyen meg a maga felesége és minden asszonynak a tulajdon férje.

A férj adja meg a feleségének, amivel tartozik, ugyanúgy a feleség is a férjének.

Az asszony nem maga rendelkezik a testével, hanem a férje, ugyanúgy azonban a férfi sem maga rendelkezik a testével, hanem a felesége.

Ne károsítsátok meg egymást, legfőljebb közös akarattal egy időre azért, hogy az imádkozásnak éljete, azután ismét keljete össze, hogy a sátán megtartóztatások hiánya miatt meg ne kísértsen titeket.

Ezt engedményül mondom és nem parancsképpen.

Mert én azt szeretném, ha minden ember olyan volna mint én, de hát kinek-kinek megvan a maga kegyelemadománya az Istentől, az egyiknek így, a másiknak amúgy.

Azt mondom pedig azoknak, akik nem házasok, vagy özvegyek: jó, ha úgy maradnak, ahogy én vagyok.

Ha azonban nem tudják magukat féken tartani, akkor házasodjanak meg. Mert jobb megházasodni, mint égni.

Azoknak pedig, akik házasságban élnek, nem is én parancsolom, hanem az Úr, hogy asszony ne váljon el férjétől.

Ha mégis elválik, akkor maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki férjével. A férfi se bocsássa el feleségét.

A többieknek pedig én mondom és nem az Úr, hogy ha valamelyik testvérnek hitetlen felesége van és, az szívesen lakik vele együtt, ne bocsássa őt el.

És ha valamelyik asszonynak hitetlen férje van és az szívesen lakik vele együtt, ne bocsássa el férjét

A hitetlen férj ugyanis megszentelődik a feleségében és a hitetlen feleség is megszentelődik a férfi testvérben, mert különben gyermekeitek is tisztátalanok volnának, holott most szentek.

Ha pedig a hitetlen férfi elválik, válják el, mert a testvér, akár férfi, akár nő, nem vethető szolgágra az ilyen esetekben, hanem békességre hívott minket az Isten.

Mert mit tudod te asszony, hogy megmentheted-e férjedet? Vagy mit tudod te férfi, hogy megmentheted-e feleségedet.

Egyébként amint az Úr kinek-kinek kimérte, amint az Isten valakit elhívott, akképpen járjon, így is rendelkezem az összes gyülekezetekben.

Körülmetélten hívatott meg valaki? Ne pótolgassa. Körülmetéletlenül hívatott meg valaki. Ne metélkedjék körül.

A körülmetéltség semmi, a körülmetéletlenség is semmi, hanem az Isten parancsolatának megtartása a valami).

Mindenki maradjon meg abban az állapotban, amelyben meghívatott.

Mint rabszolga hívatott meg? Ne törődj vele. De ha szabaddá tudsz lenni, inkább élj azzal.

Mert az Úrban meghívatott szolga az Úrnak szabadja, hasonlóképpen a meghívatott szabad Krisztusnak rabszolgája.

Áron vettek meg titeket, ne legyetek emberek szolgálai!

Testvéreim, mindenki, amiben elhívatott, abban maradjon meg az Isten előtt.

A hajadonokra vonatkozó parancsom nincs az Úrtól, tanácsot azonban adok, mint aki az Úr könnyörületessége folytán hűségese vagyok.

Azt tartom tehát, hogy a beálló szükség miatt jó, ha az ember így van.

Feleséghez vagy kötve? Ne keresd a felbontást. Elváltál a feleségedtől? Ne keress feleséget.

De ha megházasodol is, nem vétkezel és ha a hajadon férjhez megy, nem vetkezett. Az ilyenek azonban testi gyötrelmet szereznek, én pedig kímélnélek titeket.

Azt mondom pedig testvéreim, hogy rövidre mért az idő, azért akiknek feleségük van, úgy viselkedjenek, mintha nem volna,

akik sírnak, mintha nem sírnának, akik örvendeznek, mintha nem örvendeznének, akik vásárolnak, mintha mijük sem volna,

akik a világot élvezik, mintha nem élveznék, mert elmúlik e világ formája.

Azt akarom pedig,, hogy ne éljetez gondban. Aki nem házias, az az Úr dolgaival törődik, hogy miképpen tessék az Úrnak.

Aki ellenben házias, az a világ dolgaival törődik hogy miképpen tessék a feleségének.

Az asszony és a hajadon is kétközből van: aki nem férjes, az Úr dolgaival törődik, hogy testében-lelkében szent legyen, aki ellenben férjes, a világ dolgaival törődik, hogy miképpen tessék a férjének.

Ezt pedig javatokra mondom, nem azért, hogy tört vessek nektek, hanem hogy illendően és zavartalanul az Úr lábainál ülhessetek.

Ha valaki azt tartja, hogy szegény a hajadon leányára nézve, hogy túl van a koron, és úgy látja szükségesnek, ám tegye meg amit akar, nem vetkezik, ha férjhez adja.

Aki ellenben arra tökélt el magát és a szükség nem kényszeríti, hanem úr a maga akaratán és azt határozta szívében, hogy visszatartja hajadon leányát, jól teszi.

Ilyen módon aki férjhez adja a leányát, jól teszi, aki férjhez nem adja, még jobban teszi.

Az asszony kötve van arra az időre, míg a férje él, ha azonban meghal a férje, felszabadul, ahhoz megy férjhez, akihez akar, de csak az Úrban.

Véleményem szerint azonban boldogabb, ha úgy marad, pedig én azt hiszem, hogy enyém az Isten lelke.

A bálványáldozatokra vonatkozólag pedig tudjuk, hogy mindnyájunkban meg van az ismeret. Az ismeret felfúj, a szeretet ellenben épít.

Ha valaki azt véli, hogy tud valamit, még semmit sem ismert meg úgy, amint ismernie kell.

Ha ellenben valaki szereti az Istent, azt ő tanítja ki.

A bálványoknak áldozott ételekről pedig tudjuk, hogy a bálvány semmi a világon, és hogy nincs más isten, csak egy.

Mert habár vannak is úgynevezett istenek, úgy az égben, mint a földön, aminthogy sok isten és sok úr van,

nekünk mégis csak egy Istenünk van: az Atya, akitől vám minden és mi is az ő számára vagyunk. És egy Urunk van, Jézus Krisztus, aki által van minden és aki által vagyunk mi.

De nincs meg mindenkiben az ismeret, hanem némelyek egész mostanáig a bálványról való meggyőződéssel eszik a bálvány-áldozatot, és gyöngé lévén a lelkiismeretük, beszennyeződik.

Pedig az eledel nem minősít bennünket az Isten előtt, mert ha eszünk, nem leszünk különbek, és ha nem eszünk, nem leszünk fogyatékosabbak.

De ügyeljete rá, hogy ez a ti méltóságotok ne szolgáljon botránkozásul a gyengéknek.

Mert ha téged, akinek megvan az ismereted, valaki az áldozati helyen asztal mellett lát, vájjon annak lelkiismerete, aki gyenge, nem bátorodik-e fel a bálvány áldozat evésére?

A te ismereted miatt tehát elvesz a gyenge, az a testvér, akiért Krisztus meghalt.

Ilyen módon pedig, mikor a testvérek ellen vetkeztek, és azok gyenge lelkiismeretét megsebzitek, Krisztus ellen vetkeztek.

Ezért ha az étel megbotránkoztatja az én testvéreimet, soha nem eszem többé húst csak hogy testvéreimet meg ne botránkoztassam.

Hogy nem vagyok szabad? Hogy nem vagyok apostol? Hogy nem láttam Jézust, a mi Urunkat? Hogy ti nem vagytok az én alkotásom az Úrban?

Ha másoknak nem vagyok is apostol, nektek bizony az vagyok, mert az én apostolságom pecsétje ti vagytok az Úrban.

Ez az én védekezésem azokkal szemben, akik felettem ítélnék.

Hogy nincs jogunk az evéshez és az iváshoz?

Hogy nincs jogunk magunkká, vinni egy nőtestvért, mint a többi apostolok és az Úr testvérei és Kéfás?

Avagy csak nekem és Barnabásnak nincs jogunk ezt tenni?

Hát ki katonáskodik a maga zsoldján? Ki ültet szőlőt, hogy nem eszik annak gyümölcséből? Avagy ki pásztorkodik nyáj felett, hogy ne egyék a nyájnak tejéből?

Talán csak emberi okoskodás mondatja ezt velem, vagy a törvény nem ugyanezt mondja-e?

Mert Mózes törvényében meg: van írva: „Nyomtató ökörnek ne kösd be a száját.” Talán az ökrökre van az Istennek gondja?

Avagy tisztán a mi számunkra mondja? Bizony a mi számunkra van megírva: hogy a szántóvető reménységgel szántson és aki nyomtat, részesedés reményével (tegye).

Ha mi nektek a lelkieket vetjük, olyan nagy dolog, ha testi javaitokat aratjuk?

Ha mások részesülnek abban, amitek van, nem inkább-e mi? De mi nem élünk ezzel a joggal, hanem mindent elviselünk, csak hogy Krisztus evangéliumának valami akadályt ne vessünk.

Nem tudjátok-e, hogy akik a templomban munkálkodnak, a templom javaiból élnek? És akik az oltárnál forgolódnak, az oltárral osztozkodnak?

Így az Úr is meghagyta, hogy akik az, evangéliumot hirdetnek, az evangéliumból éljenek.

Én azonban ezekből semmit sem vettem igénybe. Nem is azért írtam ezeket, hogy így legyen majd velem, mert jobb meghalnom, mint hogy valaki megfosszon a dicsekvésemtől.

Mivel az evangélium hirdetése nekem nem dicsekvés, mivel szükség hajt nekifeküdnöm, mert jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot.

Mert ha készséggel teszem, jutalmát látom, de ha kellenél, úgy csak sáfárság van rám bízva.

Mi tehát számomra a jutalom? Az, hogy mikor az evangéliumot hirdetem, ingyenessé teszem az evangéliumot, hogy az evangéliumban gyökerező jogommal vissza ne éljek.

Mert ámbár mindenkivel szemben szabad: vagyok, mégis mindenkinek szolgájává tettem magamat, hogy többeket megnyerjek.

És a zsidóknak olyan lettem, mint zsidó, hogy a zsidókat megnyerjem. Akik törvény alatt vannak, mint törvény alatt lévő (noha magam nem vagyok törvény alatt), hogy a törvény alatt lévőket megnyerjem.

Akik törvény nélkül vannak, mint törvény nélkül való (noha nem vagyok az Isten törvénye nélkül, hanem benne vagyok Krisztus törvényében), hogy megnyerjem a törvény nélkül valókat.

A gyengéknek gyengévé lettem, hogy megnyerjem a gyengéket. Mindenkinek minden lettem, hogy mindenáron megtartsak némelyeket.

Mindezt pedig az evangéliumért cselekszem, hogy vele résztárs legyek.

Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnák, valamennyien futnak ugyan, de egy nyeri el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek,

Minden versenyző pedig megtartóztatja magát mindentől. Azok, hogy hervadó koszorút kapjanak, mi ellenben azért, hogy hervadhatatlant.

Én már úgy futok, mint nem bizonytalanra, úgy vívok, mint aki nem levegőt csapkod,

hanem a testemet megsanyargatom, és szolgaságra hajtom, nehogy míg másoknak prédikálok, magam méltatlanná váljak.

Mert nem akarom, hogy ne tudjátok testvéreim, hogy atyáink valamennyien a felhő alatt voltak és valamennyien átmentek a tengeren

és valamennyien Mózesre kereszteltettek meg a felhőben és a tengerben,

és valamennyien ugyanazt a lelkei eledelt ették,

és valamennyien ugyanazt a lelki italt itták, mert ittak az őket követő lelki sziklából, ez a szikla pedig Krisztus volt.

De többségükben nem találta kedvét az Isten, hiszen elhullottak a pusztában.

Mindezek pedig példaadásul történtek a mi számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amint ők kívántak.

Bálványimádók se legyetek, mint azok közül némelyek. Amint meg van írva: „Leült a nép enni és inni és felkelt játszani.”

Ne is paráználkodjunk, mint azok közül némelyek paráználkodtak és elhullottak egy nap huszonhárom ezren.

Krisztust se kísértsük, mint azok közül kísértették némelyek és kígyók által veszttek el.

Se ne zúgolódjatok, mint ahogy azok közül némelyek zúgolódtak és a pusztító által veszttek el.

Mindezek pedig példaképpen történtek velük megírtak pedig a mi okulásunkra, mint akikre e világek vége érkezett el.

Így hát aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék!

Emberhez, mért kísértésnél egyéb nem ért titeket, de hű az; Isten, aki nem enged erőtlökön túl kísérteni, hanem a kísértéssel együtt, hogy azt elviselhessétek, a szabadulást is elkészíti.

Ezért tehát testvéreim, fussatok a bálványimádástól!

Mint okos emberekhez beszélek, ítéljétek meg, amit mondok.

Az áldás pohara, melyet megáldunk, nem Krisztus vérével való közösség-e? A kenyér, melyet megtörünk, nem Krisztus testével való közösség-e?

Mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mivel mindannyian egy kenyérből részesedünk.

Nézzétek a test szerint való Izraelt, akik az áldozatokat eszik, úgy-e részesei az oltárnak?

Mit mondok tehát? Talán, hogy valami az, amit áldozatul hoznak? Vagy, hogy a bálvány valami?

Nem, hanem, hogy amit áldozatul hoznak, „az ördögnek és nem az Istennek áldozzák.” Nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben.

Nem ihatjátok az: Úr poharát és az ördögök poharát; Nem lehettek részesei az Úr asztalának és az ördögök asztalának.

Avagy ingerelni akarjuk az Urat? Csak nem vagyunk erősebbek, mint ő?

Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad, de nem minden épít.

Senki ne a magáét szorgalmazza, hanem azt, ami a másé.

Mindent amit a mészárszékekben árúinak, egyetek meg, semmit sem tudakolva a lelkiismeret miatt.

„Mert az Úré a föld és annak teljessége.”

Ha a hitetlenek közül valaki meghív benneteket és el akartok menni, amit feltálnak, mindent egyetek meg, semmit sem tudakolva a lelkiismeret miatt,

De ha valaki azt mondja nektek: ez áldozati hús, akkor ne egyetek belőle a figyelmeztető miatt, meg a lelkiismeret miatt.

De nem a te lelkiismeretéről szólok, hanem a máséről. Mert miért ítélje meg az én szabadságomat másnak a lelkiismerete?

Ha én hálaadással veszek részt, miért káromoljanak azért, amiért hálát adok?

Akár esztek tehát, akár isztok, akár bármit is cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére cselekedjétek.

Legyetek kifogástalanok a zsidóknak is, a pogányoknak is, az Isten gyülekezetének is,

amint én is mindenkinek kedvében járok mindenben, nem azt keresvén, ami nekem, hanem azt, ami a többségnek hasznos, hogy üdvözljenek.

Kövessetek engem, mint én is Krisztust!

Dicsérlek pedig titeket testvéreim, hogy minden dolgomra emlékeztek és amint meghagytam nektek, úgy tartjátok meg rendelkezéseimet.

Azt akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfinak Krisztus a feje, az asszony feje pedig a férfi, Krisztus feje pedig az Isten.

Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik vagy prófétái, megszégyeníti azt, aki a feje.

Viszont minden asszony, aki fedetlen fővel imádkozik vagy prófétái, megszégyeníti a tulajdon fejét, mert ez egy azzal, mintha megnyiratkoznék.

Mert ha az asszony nem fedi be fejét, nyiratkozzon le. Ha pedig szégyenletes az asszonyra nézve a lenyiratkozás, vagy a hajvágás, akkor fedje be a fejét.

Mert a férfinak azért kell fejét befednie, mivel ő az Isten képmása és dicsősége. Az asszony ellenben a férfi dicsősége.

Mert nem a férfi van az asszonyból, hanem az asszony a férfiből.

És nem a férfi teremtetett az asszonyért, hanem az asszony a férfiért.

Ezért kell az asszonynak a függés jelét viselnie a fején az angyalok miatt.

Egyébként sem asszony nincsen férfi nélkül, sem férfi nincsen asszony nélkül az Úrban.

Mert valamint az asszony a férfiből van, ugyanúgy a férfi az asszony által van, minden pedig az Istentől van.

Magatok között ítéljétek meg, illik-e az asszonynak fedetlen fővel imádkozni az Istenhez?

Avagy nem maga a természet tanít-e arra titeket, hogy a férfinak csúfság, ha haját növeszt, viszont az asszonynak ékesség, ha haját növeszt? Mert a haj neki fátyol gyanánt adatott.

Ha azonban valakinek vitatkozni tetszik, nekünk ez nem szokásunk, sem az Isten gyülekezeteinek.

Mikor pedig ezt előterjesztem, nem dicsérlek, hogy nem javatokra, hanem romlástokra gyülekeztek össze.

Először is, mert hallom, hogy mikor a gyülekezetben összejöttök, szakadások vannak köztetek. Ezt bizony részben hiszem is,

mert kell lenni köztetek elkülönülésnek, hogy nyilvánvalók legyenek azok, akik megbízhatóak.

Mikor tehát összegyülekeztek, az nem az úrvacsora élvezése,

mert mindegyik a maga vacsoráját veszi elő, hogy elköltse és az egyik éhezik, a másik meg dőzsöl.

Hát nincsenek házaitek az evésre és az ivásra? Vagy lebecsülitek az Isten gyülekezetét és megszegyenítitek a vagyontalanokat? Mit mondjak nektek? Dicsérjelek benneteket? Ebben nem dicsérlek.

Mert én az Úrtól vettem, amit közöltem is veletek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárulták, vevé a kenyeret

és hálákat adván megtörte és mondá: vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely érettetek (adatik), ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Hasonlóképpen, miután megvacsorált, a poharat is, mondván: ez a pohár az újszövetség az én véreben. Ezt cselekedjétek, valahányszor isszátok, az én emlékezetemre.

Mert valahányszor eszitek ezt a kenyeret és isszátok a poharat, az Úr halálát hirdessétek, míglen eljő.

Aki tehát méltatlanul eszi a kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, az vetkezik az Úr teste és vére ellen.

Vizsgálja meg magát az ember és úgy egyék a kenyérből és úgy igyék a pohárból,

mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, hogy nem különbözteti meg az Úr testét.

Emiatt van köztetek annyi beteg és erőtelen, és alusznak sokan.

Ha pedig magunk ítélnénk meg magunkat, nem lennénk megítélve.

Amennyiben pedig megítéltetünk, az Úr nevel bennünket, hogy ne ítéltessünk el a világgal együtt.

Így tehát testvéreim, ha étkezésre összegyülekeztetek, várjátok meg egymást.

Aki éhes, egyék otthon, hogy ne ítéletre gyülekezzetek össze. A többi dolgot akkor intézem el, ha majd odamegyek.

A lelkieket illetőleg pedig testvéreim, nem akarom, hogy tudatlanok legyetek.

Tudjátok, hogy pogányok voltatok, akik a néma bálványokhoz úgy jártatok, amint vezettek.

Ezért tudotokra adom, hogy az Isten lelkével beszélve senki sem mondja: átkozott Jézus. Viszont senkise mondhatja: Úr Jézus, csakis Szentlélekkel.

A kegyelemajándékok pedig különbözők, de a lélek ugyanaz.

A szolgálatok is különbözők, de az úr ugyanaz.

A ható erők is különbözők, de az Isten, aki mindenben mindent véghezvisz, ugyanaz.

A lélek kinyilvánítása pedig mindenkinek jóra van adva.

Az egyiknek ugyanis a lélek bölcsesség beszédét adja, másiknak a tudomány beszédét ugyanazon lélek szerint.

Másiknak hitet ugyanabban a lélekben. Másnak gyógyítás kegyadományát ugyanabban az egy lélekben.

Másnak csodatevő erőt, másnak prófétálást, másnak pedig lelkek megkülönböztetését. Egyiknek nyelvbeszéd nemeit, másiknak pedig nyelvbeszéd magyarázását.

Mindezeket pedig egy és ugyanaz a lélek viszi véghez, mindenkinek kiosztván a magáét, ahogy akarja.

Mert amint a test egy, bár sok tagja van és a testnek valamennyi tagja, ha sok is, csak egy test: úgy Krisztus is.

Mert az egy lélekkel mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák akár szabadok és mindnyájan egy lélekkel vagyunk megítatva.

Mert a test nem egy tag, hanem sok.

Ha azt mondaná a láb: mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a testből való, vajjon csakugyan nem volna-e a testből való?

És ha azt mondaná a fül: mivel nem vagyok szem, nem vagyok a testből való, vajon csakugyan nem volna-e a testből való?

Ha az egész test szem, hol a hallás? Ha az egész hallás, hol a szaglás?

Ámde az Isten helyezte el a tagokat a testben, mindegyiket úgy, amint akarta.

Ha pedig mind csak egy tag volna, hol volna a test?

Most pedig sok ugyan a tag, de egy a test.

Nem mondhatja a szem a kéznek: nincs rád szükségem. A fej sem mondhatja a lábaknak: nincs rátok szükségem.

Hanem inkább a test gyengébbeknek látszó tagjai a szükségesek

és amelyeket a test tisztességtelen tagjainak tartunk, azoknak adunk nagyobb tisztességet és a szégyellni valóbb tagjainkat ékesítjük fel jobban,

az ékeesebb tagjainknak pedig erre nincs szükségük. Az Isten azonban úgy szerkesztette össze a testet, hogy az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet juttatott,

hogy ne legyen meg hasonlóság a testben, hanem hogy a tagok kölcsönösen gondoskodjanak egymásról.

És így akár szenved egy tag, valamennyi tag vele szenved, akár dicsőséghez jut egy tag, valamennyi tag vele örül.

Ti pedig Krisztus teste vagytok és részszerű tagok.

És ezeket az Isten helyezte el a gyülekezetben, először az apostolokat, másodszor a prófétákat, harmadszor a tanítókat, azután az erőket, majd a gyógyító-kegyadományokat, a gyámolítást, a kormányzást, a nyelvbeszéd nemeit.

Ugye nem mindnyájan apostolok? Ugye nem mindnyájan próféták? Ugye nem mindnyájan tanítók? Ugye nem valamennyien erők birtokosai?

Ugye nem mindnyájuknak van gyógyítás kegyadománya? Ugye nem valamennyien nyelvbeszélők? Ugye nem mindnyájan magyarázók?

Törekedjete pedig a jobb kegyadományokra. És most a legkiválóbb utat mutatom meg nektek.

Beszéljek bár emberek és angyalok nyelvén, szeretetem pedig nincs, olyanná lettem, mint a zengő érc, vagy a pengő cimbalom.

Legyen bár prófétálásom, és tudjak bár minden titkot és minden tudományt és legyen bár olyan teljes hitem, hogy áthelyezem a hegyet, szeretetem pedig nincs, semmi vagyok.

Etessem bár föl mindenem, amim van és adjam bár oda testemet, hogy megégessenek, szeretetem pedig nincs, mit sem használ az nekem.

A szeretet türelmeskedik, kedveskedik. A szeretet nem féltékenykedik, nem kérkedik, nem hivalkodik fel,

nem illetlenkedik, nem keresi a magáét, nem ingerkedik, nem rója fel a rosszat,

nem örül a gonoszságnak, hanem együtt örül az igazsággal,

mindent elvisel, mindent hisz, mindent remél, mindenben kitart.

A szeretet soha el nem múlik, a prófétálások ellenben megszűnnek, a nyelvek elnémulnak, az ismeret elmúlik.

Mert részszerűt ismerünk és részszerűt prófétálunk.

Mikor pedig majd eljő az, ami teljes, akkor megszűnik, ami rész szerint való.

Mikor gyermek voltam, úgy beszéltem, mint gyermek, úgy gondolkoztam mint gyermek, úgy ítéltam mint gyermek, mikor azonban férfivá lettem, elhagytam a gyermek dolgait.

Mert most még tükör útján látunk képletesen, akkor azonban szemtől-szembe. Most még rész szerint ismerek, akkor azonban úgy ismerek majd, ahogy én ismert vagyok.

Most pedig marad a hit, a remény, a szeretet, ez a három, köztük pedig legnagyobb a szeretet.

Törekedjete szeretetre, szorgalmazzatok a lelkieket, leginkább pedig azt, hogy prófétáljatok.

Mert a nyelvbeszélő nem embereknek beszél, hanem az Istennek, mivel senki sem érti meg, mert lélekben beszél titokzatos dolgokat.

Aki ellenben prófétái, embereknek mond építést, buzdítást, vigasztalást.

A nyelvbeszélő önmagát építi, a prófétáló ellenben a gyülekezetet építi.

Szeretném ugyan, ha mindnyájan nyelvbeszélők volnátok, de még inkább azt, hogy prófétáljatok. Mert a prófétáló nagyobb, mint a nyelvbeszélő, kivéve, ha meg is magyarázza, hogy a gyülekezet épülést nyerjen.

Most pedig testvéreim, ha nyelvbeszéddel megyek hozzátok, mit használok nektek, ha nem beszélek vagy kijelentéssel, vagy ismeretközléssel, vagy prófétálással, vagy tanítással?

Mint ahogy a lélek nélkül való dolgok, akár fuvola, akár citera, adnak ugyan hangot, de ha a hangoknak különbséget nem adnak, hogyan lehet megtudni, hogy mit fuvoláznak, vagy mit citeráznak?

Sőt ha a trombita is bizonytalan hangot ad, ki készül csatára?

Ugyanígy ti is, a nyelvbeszéddel ha nem közöltök érthető szót, hogyan lehet tudni, hogy mit beszélnek? Csak a levegőbe beszéltek.

Például a hangoknak milyen sokfélesége van e világon és közöttük egy sem értelmetlen.

Ha tehát nem ismerem a hang értelmét, akkor a beszélőnek idegen leszek és a beszélő is idegen nekem.

Így ti is, miután a lelkieket szorgalmaztatok, a gyülekezet építését keressétek, hogy bővelkedjete.

Annak okáért a nyelvbeszélő úgy imádkozzék, hogy megmagyarázza.

Mert ha nyelvbeszéddel imádkozom, a lelkem imádkozik, az értelmem azonban meddő.

Hogyan áll hát a dolog? Imádkozom a lelkemmel, de imádkozom az értelmemmel is, éneket zengek a lelkemmel, de éneket zengek az értelemmel is.

Mivel ha tisztán csak lélekkel adsz hálát, a jelenlévő avatatlan miképpen mondja hálaadásodra az áment, mivelhogya nem tudja, mit beszélsz?

Te ugyan szépen adsz hálát, a másik azonban nem épül.

Hálát adok az Istennek, hogy mindnyájatoknál jobb nyelvbeszélő vagyok,

a gyülekezetben azonban inkább akarok öt szót szólani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mint tízezer szót nyelvbeszéddel.

Testvéreim, ne legyetek gyermekek az értelem dolgában, hanem a rosszra nézve legyetek kiskorúak, értelmetekkel pedig nagykorúak legyetek.

A törvényben meg van írva: „Más nyelveken és más ajakkal fogok szólani ehhez a néphez, és még így sem hallgatnak rám, azt mondja az Úr.”

Így hát a nyelvek jelül szolgálnak nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek; a prófétálás ellenben nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek.

Ha tehát az egész gyülekezet összejön és valamennyien nyelveken szólnak, a bevetődött avatatlanok vagy hitetlenek nem azt mondják-e, hogy őrzöngtök?

Ha ellenben valamennyien prófétálnak, és bemegy valami hitetlen vagy avatatlan, mindenki megfeddi és megítéli őt,

szívének rejtett titkai nyilvánvalókká lesznek és így arcra borulva imádja az Istent, kijelentvén, hogy „valósággal az Isten van köztetek.”

Hogy áll tehát a dolog, testvéreim? Mikor összegyülekeztek, mindegyiketeknek van zsoltára, tanítása, nyelvbeszéde, kijelentése, magyarázása: minden épülésre szolgáljon!

Ha valaki nyelvbeszédet tart, kettő, legföljebb három (szóljon) és pedig egymás után és egy magyarázza meg.

Ha pedig nem akad magyarázó, úgy hallgasson a gyülekezetben és csak önmagának és az Istennek beszéljen.

Próféta is kettő vagy három beszéljen, a többiek pedig bírálják meg.

Ha pedig másik ott ülőnek van kijelentése, az előbbi hallgasson el.

Mert egyenként valamennyien prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon és vigasztalódjék.

A próféták lelkei is engedelmeskednek a prófétáknak.

Mert az Isten nem zűrzavarnak Istene, hanem a békességé.

Amint a szentek összes gyülekezeteiben, a ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben. Mert nincs nekik megengedve, hogy beszéljenek, hanem legyenek alárendeltek, amint a törvény is mondja.

Ha pedig tanulni akarnak valamit, otthon kérdezzék meg férjeiket, mert illetlen dolog asszonynak beszélni a gyülekezetben.

Talán töletek indult ki az Isten igéje? Vagy egyedül csak hozzátok jutott el?

Aki prófétának vagy lelki embernek hiszi magát, értse meg, hogy amiket írok, azok az Úr parancsolatai.

Ha pedig valaki nem tudja, ne tudja.

Így tehát testvéreim, szorgalmazzatok azt, hogy prófétáljátok, de a nyelvbeszédet se akadályozzatok.

Azonban minden az illendőségnek és a rendnek megfelelően történjék.

Emlékeztetek pedig, testvéreim, az evangéliumra, melyet hirdettem nektek, melyet el is fogadtatok, melyben állótok is,

amely által üdvözülni is fogtok, ha megtartjátok úgy, amint én azt nektek hirdettem. Hacsak hiába nem lettetek hívőkké.

Mert először is azt közöltem veletek, amit én is vettem, hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások értelmében,

hogy eltemettetett és harmadnapon feltámadt az írások értelmében,

és hogy megjelent Kéfásnak, azután a tizenkettőnek.

Azután megjelent ötszáznál több testvérnek egyszerre, akik közül legtöbben máig is élnek, némelyek azonban elhunytak.

Azután megjelent Jakabnak, azután az összes apostoloknak.

Mindnyájuk utolsójaként nekem is, aki olyan vagyok, mint az idétlen.

Mert én az apostolok legkisebbje vagyok, aki nem vagyok méltó az apostol névre, mert üldöztem az Isten gyülekezetét,

De az Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és az ő hozzámvaló kegyelme nem lett hiábavaló, hanem mindnyájuk közt legtöbbet dolgoztam, ámbár nem én, hanem az Isten kegyelme, amely velem van.

Akár én tehát, akár amazok, így prédikálunk és így hittetek.

Ha pedig Krisztusról azt hirdetik, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják köztetek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása?

Ha pedig nincs halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel.

Ha pedig Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a mi prédikálásunk, hiábavaló a ti hitetek is.

Sőt az Isten hamis tanúinak is találunk bennünket, mivel az Isten ellen tanúskodtunk, hogy feltámasztotta Krisztust, akit nem támasztott fel, ha halottak nem támadnak fel.

Mert ha halottak nem támadnak fel, akkor Krisztus sem támadt fel.

Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a ti hitetek, még mindig bűneitekben vagytok, sőt azok is, akik Krisztusban elhunytak, elvesztek.

Ha csak erre az életre vetjük reménységünket Krisztusba, akkor minden embernél szánandóbbak vagyunk.

Most azonban feltámadt Krisztus a halottakból, mint zsengéje az elhunytaknak.

Miután ugyanis ember által van a halál, ember által, van a halottak feltámadása is.

Mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, ugyanúgy Krisztusban mindnyájan életre kelnek.

Még pedig mindenki a maga rendjén: a zsenge Krisztus, azután akik Krisztuséi az ő eljövetelekor, azután a vég, mikor átadja a királyságot az Istennek és Atyának, mikor majd megszüntet minden uralmat, minden méltóságot és erőt.

Mert kell neki uralkodnia addig, „míg minden ellenségét lábai alá nem veti.”

Mint utolsó ellenség, a halál semmisül meg.

Mert „az Isten mindent lábai alá vetett.” Mikor pedig azt mondja, hogy minden alá van vetve, világos, hogy kivétel az, aki neki mindent alávetett.

Mikor pedig minden alá lesz neki vetve, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, aki neki mindent alávetett, hogy így az Isten legyen minden mindenben.

Különben mit tesznek azok, akik a halottak felett keresztkednek meg? Ha egyáltalán nem támadnak fel a halottak, minek is keresztkednek meg azok felett?

Mi is miért veszélyeztetjük magunkat minden órán?

Én naponként meghalok a ti dicsekvésekre, amely megvan számomra Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Ha én Efézusban emberi módon viaskodtam a fenevadakkal, mi hasznom belőle, ha a halottak nem támadnak fel? „Együnk, igyunk, mert holnap meghalunk!”

Meg ne tévelyítsenek benneteket! „Gonosz fecsegések megrontják a jó erkölcsöket!”

Józanodjatok ki igazán és ne vetkezzetek, mert némelyekben nincs meg az Isten ismerete. Ezt szégyentekre mondom.

De hát azt mondja valaki: miképpen támadnak fel a halottak? Milyen testtel jönnek elő?

Balगतag, amit elvetsz, nem lesz élővé, ha el nem hal.

És amit elvetsz, nem a leendő testet veted el, hanem pusztá magot, talán búzáét, vagy valami másét.

Az Isten pedig úgy ad annak testet, amint akarja és pedig mindegyiknek tulajdon testet.

Nem minden test ugyanaz a test, hanem más az embereké, más a barmok teste, más a madarak teste, más a halaké.

Vannak égi testek és vannak földi testek, de más az égi testek fényessége és más a földieké.

Más a nap fényessége és más a hold fényessége, más a csillagok fényessége, mert a csillag is különbözik a csillagtól fényességre nézve.

Ilyen a halottak feltámadása is: elvettetik romlandóságban, feltámad romolhatatlanságban, elvettetik becsét vesztetten, feltámad dicsőségben; elvettetik gyengeségben, feltámad erőben; elvettetik érzéki test, feltámad lelki test. Van érzéki test és van lelki test is.

Így van megírva is: „Lőn az első ember Ádám, élő leiekké”, az utolsó Ádám pedig éltető leiekké.

De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután jön a lelki.

Az első, ember „földből való” földi, a második ember, az Úr, mennyből való.

Amilyen a földi, olyanok a földiek is és, amilyen a mennyei, olyanok a mennyekiek is.

És amint viseltük a földinek képét, úgy fogjuk viselni a mennyeknek képét is.

Azt azonban kijelentem testvéreim, hogy test és vér nem örökölheti az Isten országát, sem romlandóság nem örököli a romolhatatlanságot.

Íme titkot mondok el nektek: nem mindnyájan fogunk elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni, hirtelen, egy szempillantás alatt, az utolsó trombitaszóra. Mert megharsan a trombita és a halottak feltámadnak majd romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk.

Mert ennek a romlandó testnek romolhatatlanságot és ennek a halandó testnek halhatatlanságot kell felöltenie.

Mikor pedig majd ez a romlandó test felölti a romolhatatlanságot és ez a halandó test felölti a halhatatlanságot, akkor teljesedik be az íge, amely meg van írva: „Elnyeletett a halál diadallá.

Halál hol a fullánkod? Pokol, hol a diadalmad?”

A halál fullánkja pedig a bűn, a bűn ereje pedig a törvény.

De hála az Istennek, aki megadta nekünk a diadalt a mi Urunk Jézus Krisztus által!

Így tehát, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendületlenek, az Úr dolgában mindenkor bőségesek, tudván azt, hogy fáradozástok nem hiábavaló az Úrban.

A szentek számára való gyűjtés dolgában pedig ti is úgy járjatok el, amint Galácia gyülekezeteiben rendeltem:

a hét első napján mindegyitek tegyen félre a jószántából, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, mikor megérkezem.

Mikor pedig majd odaérkezem, akiket levelekkel megbíztok, azokat küldöm el, hogy adományotokat Jeruzsálembe vigyék.

Ha azonban érdemes lesz, hogy én is elmenjek, majd velem jönnek.

Majd akkor megyek hozzátok, ha bejártam Makedóniát. Mert beutazom Makedóniát,

lehetséges, hogy nálatok maradok, vagy a telet is ott töltöm, hogy ti kíséritek el, akárhova megyek.

Mert nem csak úgy átmenőben akarlak meglátogatni, hanem azt reményelem, hogy egy ideig nálatok maradok, ha az Úr engedi.

Pünkösdig azonban Efézusban maradok,

mert nagy és eredményes kapu nyílt meg előttem és sok az ellenség.

Ha pedig Timótheus hozzátok érkezik, azon legyetek, hogy félelem nélkül éljen nálatok, mert ő is az Úr ügyében dolgozik, mint én.

Ne nézze tehát őt le senki, hanem kíséritek el békességben, hogy hozzám visszajöjjön. Mert várom őt a testvérekkel együtt.

Ami pedig Apollós testvért illeti, nagyon kértem, hogy menjen el hozzátok a testvérekkel együtt, de most semmiképpen nem akart elmenni. De mihelyt ráér, elmegy.

Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiasak, legyetek erősek.

Minden dolgotok szeretetben történjék.

Ismeritek Sztefanász háznépét, hogy az volt az első Akhájaban és hogy a szentek szolgálatára szánták magukat, azért kérlek titeket testvéreim,

hogy ti is engedelmeskedjete az ilyeneknek és mindazoknak, akik dolgoznak és fáradnak.

Örülök, hogy Sztefanász, Fortunátusz és Akhájikusz itt vannak velem, mivel ők kárpótolnak engem azért, hogy ti nem vagytok itt.

Mert felüdítették az én lelkemet is, meg a titeket is. Az ilyen embereket tehát becsüljétek meg.

Köszöntétek titeket az Ázsiában lévő gyülekezetek. Sokszorosán köszönt benneteket az Úrban Akvila és Priscilla, a házukban lévő gyülekezettel együtt.

Köszöntétek titeket az összes testvérek. Köszöntsétek egymást szent csókkal.

A köszöntés saját kezemmel, Páléval.

Aki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott. Marán atha! (Uram jövel!)

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek.

Az én szeretetem, legyen mindnyájatokkal Krisztus Jézusban! Ámen.

Pál, az Isten akaratából Jézus Krisztus apostola és Timótheus testvér az Isten korinthusi gyülekezetének és az egész Akhájaban lakó összes szenteknek.

Kegyelem nektek és békesség az Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene és Atyja, az irgalmasság Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden szorongattatásunkban, hogy azokat, akik bármiféle szorongattatásban vannak, mi is megvigasztalhassuk azzal a vigasztalással, mellyel az Isten bennünket megvigasztal.

Mert amint kiárad ránk Krisztus szenvedése, ugyanúgy kiárad a megvigasztaltatásunk is, Krisztus által.

Akár szorongatást szenvedünk pedig, a ti vigasztalástokért és üdvösségetekért van az, akár megvigasztalást nyerünk, a ti megvigasztalásotokért és üdvösségetekért van az, amely ugyanolyan szenvedések elviselésével munkálkodik, amilyeneket mi szenvedünk. És erős a reménységünk felőletek,

mert tudjuk, hogy amint osztogatok velünk a szenvedésekben, ugyanúgy majd a vigasztalódásban is.

Nem akarjuk ugyanis, hogy ne tudjatok, testvéreim, azokról a szorongattatásokról, amelyek Ázsiában estek rajtunk, mert szerfelett meg voltunk terhelve, annyira, hogy már az életünket is meguntuk.

Sőt bennünk magunkban ott volt a halál ítélete, hogy ne magunkba vessük bizodalmunkat, hanem a halottakat feltámasztó Istenbe,

aki ekkora halálból szabadított ki minket s most is kiszabadít és bízunk benne, hogy ezután is ki fog szabadítani,

a ti értünk való imádságokkal tőletek is támogatva hogy a sokak javára nekünk adott kegyelemajándékért sokan adjanak hálát értünk.

Mert a mi dicsekvésünk ez: lelkiismeretünk bizonyágtétele, hogy isteni közvetlenséggel és őszinteséggel, nem testi bölcselkedéssel, hanem az Isten kegyelmével forgolódtunk a világban, kiváltképpen pedig köztetek.

Mert mi nem írunk nektek mást, mint amit olvastok, vagy megismertek és reménylem, hogy végig meg fogjátok ismerni,

mint ahogyan részben meg is ismertétek rólunk, hogy mi vagyunk a ti dicsekvésnek, mint ahogyan ti is a mienk vagytok a mi Urunk Jézus Krisztus napján,

És én ezzel a bizodalommal szándékoztam ezelőtt elmenni hozzátok, hogy ismét részesüljek kegyelemben

és hogy köztetek menjek át Makedóniába és Makedóniából újra visszajöjjek hozzátok, hogy elkísérjete Júdeába.

Mikor tehát ezt terveztem, talán könnyelmű voltam? Avagy amit tervezek, test szerint tervezem, úgy hogy nálam változik az igen igen és nem nem?

Bizonyágom az Isten, hogy hozzátok szóló beszédünkben nincs igen és nem.

Mert az Isten Fia, Krisztus Jézus, akit köztetek hirdettünk, én, Szilvánusz meg Timótheus, nem lett igen és nem, hanem igen lett Őbenne.

Mert ami ígérete az Istennek van, benne válik igenné és ámenné, az Isten dicsőségévé érettünk.

Aki pedig bennünket veletek együtt Krisztus számára megerősít és fölken, az Isten az,

aki meg is pecsételt minket és a lélek zálogát adta szíveinkbe.

Én pedig az Istent hívom tanúnak az én lelkem mellett, hogy irántatok való kíméletből nem mentem eddig Korinthusba.

Mert nem uralkodunk a ti hiteteken, hanem örömtők munkatársai vagyunk, mert a hitben álltok.

Azt tettem pedig föl magamban, hogy nem megyek ismét szomorúsággal hozzátok,

mert ha megszorítalak titeket, ki vidít fel engem, ha nem az, akit én szomorítok meg?

És azt is megírtam nektek, hogy ha elmegyek, ne okozzanak szomorúságot azok, akikben örülnöm kellene. Mert felteszem mindnyájatokról, hogy az én örömem mindnyájatoké.

Mert nagy gyötrődéssel és szívbeli szorongással, könnyek özönében írtam nektek, nem azért, hogy szomorúságot okozzak, hanem, hogy megismerjétek a szeretetet, melyet különösképpen irántatok érzek.

Ha pedig valaki megszorított, nem engem szomorított meg, hanem, hogy meg ne bántsalak, többé-kevésbé mindnyájatokat.

Az ilyennek elegendő a megszégyenítés, melyet a többségtől kapott,

úgy hogy most inkább bocsássatok meg neki és vigasztaljátok őt, nehogy a túlságos szomorúság megeméssze.

Azért arra kérlek titeket, hogy vele szemben a szeretet érvényesüljön.

Evégből írtam a levelet is, hogy megismerjem megbízhatóságtokat, engedelmesek vagytok-e mindenben?

Akinek pedig ti megbocsátotok valamit én is, mert ha valamit megbocsátottam, én is értetek bocsátottam meg Krisztus helyett,

hogy hatalmába ne kerítsen bennünket a sátán, mert nem ismeretlenek előttünk az ő szándékai.

Mikor pedig Krisztus evangéliuma ügyében Tróászba mentem, bár kapu nyílt meg nekem az Úrban,

nem volt lelkemnek nyugalma, mert nem találtam meg Tituszt, az én testvéremet. Elbúcsúztam tehát tőlük és elmentem Makedóniába.

De legyen hála az Istennek, aki minket mindig diadalra segít Krisztusban és az ő ismeretének jóillatát mindenütt elterjeszti általunk.

Mert mi Krisztus jóillata vagyunk az Istennek, úgy az üdvözülendők közt, mint az elkárhozandók közt.

És pedig ezeknek a halál illata halálra, amazoknak pedig az élet illata életre. És ki alkalmas ezekre?

Mert mi nem vagyunk, mint olyan sokan, az Isten ígéjével kalmárkodók, hanem őszintén, mintegy az Istenből beszélünk Krisztusban az Isten előtt.

Megint ajánlgatni kezdjük-e magunkat? Csak nincs talán nekünk is, mint némelyeknek, szükségünk hozzátok vagy töletek való ajánló levelekre?

A mi levelünk ti vagytok, beírva szívünkbe, melyet ismer és olvas minden ember.

Mert nyilvánvaló, hogy ti a Krisztusnak szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tintával, hanem az élő Isten lelkével írva, nem kőtáblákra, hanem húsból való szívek tábláira.

Ilyen bizodalunk pedig Krisztus által van Istenhez,

nem mintha alkalmasak volnánk magunktól elgondolni valamit, úgy mint magunktól valót, hanem a mi alkalmas voltunk az Istentől van,

aki alkalmassá tett minket arra, hogy szolgálói legyünk az új szövetségnek, nem a betűjének, hanem a leiekének, mert a betű megöl, a lélek ellenben életet ad.

Ha pedig a halálnak betűkkel kövekre írt szolgálata olyan dicsőséges volt, hogy Izrael fiai nem nézhettek Mózes arcára az ő ábrázatának múltó dicsősége miatt,

hogyne lenne még inkább dicsőséges a lélek szolgálata?

Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőség, az igazság szolgálata sokkal inkább bővelkedik dicsőségben.

Sőt ami ebben a részben dicsőített, nem is dicsőséges a túlárado dicsőséghez mérten.

Mert ha dicsőséges az, ami elmúlándó, sokkal dicsőségesebb az, ami maradandó.

Minthogy tehát ilyen reménységünk van, teljes nyíltsággal viselkedünk.

Nem úgy, mint Mózes, aki „lepelt borított az arcára”, hogy Izrael fiai ne figyeljék az elmúlándó végét.

De eltompultak az érzékeik, mivel mind a mai napig ugyanaz a lepel marad az ószövetség olvasásán félrevonatlanul, mert csak Krisztusban szűnik meg.

Hanem egész máig lepel fekszik a szívükön, valahányszor Mózeset olvassák.

„De ha majd megtér az Úrhoz, lehull a lepel.”

Az Úr pedig a lélek, ahol pedig az Úrnak lelke van, ott a szabadság.

Mi pedig mindnyájan fedetlen orcával szemléljük az Úr dicsőségét, akik ugyanazon képre változunk majd el, dicsőségről dicsőségre, mintegy az Úr lelkétől.

Mivelhogy ez a szolgálatunk van, amint irgalmasságot nyertünk, nem lankadunk meg,

hanem lemondunk a gyalázatos alattomoskodásról, nem járunk ravaszkodásban, sem az Isten ígését nem hamisítjuk meg, hanem az igazság feltárásával ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.

Ha mégis le van takarva a mi evangéliumunk, azoknál van letakarva, akik veszni tértek, akikben e világ Istene vaksággal verte meg a hitetlenek értelmét, hogy ne derüljön fel nekik evangéliumi fénye Krisztus dicsőségének, aki az Isten képmása.

Mert mi nem önmagunkat, hanem az Úr Krisztus Jézust prédikáljuk, önmagunkat pedig, mint a ti szolgáitokat Jézusért.

Mert az Isten, aki azt mondta: „Fény ragyogjon a sötétségből”, világosságot gyújtott szíveinkben, hogy az Isten dicsőségének ismerete ragyogjon Jézus Krisztus arcán.

Ezt a kincset pedig cserépedényekben hordozzuk, hogy az erőnek rendkívülisége az Istené legyen és nem önmagunktól való.

Mindenben szorongattatunk, de nem nyűgöz le semmi. Kétségek közt forgunk, de nem esünk kétségbe.

Üldözést szenvedünk, de nem vagyunk elhagyottak. Letipornak, de el nem veszünk.

Szakadatlanul testünkben hordozzuk Jézus halálát, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen testünkben.

Mert noha élünk, mindig halálra adatunk Jézusért, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen a mi halandó testünkben.

Ílyenmódon a halál bennünk munkálkodik, az élet pedig bennetek.

Minthogy pedig a hitnek ugyanaz a lelke a miénk, amelyről meg van írva: „Hittem, azért szóltam”, mi is hiszünk és azért beszélünk,

tudván, hogy aki az Úr Jézust feltámasztotta, minket is fel fog támasztani Jézussal és veletek együtt előállít.

Mert minden értetek van, hogy a túláradó kegyelem sokak hálaadása által az Isten dicsőségévé gazdagodjék.

Annakokáért nem csüggedünk el, hanem ha sorvad is a külső emberünk, a belső mégis napról-napra megújul.

Mert ez a mi mostani ideig-óráig való könnyű szenvedésünk a dicsőség mérhetetlen örök tömegét szerzi meg nekünk,

ha nem a láthatókra, hanem a láthatatlanokra figyelünk. Mivel a láthatók ideig valók, a láthatatlanok ellenben örökkévalók.

Tudjuk ugyanis, hogy ha sátorunk földi háza felbomlik, az Istentől van épületünk, nem kézzel csinált, örök hajlék az egekben.

Mert már ebben is azért sóhajtozunk, mert szeretnénk égi hajlékunkat felölteni,
hogyan felöltözve ne találtsunk mezíteleneknek.

Mert akik e mostani sátorunkban vagyunk is, megterhelten sóhajtozunk, amennyiben nem azt akarjuk, hogy levetközzünk, hanem hogy felöltözzünk, hogy ami halandó, nyelje el azt az élet.

Aki pedig minket erre elkészített, az Isten az, aki nekünk a lélek zálogát adta.

Mindenkor bizakodunk tehát és tudjuk, hogy míg ebben a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól,
mert hitben járunk és nem látásban),

azonban bizakodunk és jobban szeretnénk ebből a testből kimenni és beköltözni az Úrhoz.

Ezért igyekszünk is neki tetszeni, akár távol, akár otthon legyünk.

Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-kivel vegye azt, ami megilleti, amint a testben cselekedett, akár jót, akár rosszat.

Ismervén tehát az Úrnak félelmét, embereket hódítunk, az Isten előtt pedig nyilván állunk, sőt reményilem, hogy a ti lelkiismeretetek előtt is nyilván állunk.

Nem ajánljuk magunkat ismét, hanem alkalmat adunk nektek a velünk való dicsekedésre, hogy legyen valamitek azokkal szemben, akik csak látszat szerint, nem pedig szív szerint dicsekesznek.

Mert ha esztelenek vagyunk, Istenért van, ha eszesek vagyunk, értetek.

Mert Krisztus szeretete ragad minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindnyájan meghaltak.

És azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt,

így tehát mi mostantól fogva senkit sem ismerünk test szerint és ha Krisztust ismertük is test szerint, most már többé nem ismerjük.

Ilyen módon ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az: a régiek elmúltak, íme újjá lett minden!

Mindez pedig az Istentől van, aki minket kiengesztelt önmagával Krisztusban és nekünk adta a kiengesztelődés szolgálatát.

Úgy, hogy az Isten volt az, aki Krisztusban kiengesztelte a világot önmagával, nem számítván be nekik bűneiket és elhelyezte bennünk az engesztelés igéjét.

Krisztusért járunk tehát követségben, mintha az Isten intene titeket általunk. Krisztusért kérünk, engesztelődjétek ki az Istennel

Ő tette bűnné értünk azt, aki bűnt nem ismert, hogy legyünk benne az Isten igazsága.

Mint munkatársaitok pedig intünk titeket, hogy hiába ne vettétek legyen az Isten kegyelmét.

Mert azt mondja: „Alkalmatos időben meghallgattalak téged és az üdvösség napján megsegítettelek.”
Íme most van az alkalmatos idő, íme most van az üdvösség napja.

Semmiben semmiféle megütközésre valót ne adjunk, hogy ne szidalmaztassék a szolgálat.

Hanem mindenben úgy viselkedjünk, mint az Isten szolgálói, nagy kitartással, szorongatásokban, nélkülözésekben, szorultságokban,

veretéseken, fogságokban, zendülésekben, fáradozásokban, virrasztásokban, böjtölésekben,

tisztaságban, tudásban, béketűrésben, kedvességben, Szentlélekben, őszinte szeretetben,

az igazság igéjében, az Isten erejében, az igazság fegyvereivel jobb és balfelől,

dicsőségben és gyalázatban, ócsároltatásban és magasztaltatásban, mint ámitok és igazak,

mint ismeretlenek és ismeretesek, mint halálra váltak és élők, mint megvesszőzöttek, de meg nem ölettek,

mint szomorkodók, noha mindig örvendezők, mint szegények, noha sokakat gazdagítok, mint akiknek semmijük sincs és mégis mindenük megvan.

Szájunk megnyílt hozzátok korinthusiak, szívünk kitérült,

nem szorongtok bennünk, hanem a ti szívetek szűk.

Hogy pedig ezt viszonzjátok, mint gyermekeimhez szólok, tágiatok a szíveteken ti is.

Ne legyetek felemás igában hitetlenekkel, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak?
Vagy miben közösködik a világosság a sötétséggel?

Vagy mi egyezése van Krisztusnak Béliállal? Vagy miben részes a hívő a hitetlennel?

Avagy hogyan fér meg az Isten temploma a bálványokkal? Mert ti az élő Isten temploma vagytok, amint megmondta az Isten: „Bennük fogok lakni és köztük járni és leszek nekik Istenök és ők népem lesznek.”

„Azért menjetek ki közülök és váljatok el tőlük, azt mondja az Úr és ne nyúljatok tisztátalanhoz és magamhoz fogadlak titeket,

és Atyátok leszek és ti fiaim és leányaim lesztek, azt mondja a mindenható Úr.”

Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak szeretteim, tisztítsuk meg magunkat a testnek és a léleknek minden szennytől, szentesülést végezvén az Isten félelmében.

Fogadjatok be minket, nem bántottunk senkit, nem okoztunk kárt senkinek, nem csaltunk meg senkit.

Nem kárhoztatásul mondom ezt nektek, hiszen az imént mondtam, hogy szívünkben vagytok életre halálra.

Teljes a bizalmam bennetek, nagy a dicsekvésem veletek, telve vagyok vigasztalódással és minden szorongattatásom mellett is áradozok az örömtől.

Mert mikor Makedóniába érkeztünk, testünknek semmi nyugalma nem volt, hanem mindenféle szorongatásban volt részünk: kívül küzdelmek, belül félelmek.

Az Isten azonban, aki a megalázottakat megvigasztalja, minket is megvigasztalt Titusz megérkezésével.

Nemcsak megérkezésével, hanem azzal a vigasztalással is, amellyel ő vigasztaltatott meg köztetek, amennyiben hírül hozta, mennyire vágyakoztok, keseregtek és buzogtok értem, úgy, hogy még jobban örültem.

Azért ha levelemmel megszorítottalak is titeket, nem bánom, és ha megbántam volna is, azt látván, hogy az a levél, ha rövid időre is, de megszorított benneteket,

most már örülök, nem annak hogy szomorkodtatok, hanem hogy megtérésre szomorkodtatok. Mert szomorítástok az Isten szerint való volt, hogy részünkről semmit ne nélkülözzetek.

Mert az isten szerint való szomorúság soha meg nem bánható megtérést hoz létre az üdvösségre, a világi szomorúság ellenben halált szerez.

Mert íme maga ez a ti Isten szerint való megszorítástok milyen nagy felbuzdulást okozott nálatok, sőt mentegetőzést, méltatlankodást, félelmet, kívánságot, felbuzdulást és megtorlást. Mindenképpen igazoltátok, hogy tiszták vagytok abban a dologban.

Ha tehát írtam is nektek, nem a sértő, nem is a sértett miatt (írtam), hanem hogy nyilvánvaló legyen veletek való törődésünk, mellyel irántatok viseltetünk az Isten előtt.

Ez vigasztalt meg bennünket. De ennél a vigasztalásnál is jobban örültünk Titusz örömén, hogy a lelke felüdült mindnyájatokon.

Mert ha valamiben dicsekedtem előtte veletek, nem szégyenültem meg, hanem amint nektek is mindent az igazságnak megfelelően mondtunk el, úgy Titusz előtt való dicsekedésünk is igaznak bizonyult.

És most még jobban húz hozzátok a szíve, mikor visszagondol mindnyájatok engedelmességére, hogyan fogadtátok őt félelemmel és remegéssel.

Örülök, hogy mindenben bízhatom bennetek.

Tudtotokra adjuk pedig, testvéreim, az Istennek a makedóniai gyülekezeteknek adott kegyelmét,

hogy a nyomorúság sok próbájában örömük bősége és szegénységük nagysága jószívűségük gazdagságává gyarapodott.

Mert igazolom, hogy erejükhöz mérten, sőt erejükön fölül adakoztak,

sok könyörgéssel kérvén tőlünk, hogy a jótékonyásban és a szentek javára irányuló szolgálatban részük lehessen".

És reményünkön fölül még magukat is odaadták előbb az Úrnak, azután az Isten akaratából nekünk, úgy, hogy utasítanunk kellett Tituszt, hogy amint elkezdte, ugyanúgy fejezze is be nálatok ezt a jótevést.

De amint mindenben bővelkedtek: hitben, beszédben, ismeretben, mindenféle buzgóságban, hozzánk való szeretetben, úgy ebben a jótékonykodásban is bővelkedjete.

Nem parancsképpen mondom ezt, hanem, hogy a mások buzgóságával a ti szeretetetek őszinteségét kipróbáljam.

Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy az ő szegénysége által ti legyetek gazdagokká.

Erre nézve azt tanácsolom, mert ez hasznotokra van nektek, akik már a múlt évben kezdtetek nemcsak cselekedni, hanem akarni is,

hogy most már a cselekvést is fejezzétek be, hogy amilyen volt az akarás készsége, ugyanolyan legyen a véghezvitel is abból, amitek van.

Mert ha megvan a készség, aszerint szép az, amint valakinek van és nem aszerint, amint nincsen.

Mert nem az a cél, hogy másoknak könnyebbülésük legyen, ti pedig nyomorogjatok, hanem a kiegyenlítés érdekéből a ti mostani bőségtek amazok szükségére szolgáljon,

hogy az ő bővelkedésük is legyen a ti szükségtekre és így álljon be az egyenlőség.

Amint meg van írva: „Akinek sokja volt, nem dúskált, akinek kérése, nem szűkölködött.”

Hála legyen pedig az Istennek, aki Titusz szívébe irántatok ugyanazt a készséget oltotta bele.

Mert kapott ugyan utasítást, de inkább saját buzgóságából, önként ment hozzátok.

Vele küldtük azt a testvért is, akit az evangéliumért az összes gyülekezetek dicsérnek.

Nemcsak, hanem a gyülekezetek meg is választották őt útitársunkká erre a jótékonyásra, melyet az Úr dicsőségére és a magunk elhatározásából végzünk,

kerülvén azt, hogy valaki minket megrágalmazhasson az általunk szolgált eme bőségben.

„Meri a tisztességre gondot viselünk nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.”

Elküldtük velük még azt a testvérünket is, akinek buzgóságát sok dologban sokszor kipróbáltuk és aki most még sokkal buzgóbbá lett a hozzátok való nagy bizodalomban.

Akár Titusszal szemben, aki munkatársam és segítőm köztetek, akár a testvérekkel szemben, akik a gyülekezetek kiküldöttei, Krisztus dicsősége:

mutassátok meg hát a gyülekezetek előtt szeretetetek és előttünk rólatok való dicsekedésünk igazolását.

A szentek javára való szolgálatról pedig felesleges nektek írnom,

mert ismerem készségeket, mely miatt dicsekszem veletek a makedónok előtt, hogy Akhája is egy év óta készül már. És a ti buzgóságtok a legtöbbjét felbuzdította.

Mindazáltal elküldtem a testvéreket, hogy amivel felőletek dicsekszünk, abban a részben meg ne hiúsuljon, hogy amint mondtam készen legyetek,

nehogy ha a makedónok velem odajönnek és titeket készületlenül találják, szégyent valljunk (nem akarom mondani, hogy ti) ezzel az állítással.

Szükségesnek tartottuk tehát felhívni a testvéreket, hogy menjenek előre hozzátok és előre készítsétek el a már meghirdetett ezen adományokat, hogy úgy legyen kész, mint áldás és nem mint fösvénység.

Azt mondom pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, aki bőven vet, bőven is arat.

Ki-ki amint szívében eltökélte és nem szomorkodva, vagy kénytelenségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten.”

Az Isten pedig minden kegyelmét kiáraszthatja rátok, hogy mindenben mindenkor teljes megelégedések legyen, bővelkedvén minden jócselekedetre.

Amint meg van írva: „Szórt, adakozott a szegényeknek, igazsága megmarad örökre.”

Aki pedig magot ad a magvetőnek és kenyeret ajándékoz eledelül, „az megsokasítja majd vetéseket és megnöveszti „igazságtok gyümölcsét.”

Mindenben gazdagok legyetek minden jóságra, ami hálaadást terem általunk az Istennek.

Mert ennek a tisztségnek szolgálata nemcsak a szentek szükségletét elégíti ki, hanem még az Istennek adott sok hálával is bővelkedik,

amennyiben ezen szolgálat jó voltáért magasztalják az Istent a Krisztus evangéliumára irányuló hit engedelmségéért és azért az őszinte közösségért, mellyel hozzájuk és mindenkihez viseltettek

és az ő értetek való imádkozásukban vágyakoznak irtanátok az Istennek reátok bőségesen kiáradt kegyelméért.

Legyen hála az Istennek az ő kimondhatatlan ajándékaiért!

Én magam pedig Pál, aki szemtől-szemben alázatos vagyok köztetek, ha pedig távol vagyok, merész vagyok veletek szemben, kérlek titeket, Krisztus szelídségére és jóságára,

kérlek pedig azért, hogy rá ne szánjam magam, mikor köztetek leszek, arra a merészségre, melyre felbátorítva vélem magamat némelyekkel szemben, akik azt gondolják, mintha test szerint járnánk el.

Mert noha testben járunk, mégsem test szerint vitézkedünk.

Mert a mi vitézkedésünk fegyverzete nem testi, hanem hatalmas az Isten számára erősségek lerontására.

Lerontunk okoskodásokat és minden magasságot, mely az Isten ismerete ellen felemelkedik és foglyul ejtünk minden értelmet, Krisztusnak való engedelmességre

és készek vagyunk minden engedetlenség megítélésére, mihamar a ti engedelmességtetek teljessé válik.

Nézzetek arra, amit láttok. Ha valaki abban bizakodik, hogy Krisztusé, az gondolja végig magában azt is, hogy amint ő Krisztusé, úgy mi is azok vagyunk.

Mert ha talán kissé felettébb fogok" is dicsekedni azzal a hatalommal, melyet nekünk az Úr épülésekre és nem romlásokra adott, nem vallók szégyent,

nehogy úgy tűnjek fel, mintha meg akarnálak titeket félemlíteni a leveleimmel.

Mert a levelei, mondják, kemények és erősek, de a személyes megjelenése erőtelen és beszéde gyarló.

Az ilyen ember gondolja meg, hogy amilyenek vagyunk levélbeli szóval, mikor távol vagyunk, olyanok leszünk tettel is, ha odaérkezünk.

Mert mi nem merjük magunkat azokhoz számítani vagy hasonlítani, akik önmagukat ajánlják, hanem mi önmagunkkal mérjük össze magunkat és magunkat önmagunkkal hasonlítjuk össze.

De nem dicsekszünk mérték híján, hanem ama szabály mértéke szerint, melyet nekünk az Isten mért ki mértékűi, hogy egészen hozzátok eljussunk.

Mert mi nem kérkedünk, mintha nem jutottunk volna el hozzátok, mert Krisztus evangéliumával csakugyan eljutottunk hozzátok.

Nem dicsekszünk mérték híján idegen munkákkal, hanem van reményünk, hogy mikor majd hitetek megnövekszik, mi is tovább növekszünk a teljességig, a mi mértékünk szerint,

hogy a rajtatok túl lakók részére is hirdessük az evangéliumot, nem dicsekedvén kész dologgal, a mások mértéke szerint.

„Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék.”

Mert nem az a próbás ember, aki önmagát ajánlja, hanem az, akit az Úr ajánl.

Vajha eltűrnétek tőlem egy kis dőreséget. Tűrjétek is el engemet.

Hiszen az Isten buzgalomával buzgók értetek. Mert eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy szeplőtelen szűzként adjalak át Krisztusnak.

Félek azonban, hogy amint a kígyó félrevezette Évát a ravaszságával, úgy elhajlik majd a ti értelmetek is a Krisztus iránt való őszinteségtől.

Mert ha egy odamenő ember más Jézust hirdet, akit mi nem hirdettünk, vagy más lelket vesztek, melyet nem vettetek, vagy más evangéliumot, melyet nem kaptatok, ti szépen eltűrnétek.

Mert azt tartom, hogy én semmiben sem állok a főapostolok mögött.

És habár képzetlen vagyok is a beszédben, de nem vagyok az, az ismeretben. Egyébiránt mindenben nyilván állok számotokra.

Vagy talán bűnt követtem el azzal, hogy magamat megaláztam azért, hogy ti felmagasztaltassatok, mert ingyen hirdetem nektek az Isten evangéliumát?

Más gyülekezeteket kiraboltam, zsoldot szedvén, hogy nektek szolgálhassak és mikor nálatok voltam és szűkölködtem, senkinek nem voltam terhére,

mert az én szükségleteimről a Makedóniából jövő testvérek gondoskodtak és mindenben vigyáztam és vigyázni is fogok, hogy titeket meg ne terheljelek.

Bennem megvan az a krisztusi igazság, hogy ez. a dicsekedés nem vész el számomra Akhája vidékein,

Hogy miért? Mert nem szeretlek titeket? Tudja azt az Isten!

Amit azonban teszek, ezután is tenni fogom, hogy megfosszam az alkalomtól azokat, akik alkalomra lesnek, hogy amivel dicsekesznek, abban olyanoknak találtassanak, amilyenek mi vagyunk,

Mert az ilyenek álapostolok, csalárd munkások, akik Krisztus apostolainak adják ki magukat.

Nem is csoda, hiszen a sátán is a világosság angyalának adja ki magát.

Nem nagy dolog tehát, ha az ő szolgálói is az igazság szolgálóinak tettetik magukat, akiknek vége majd cselekedeteikhez mért lesz.

Ismételve mondom, senki ne tartson engem dőrének és ha mégis, úgy fogadjatok el, mint dőré, hadd dicsekedjem egy keveset.

Amit mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem dőrén, a dicsekvés tárgyában.

Miután sokan dicsekesznek test szerint, én is dicsekszem.

Szívesen eltűritek a dőréket, holott okosak vagytok.

Mert eltűritek, ha valaki szolgaságba igaz, ha valaki felél, ha valaki megfog, ha valaki nyakatokba ül, ha valaki arcul ver titeket.

Szégyenkezve mondom, hogy mi gyöngék voltunk, pedig amit más mer, (esztelenségből mondom), azt én is merem.

Hogy fők zsidók? Én is az vagyok. Hogy ők izraeliták? Én is. Hogy ők Ábrahám ivadéka? Én is.

Hogy ők Krisztus szolgálói? (Esztelenül mondom:) Én még inkább. Több fáradozással, nagyobb szenvedésekkel, keményebb fogságokban, sokszor halálos veszedelemben.

A zsidóktól ötször kaptam egy híján negyven botot.

Háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, éjt napot a mélységekben töltve.

Gyakran voltam úton, veszedelemben forogtam folyókon, veszedelemben rablók közt, veszedelemben saját népem közt, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt.

Törődésben, fáradozásban, gyakori éjjelezésben, éhezésben és szomjúhozásban, gyakorta való bőjtölésben, fagyoskodásban és mezítelenkedésben.

Nem is számítva azt, ami naponként zaklat: az összes gyülekezetek gondját.

Ki gyengélkedik, hogy én ne gyengélkedjem? Ki botránkozik meg, hogy én ne piruljak?

Ha dicsekedni kell, gyengeségeimmel dicsekszem.

Az Isten és az Úr Jézus Krisztus Atyja, ki mindörökké áldott, tudja, hogy nem hazudom.

Damaszkuszban Aretász király helytartója őriztette Damaszkusz városát, hogy engem elfogjon, és az ablakon át egy kosárban eresztettek le a falon és így szabadultam ki a kezéből.

Dicsekednem kell, ámbár nem válik javamra, rátérek hát a látomásokra és az Úr kijelentéseire,

Ismerek egy embert Krisztusban, tizennégy évvel azelőttől, aki, hogy testben-e vagy testen kívül, ért nem tudom, az Isten tudja, elragadtatott a harmadik égiig.

És tudom erről az emberről, aki, hogy testben-e vagy testen kívül, én nem tudom, az Isten tudja,

elragadtatott a paradicsomba és hallott kibeszélhetetlen beszédek, amiket embernek elmondania nem szabad.

Az ilyennel dicsekszem, magammal azonban nem dicsekszem, csak gyengeségeimmel.

Pedig ha majd dicsekedni akarok, nem leszek dőre, hiszen igazat mondok majd, de tartózkodom tőle, nehogy valaki többnek tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall.

És hogy a kijelentések rendkívülisége miatt el ne bízzam magam, a sátán angyala adatott testembe tövisül, hogy öklözzön, hogy el ne bizakodjam.

Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy szabaduljak meg tőle,

de ő azt mondta: Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm gyengeségben lesz teljessé. Inkább szeretek tehát a gyengeségeimmel dicsekedni, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem.

Ezért telik örömem a gyengeségekben, a Krisztusért való bántalmazásokban, nélkülözésekben, üldöztetésekben, szorongatásokban, mert mikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős.

Dőre lettem, de ti kényszerítettetek rá, mert nektek kellett volna pártomat fognotok, mivel ha semmi vagyok is, miben sem állok a főapostolok mögött.

Az apostolság igazoló jelei megtörténtek köztetek, az állandó kitartásban, a jelekben, csodákban és az erőkből.

Mert mi az, amiben a többi gyülekezet mögött maradtatok, hacsak az nem, hogy nem voltam terhetekre Bocsássátok meg nekem ezt az igaztalanságot.

Íme, most harmadízben készülök hozzátok menni, de most sem leszek terhetekre, mert nem javaitokat keresem, hanem benneteket. Mert nem a gyermekek tartoznak vagyont gyűjteni a szülőknél, hanem a szülők a gyermekeknek.

Én pedig nagyon szívesen hozok áldozatot, sőt magamat is feláldozom a ti lelketekért, ámbár minél jobban szeretlek titeket, annál kevésbé szerettek ti engem.

De ám legyen, hogy nem terheltelek meg titeket, de ravasz lévén, álnokul fogtalak meg.

Csak nem a küldötteim valamelyikével ültem rátok?

Tituszt én utasítottam és én küldtem vele azt a testvért is, csak nem Titusz ül rátok? Vagy nem azonos lélekkel járunk? Vagy nem azonos nyomokon?

Régóta hiszitek, hogy mentegetőzünk előttetek. Mi Isten előtt Krisztusban beszélünk és pedig mindent a ti épülésekre, szereteteim.

Mert attól tartok, hogy ha hozzátok érkezem, nem olyanoknak találak titeket, amilyeneknek szeretnék és ti olyanak találtok engem, amilyennek nem szeretnétek. Nehogy civódás, irigykedés, haragtartás, viszálykodás, vádaskodás, zúgolódás, felfuvalkodás, pártoskodás legyen köztetek.

Nehogy, ha majd újra odaérkezem, megalázzon engem az Isten nálatok és keseregнем kelljen sokakon, akik bűnökbe voltak merülve és nem tartottak bűnbánatot ama tisztátalanság, paráznság és kicsapongás felett, melyet űztek.

Ezúttal harmadízben megyek hozzátok. „Két vagy három tanú vallomásával igazoltassék minden dolog.”

Előre megmondtam és most is előre megmondom, most távollétemben is, úgy mint másodiktólétemkor, nemcsak a régi bűnösöknek, hanem a többieknek is mindnyájuknak, hogy ha újra odamegyek, nem leszek kíméletes.

Mert ki akarjátok próbálni az általam beszélő Krisztust, aki nem erőtelén hozzátok, hanem erős bennetek.

Mert habár gyengesége folytán megfeszítettett is, az Isten erejéből mégis él és hát mi is gyengék vagyunk benne, mégis az Isten erejéből élni fogunk vele együtt a ti javatokra.

Kísértsétek meg magatokat, vájjon a hitben vagytok-e? Próbáljátok meg magatokat, vagy nem ismeritek önmagátokat, hogy Krisztus Jézus bennetek van? Ha ugyan nem vagytok méltatlanok.

Reményilem azonban, megismertétek, hogy mi nem vagyunk méltatlanok.

Imádkozunk pedig az Istenhez, hogy semmi rosszat ne tegyetek, nem azért, hogy mi méltóknak látszunk, hanem hogy a jót cselekedjete, mi pedig legyünk mintegy méltatlanok.

Mert semmit nem tehetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért.

Mert örülünk, mikor mi gyengék vagyunk, ti pedig erősek vagytok. Ezért imádkozunk is: a ti tökéletességetekért.

Azért írom mindezt távollétemben, hogy mikor majd jelen leszek, ne kelljen szigorúan eljárnom ama hatalomnál fogva, melyet nekem az Úr építésre adott és nem rombolásra.

Egyébként testvéreim, örüljetek, legyetek tökéletesek, buzdítsátok egymást, értsetek egyet, legyetek békességben és a szeretet és békesség Istene veletek lesz.

Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszöntének titeket az összes szentek.

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és, a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal. Ámen.

Összevont szöveg.

Pál, nem emberektől, nem is ember által, hanem Jézus Krisztus és a halottakból őt feltámasztó Atyaisten által apostol

és a velem lévő összes testvérek Galácia gyülekezeteinek.

Kegyelem nektek és békesség az Atyaistentől és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól,

aki önmagát adta bűneinkért, hogy bennünket a jelen gonosz világból kiragadjon a mi Istenünk és Atyánk akarata szerint,

akinek legyen dicsőség örökkön örökké!

Csodálkozom, hogy attól, aki benneteket Krisztus kegyelmében meghívott, ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltatok,

ami nem is más, csak akadtak egyesek, akik megzavartak titeket és el akarják ferdíteni Krisztus evangéliumát.

De ha mi magunk, vagy egy mennybeli angyal hirdetne is nektek más evangéliumot azon kívül, melyet nektek hirdettünk, legyen átkozott.

Amint előbb mondtuk, megismétlem: ha valaki nektek más evangéliumot hirdet azon kívül, melyet befogadtatok, legyen átkozott.

Mert most embereket nyerjék-e meg, vagy az Istent? Avagy embereknek igyekezzem-e tetszeni? Ha még embereknek tetszelegnék, nem volnék Krisztus szolgája.

Tudtotokra adom pedig testvéreim, hogy az az evangélium, melyet én hirdettem, nem emberi.

Hiszen én sem embertől kaptam vagy tanultam azt, hanem Jézus Krisztus kijelentéséből.

Mert hallottátok, hogyan viselkedtem egykor a zsidóságban, hogy szerfelett üldöztem az Isten gyülekezetét és irtottam azt.

És a zsidóskodásban túltettem sok fajbeli kortársamon, túlzott buzgósággal tartván magamat őseim hagyományaihoz.

Mikor azonban úgy tetszett az Istennek, aki engem születésem előtt kiválasztott és az ő kegyelméből meghívott,

hogy kijelentse fiát énben-nem, hogy hirdessem őt a pogányok között, tüstént felhagytam a testtel és vérrel való tanácskozással,

Jeruzsálembe sem mentem fel azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem elmentem Arábiába, majd megint visszatértem Damaszkuszba,

azután három év múlva mentem fel Jeruzsálembe, hogy Pétert meglátogathassam. És nála maradtam tizenöt napig.

Az apostolok közül azonban nem láttam mást, csak az Úr testvérét, Jakabot.

Amit pedig nektek írok, lát az Isten, hogy nem hazudom.

Azután Szíria és Kilikia vidékeire mentem.

Júdeának Krisztusban lévő gyülekezetei személyesen nem ismertek,

csak hallották, hogy: aki egykor üldözött bennünket, most hirdeti azt a hitet, melyet egykor irtott.

És dicsőítették értem az Istent.

Azután tizennégy esztendő múlva ismét felmentem Jeruzsálembe Barnabással. Tituszt is magammal vittem.

Felmentem pedig isteni kijelentésre és elibük tártam az evangéliumot, melyet a pogányok között hirdetek, de csak a tekintélyek elé, nehogy hiába fussak, avagy futottam legyen.

De még csak a velem lévő Tituszt sem kényszerítették a körülmetélkedésre, - noha görög volt, -

azok miatt a belopózott hamis atyafiak miatt, akik azért furakodtak be, hogy kikémleljék Jézus Krisztusban való szabadságunkat, hogy így minket szolgáságba hajtsanak.

Ezeknek egyetlen pillanatra sem engedték magunkat alávetni, hogy az evangélium igazsága megmaradjon nektek.

Azoktól pedig, akik tekintélyek, (milyenek voltak egykor, nem törődöm vele, az Isten nem nézi az ember személyét), a tekintélyek mitsem tettek hozzá számomra,

sőt ellenkezőleg, mikor látták, hogy csak úgy rám van bízva a körülmetéletlenség evangéliuma, mint Péterre a körülmetéltségé,

(mert aki Péterben munkálkodott a körülmetéltség apostolságára, az bennem is munkálkodott a pogányokéra),

mikor megismerték a nekem adott kegyelmet, akkor Jakab, Kéfás és János, akiket oszlopoknak tekintenek, munkatársi kezet nyújtottak nekem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok közt, ők meg a zsidók közt (munkálkodjunk,)

csak a szegényekről emlékezzünk meg, amit én igyekeztem is megtenni.

Mikor azonban Péter Antiókhia jött, szembeszálltam vele, mert feddést érdemelt.

Míg ugyanis Jakabtól egyesek oda nem érkeztek, együtt étkezett a pogányokkal, mikor azonban megjöttek, félreállt és különvált, mert félt azoktól, akik a körülmetélkedésből valók voltak.

S vele együtt képmutatóskodtak a többi zsidók is úgy, hogy még Barnabást is képmutatásba vitték.

Mikor azonban láttam, hogy nem az evangélium igazságához méltó őszinteséggel viselkednek, mindnyájuk jelenlétében megmondtam Péternek: Ha te zsidó létedre nem zsidó módra, hanem pogány módra élsz, hogyan kényszerítheted a pogányokat, hogy zsidó módon éljenek?

Mi született zsidók és nem pogány eredetű bűnösök vagyunk.

Tudjuk azonban, hogy az ember nem a törvény cselekedeteiből igazul meg, hanem Jézus Krisztusban való hit által, azért hittünk mi is Krisztus Jézusban, hogy Krisztus hitéből és nem a törvény cselekedeteiből nyerjünk megigazulást, mivelhogy „a törvény cselekedeteiből senki sem igazul meg.”

Ha pedig még mi is, akik Krisztusban keressük a megigazulást, magunk is bűnökben leledzünk, talán Krisztus a bűnök szolgája? Semmiképpen!

Mert ha ismét felépítem azt, amit előbb lerontottam, magam mutatom magamat vétkesnek.

Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy az Istennek éljek.

Én Krisztussal keresztre vagyok feszítve, élek pedig már nem én, hanem Krisztus él bennem. Amit pedig most élek a testben, azt az Isten Fiában való hitben élem, aki engem szeretett és önmagát adta értem.

Én nem vetem meg az Isten kegyelmét, mert ha törvény által van az igazság, akkor hiába halt meg Krisztus.

Ó ti balga galáciabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedjete az igazságnak? Akiknek úgy rajzoltam szemetek elé Jézus Krisztust, mintha köztetek feszítették volna meg.

Csak azt szeretném tőletek megtudni, hogy a törvény cselekedeteiből vettétek-e a lelket, vagy a hit hallásából?

Hát ennyire balgatagok vagytok? Lélekben kezdtetek és most testben végzitek?

Hát hiába szenvedtetek olyan nagy dolgokat? Bizony hiába!

Aki tehát a lelket közli veletek és olyan csodákat tesz köztetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából (teszi)?

Mint ahogy Ábrahám „hitt az Istennek és ez számíttatott be neki igazsággul.”

Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak, azok a fiai Ábrahámnak.

Minthogy pedig az írás előre látta, hogy az Isten a pogányokat hitből teszi igazakká, előre meghirdette Ábrahámnak az örömhírt, hogy „benned áldatnak meg az összes népek.”

Eszerint hát a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal.

Mert akik a törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak. Mert meg van írva, hogy „átkozott mindenki, aki meg nem marad mindabban, ami a törvény könyvében meg van írva, hogy megcselekedjék."

Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg az Isten előtt, az nyilvánvaló, mert „az igaz hitből él."

A törvény pedig nem hitből van, hanem „aki cselekszi azokat, élni fog azok által."

Krisztus megváltott minket a törvény átkától, maga lévén átokká érettünk. Mert meg van írva: „Átkozott mindenki, aki fán függ:"

hogy Ábrahám megáldatása a pogányokra szálljon Krisztus Jézusban, hogy elnyerjük a lélek ígértét a hit által.

Atyámfiai, emberileg szólok: ugyebár az ember jogérvényes kötését senki sem érvénytelenítheti, vagy toldhatja meg.

Ábrahámnak pedig és az ő ivadékának ígérek tétettek. Nem azt mondja: „Ivadékaidnak," mint soknak, hanem mint egynek: „Ivadéknak," aki a Krisztus.

Azt mondom pedig, hogy azt a kötést, melyet az Isten tett jogérvényessé, a négyszázharminc esztendővel később keletkezett törvény nem teszi érvénytelenné, hogy az ígéretet megsemmisítse.

Mert ha az örökség törvényből van, akkor már nem ígéretből. Ábrahámnak azonban ígérettel ajándékozta azt az Isten.

Mi tehát a törvény? A bűnök miatt adatott arra az időre, míg eljő az ivadék, akinek az ígéret szól, angyalok közbejöttével, közvetítő kezén át.

A közbenjáró pedig nem eggyé, az Isten pedig egy.

Ellentétben van tehát a törvény az Isten ígéreteivel? Semmiképpen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely életet adhatna, akkor valóban törvényből volna az igazság.

Az írás azonban bűn alá foglalt mindent, hogy az ígéret Jézus Krisztus hitéből adassék a hívőknek.

Mielőtt pedig a hit jött, törvény alatt voltunk fogságban az eljövendő hit számára.

Ilyen módon a törvény nevelőnk lett Krisztusra, hogy hitből igazuljunk meg.

Miután pedig eljött a hit, többé már nem vagyunk a nevelő alatt.

Mert mindnyájan az Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által,

mert akik Krisztusba megkeresztelkedtetek, Krisztust öltöztetek fel.

Nincs többé sem zsidó, sem görög, sem szolga, sem szabad, sem férfi, sem nő, mert mindnyájan egy vagytok Krisztus Jézusban.

Ha pedig Krisztuséi vagytok, úgy Ábrahám ivadéka vagytok, az ígéret szerint örökösök.

Megállapítom pedig, hogy míg az örökös kiskorú, jóllehet mindennek ura, semmiben nem különbözik a szolgától,

hanem gyámok és gondviselők alatt áll, az apától előre megszabott időig.

Így mi is, míg kiskorúak voltunk, a világ elemeinek szolgátságában voltunk.

Mikor azonban betelt az idő, az Isten elküldte Fiát, aki asszonytól lett, törvény alatt állt,

hogy a törvény alatt lévőknek kiváltsa, hogy visszakapjuk a fiúságot.

Mivel pedig fiák vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fia lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: Abba, Atya!

Azért többé már nem vagy szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor az Isten örököse vagy Krisztus által.

Persze akkor még az Isten ismeretének hiányában azoknak szolgáltatok, amik természet szerint nem istenek.

Most azonban, miután megismertétek az Istent, de még inkább, mióta az Isten megismert titeket, hogyan fordultok megint gyarló és szegényes elemek felé, melyeknek újból szolgálni akartok?

Napokat, holdváltozásokat, ünnepszakokat, évfordulókat tartotok számon.

Féltelek, hogy netalán hiába fáradoztam köztetek!

Legyetek olyanok, mint én, mivel én is olyan vagyok, mint ti. Erre kérlek benneteket, testvéreim. Semmivel sem bántottatok meg.

Sőt tudjátok, hogy első ízben testi gyengélkedéssel hirdettem nektek az evangéliumot

és ami az én testemben számotokra kísértés volt, nem néztétek le és nem utáltátok meg, hanem úgy fogadtatok be, mintha Isten angyala, mintha Krisztus Jézus lettem volna.

Hol van tehát a ti boldogságtok? Mert bizonysgot tesztek rólatok, hogy ha lehetett volna, a szemeteket is ki váj tatok és nekem adtátok volna.

Ilyen ellenségeitek lettem, hogy megmondtam nektek az igazságot?

Nem jóra karoltak fel titeket, hanem el akarnak szakítani, hogy értük buzogjatok.

A jóban buzogni pedig mindig jó és nemcsak akkor, ha nálatok vagyok.

Fiacskáim, akiket újból megszüölök, míg csak ki nem alakúi bennetek Krisztus,

szeretnék már köztetek lenni és megváltoztatni a hangomat, mert nem tudok rajtatok eligazodni.

Mondjátok meg nekem ti, kik a törvény alatt akartok lenni, nem halljátok a törvényt?

Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt, az egyik a szolgalótól, a másik a szabad nőtől.

De amelyik a szolgalótól volt, test szerint született, a szabad nőtől való pedig az ígélet szerint.

Ezek példaképek és pedig a két szövetség: az egyik a Sínai hegyről való, amely szolgaságra szült. Ez Hágár.

Mert Sínai Arábiában lévő hegy és megfelel a mai Jeruzsálemnek, amennyiben gyermekeivel együtt szolgál.

A magasságbeli Jeruzsálem ellenben szabad, ez a mi anyánk.

Mert meg van írva: „Örülj te meddő, aki nem szülsz, vigadj és ujjongj, aki nem vajúdói, mert több gyermeke van az elhagyottnak, mint akinek férje van.”

Mi pedig testvéreim, az ígéret fiai vagyunk, mint Izsák.

De valamint akkor az, aki a test szerint született, üldözte a lélek szerint valót, úgy most is.

De mit mond az írás? „Úzd ki a szolgát az ő fiával, mert nem lesz örökös a szolgáló fia együtt a szabad nő fiával.”

Ezért hát testvéreim, nem a szolgáló, hanem a szabad nő gyermekei vagyunk.

A szabadságra Krisztus szabadított fel minket, álljatok tehát és ne fogassátok magatokat ismét szolgaság ígájába.

Íme én, Pál mondom nektek: ha körülmetélkedtek, Krisztus semmit sem használ nektek.

Ismételten bizonyítom pedig minden körülvetélkedő embernek, hogy köteles az egész törvény megtartására.

Akik a törvényben keresitek a megigazulást, elszakadtatok Krisztustól, s kiestetek a kegyelemből.

Mert mi lélekkel hitből várjuk a megigazulás reménységét.

Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, hanem csak a hit, mely a szeretet által munkálkodik.

Jól futottatok, ki tartott fel, hogy az igazságnak ne engedjete?

A hitetés nem attól van, aki titeket elhívott!

Kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti.

Bízom bennetek az Úrban, hogy ti semmi tekintetben nem gondolkodtok másképpen, aki azonban megzavar benneteket, bárki legyen is, viseli az ítéletet.

Én pedig testvérek, ha még mindig a körülmetélkedést hirdetném, miért van részem üldözésben? Akkor már megszűnt a kereszt botránya.

Le kellene metélni azokat, akik titeket megzavarnak!

Mert ti szabadságra vagytok elhívva testvéreim, de a szabadságot ne adjátok alkalmúl a testnek, hanem szolgáljatok egymásnak a szeretet által.

Mert az egész törvény egy mondásban válik teljessé, ebben: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!”

Ha azonban egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek.

Azt mondom pedig: lélek szerint járjatok és a test kívánságát nem fogjátok teljesíteni.

Mert a test a lélek ellen tör, a lélek pedig a test ellen. Ezek ugyanis ellenfelei egymásnak, hogy ne azt tegyétek, amit akartok.

Ha azonban lélek vezet, nem vagytok törvény alatt.

A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, ezek: házasságtörés, paráználkodás, tisztátalanság, bujálkodás,

bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, irigykedések, haragtartások, patvarkodások, visszavonások, pártoskodások,

gyűlölködések, gyilkosságok, részegeskedések, tobzódások és ezekhez hasonló dolgok. Ezekről előre megmondom nektek, amint már előbb is mondtam, hogy akik ilyesfélét cselekesznek, az Isten országát nem öröklik.

A lélek gyümölcse pedig szeretet, öröm, békesség, türelem, jószívűség, jóság, hűség,

szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény.

Akik pedig Krisztuséi, azok a testet megfeszítették az indulatokkal és a kívánságokkal együtt.

Ha lélekkel élünk, lélekkel is járjunk.

Ne legyünk nagyravágyók, egymást kihívók, egymásra irigykedők.

Testvéreim, ha netalán valaki valami bűnre ragadtatik, ti lelkiek az ilyent a szelídség lelkével igazítsátok helyre. De vigyázz magadra, nehogy te is kísértésbe essél.

Egymás terhét hordozzátok, így töltitek be Krisztus törvényét.

Mert ha valaki magát valaminek tartja, holott semmi, önmagát csalja meg.

Mindenki a saját cselekedetét vesse mérlegre és akkor mindenkinek csak magával szemben lesz dicsekvése és nem mással szemben.

Mert mindenki a maga terhét fogja hordozni.

Aki pedig az igét tanulja, minden jót osszon meg azzal, aki tanítja.

Ne tévelyegjetelek, az Istent nem lehet megcsúfolni. Mert amit az ember vet, azt fogja aratni is.

Mert aki testértek vet, az a testből majd romlást arat, aki ellenben a léleknek vet, az a leiekből arat majd örökéletet.

A jónak cselekvésébe ne fáradjunk bele, mert a maga idején aratni fogunk, ha meg nem lankadunk.

Azért tehát míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, kiváltképpen pedig hitünk feleivel.

Nézzétek mekkora levelet írtam nektek tulajdon kezemmel!

Akik testileg akarnak tetszeni, azok kényszerítenek titeket a körülmetélkedésre, csak azért, hogy Krisztus keresztje miatt bántódásuk ne legyen,

holott maguk a körül metéltek sem tartják meg a törvényt, hanem azért akarnak titeket körülmetéltetni, hogy testetekkel kérkedjenek.

Nekem azonban ne legyen másban dicsekedésem, csak a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nekem a világ megfeszítettett s én is a világnak.

Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, hanem az új teremtmény.

És akik eme szabály szerint járnak, azokra békesség és .irgalom (száll), valamint az Isten Izráeljére.

Ezután senki ne legyen terhemre, mert én az Úr Jézus jegyeit hordozom testemen.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel, testvéreim. Ámen.

Pál az Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, az efézusi szenteknek és hívőknek Krisztus Jézusban.

Kegyelem nektek és békesség az Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki bennünket minden lelki áldással megáldott Krisztusban a mennyekben,

mint ahogyan kiválasztott minket benne a világ teremtése előtt, hogy szentek és szeplőtelenek legyünk előtte a szeretetben.

Előre fiúságra rendelt minket Jézus Krisztus által a maga számára, a maga akaratának tetszése szerint,

kegyelme dicsőségének magasztalására, mellyel kedvébe fogadott minket abban, akit szeretett,

akiben van váltságunk az ő vére által, bűnöknek bocsánata az ő kegyelmének gazdagsága szerint,

amelyet kiárasztott ránk minden bölcsességben és elgondolásban,

megismertetvén velünk jótetszése szerint az ő akaratának titkát, melyet föltett magában,

hogy az idők teljességében mindent, ami az égen és a földön van, egyesítsen Krisztusban.

Benne, akiben mi is ki vagyunk választva, előre lévén elrendelve annak végzése szerint, aki mindent akaratának határozata szerint intéz,

hogy akik már ezelőtt Krisztusba vetettük reménységünket, legyünk az ő dicsőségének magasztalása.

Benne ti is, akik hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, hívőkké lettetek és meg vagytok pecsételve az ígért Szentlelkével,

aki foglalója örökségünknek: szerzett népe megváltásának, az ő dicsősége magasztalására.

Ezért én is, mikor hallok Krisztusban való hitetekről és az összes szentek iránt való szeretetetekről,
nem szűnöm meg rólatok imádságaimban megemlékezni, értetek hálát adni,
hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja, adja nektek a bölcsesség és kijelentés lelkét
az ő megismerésében,
világosítsa* meg lelki szemeiteket, hogy tudjátok, mi a reménysége az ő elhívásának, mi a gazdagsága
az ő öröksége dicsőségének a szentek közt
és hogy milyen mérhetetlen, nagy az ő hatalma irántunk, hívók iránt, az ő hatalmas, erejének
munkája szerint,
melyet Krisztuson érvényesített, mikor őt a halottakból feltámasztotta és a mennyekben jobbjára
ültette
minden fejedelemség, méltóság, hatalom, uraság és minden név fölé, melyet nemcsak ebben a
világkorszakban, hanem az eljövendőben is névvel illetnek.
És „mindent lábai alá vetett” és őt mindenekfölött fejévé tette a gyülekezetnek,
amely azt ő teste, teljessége annak, aki mindent betölt mindenben.
Titeket is, akik halottak vagytok vétkeitekben és bűneitekben,
melyekben egykor éltetek e világ folyása szerint, a levegőn uralkodó és a hitetlenség fiaiban most
munkálkodó lélek fejedelme szerint.
A kik közt forgolódtunk egykor mi is valamennyien a testünk vágyaiban, cselekedvén a test és az
ötletek akaratát és mint a többiek, mi is a természettől a harag gyermekeit lettünk.
Az Isten azonban gazdag, lévén irgalmasságban, amaz ő nagy szeretete által, mellyel minket
szeretett,
mikor a vétkek miatt halottak voltunk, Krisztussal együtt életrekeltett
és Krisztusban az égiek közé helyezett,
hogy az eljövendő időkben megmutassa kegyelmének túláradó gazdagságát az ő hozzánk való
jóvoltában Krisztus Jézusban.
Mert kegyelemből üdvözültetek hit által és ez nem töletek van, hanem az Isten ajándéka.
Nem cselekedetekből, nehogy valaki dicsekedjék.
Mert az ő műve vagyunk Krisztus Jézusban, azokra a jócselekedetekre teremtve, melyekre elkészített
az Isten, hogy azokban járjunk.
Azért emlékezzetek rá, hogy egykor test szerint pogányok voltatok, akiket körülmetéletlenségnek
neveztek azok, akik a testen kézzel végzett körülmeteltségtől kapták nevüket.

Abban az időben Krisztus nélkül lévén, el voltatok különítve Izrael közösségtől és idegenek voltatok az ígért szövetségeire nézve, remény nélkül és Isten nélkül voltatok a világon.

Most ellenben, akik távoliak voltatok, Jézus Krisztusban közeliékké váltatok Krisztus vére által.

Mert ő a mi békességünk, aki a kettőt egyé tette, az elválasztó falat ledöntötte,

az ellenségeskedést, vagyis a tettelekbe foglalt parancsolatok törvényét tulajdon testében megsemmisítette, hogy a kettőt egy új emberré alakítsa önmagában, békességet szerezvén

és a kettőt kibékítse egy testben az Istennel a keresztség által, megölvén abban az ellenségeskedést.

S eljött és hirdetett „békességet nektek távoliaknak és a közelieknek”,

hogy általa mindkettőnek meg legyen egy lélekben az Atyához való hozzájárásunk.

Most már tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek, és háznépe az Istennek,

akik rá vagytok építve az apostolok és a próféták alapjára, melynek szegletköve maga Jézus Krisztus,

akiben az egész egységes épület szent templommá növekszik az Úrban,

akiben ti is együtt épültök az Isten lakóhelyévé lélekben.

Ezért (imádkozom) én Pál, Krisztus foglya, értetek pogányokért.

Bizonyosan hallottatok az Isten kegyelmének ama sáfárságáról, amely végettetek nekem adatott,

hogy kijelentés útján közöltetett velem, a titok, amint azt fentebb röviden megírtam,

amelyet elolvasva megérthetitek, hogy Krisztus titkában avatott vagyok.

Más nemzedékek idején nem közöltetett az emberek fiaival úgy, amint most a lélek által az ő szent apostolainak és prófétáinak kijelentetett:

hogy a pogányok az ő ígéréteinek Krisztusban társörökösei, közös test, résztársak az evangélium által,

aminek szolgája lettem az Isten kegyelmének ajándéka szerint,

melyet nekem erejének hatalma szerint, mint az összes szentek legkisebbjének megadott, hogy a pogányok közt hirdessem Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát

és hogy felderítsem annak a titoknak mibenlétét, amely öröktől fogva rejtve volt a mindenséget teremtő Istenben,

hogy most a gyülekezet útján a mennyei fejedelemségeknek és hatalmasságoknak tudtul adassék az Isten nagyon sokféle bölcsessége,

amaz örök végzés szerint, melyet Jézus Krisztusban, a mi Urunkban megállapított,

akiben van bátorságunk és bizodalmas hozzájárásunk az ő hite által.

Azért arra kérlek, ne csüggedjete el az én értetek való nyomorúságom miatt, ami nektek dicsőség.

Ezért hajtom meg térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja előtt,

akitől nyerte nevét minden nemzetség mennyen és a földön:

adja meg nektek az Ő dicsőségének gazdagsága szerint, hogy az ő lelke által a belső emberre nézve megerősödjete,

hogy a hit által Krisztus lakozzék szívetekben,

hogy legyetek meggyökerezettek és megalapozottak a szeretetben, hogy minden szentekkel együtt fel tudjátok fogni, mi a szélesség, hosszúság, mélység és magasság,

és megismerjete Krisztusnak a megismerést felülmúló szeretetét, hogy telve legyetek az Isten egész teljességéig.

Annak pedig, aki a bennünk munkálkodó erőnél fogva mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogyan kérjük vagy elgondoljuk:

annak legyen dicsőség a gyülekezetben Krisztus Jézus által nemzedékről-nemzedékre, örökkön örökké. Ámen.

Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrban, hogy vett hivatástokhoz méltóan járjatok,

teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel. Viseljete el egymást szeretettel.

Igyekezete megtartani a lélek egységét a békesség kötelékében.

Egy test és egy lélek legyetek, mint ahogyan elhivatástok egy reménységére vagytok elhívva.

Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség,

egy az Isten, mindeneknek Atyja, aki minden felett, mindenben és mindenki ben van.

A kegyelem pedig Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott mindegyikünknek.

Ezért mondja az írás: „Felment a magasságba, foglyokat vetett fogságba, ajándékokat adott az embereknek.”

Az pedig, hogy felment, mit jelentene mást, mint azt, hogy le is szállt az alacsonyabbra: a földre.

Aki leszállt, ugyanaz, aki felszállt, fellebb minden egeknél, hogy betöltse a mindenséget.

És ő maga adott némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, másokat evangélistákul, másokat pásztorokul és tanítókul,

hogy a szenteket alkalmassá tegye a szolgálat munkájára, Krisztus testének megépítésére,

mígnem mindnyájan eljutunk a hitnek és az Istenfia megismerésének egységére, teljes férfiúságra, Krisztus teljeskorúságának mértékére,

hogy ne legyünk többé csecsemők, akik ingadoznak és hajladoznak a tanítás minden szelére, melyet az emberek ravaszsága és megtévesztésre számító gonoszsága támaszt.

Mint a szeretetben igazak pedig mindent növeljünk fel őhozzá, aki a fej, Krisztushoz,

akitől az egész test egybeszerkesztése és összekötözése van, az összes egybefogó inak által munkálván az egyes tagoknak részszerűen adott erők mértéke szerint a test növekedését a maga építésére, a szeretetben.

Azt mondom tehát és arra kérlek titeket az Úrban, ne járjatok már többé úgy, amint az ő gondolkodásuk léhaságában a többi pogányok járnak,

akik elméjükben elhomályosodtak, a bennük levő tudatlanság miatt, szívük megátalkodottsága miatt az istenes élettől elidegenedtek;

akik csüggedésükben fajtalanágnak és telhetetlenségükben mindenféle tisztátalanságnak cselekvésére adták át magukat.

Ti azonban nem így tanultátok Krisztust.

Hiszen hallottátok őt és benne megtanítottak úgy, amint Jézusban az igazság van:

hogy le kell vetkőznötök az előbbi élet szerint való régi embert, amely a csalárd kívánságok miatt megromlott

és meg kell újulnotok gondolkodástok lelkében

és fel kell öltöznötök az új embert, amely az Isten szerint van teremtvé igazságban és az igazság szentségében.

Azért hát felhagyván a hazugsággal, mindenki „igazságot szóljon felebarátjával.” Hiszen mi egymás tagjai vagyunk.

„Ha haragusztok is, ne vetkezzetek,” a nap ne menjen le haragotok felett.

Az ördögnek ne adjatok helyet.

Aki lopott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, kezeivel munkálva a jót, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek.

Egyetlen romlott szó ki ne jöjjön szátokból, hanem csak ami jó a szükséges épülésre, hogy kegyelmet közöljön a hallgatókkal.

Meg ne szomorítsátok az Isten Szentlelkét, akiben el vagytok pecsételve a megváltás napjára.

Minden keserűség, indulat, harag, perpatvar és káromlás, minden rosszal együtt, legyen köztetek kizárva.

Legyetek pedig egymás iránt jóságosak, könyörületesek, megbocsátván egymásnak, amint az Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.

Legyetek tehát, mint szeretett gyermekek, az Isten követői

és járjatok szeretetben, mint ahogy Krisztus is szeretett minket és adta magát értünk, „ajándékol és jóillatú áldozatul az Istennek.”

Paráznaság pedig és bármiféle tisztátalanság vagy fősvénység még csak szóba se jöjjön nálatok, mert így illik a szentekhez.

De gyalázatosság, balga fecsegés vagy trágárság sem, amelyek illetlen dolgok, hanem inkább hálaadás.

Mert hiszen tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy fősvénynek, aki voltaképpen bálványimádó, nincs öröksége Krisztusnak és az Istennek országában.

Senki meg ne tévesszen titeket hiábavaló beszédekkel, mert az ilyen dolgok miatt száll az Isten haragja az engedetlenség fiaira.

Ne legyetek tehát azoknak társai.

Mert egykor sötétség voltatok, most ellenben világosság vagytok az Úrban. Járjatok úgy, mint világosság gyermekei.

Mert a világosság gyümölcse mindenféle jószág, igazságosság és igazság, azt helyeselve, ami tetszik az Úrnak.

Ne legyen részetek a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább feddjétek meg azokat.

Mert amit azok titkon mívelnek, még mondani is szégyenletes.

Amit pedig a világosság megfedd, mindaz nyilvánvalóvá lesz, mert minden, ami nyilvánvalóvá tétetik, világosság.

Azért mondja az írás: „Ébredj te alvó és kelj fel a halottakból és megvilágosodik neked Krisztus.”

Vigyázzatok tehát gondosan, hogy mikép járjatok, nem mint oktanok, hanem mint bölcssek.

Áron is megvegyétek a pillanatot, mert a napok gonoszak.

Ezért ne legyetek oktanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.

Ne részegedjétek meg bortól, mert abban féktelenség van, hanem teljesedjétek meg lélekkel.

Egymásnak zsoltárokat, himnuszokat és lelki énekeket mondjatok és az Úrnak énekeljétek és zengedeztetek szívetekkel.

Adjatok hálát mindenkor és mindenért az Istennek és Atyának a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.

Engedelmeskedjétek egymásnak Krisztus félelmében.

Ti asszonyok, (engedelmeskedjétek) férjeiteknek, mint az Úrnak,

mivel a férfi a feje az asszonynak, úgy, mint Krisztus a feje a gyülekezetnek, maga lévén a test megváltója.

De valamint a gyülekezet alá van rendelve Krisztusnak, úgy az asszonyok is mindenben a férjeiknek.

Ti férjek, szeressétek feleségeiteket, mint ahogy Krisztus is szeretette a gyülekezetet és önmagát adta érte,

hogy megszentelje azt, megtisztítván víznek a fürdőjével az igében,

hogy maga állítsa maga elé dicsőségesen a gyülekezetet, amelyen nincs folt vagy ránc, vagy más efelé, hanem, hogy legyen szent és szeplőtelen.

Ugyanúgy kötelesek a férjek szeretni feleségeiket, mint a tulajdon testüket. Aki feleségét szereti, önmagát szereti.

Mert soha senki sem gyűlölte még a maga testét, hanem táplálja és dédelgeti azt, akárcsak az Úr a gyülekezetet.

Mert mi az ő testének tagjai vagyunk, (az ő húsból és az ő csontjából valók).

„Annakokáért az ember elhagyja apját és anyját és csatlakozik feleségéhez és a kettő egy test lesz.”

Nagy titok ez, de én Krisztusra és a gyülekezetre mondom.

Egyébiránt köztetek is mindenki úgy szeresse a maga feleségét, mint önmagát, az asszony pedig félje az urát.

Ti gyermekek engedelmeskedjete szüléiteknek az Úrban, mert ez a helyes.

„Tiszteljed atyádat és anyádat,” ez az első ígéretes parancsolat:

„hogy jól legyen dolgod és hosszú életű légy a földön.”

És ti atyák ne haragítsátok gyermekeiteket, hanem neveljétek őket fegyelemben és az Úr intéseiben.

Ti szolgák, engedelmeskedjete test szerint való uraitoknak, félelemmel és remegéssel és szívetek közvetlenségével, akárcsak Krisztusnak.

Ne szemre szolgáljatok, mint akik embereknek tetszelegnek, hanem mint Krisztus szolgálói, lélekkel teljesítvén az Isten akaratát.

Jószándékkal szolgáljatok, mint az Úrnak és nem mint embereknek,

tudván, azt, hogy akármilyen jót tesz valaki, jutalmat vesz az Úrnál, akár szolga, akár szabad.

És ti urak, ugyanúgy cselekedjete velük szemben, elhagyván a fenytéket, tudván azt, hogy nekik is, nektek is van uratok a mennyekben és nála nincs személy válogatás.

Végezetül, testvéreim, erősödjete meg az Úrban és az ő erejének hatalmában.

Öltsétek fel az Isten fegyverzetét, hogy az ördög csel vetéseivel szemben meg tudjatok állni.

Mert nem test és vér ellen van a mi tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmások ellen, ennek a sötétségnek világúrai ellen, és a gonoszság szellemei ellen az egekben.

Ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy a gonosz napon képesek legyetek ellenállni és mikor mindent elvégezték, megállni.

Álljatok tehát „derekákat körülövezve igazsággal és felöltve az igazságosság vértjét,
és felsaruzván lábaitokat a békesség evangéliumának készségével.”

Mindezekhez vegyétek fel a hit pajzsát, mellyel a gonosznak összes tüzes nyilát kiolthatjátok.

Vegyétek fel „az üdvösség: sisakját és a lélek kardját, ami az Isten ígéje.”

Mindenkor minden imádságban és könyörgésben lélekkel esedeztetek és legyetek abban éberek teljes kitartással és esedezéssel az összes szentekért

és értem is, hogy szájam megnyitásakor adassék nekem szó az evangélium titkának bátor hirdetésére,

amelyért fáradozom láncokban, hogy abban olyan-bátrán beszéljek, amint kell beszélnem.

Hogy pedig ti is tudjátok, mi van velem, mit csinálok, mindent tudtotokra ad majd, Tükhikosz, a kedves testvér és hűséges szolga az Úrban,

akit azért küldtem hozzátok, hogy megtudjátok, mi van velem és hogy megvigasztalja szíveteket.

Békesség a testvéreknek és hittel párosult szeretet az Istentől, az Atyától és az Úr Jézus Krisztustól.

Kegyelem legyen mindazokkal, akik szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust, romlatlanul. Ámen.

Pál és Timótheus, Krisztus Jézus szolgálói, az összes szenteknek Krisztus Jézusban, akik Filippiben laknak, a püspökökkel és a diakónusokkal egyetemben.

Kegyelem nektek és békesség az Istentől, aki nekünk és az Úr Jézus Krisztusnak Atyja.

Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor rátok emlékezem,

mindenkor minden imádságomban, mikor értetek mindnyájatokért örvendező hálával imádkozom,

hogy elei tőli fogva mind mostanáig közösködtek az evangéliumban.

Mert bizonyos vagyok abban, hogy aki bennetek a jó munkát elkezdte, be is fogja azt végezni Krisztus Jézus napjáig.

Aminthogy méltó is így gondolkoznom mindnyájatokról, mivel szívemben vagytok úgy fogságaimban, mint az evangélium védelmezésekor és megerősítésekor ti valamennyien, mint osztályosai a nekem adott kegyelemnek.

Mert tanúm az Isten, mennyire vágyódom mindnyájatok után Jézus Krisztus szívével.

Ezért imádkozom is, hogy a bennetek lévő szeretet mind jobban bővüljön ki ismerettel és teljes belátással,

hogy a vitás dolgokat elbíráljátok, hogy tiszták és épek legyetek Krisztus napjára,

telve az igazság gyümölcsével, melyet Jézus Krisztus által (hoztok) az Isten dicsőségére és magasztalására.

Tudatni akarom pedig veletek testvéreim, hogy ami velem történt, inkább az evangélium előmenetelére szolgált,

úgy, hogy az én fogságom az egész őrségen és egyebütt is mindenki előtt köztudomású lett, a Krisztusban

és az Úrban testvérek legtöbbször az én bilincseimből merített bizalmat, hogy nagyobb bátorsággal, félelem nélkül hirdesse az igét.

Egyesek ugyan irigységből és versengésből, mások ellenben készséggel hirdetik Krisztust.

Akik szeretetből, azok tudják, hogy az evangélium védelmére rendeltettem,

amazok ellenben versengésből hirdetik Krisztust, s nem őszintén, azt gondolva, hogy bilincseimet nyomorúsággal terhelik.

No és? Akár képmutatásból, akár igazán, Krisztus hirdettetik s én ennek örülök, sőt örülni is fogok, mert tudom, hogy „ez nekem üdvösségemre lesz” a ti könyörgéseitek és Jézus Krisztus lelkének segedelme által,

amaz én várakozásom és reménykedésem szerint, hogy semmiben sem vallók szégyent, hanem teljes a bizodalom, hogy mint mindig, úgy most felmagasztaltatik Krisztus az én testemben, akár élettől, akár halállal.

Mert nekem az élet Krisztus és a halál nyereség.

Ha pedig a testben való élet nekem munkát gyümölcsoz, nem tudom, mit válasszak.

Mert mindkettőre hajlok: vágyakozom felosztani és együtt lenni Krisztussal, mert ez sokkal jobb, viszont megmaradni a testben, mert ez szükségesebb miattatok.

És ebben bizakodva tudom, hogy maradok és mindnyájatokkal megmaradok a ti gyarapodástokra és hitbeli örömeitekre,

hogy a ti bennem való dicsekedéseitek Krisztus Jézusban gyarapodjék, ha ismét elmegyek hozzátok.

Csak Krisztus evangéliumához méltóképpen viselkedjétek, akár hozzátok megyek és látlak titeket, akár távol vagyok, azt halljam rólatok, hogy szilárdan álltok egy lélekkel, egyetértően munkálkodván az evangélium hitével

és semmiben nem rettentek meg az ellenségtől, ami nekik pusztulás jele, nektek ellenben üdvösség és pedig magától az Istentől.

Mert kegyelemből adatott az nektek Krisztusért, hogy ne csak higgyetek benne, hanem hogy szenvedjétek is érte,

ugyanazon harcban állván, amilyent nálam láttatok és rólam most hallotok.

Ha tehát van valami vigasztalódás Krisztusban, ha van valami vigasztalása a szeretetnek, ha van valami közössége a léleknek, ha van valami részvét és könyörület:

tegyétek teljessé az én örömömet hogy egyetértők legyetek, egyező szeretettel viseltessetek, azonos lelkiek, egyező gondolkodásúak.

Semmit ne tegyetek viszálykodásból vagy hiúságból, hanem alázatossággal, egyik a másikat önmagánál különbnek tartván.

Senki ne nézze csak azt, ami az övé, hanem mindenki azt is, ami a másé.

Ugyanaz az; érzület legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt,

ki mikor az Isten alakját hordozta, nem tartotta rablott szerzeménynek az Istennel való egyenlőségét, hanem megfosztotta magát, szolga alakját öltötte fel, emberekhez lett hasonlónvá, emberi módon viselkedett:

megalázta magát, engedelmes lett a halálig, mégpedig a keresztháláláig.

Ezért az Isten is felette felmagasztalta őt és olyan névvel ajándékozta meg, amely minden név fölött van,

hogy Jézus nevére „meghajoljon minden térd”, mennyieieké, földieké és földalatt lévőké

„és minden nyelv vallja”, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atyaisten dicsőségére!

Így hát, szeretteim, amint mindenkor engedelmesek voltatok, nemcsak akkor, mikor jelen vagyok, hanem most még inkább, mikor távol vagyok: félelemmel és remegéssel munkáljátok üdvösségeteket.

Mert az Isten az, aki bennetek úgy az akarást, mint a véghezvitelt a maga jóakarata szerint munkálja.

Tegyetek meg mindent zúgolódás és habozás nélkül,

hogy legyetek kifogástalanok és épek, „az Isten hibátlan gyermekei” ez álnok és romlott nemzedék közt, amelyben úgy ragyogjatok, mint csillagok a világban.

Tartsátok meg az élet ígését az én Krisztus napján való dicsekedésemre, hogy nem futottam hiába és nem fáradtam eredménytelenül.

Sőt ha a ti hitetek áldozatául és szolgálatául megáldoztatnám is, örülök és együtt örvezek mindnyájatokkal.

Ugyanígy ti is örüljétek és örvendezzettek velem.

Reményilem pedig az Úr Jézusban, hogy Timótheust hamarosan elküldöm hozzátok, hogy én is megnyugodjam, megtudván hogyléteteket.

Mert senkim sincs velem annyira egyező lelkű, aki olyan hajlandósággal törődnék dolgaitokkal:

Mert mind a maguk dolgait keresik és nem azt, ami Jézus Krisztusé.

Az ő megbízhatóságát azonban ismeritek, hogy mint atyjával a gyermek, úgy szolgált velem az evangélium javára.

Reménylem tehát, hogy mihelyt tisztába jövök helyzetemmel, azonnal elküldöm őt,

sőt bízom az Úrban, hogy magam is hamarosan menni fogok.

Szükségesnek tartottam pedig, hogy Epafroditosz testvért, aki munkatársam és küzdőtársam, nektek pedig küldöttetek és szükségemben kiszolgálóm, visszaküldjem hozzátok.

Mert nagyon vágyakozott utánatok és nyugtalan voltam amiatt, hogy betegsége hírét vettétek.

És bizony halálos beteg volt, de az Isten megkönyörült rajta. Nemcsak rajta pedig, hanem rajtam is, hogy ne érjen szomorúságra szomorúság.

Sürgősen elküldtem tehát, hogy látásán ismét örvendezzettek, én meg bánat nélkül legyek.

Fogadjátok tehát az Úrban teljes örömmel és az ilyen embereket becsüljétek meg,

mert Krisztus dolga miatt jutott csaknem halálra, kockára tévén életét, hogy a nekem való szolgálatban hiányotokat pótolja.

Egyébiránt testvéreim, örüljétek az Úrban! Ugyanazt írni nekem nem teher, nektek pedig erősödés.

Vigyázzatok a kutyákra, vigyázzatok a rossz munkásokra, vigyázzatok a szétdarabolásra.

Mert mi vagyunk a körülmetélkedés, akik lélekben szolgálunk az Istennek, akik Krisztus Jézussal dicsekszünk és nem a testbe bizakodunk.

Ámbár nekem a testbe is lehetne bizakodnom. Ha más azt véli, hogy a testbe bizakodhatik, úgy én sokkal inkább:

Nyolcad-napon körülmetélt, Izrael népéből, Benjámin nemzetségéből, zsidóktól való zsidó vagyok, a törvényt illetőleg farizeus,

a buzgóságot illetőleg a gyülekezet üldözője, a törvénybeli igazságot illetőleg kifogástalan.

De ami nekem nyereség volt, Krisztus miatt kárnak vallottam.

Sőt kárnak vallók mindent az én Uram Krisztus Jézus ismeretének felsőbbségéért, mert érte mindent veszni hagytam és szemétnek tartok, csak hogy Krisztust megnyerjem

és benne találtassam, mint akinek nem saját igazságom van, amely a törvényből való, hanem amely Krisztus hitéből való, az Istenből való igazság a hitből;

hogy megismerjem őt és az ő feltámadásának erejét, az ő szenvedésének közösségét, az ő halálának hasonlóságát,

hátha eljuthatnék a halottakból való feltámadásra!

Nem mintha már elnyertem volna, vagy már tökéletes volnék, hanem utánavetem magam, hogy megragadjam, amire engem is megragadott Krisztus.

Testvéreim, én nem tartom azt magamról, hogy elnyertem,

de azt az egyet igen, hogy azokat, amik mögöttem vannak elfelejtve, azoknak ellenben, amik előtttem vannak, nekidúlva a célra török: az Isten Krisztus Jézusban adott mennyei elhívásának pályabérére.

Akik tehát tökéletesek vagyunk, ezt gondoljuk, s ha ti valamit másképp gondoltok, azt is feltárja majd nektek az Isten.

Amire azonban eljutottunk, abban egyezően járjunk, ugyanazon szabály szerint.

Kövessétek az én példámat testvéreim és figyeljete azokra, akik úgy járnak, amint mi példátok vagyunk.

Mert sokan járnak úgy, akikről már sokszor mondtam, most pedig sírva is mondom, hogy Krisztus keresztiének ellenségei.

Ezek vége pusztulás, istenük a has, szégyenükben találják dicsőségüket, eszüket a földieken járatják.

Pedig a mi Atyánk a mennyben van, ahonnan a Megváltót is várjuk, az, Úr Jézus Krisztust,

aki megaláztatásunk testét elváltoztatja az ő dicsősége testének hasonlóságára amaz, ő ereje szerint, amellyel mindent maga alá is vethet.

Ti tehát, kedves és szeretett testvéreim, örömöm és koronám, így álljatok meg az Úrban, én szerettem!

Evódiát kérem és Szüntühét is kérem, legyenek egyetértők az Úrban.

Igen, téged is kérlek, te igaz munkatársam, karold fel azokat, akik együtt birkóztak velem az evangélium dolgában Kelemennel és a többi munkatársammal, akiknek nevei ott vannak az Élet könyvében.

Örüljete az Úrban mindenkor, újból mondom örüljete!

Ismerje meg mindenki a ti békességes mivoltotokat. Az Úr közel van!

Semmiről ne aggodalmaskodjatok, hanem mindenben imádkozással és; hálaadással párosult könyörgéssel váljanak ismeretessé kéréseitek az Isten előtt.

És az Isten békessége, amely minden elgondolást meghalad, megőrzi szíveteket és elméteket Krisztus Jézusban.

Továbbá testvéreim, amik igazak, amik tisztességesek, amik igazságosak, amik szentek, amik szeretetreméltóak, amik dicséretesek, és ami erény és ami magasztos, azokra gondoljatok.

Amiket tanultatok is, be is fogadtatok, hallottatok is és láttatok is nálam, azokat cselekedjete és a békesség Istene veletek lesz.

Nagyon örültem pedig az Úrban, hogy már ismét megújult bennetek a rólam való gondoskodás, sőt a gondoskodás meg is volt, de nem volt rá kedvező idő.

Nem a szükség mondatja ezt velem, mert megtanultam megelégedni azzal, amim van.

Tudok szűkölködni, tudok bővelkedni, beletanultam mindenbe: a jólakásba is, a koplalásba is, a dúslakodásba is, a nélkülözésbe is.

Mindent megbírok abban, aki engem erőssé tesz.

Mindenesetre jól tettétek, hogy nyomorúságomban osztoztatok.

Hiszen ti is tudjátok, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, mikor Makedóniából kiindultam, egyetlen gyülekezet sem osztozott velem az adás és viszonzás dolgában, egyedül csak ti, mert még Thesszalonikába is küldtetek egyszer-másszor valamit, amire szükségem volt.

Nem mintha ajándékra áhítoznék, hanem mert azt a gyümölcsöt kívánom, amely a ti számadástokat gazdagítja.

Van mindenem és bővelkedem, dúslakodom, mióta megkaptam Epafroditosz útján a tőletek valókat, mint jóillatú, kedves és az Istennek tetsző áldozatot.

Az én Istenem pedig kielégíti majd minden szükségéteket a maga gazdagsága szerint Krisztus Jézusban való dicsőséggel.

Az Istennek pedig és a mi Atyánknak legyen dicsőség mindörökké. Ámen.

Köszöntsetek Krisztus Jézusban minden szentet. Köszöntének titeket a velem lévő testvérek.

Köszöntének az összes szentek, különösen pedig a császári udvarból valók.

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen lelketekkel. Ámen.

Pál az Isten akaratából Krisztus Jézus apostola és Timótheus testvér

a Krisztusban szent és hívő kolosszei testvéreknek. Kegyelem nektek és békesség az Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztusétól.

Hálát adunk az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, mindenkor, valahányszor értetek imádkozunk.

Mert hallottunk Krisztus Jézusban való hitetekről és arról a szeretetről, amelyet az összes szentek iránt tápláltok,

ama reménységért, mely számotokra készen áll a mennyekben, amelyről már hallottatok az evangélium igazságának ígéjében,

amely eljutott hozzátok is, amint az egész világon gyümölcsözik és növekszik csakúgy, mint nálatok is attól a naptól fogva, amelyen igaz mivoltában hallottátok és megismertétek az Isten kegyelmét,

amint arra titeket Epafrász tanított, nekünk szeretett szolgatársunk, Krisztusnak pedig hűséges szolgálója a ti számotokra.

Ő adott hírt nekünk is a ti lelkes szeretetekről.

Azért mióta erről hallottunk, mi sem szűnünk meg imádkozom és könyörögni értetek, hogy teljesedjete meg az O akaratának ismeretével minden bölcsességben és lelki belátásban,

hogy járjatok az Úrhoz méltó módon az ő teljes tetszésére, hogy minden jócselekedetben gyümölcsozsetek és az Isten megismerésében növekedjete,

mint olyanok, akik fel vagytok vértézve minden képességgel az ő dicsőségének ereje szerint minden kitartásra és türelemre.

Örömmel adjatok hálákat az Atyának, aki méltókká tett minket, hogy a„szentek sorában részesüljünk a világosságban.

Ő ragadott ki minket a sötétség hatalmából és ő helyezett át az ő szeretett Fiának országába.

Benne van a mi váltságunk az ő vére által, a bűnök bocsánata.

Ő a láthatatlan Isten képmása és az egész teremtésben az elsőszülött.

Mert benne teremtetett minden, ami az égen és a földön van, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden ő általa és az ő számára teremtetett.

És ő mindennél előbb van és benne áll fenn a mindenség.

Ő a feje a testnek: a gyülekezetnek; ő a kezdet, a halottak elsőszülöttje, hogy mindenben az övé legyen az elsőség.

Mert úgy tetszett, hogy benne lakozzék minden teljesség

és hogy általa engesztelje ki magával a mindenséget, békét szerezvén általa, az ő keresztyének vérével mindennek, ami akár a földön, akár az égen van.

Titeket is, akik egykor a gonosz cselekedeteken élő elmétek szerint idegenek és ellenségek voltatok, most kiengesztelt

az ő hústestével a halál által, hogy mint szenteket, szeplőteleneket és feddhetetleneket állítson maga elé.

Ha ugyan megmaradtok a hitben megalapozottan és rendületlenül és nem hajoltok el az evangélium reménységétől, amelyet hallottatok, amely az ég alatt az összes teremtettségnek hirdettetett, amelynek én, Pál, szolgálja lettem.

Most örülök az én értetek való szenvedéseimnek és ami az én testemben Krisztus szenvedéseiből még hiányzik, azt pótolom az ő testéért, amely a gyülekezet,

amelynek én szolgáljává lettem az Isten megbízásából, amely nekem titeket illetőleg adatott, hogy teljessé tegyem az Isten ígétjét.

Azt a titkot, amely el volt rejtve koroktól és nemzedékektől, most pedig kijelentetett az ő szentjeinek,

akikkel az Isten meg akarta ismertetni, hogy mi e titok dicsőségének gazdagsága a pogányok között: a Krisztus bennetek a dicsőség reménysége,

akit mi hirdetünk, intvén minden embert és tanítván mindenkit teljes bölcsességgel, hogy minden embert tökéletessé tegyünk Krisztus Jézusban.

Evégből fáradozom is küszködve az ő ereje szerint, amely bennem hatalmasan működik.

Mert azt akarom, hogy tudjátok, mekkora küzdelmem van értetek és a Laodikeában lévőkért és mindazokért, akik engem test szerint még nem is láttak.

Hogy megvigasztalódjék a szívük, szeretetben összeforrván a megértés teljességének egész gazdagságára, az Atyaisten titkának, Krisztusnak megismerésére,

akiben a bölcsességnek és az ismeretnek minden rejtett kincse van.

Ezt pedig azért mondom, hogy senki rá ne szedjen titeket hitető beszéddel.

Mert ha testben távol vagyok is, lélekben veletek vagyok és örülök, mikor látom a köztetek uralkodó rendet és Krisztusba vetett hitetek szilárdságát.

Amint tehát vettétek az Úr Krisztus Jézust, úgy járjatok ő benne.

Verjete gyökeret és épüljete fel benne és a vett tanítás értelmében erősödjete meg a hitben, bővelkedvén abban hálaadással.

Vigyázzatok, hogy senki ne akadjon, aki zsákmányul ejt titeket bölcselkedéssel és üres hitetéssel, amely emberi hagyományok és világi szokások szerint és nem Krisztus szerint való.

Mert benne lakik az istenség egész teljessége valósággal.

Benne juttok ti is teljességre, aki minden fejedelemségnek és hatalmasságnak feje

Benne körül is metéltettetek, nem kézzel végzett körülmetéléssel, hanem az érzéki testből való kivetkőzéssel, Krisztus körülmetélésével.

Mikor eltemetkeztetek vele a keresztségbe, vele fel is támadtatok a halottakból őt feltámasztó Isten erejében való hit által.

Titeket is, akik bűneitek és testetek körülmetéletlensége miatt holtak voltatok, vele együtt életre keltett, megbocsátván minden bűneinket.

A parancsolatokkal bennünket vádoló kézírást, mely ellenünk szólt, letörölte és az útból elhárította, felszegezvén azt a keresztre.

A fejedelemségeket és hatalmakat leszerelte, nyilvánosan megszégyenítette és rajtuk diadalt ült őbenne.

Senki ne tartson hát felettetek ítéletet sem étel, sem ital miatt, vagy ünnepek, újhoid vagy szombatok miatt,

melyek csak árnyékai az eljövendőknak, a valóság ellenben Krisztusé.

S Senki titeket a jutalomtól el ne üssön, aki angyalok alázatosságával és vallásosságával tetszeleg, nemlátott dolgokkal foglalkozván és hiú módon testi okoskodással felfúvalkodván

és nem tartja magát a főhöz, amelytől az egész test a csuklók és az inak által támogatást nyer és összeerősödik az Isten szerint való növekedésre.

Ha tehát Krisztussal a világ elemeire nézve meghaltatok, miért tételestekedtek, mintha a világban élnétek?

„Ne nyúlj hozzá, ne kóstold, ne érintsd!”

Ezek arra valók, hogy a velük való élés folytán megszűnjenek „az emberek rendelkezéseinek és tanításainak” megfelelően.

Ezek a szabadválasztású istentiszteletben, a megalázkodásban és a test sanyargatásában bölcsességet látszanak hordozni, de senki tisztelőjében (nem állnak) a test tömése dolgában.

Ha tehát Krisztussal új életre keltetek, az odafenn valókat keressétek, ahol Krisztus van, „az Isten jobbán ülve.”

Az odafenn valókat keressétek, ne azokat, amik a földön vannak.

Mert meghaltatok, és életetek el van rejtve Krisztussal az Istenben.

Mikor majd a ti életetek, Krisztus, megjelenik, akkor vele együtt ti is meg fogtok jelenni dicsőségben.

Öldököljétek tehát tagjaitokat, melyek a földre valók: a paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot, fös vénységet, ami bálványimádás.

Ezek miatt száll az Isten haragja a hitetlenség fiaira.

Ezekben jártatok ti is egykor, mikor még bennük éltetek.

Most azonban ti is hagyjátok el ezeket mind: a haragot, indulatosságot, rosszaságot, káromlást és szájakból a rút beszédet.

Ne hazudjatok egymásra, mint akik levetkeztétek a régi emberi az ő cselekedeteivel

és felöltöztetek az újat, aki megújult ismeretre az ő teremője képmása szerint.

Itt már nincs görög és nincs zsidó, nincs körülmetélkedés és körülmetéletlenség, nincs barbár és szittya, nincs szolga és szabad, hanem minden és mindenben Krisztus.

Mint az Isten választottjai, szentjei és szerettei öltöztetek fel hát a könyöröletes szívet, a kedvességet, alázatosságot, szelídséget, békétűrést,

elviselvén egymást és ha valakinek panasa van a másik ellen, megbocsátván, amint Krisztus megbocsátott nektek, ugyanúgy ti is,

mindezek fölött pedig, a szeretetet, amely a tökéletesség összefoglalója.

És uralkodjék szíveteken Krisztus békessége, amelyre el is vagytok híva egy testben. Adjatok hálákat.

Krisztus igéje lakozzék benneteket gazdagon. Teljes bölcsességgel tanítsátok és intsétek egymást, zoltárokkal himnuszokkal és lelki énekekkel hálásan zengedezvén szívetekben az Istennek.

Bármit cselekesztek, szóval vagy tettel, mindent az Úr nevében, hálát adván általa az Istennek, az Atyának!

Ti asszonyok, rendeljétek alá magatokat férjeiteknek, amint illik az Úrban.

Ti férfiak, szeressétek feleségeiteket és ne legyetek hozzájuk kíméletlenek.

Ti gyermekek, mindenben fogadjatok szót szüléiteknek, mert ez kedves az Úrnak.

Ti atyák, ne haragítsátok gyermekeiteket, hogy el ne csüggedjenek.

Ti szolgák, test szerint való uratoknak mindenben engedelmeskedjétek, ne csak szemre, mint akik az emberek tetszését keresik, hanem a szív őszinteségével, félvén az Urat.

Amit tesztek, leiekből cselekedjétek, úgy mint az Úrnak és nem mint embereknek,

tudván, hogy, elveszitek majd az Úrtól az örökség jutalmát. Az Úr Krisztusnak szolgáljatok.

Mert az igaztalankodó visszakapja az igaztalankodást és személyválogatás nincsen.

Ti Urak, adjátok meg szolgálítóknak azt, ami jogos és méltányos, tudván, hogy nektek is van uratok a mennyekben.

Az imádkozásban kitartók legyetek, vigyázván, abban hálaadással.

Egyúttal értünk is imádkozzatok, hogy nyissa meg az Isten előttünk az ige kapuját Krisztus titkának hirdetésére, ami miatt fogságban is vagyok,

hogy úgy tárjam azt fel, ahogyan beszél.

Azokkal szemben, akik kívül vannak, bölcsen járjatok, kihasználván az időt.

Beszédetek legyen mindig kedves, sóval fűszerezett, tudván, hogy kinek-kinek hogyan kell felelnetek.

Hogy mi van velem, azt apróra megismerteti majd veletek a kedves testvér, a hűséges szolga és az Úrban szolgatársam Tühikosz,

akit éppen azért küldtem hozzátok, hogy megtudjam, mi van veletek, és megvigasztalja szíveteket

Onézimusszal, a hűséges és kedves testvérrel együtt, aki közületek való. Ők majd mindent közölnek veletek, ami itt történik.

Köszönt titeket Arisztarkusz fogolytársam és Márk, Barnabás unokaöccse, akire nézve már kaptatok utasításokat (ha hozzátok érkezik, fogadjátok be)

és Jézus is, más néven Jusztusz, akik zsidók. Ezek az én egyedüli munkatársaim az Isten országa dolgában, akik vigasztalásomra vannak.

Köszönt titeket a közületek való Epafrász, Krisztus Jézus szolgálja, aki szakadatlanul harcol értetek imádságaiban, hogy álljatok tökéletesen és legyetek megtelve az Isten minden akaratával.

Mert bizonysgot teszek mellette, hogy sokat fárad értetek, valamint azokért akik Laodikeában és Hieropoliszban vannak.

Köszönt titeket a kedves orvos Lukács és Démász.

Köszöntseték a laodikeai testvéreket és Nimfászt, a házánál lévő gyülekezettel

És ha már ezt a levelet elolvastátok, legyen rá gondotok, hogy a laodikeai gyülekezetben is elolvastassék s viszont a Laodikeába szólót ti is olvassátok el.

Árkipposznak pedig mondjátok meg: meglásd, hogy a szolgálatot, melyet az Úrban vettél, betöltsed!

A köszöntést saját kezemmel írom, én Pál. Gondoljatok bilincseimre. Kegyelem veletek. Ámen.

Pál, Szilvánusz és Timótheus a thesszalónikaiak gyülekezetének, amely az Atyaistenben és az Úr Jézus Krisztusban van. Kegyelem nektek és béke az Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Hálát adunk az Istennek mindnyájatokért, valahányszor megemlékezünk rólatok imádságainkban, szünetlenül ráemlékezve az Isten előtt, a mi Atyánk előtt a ti hitbeli munkálkodástokra, szeretetben való fáradozástokra és a mi Urunk Jézus Krisztusba vetett reménységben való ki tartás tokra.

Mert tudjuk, Istentől szeretett testvéreim, hogy kiválasztottak vagytok,

mert a mi evangéliumunk számotokra nem állt pusztán szóban, hanem erőben, Szentlélekben és sok bizonyosságban, amint tudjátok is, hogyan viselkedtünk köztetek értetek.

És ti követőink lettetek nekünk és az Úrnak, befogadván az ígét sok szorongatás között is a Szentlélek örömeivel.

Úgy, hogy a Makedóniában és Akhájában lévő összes hívőknek példaképe lettetek.

Mert tőletek csendült ki az Úr ígéje, nemcsak Makedóniában és Akhájában, hanem mindenüvé kihatott a ti Istenben való hitetek, úgy hogy szükségtelen erről bármit is mondanunk.

Mert azok maguk hírlelik rólunk, hogyan mentünk be hozzátok, hogyan fordultatok el a bálványoktól az Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok,

és várjátok a mennyekből az ő Fiát, Jézust, akit feltámasztott a halottakból és aki megszabadít minket az eljövendő haragtól.

Mert magatok tudjátok testvéreim, hogy az én hozzátok való menetelem nem volt eredménytelen,

sőt amint tudjátok, noha előbb Filippiben szenvedéseket és bántalmazásokat kellett elviselnünk, mégis nekibátorodtunk a mi Istenünkben, hogy nektek az Isten evangéliumát sok küszködés közt is hirdessük.

Mert a mi intésünk nem ered sem hitetésből, sem tisztátalanságból, sem árnításból,

hanem amint bennünket az Isten méltónak ítelt arra, hogy az evangélium ránk bízassék, úgy beszélünk, mint akik nem embereknek akarunk tetszeni, hanem a szívünket vizsgáló Istennek.

Mert amint tudjátok, soha nem éltünk hízelkedő beszéddel, sem telhetetlenséget nem űztünk, amire tanúnk az Isten,

sem emberek dicséretét nem kerestük, sem a tiéteket, sem a másét, noha mint Krisztus apostolai, rátok nehezedhattunk volna.

De mi olyan gyöngédek voltunk köztetek, mint ahogyan a dajka dédelgeti a gyermekeit.

Vonzódván hozzátok, szívesen adtuk nektek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem tulajdon életünket is, mivel nagyon megszerettünk titeket.

Mert emlékeztek még testvéreim, a mi munkánkra és fáradozásunkra, amint éjjel-nappal dolgozva hirdettük nektek az Isten evangéliumát, csakhogy ne legyünk közületek senkinek terhére.

Ti tanúskodtok róla, meg az Isten, hogy milyen szentül, igazán és kifogástalanul viselkedtünk veletek, hívőkkel szemben.

Amint hogy azt is tudjátok, hogy mint az Atya a gyermekeit, úgy intettük és vigasztaltuk mindeniteket és szorgalmaztuk, hogy úgy viselkedjete, amint méltó az Istenhez, aki titeket az ő országába és dicsőségébe elhívott.

Ezért mi is szüntelenül hálát adunk az Istennek hogy az Isten tőlünk hallott igéjét befogadván, azt nem úgy vettétek, mint ember igéjét, hanem, ami valósággal is, mint igéjét az Istennek, aki bennetek, hívőkben, munkálkodik is.

Mert ti, testvéreim, az Isten ama gyülekezetei nyomába léptetek, melyek Júdeában vannak Krisztus Jézusban, mivel hogy fajtestvéreitektől ti is ugyanazokat szenvedtétek el, amiket azok a zsidóktól.

Azoktól, akik megölték az Úr Jézust és a prófétákat és minket is kiűldöztek. Ezek nem kedvesek az Istennek és minden emberrel szemtelenkednek,

nekünk sem engedik, hogy a pogányoknak prédikáljunk, hogy üdvözljenek. Így teszik folytonosan teljesebbé bűneiket. A harag azonban lesújtott rájuk végig.

Mi azonban testvéreim, akik tőletek ideig-óráig el vagyunk szakítva testileg, de nem a szívünk szerint, annál nagyobb vágyódással áhítozunk látni orcátokat.

Ezért el akartunk menni hozzátok, különösen én, Pál, nem is egyszer, de a sátán akadályt vetett.

Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája a mi Urunk Jézus előtt az ő eljövetelekor, ha nem ti is?

Mert ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

Ezért tovább már nem bírván, jónak láttuk, hogy magunkra maradjunk Athénben

s elküldjük Timótheust, aki nekünk testvérünk, az Istennek pedig Jézus Krisztus evangéliumában szolgálja, hogy megerősítsen titeket és bátorítson hitetekben,

hogy senki meg ne tántorodjék ezekben a szorongattatásokban. Mert magatok is tudjátok, hogy mi erre vagyunk elhívva.

Hiszen mikor nálatok voltunk is, előre megmondtuk nektek, hogy szenvedni fogunk, így is lett, amint tudjátok.

Ezért nem állhattam tovább, elküldtem, hogy megismerjem hiteteket, nem kísértett-e meg titeket a kísértő és nem lett-e munkánk hiábavalóvá?

Most azután, hogy visszaérkezett tőletek Timótheus és jó hírt hozott a ti hitetekről és szeretetetekről és arról, hogy mindig kedvesen emlékeztek meg rólunk, vágyakozván bennünket látni, mint ahogyan mi is titeket:

ezért minden szükségünkben és szorongattatásunkban megvigasztalódtunk titeket illetőleg, testvéreim, a ti hitetek által,

mert mi akkor élünk, ha ti álltok az Úrban.

Mert mivel tudnánk leróni hálánkat az Isten iránt mindazért a bennetek való teljes örömért, mellyel miattatok örvendezünk a mi Istenünk előtt?

Éjjel-nappal buzgóságosan esedezünk, hogy színről színre megláthassunk titeket és kipótoljuk a ti hitetek fogyatkozásait.

Maga az Isten pedig, aki nekünk Atyánk és a mi Urunk Jézus Krisztus egyengesse utunkat hozzátok.

Titeket pedig töltsön meg és árásszon el az Úr egymáshoz és mindenkihez való szeretettel, mint bennünket is irántatok,

hogy feddhetetlenné erősítse szíveteket a mi Istenünk és Atyánk előtt való szentségben, mikor majd eljön a mi Urunk Jézus az ő összes szentjeivel.

Továbbá pedig arra kérünk benneteket, testvéreim, és intünk az Úr Jézusban, hogy amint tőlünk vettétek, hogyan kell járnotok és tetszenetek az Istennek, abban mindinkább gyarapodjatok.

Mert tudjátok, milyen parancsolatokat adtunk nektek az Úr Jézus által.

Mert az Isten akarata az, hogy megszentelődjete, hogy tartózkodj átok a paráznaságtól,

hogy mindenitek tudjon élni a maga feleségével szentségben és tisztességben,

nem vágyak szenvedélyében, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent.

És senki ne szorítsa meg és ne csalja meg testvérét üzletkötésben, mert mindezekért bosszút áll az Úr, amint azt már előbb is megmondtuk és bizonyígtattuk nektek.

Mert nem tisztátalanságra hívott minket az Isten, hanem szentségre.

Azért tehát aki ezt megveti, nem embert vet meg, hanem az Istent, aki az Ő Szentlelkét reánk is kiárasztotta.

A testvérszeretetről pedig nem szükség nektek írnom, mert maga az Isten tanított meg titeket, hogy egymást szeressétek.

Sőt gyakoroljátok is ezt az összes testvérek iránt egész Makedóniában. Mégis arra kérünk titeket testvéreim, hogy ebben még gyarapodjatok

és igyekezzetek békességesek lenni, kötelességeitekéi elvégezni, dolgozván kezetekkel, amint azt meghagytuk nektek,

hogy a kívülállók iránt példásan viselkedjete és senkire rá ne szoruljatok.

Nem akarjuk pedig, testvéreim, hogy tudatlanságban legyetek az elhunytakat illetőleg, nehogy úgy szomorkodjatok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük.

Mert amint hisszük azt, hogy Jézus meghalt és feltámadott, ugyanúgy az Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által övele együtt.

Mert ezt mondjuk nektek, az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik az Úr eljövételéig megmaradunk, nem előzzük meg az elhunytakat.

Mert maga az Úr parancsszóval, arkangyal hangjával és az Isten harsonájával fog leszállni az égből és elsőbb azok támadnak fel, akik Krisztusban elhunytak,

azután mi, az élők, a megmaradottak, velük együtt, hirtelen felragadtatunk a felhőkön a levegőégbe az Úr elé és ilyenmódon mindenkorra együtt leszünk az Úrra!

Így vigasztaljátok egymást ezekkel az igékkel.

Thessz 4,1 Az időről és az óráról azonban nincs szükségetek, hogy írjak nektek, testvéreim,<CL> Pál, Szilvánusz és Timótheus, a Thesszalónikaiak gyülekezetének, amely az Atyaistenben és az úr Jézus Krisztusban van.

mert magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj.

Mikor azt mondják: békesség és biztonság, akkor szakad rájuk hirtelen a veszedelem, mint viselősszonyra a fájdalom és nem menekülhetnek.

Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétben, hogy az a nap tolvajmód lepjen meg titeket.

Mert ti mindnyájan a világosság fiai vagytok és a nappal fiai. Mi nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.

Ne is aludjunk tehát, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok.

Mert akik alusznak, éjjel alusznak és akik részegeskednek, éjjel részegeskednek.

Mi azonban, akik a nappaléi vagyunk, legyünk józanok, „oltsuk fel a hitnek és a szeretetnek páncélját és sisakul az üdvösség reménységét.”

Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által,

aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, egyaránt vele együtt éljünk.

Intsétek azért egymást és építse egyitek a másikat, úgy amint teszitek is.

Kérünk pedig titeket, testvéreim, becsüljétek meg azokat, akik köztetek fáradoznak és előttetek járnak az Úrban és intenek titeket;

és áradó szeretettel vegyétek körül őket az ő munkájukért. Egy mással békességben legyetek.

Kérünk pedig titeket, testvéreim, hogy feddjétek meg a rendetlenkedőket, öntsetek lelket a kis-hitűekbe, gyámolítsátok a gyengéket és legyetek türelmesek mindenkivel szemben.

Meglássátok, hogy senki rosszért rosszal ne fizessen, hanem egymással és mindenkivel szemben mindig a jót cselekedjete,

Mindenkor örüljete.

Szüntelenül imádkozzátok.

Mindenben hálát adjátok, mert ez az Isten akarata titeket illetőleg a Krisztus Jézusban.

A lelket ki ne oltsátok.

A prófétálásokat meg ne vessétek.

Mindent próbáljátok ki, ami jó, azt tartsátok meg.

A gonosznak minden fajtájától tartózkodjátok.

A békesség Istene pedig szenteljen meg titeket mindenestől, hogy egész mivoltotok, lelketek és testetek szeplőtelenül maradjon a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.

Hű az, aki titeket elhívott, ő ezt meg is cselekszi.

Testvéreim imádkozzátok értünk!

Köszöntsétek az összes testvéreket.

Kötelezlek titeket az Úrban, hogy ez a levél az összes testvéreknek felolvastassék.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelnie legyen veletek. Ámen.

Pál, Szilvánusz és Timótheus, a Thesszalónikaiak gyülekezetének, amely az Atyaistenben és az úr Jézus Krisztusban van.

Kegyelem nektek és békesség az Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálaadással tartozunk az Istennek mindenkor értetek, testvéreim, és pedig méltán, mert hitetek kimagaslik és mindegyitek szeretete nőttön-nő egymás iránt,

annyira, hogy mi magunk dicsekszünk veletek az Isten gyülekezeteiben, megállásokkal és hitetekkel, mellyel minden üldöztetéseitekben és szorongattatásaitokban kitartottatok.

Az Isten igazságos ítéletének igazolása ez, hogy méltóknak tartassatok az Isten országára, melyért meg is szenvedtek.

Mivel igazságos dolog az Istennél, hogy szorongattatással fizessen azoknak, akik titeket szorongatnak, nektek pedig, a szorongatottaknak, velünk együtt megnyugvást adjon, mikor majd az Úr Jézus megjelenik az égből az ő hatalmának angyalaival,

„tűznek lángjával állván bosszút” azokon, akik nem ismerik az. Istent és nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus; Krisztus evangéliumának;

akik ítéletül az örök megsemmisülést veszik „az Úr orcájától és erejének dicsőségétől,”

mikor majd eljön, hogy megdicsőíttessék az ő szentéiben és csodáltassék a hívők összességében azon a napon, hogy a mi bizonyágtételünk hitelesíttessék.

Evégből imádkozunk is mindenkor értetek, hogy méltasson titeket a mi Istenünk az elhívásra és juttassa teljességre nálatok hatalmasan a jóságosság minden hajlandóságát, és a hit munkáját,

hogy a mi Urunk Jézus Krisztus neve dicsőíttessék meg bennetek és ti is őbenne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme szerint.

A mi Urunk Jézus Krisztus eljövételét és hozzá való egybegyűjtésünket illetőleg pedig kérünk titeket testvéreim,

hogy könnyedén el ne tántorítson a ti felfogásoktól és meg ne zavarjon sem lélek, sem beszéd, sem nevünk alatt terjesztett levél, mintha az Úr napja már felkelőben volna.

Senki titeket semmi módon el ne ámítson, mert előbb a hitehagyásnak kell bekövetkeznie, és meg kell jelennie a bűn emberének, a kárhozat fiának,

aki ellene szegül és „fölbe kerekedik mindennek, amit istennek”, vagy imádandónak neveznek, úgy hogy maga ül majd be az Isten templomába, úgy viselvén magát, mintha Isten volna.

Nem emlékeztek rá, hogy mikor nálatok voltam, már akkor megmondtam nektek ezeket?

És most tudjátok, mi tartóztatja, hogy megjelenjék a maga idején.

Mert a gonoszság titka már működik, de ami most feltartóztatja, azt el kell távolítani.

És akkor majd megjelenik az a gonosz, akit az Úr Jézus „elveszt szájának leheletjével” és megsemmisít eljövételének feltűnésével,

akinek megérkezése a sátán működése folytán mindenféle erővel, jelekkel és ámító csodákkal,

és a gonoszság mindenféle csalárdságával (történik) azok számára, akik elveszendők, mivelhogy nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözljenek.

Ezért bocsátja rájuk az Isten a megtévesztés munkáját, hogy a hazugságnak higgyenek,

és elítéltessenek mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem az igaztalanságban találták gyönyörűségüket.

Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek értetek, testvéreim, az Úr szeretetei, hogy az Isten titeket kezdettől fogva kiválasztott az üdvösségre a lélek megszentelésében és az igazság hitében,

amire meg is hívott titeket a mi evangéliumunk által, hogy elnyerjétek a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségét.

Ezért tehát álljatok meg, testvéreim, és tartsátok meg a meghagyásokat, melyekre akár szóval, akár leveleinkkel tanítottunk titeket.

Maga a mi Urunk Jézus Krisztus pedig és az Isten, a mi Atyánk, aki bennünket megszeretett, aki örök vigasztalást és boldog reménységet adott az ő kegyelmében,

buzdítsa szíveteket és erősítse meg minden jó munkában és beszédben.

Egyébként imádkozzatok értünk testvéreim, hogy az Úr igéje terjedjen és legyen olyan dicsőséges, mint amilyen ti köztetek

és hogy megszabaduljunk az alkalmatlan és gonosz emberektől, mert nincs mindenkinek hite.

Az Úr azonban hű, aki benneteket megerősít és megoltalmaz a gonosztól.

Titeteket illetőleg pedig bízunk az Úrban, hogy amiket meghagytunk megteszitek és ezután is meg fogjátok tenni.

Az Úr pedig igazgassa szíveteket az Isten szeretetére és

Meghagyjuk pedig nektek, testvéreim, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében, hogy húzódj átok vissza minden olyan testvértől, aki rendetlenül és nem ama meghagyás szerint él, melyet tőlünk vettetek.

Mert magatok is tudjátok, hogyan kell minket követni, hogy nem élünk köztelek helytelenül,

senkinél ingyen nem ettük a kenyeret, hanem éjjel-nappal munkában verejtékkel dolgoztunk, csak hogy senkinek terhére ne legyünk.

Nem mintha nem lett volna rá jogunk, hanem hogy magunkat követendő például állítsuk elétek, hogy utánozzatok.

Mert mikor nálatok voltunk, akkor is azt hirdettük nektek, hogy aki nem akar dolgozni, ne is egyék.

Mert azt halljuk, hogy némelyek helytelenül viselkednek köztetek, semmit nem dolgoznak, hanem lénaskodnak.

Az ilyeneknek meghagyjuk és üzenjük az Úr Jézus Krisztusban, hogy csendben dolgozva a maguk kenyerét egyék.

Ti pedig, testvéreim, meg ne restüljétek a jótevésben.

Ha pedig valaki a mi levélbeli szavunknak nem engedelmeskedik, azt jelöljétek meg, semmi közösséget ne tartsatok vele, hogy szégyenkezzék.

De azért ne tekintsétek ellenségnek, hanem úgy feddjétek, mint testvért.

Maga a békesség Ura pedig adja nektek a békességet szűnetlenül mindenféleképpen. Az Úr legyen mindnyájatokkal!

A köszöntést én, Pál, saját kezűleg írom, ami igazolójegye minden levelemnek. Így írok!

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal! Ámen.

Pál, apostola Jézus Krisztusnak, az Isten rendelése szerint üdvözítőnknek és Krisztus Jézusnak, a mi reménységünknek,

Timótheusnak, a hitben kedves fiamnak. Kegyelem, irgalom és békesség az Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól!

Amint Makedóniába menet kértelek, maradj Efézusban, hogy megparancsold némelyeknek, hogy ne tanítsanak mást,

se mesékkel és végeszakadatlan származási táblákkal ne foglalkozzanak, melyek inkább vitatkozásokat eredményeznek, mintsem az Isten építését, mely a hitben van.

A parancsolás célja pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és őszinte hitből való szeretet.

Ettől némelyek eltértek és fecsegésekre adták magukat.

Törvénytánítók akartak lenni, holott nem is értik, mit beszélnek, sem azt, hogy mit erősítgetnek.

Tudjuk pedig, hogy a törvény jó, ha valaki megfelelően alkalmazza

annak tudatában, hogy a törvény nem az igazra vonatkozik, hanem a hamisakra, az engedetlenekre, az istentelenekre, a bűnösökre, a „szentségtörőkre, az elvetemültekre, az apagyilkosokra és anyagyilkosokra, az emberelőkre,

a paráznákra, a férfival hálókra, az emberkalmárookra, a hazugokra, a hamisan esküvőkre és ha van, ami még az egészséges tanítással ellenkezik,

a boldog Isten dicsőségének rám bízott evangéliuma szerint.

Hálával tartozom a mi Urunk Jézus Krisztusnak, aki erőt öntött belém, mikor engem ebbe a szolgálatba beállítva megbízhatónak ítelt,

aki előbb káromló, üldöző és háborgató voltam. De irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben öntudatlanul cselekedtem.

Sőt felettébb megsokasodott rajtam a mi Urunk kegyelme a Jézus Krisztusban való hittel és szeretettel.

Igaz beszéd ez és teljes hitelre méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy üdvözítse a bűnösöket, akik között én állok első helyen.

Tehát azért nyertem irgalmasságot, hogy Jézus Krisztus rajtam, az elsők mutassa meg egész hosszútűrését, példaképpen azoknak, akik ezután hisznek majd benne az örökéletre.

A világok halhatatlan és láthatatlan királyának, az egyedüli Istennek, pedig legyen tisztelet és dicsőség örökkön örökké. Ámen.

A rólad előre mondott jövendölések értelmében azt a parancsolatot adom neked Timótheus fiam, hogy ezekben a nemes harcot harcold meg,

lévén hited és jó lelkiismereted, melyet némelyek elvesztegetvén, a hit dolgában elbuktak.

Ezek közé tartozik Hüménajosz és Alexander, akiket a sátánnak adtam át, hogy a káromlásról leszokjanak.

Mindenekelőtt tehát arra kérlek, tartsatok könyörgéseket, imádkozásokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért:

királyokért és minden felsőségért, hogy csendes és nyugalmas életet élhessünk teljes kegyességben és tisztességben.

Ez a szép és kedves a mi üdvözítő Istenünk előtt,

aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság megismerésére.

Mert egy az Isten, egy a közbenjáró az Isten és az emberek közt: az ember Krisztus Jézus,

ki odaadta magát váltságdíjul mindenkiért, idején való bizonyágképpen.

Evégett tétettem én hírnökké és apostollá, igazat mondok, nem hazudom: a pogányok tanítójává hitben és igazságban.

Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt tisztességes kezeket emeljenek az ég felé, harag és versengés nélkül való imádkozásra.

Hasonlóképpen az asszonyok is illendő öltözetben, szemérmatosan és józanul ékesítsék magukat, nem hajfodorítással, arannyal, gyöngyökkel vagy drága ruhával,

hanem amint az istenfélelmet valló asszonyokhoz illik, jó cselekedetekkel.

Az asszony tanuljon hallgatni teljes alázatossággal.

Az asszonynak nem engedem meg, hogy tanítson, sem azt, hogy férfi fölé kerekedjék, hanem maradjon csendben.

Mert Ádám alkottatott előbb, azután Éva.

És Ádám nem csalatott meg, ellenben az asszony elesett, mert megcsalták,

de üdvözülni fog a gyermekszülés által, ha megmarad a hitben, szeretetben és szentségben józanul.

Igaz beszéd ez: ha valaki püspökségre törekszik, jó ónunkat kíván.

Tehát kell, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egyfeleségű férfiú, megfontolt, józan, tiszteletreméltó, vendégszerető, tanítani tudó;

nem részeges, nem civakodó, hanem szelíd, nem veszekedő, nem kapzsi;

aki a házat helyesen vezeti, gyermekeit engedelmisségben tartja teljes tisztességgel.

Hiszen aki a maga házat sem tudja vezetni, hogyan tudná az gondját viselni az Isten gyülekezetének.

Ne legyen újhívó, nehogy felfuvalkodván, az ördög ítéletére jusson.

Kell pedig, hogy a kívülállóktól is bizonyosága legyen, nehogy gyalázatba és az ördög törébe essék.

Hasonlóképpen a diakónusok is legyenek tisztességesek, nem kétnyelvűek, nem iszákosak, nem rút nyereség hajhászói,

hanem akik birtokában vannak a hit titkának tiszta lelkiismerettel.

Ezeket is ki kell előbb próbálni s csak akkor szolgáljanak, ha feddhetetlenek.

Az asszonyok ugyanúgy tisztességesek legyenek, nem megszólók, de józanok, mindenben megbízhatók.

A diakónusok egyfeleségű férfiak legyenek, akik gyermekeiket és házaikat helyesen vezetik.

Mert akik jól szolgálnak, jó fokot és teljes bizodalmat szereznek maguknak a Jézus Krisztusban való hittel.

Megírom neked ezeket, bár reménylem, hogy hamarosan elmegyek hozzád.

Ha azonban késném, hogy tudjad, hogyan kell forgolódnod az Isten házában, mely az élő Isten gyülekezete, az igazság oszlopa és támasza.

Kétségen kívül nagy a vallás titka: megjelent testben, igazoltatott lélekben, mutatkozott angyaloknak, hirdettetett pogányoknak, hittek benne világszerte, felvitetett dicsőségbe!

A lélek pedig érthetően megmondja, hogy az utolsó időkben némelyek elpártolnak majd a hittől, tévelygő lelkeket és ördögi tanításokat követnek,

azokat, akik tulajdon lelkiismeretüket megbélyegezve képmutatóan hazudnak,

akik azt mondják, tilos a házasság, tartózkodni kell az ételektől, amelyeket pedig az Isten teremtetett, hogy hálaadással éljenek azokkal a hívők és akik az igazságot megismerték.

Mert az Isten minden teremtménye jó és semmi sem elvetendő, amit hálaadással fogadunk,

mert megszenteli azt az Isten igéje és a könyörgés.

Ha ezeket tárod a testvérek elé, Krisztus Jézusnak jó szolgálja lesz, a hitnek és a helyes tudománynak igéjével táplálkozol, melynek követője lettél.

A világiás és vénasszonyos meséket pedig mellőzd, ellenben gyakorold magad a kegyességben.

Mert a test gyakorlásának nem sok a haszna, ellenben a kegyesség mindenre hasznos, mert úgy a jelenvaló, mint a jövőendő élet ígérete az övé.

Igaz beszéd ez és teljes hitelre méltó.

Mert azért fáradunk és azért ócsároltatjuk magunkat, mivel az élő Istenben reménykedünk, aki minden embernek, kiváltképpen a hívőknek üdvözítője,

Ezeket hirdesd és tanítsd.

Ifjú voltodat senki meg ne vesse, hanem légy példaképe a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, lélekben, hitben, tisztaságban.

Míg odamegyek, legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra.

Ne hanyagold el a benned lévő kegyelemajándékot, mely prófétálásban adatott neked a presbitérium kezének reád tevésével.

Ezekre legyen gondod, ezekben élj, hogy gyarapodásod mindenki előtt nyilvánvaló legyen.

Vigyázz magadra és a tudományra, maradj meg bennük, mert ha ezt cselekszed, magadat is üdvözíted és azokat is, akik téged hallgatnak.

Öreg embert ne korholj, hanem atyaként intsed, a fiatalabbakat pedig, mint testvéreket, az öreg asszonyokat, mint anyákat, a fiatalasszonyokat, mint testvéreket teljes tisztességgel.

Tiszteld az özvegyasszonyokat, akik igazi özvegyek.

Ha az özvegyasszonyok valamelyikének gyermekei vagy unokái vannak, tanítsa meg őket elsősorban arra, hogy tulajdon otthonukat tegyék kegyessé és legyenek a szülőkkel szemben viszonzó hálaadással, mert ez kedves az Isten előtt.

Aki igazi özvegy és magáramaradt, bízzék az Istenben és legyen állhatatos a könyörgésekben és az imádkozásokban éjjel és nappal.

Amelyik pedig bujálkodik, az élve is halott.

De parancsolt meg, hogy legyenek feddhetetlenek.

Aki pedig az övéiről és kiváltképpen háznépéről gondot nem visel, az megtagadta a hitet és rosszabb, mint a hitetlen.

Csak olyan özvegy választassék meg, aki legalább hatvan éves; egy férfiú felesége volt,

akit igazolnak a jócselekedetek, aki gyermeket nevelt, aki befogadja az utast, aki mosta a szentek lábát, felkarolta a szorongatottakat, aki mindenféle jótetésben forgolódott.

A fiatal özvegyeket pedig mellőzd, mert mikor Krisztussal meghasonlanak, férjhez törekednek és ítélet alá esnek, mivel az első hűséget megtagadták.

De meg dologkerülők, megtanulják a házról-házra járást, sőt nemcsak lustálkodnak, hanem pletykáznak is, kotnyeletek, akik illetlen dolgokat fecsegnek.

Azt akarom tehát, hogy a fiatalok menjenek férjhez, szüljenek gyermekeket, vezessenek háztartást és semmiféle alkalmat ne adjanak az ellenfeleknek a megszólásra.

Mert némelyek már a sátánhoz pártoltak.

Ha valamelyik hívő férfinak vagy asszonynak özvegyei vannak, lássa el őket, hogy ne terheljék a gyülekezetet, hogy elbírhassa az igazi özvegyeket.

A tisztüket jól betöltő presbitereket kétszeresen méltassátok megtisztelésre, leginkább azokat, akik az ígéhirdetésben és a tanításban fáradoznak.

Mert azt mondja az írás: „Nyomtató ökörnek ne kösd be a száját.” És ismét: „Méltó a munkás a maga bérére.”

Presbiter ellen ne fogadj el vádat, csak két vagy három tanú mellett.

A vétkeket mindenki előtt fedd meg, hogy a többiek is elrettenjenek.

Kérve-kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra és a választott angyalokra, hogy ezeket tartsd meg személyválogatás nélkül, semmit sem cselekedvén részrehajlással.

Kezeidet senkire ne tedd elhamarkodva, sem idegen bűnökben ne legyen részed. Tartsd tisztán magadat.

Ne légy tovább is vízivó, hanem gyomrod és gyakori gyengélkedésed miatt igyál egy kevés bort.

Némely embernek előre nyilvánvalók lesznek a bűnei, előre mennek az ítéletre, másokat pedig követnek is.

Hasonlóképpen jócselekedeteik is előre kinyilvánulnak és amikben másképp áll a dolog, azok sem rejthetők el.

Akik igát hordoznak, a rabszolgák, tartsák teljes tiszteletben uraikat, hogy ne káromoltassék az Isten neve és a tanítás.

Akiknek pedig hívő uraik vannak, ne becsüljék le őket azért, mert testvérek, hanem annál szívesebben szolgáljanak, mert azok is a hit, a szeretet és az áldások részesei. Ezeket tanítsd és szorgalmazd.

Aki másképpen tanít és nem tartja magát a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges ígéihez és a kegyességnek megfelelő tanításhoz,

az felfuvalkodott, tudatlan, sőt vitatkozások és szóharcok betege, amiből irigység, versengés, káromlás, gonosz gyanakodás származik:

szórszálhasogatásai olyan bomlott elméjű és az igazságtól megfosztott embereknek, akik azt gondolják, hogy a kegyesség üzlet.

Csakugyan nagy nyereség a kegyesség, ha megelégedéssel párosul.

Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy nem is vihetünk ki belőle semmit.

Ha tehát eledelünk és ruházatunk van, elégedjünk meg azokkal.

Akik pedig gazdagodni vágnak, kísértésbe, törbe és sok oktan és káros kívánságba esnek, melyek az embereket romlásba és pusztulásba döntik.

Mert minden rossz gyökere a kapzsiság, ami után való sóvárgásban, némelyek eltévedtek a hittől és sok fájdalmat szereztek maguknak.

Te pedig, ó Isten embere, fuss ezektől, ellenben törekedjél igazságosságra, kegyességre, hitre, szeretetre, békességes tűrésre, szelídségre.

Harcold a hit nemes harcát, ragadd meg az örökéletet, amelyre meghívattál és sok tanú előtt a hitvallást letetted.

Megparancsolom neked a mindeneket életető Istenre és a Poncius Pilátus előtt a szép vallástételtől bizonyosságot tett Krisztus Jézusra,

hogy őrizd meg a parancsolatot szeplőtelenül és kifogástalanul a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig,

amit megmutat majd a maga idején az, aki boldog és egyedül hatalmas, a királyok királya és az urak ura,

aki egyedül birtokosa a halhatatlanságnak, aki megközelíthetetlen világosságban él, akit egyetlen ember nem látott, nem is láthat, akinek legyen dicsőség és örökkévaló hatalom! Ámen.

E világ gazdagjainak parancsold meg, hogy ne legyenek fennhéjázók, és hogy ne a bizonytalan gazdagságba vessék reménységüket, hanem az élő Istenbe, aki gazdagon megad nekünk mindent a mi élvezetünkre,

és hogy jótékonykodjanak, a jótevésben legyenek gazdagok, szívesen adakozzanak, résztvevők legyenek,

gyűjtsenek maguknak kincset jó alapú, az eljövendő időkre, hogy elvegyék az igazi életet.

Timótheusom, őrizd meg, ami rád bízott, fordulj el a szentségtelen fecsegésektől és a hamisan „tudománynak” nevezett vitatkozásoktól,

amiknek némelyek hirdetőivé lévén, a hittől elszakadtak. Kegyelem veled! Ámen.

Pál, az Isten akaratából a Krisztus Jézusban való élet ígérete szerint Jézus Krisztus apostola,

Timótheusnak, a szeretett gyermeknek. Kegyelem, irgalom, békesség az Atyaistentől és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól!

Hálát adok az Istennek, akinek őseimen kezdve tiszta lelkiismerettel szolgállok, hogy szünet nélkül eszemben vagy az én éjjel-nappal való könyörgéseimben,

mert vágyakozom látásodra, mikor ráemlékezem könnyhullatásaidra, hogy megteljek örömmel.

Eszembejut a benned élő őszinte hit, mely legelőször nagyanyádban, Lóiszbán lakott, azután édesanyádban Eünikében, és bizonyos vagyok, hogy benned is.

Ezért emlékeztetlek, hogy gerjeszd lángra az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rádtevése folytán benned van.

Mert nem féltékenység lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőét, a szeretetét, és az önuralomét.

Ne szégyeneid tehát sem a mi Urunkról való biznyságtételt, sem engem, az ő foglyát, hanem szenvedj együtt az evangéliummal az Isten ereje szerint,

aki minket üdvözített és elhívott szent elhívással, nem cselekedeteink alapján, hanem az ő végzése és kegyelme szerint, amelyet örök időknél előtte megadott ugyan nekünk .Krisztus Jézusban,

de most nyilvánította ki a mi Üdvözítőnk a Krisztus Jézus megjelenése által, aki megsemmisítette a halált és életet és halhatatlanságot hozott napvilágra az evangélium által.

Ennek érdekében tétettem én hírnökké, apostollá és népek tanítójává.

Ezért szenvedem ezeket is, de nem szégyenkezem, mert tudom, kinek hittem és bizonyos vagyok abban, hogy amit benne elhelyeztem, elég hatalmas azt megőrizni arra a napra.

Legyen példád a tőlem hallott egészséges igékben való hit és szeretet a Krisztus Jézusban.

Az átadott jót őrizd meg a bennünk lakó Szentlélek által.

Azt már tudod, hogy az ázsiaiak mindnyájan elfordultak tőlem, köztük Figélosz és Hermogenész is.

Legyen az Úr irgalmas Onéziforosz házának, mivel sokszor felüdített engem és nem szégyenlete bilincseimet,

hanem mikor Rómába jött, szorgalmasan keresett és rám is talált.

Adja meg neki az Úr, hogy irgalmasságot találjon az Úrnál azon a napon. Hogy milyen szolgálatokat tett nekem Efészusban, te tudod legjobban.

Erősödj meg tehát, fiam, a kegyelemben, mely Jézus Krisztusban van.

És amiket sok tanú útján hallottál tőlem, azokat közöld megbízható emberekkel, akik képesek lesznek másokat is tanítani.

Úgy tűrd tehát a rosszat, mint Krisztus jó vitéze.

Egyetlen harcos sem foglalja el magát közönséges dolgokkal, hogy meg legyen vele elégedve a parancsnoka.

Ha valaki küzdelembe áll is, nem nyer koszorút, csak ha szabályszerűen küzd.

A munkálkodó földművesnek kell a termésből elsősorban részesednie.

Értsd meg, amit mondok, mert az Úr mindenben megadja neked a megértést.

Gondolj rá, hogy Jézus Krisztus, Dávid sarja feltámadt a halottakból, az én evangéliomom szerint, melyért gonosztevő módjára szenvedek egész a bilincsekig, ámde az Isten ígéje nincs megbilincselve.

Ezért mindent elviselek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban lévő üdvösséget az örök dicsőséggel együtt.

Igaz ez a beszéd, hogy ha meghalunk vele, együtt élni is fogunk vele, ha kitartunk vele, uralkodni is fogunk vele, ha megtagadjuk őt, ő is megtagad minket, ha hűtelenek leszünk, ő mégis hű marad, mert nem dagadhatja meg önmagát.

Ezeket emlegesd, megfogadtatván az Úr előtt, hogy ne folytassanak szóharcokat, amik semmire sem jók, csak a hallgatók tönkretételére.

Igyekezzél próbásnak mutatni magad az Isten előtt, szégyent nem valló munkásnak, aki az igazság igéjét jól válogatja szét.

A szentségtelen fecsegéseket pedig kerüld, mert mindinkább szaporítják az istentelenséget és beszédjük rákfene módjára harapózik. Ezek közül való Hüméneusz és Filétosz is,

akik az igazság dolgában célt tévesztettek, azt állítván, hogy a feltámadás már megtörtént. És egyesek hitét feldúlták.

Az Isten erős; fundamentuma azonban áll, pecsétje ez: „Ismeri az Úr az övéit!” És: „Aki az Úr nevét vallja, mind álljon el a gonosztól!”

Nagy házban azonban nemcsak arany és ezüst edények vannak, hanem fából és cserépből valók is, némelyek tisztességes, mások pedig tisztességtelen dologra.

Ha tehát valaki ezektől magát megtisztította, tisztességre való edénnyé válik, mely a gazdának megszentelt és hasznos, minü minden jó dologra alkalmas.

A fiatalos vágyaktól pedig menekülj, ellenben kövesd az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet azokkal együtt, akik az Urat tiszta szívvel hívják segítségül.

Az oktan és féktelen vitáktól pedig: óvakodjál, tudván, hogy azok háborúságokat szülnek.

Már pedig az Úr szolgájának nem civódnia kell, hanem mindenkiel szemben nyájasnak, a tanításban kiválónak, türelmesnek kell lennie,

aki az ellenszegülőket szelídséggel irányítja, hátha egyszer töredelmet adna nekik az Isten az igazság megismerésére

és hátha magukhoz térnének az ördög töréből, aki őket a maga akaratára fogva tartja.

Tudnod kell pedig, hogy az utolsó napokban nehéz idők fognak előállni.

Mert az emberek önzők lesznek, kapzsiak, kérkedők, kevélyek, szüleiknek engedetlenek, háládatlanok, bűnbemerültek,

irgalmatlanok, kérlelhetetlenek, kegyetlenek, rosszakaratúak,

árulkodók, vakmerőek, felfuvalkodottak, akik inkább szeretik a gyönyört, mint az Istent,

akik a kegyességnek csak látszatát tartják, de erejét megtagadják. Ezeket kerüld.

Ezek közül valók ugyanis azok, akik befurakodnak a házakba és rabul ejtik az olyan asszonykákat, akiket bűnök terhelnek és mindenféle vágyak hajtanak,

akik örökösen tanúinak, de az igazság megismerésére sohasem képesek eljutni.

Mint ahogy Jannész és Jambrész Mózesnek ellenszegült, ezek is úgy szegülnek ellene az igazságnak, bomlott elméjű, megbízhatatlan hitű emberek.

De nem jutnak messzire, mert oktalanságuk éppen úgy nyilvánvaló lesz mindenki előtt, mint lett amazoké.

Te azonban nyomon követted az én tanításomat, magatartásomat, szándékaimat, hitemet, béketűrésemet, szeretetemet, kitartásomat,

üldöztetéseimet, szenvedéseimet, melyek Antióchiában, Ikóniumban és Lisztrában értek. Micsoda üldöztetéseket viseltem el! És mindezekből kiszabadított engem az Úr!

De hiszen mind, akik Krisztus Jézusban kegyesen akarnak élni, üldöztetést fognak szenvedni.

A gonosz és csalárd emberek ellenben a még gonoszabbra terjeszkednek: tévelyítők és tévelygők.

Te azonban maradj meg mindabban, amire tanítottak és amiről meggyőztek, tudván, hogy ki tanított,

és hogy gyermekségedtől fogva ismered a szent írásokat, melyek téged bölccsé tehetnek az üdvösségre, a Krisztus Jézusban való hit által.

Minden Istentől ihletet írás hasznos is a tanításra, intésre, a rendbeszedésre és az igazságban való nevelésre,

hogy olyan legyen az Isten embere, amilyennek lennie kell: minden jó cselekvésére elkészített.

Kérve kérlek téged az Isten előtt és Jézus Krisztus előtt, aki megítéli majd az élőket és a holtakat az ő eljövetelekor és országolásakor:

hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, feddj, dorgálj, ints teljes türelemmel és ismerettel.

Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt nem szenvedik, hanem a maguk kívánságai szerint szereznek majd maguknak tanítókat, mert viszket a fülük,

és az igazságtól elfordítják füleiket és mesékre hajlanak.

Te azonban légy éber mindenben, túrd a bajt, végezd az evangélista dolgát, töltsd be szolgálatodat.

Mert én már áldozat leszek, elköltözésem ideje beállt.

A jó harcot megharcoltam, a futást elvégeztem, a hitet megtartottam,

félre van már téve számomra az igazság koronája, melyet megad nekem ama napon az Úr, az igaz bíró, nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak, akik szívesen látják az ő megjelenését.

Igyekezzél hamarosan hozzám jönni.

Démász ugyanis elhagyott, mert a jelen világot megszerette és elment Thesszalónikába, Kreszcensz pedig Galáciába, Titusz meg Dalmáciába,

egyedül Lukács van velem. Márkot vedd magadhoz és hozd el, mert nagy hasznát veszem a szolgálatban.

Tihikoszt elküldtem Efézusba.

a jössz, hozd el a Kárpusznál Tróászban hagyott köpenyemet, meg a könyveket, de különösen az írólapokat.

A rézműves Alexander sok rosszat tett velem, „megfizet majd neki az Úr az ő cselekedetei szerint.”

Te is őrizkedjél tőle, mert nagyon ellenezte a beszédünket.

Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, hanem mindenki magamra hagyott. Ne rovassek fel nekik.

De az Úr velem volt és megerősített engem, hogy az igehirdetés befejeztessék általam és meghallják azt minden népek és megmenekültem, „az oroszán szájából.”

Megszabadít engem az Úr minden gonosztól és megtart engem az ő mennyei országa számára. Neki legyen dicséret mindörökké! Ámen.

Köszöntsd Priskát és Akvilát, meg Onéziforosz háznépét.

Erasztusz Korinthusban maradt, Trofimuszt pedig betegen hagytam Milétoszban.

Igyekezzél eljönni a tél előtt. Köszönt Eübulosz, Púdész, Linusz, és Klaudia, valamint az összes testvérek.

Az Úr legyen lelkeddel! Kegyelem veletek! Ámen.

Pál, az Isten szolgája, Jézus Krisztusnak pedig az Isten választottainak hite szerint és a kegyességnek megfelelő igazság ismerete szerint való apostola

az örökélet reménységére, melyet az igazmondó Isten öröktől fogva megígért,

a maga idejében pedig saját ígéjének kijelentett az igehirdetés útján, amely a mi üdvözítő Istenünk rendelkezéséből reám bízott:

Titusznak, a közönséges hit szerint való kedves fiamnak. Kegyelem, irgalom, és békesség az Atyaistentől és Jézus Krisztustól, a mi üdvözítőnkől!

Azért hagyta lak Krétában, hogy a félbemaradt ügyeket hozd rendbe és meghagyásom értelmében városonként állíts presbitereket,

amennyiben valaki feddhetetlen, egy feleségű férfiú, akinek hívő és nem kicsapongó vagy engedetlen hírű gyermekei vannak.

Mert kell, hogy a püspök, mint az Isten sáfárja, feddhetetlen legyen, nem önhitt, nem haragos, nem iszákos, nem civakodó, nem nyereszkedő,

hanem vendégszerető, jóakarata, józan, igazságos, szeplőtelen, magatűrtető,

aki a tanítás szerint való megbízható ige mellett kitart, hogy az egészséges tanítással tudjon inteni és az ellenmondókat meggyőzni.

Mert sokan vannak a rakoncátlanok, fecsegők és ámítók, különösen a körülmetéltek közül.

Ezeket el kell némítani, mert egész házakat felforgatnak, rút nyereségért olyasmiket tanítván, amiket nem kellene.

Közülök valaki, a tulajdon prófétájuk, mondta: „A krétaiak örök hazugok, gonosz állatok, rest hasak.”

Ez a vallomás igaz, éppen ezért fedd meg őket szigorúan, hogy meggyógyuljanak a hit által,

nem adván többé semmit a zsidók meséire és az igazságnak hátat fordító emberek rendelkezéseire.

A tisztáknak minden tiszta, a fertőzötteknek és a hitetleneknek ellenben semmi sem tiszta, hanem úgy az elméjük, mint a lelkiismeretük megfertőzött.

Azt hangoztatják, hogy ismerik az Istent, de cselekedeteikkel megtagadják, mert utálatosak, engedetlenek s bármiféle jó cselekedetre alkalmatlanok.

Te pedig azt szóljad, ami az egészséges tanításnak megfelel:

hogy az öreg emberek józanok legyenek, tisztések, megfontoltak, hitben, szeretetben, kitartásban épek.

Ugyanúgy az öregasszonyok is kegyesen viselkedjenek, ne legyenek rágalmazók, ne részegesek, hanem a jónak tanítói,

hogy oktassák a fiatalasszonyokat, hogy hogyan szeressék férjeiket és gyermekeiket,

hogy legyenek becsületesek, tiszták, otthonülő, jószájúak, férjeiknek engedelmesek, hogy az Isten ígéje ne káromoltassék.

Az ifjakat is ugyanígy buzdítsd józanságra,

mindenben magadat állítván a jó cselekedetek példájául, a tanításban romlatlanságot, méltóságot,

egészséges és kifogástalan beszédet mutatván, hogy aki az ellentáborba tartozik, megszegyenüljön, nem tudván rólunk semmi rosszat mondani.

A szolgák vessék alá magukat uraiknak, mindenben azok kedvében járjanak, ne feleseljenek,

ne legyenek enyveskezűek, hanem igaz hűséget mutassanak, hogy a mi üdvözítő Istenünk tanításának mindenben díszére váljanak.

Mert megjelent minden embernek az Isten üdvözítő kegyelme

s arra tanít minket, hogy tagadjuk meg a hitetlenséget és a világi vágyakat s józanul, igazán és kegyesen éljünk a jelenvaló világban,

várván a boldog reménységet és a nagy Isten és az üdvözítő Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését,

aki magát értünk adta, hogy megváltson minket minden bűntől és tulajdon népet „tisztítson magának”, amely jócselekedetekre igyekszik.

Ezeket szóljad, buzdíts, és feddj teljes határozottsággal. Senki téged meg ne vessen!

Figyelmeztess őket, hogy a fejedelmeknek és a hatóságoknak vessék alá magukat, fogadjanak szót, készek lévén minden jócselekedetre.

Senkit ne szidalmazzanak, ne torzsalkodjanak, előzékenyek legyenek, mindenkivel szemben teljes szelídséget tanúsítsanak.

Mert valamikor mi is oktalanok, engedetlenek, tévelygők voltunk, különféle vágyaknak és gyönyöröknek szolgáltunk rosszaságban és irigykedésben éltünk, mások minket gyűöltek, mi pedig egymást.

Mikor azonban a mi üdvözítő Istenünk jósága és az emberekhez való szeretete kinyilvánult.

akkor nem a magunk igazságban végzett cselekedetei alapján, hanem az ő irgalmasságából folyólag üdvözített minket az újjászületés fürdője és a Szentlélek megújítása által,

akit kiöntött ránk gazdagon, Jézus Krisztus a mi Üdvözítőnk által,

hogy az ő kegyelméből megigazulva örökösökké legyünk az örök élet reménysége értelmében.

Igaz beszéd ez és azt akarom, hogy ezeket erősítgesd, hogy akik az Istenben hisznek, jó cselekedetekkel igyekezzenek előljárni. Mert ezek hasznosak az embereknek.

Az oktalan vitázásokat, a nemzetségtáblákat, a veszekedéseket és a törvény felett való vitatkozásokat kerüld, mert ezek haszontalan és hiábavaló dolgok.

Az eretnek emberrel egy-két intés után ne törődj,

tudván, hogy az ilyen ember letért a jó útról és vetkezik, önmagát ítélvén el.

Ha majd elküldöm hozzád Artemászt, vagy Tihikuszt, siess hozzám jönni Nikopoliszba, mert úgy határoztam, hogy a telet ott töltöm.

A törvénytudó Zénászt és Apollószot küldd előre és gondoskodj róluk, hogy semmibe ne legyen fogatkozásuk.

De a mieink is tanulják meg, hogy jócselekedeteket járjanak elől a szükséges dolgok érdekében, hogy meddők ne legyenek.

Akik velem vannak, mindnyájan köszöntének téged, te is köszönts azokat, akik bennünket szeretnek a hitben. Kegyelem legyen mindnyájatokkal! Ámen,

Pál, Jézus Krisztus foglya és Timótheus testvér Filemonnak, szeretünknek és munkatársunknak,

Appiának, a mi nőtestvérünknek, Árkhippusznak, a mi bajtársunknak, valamint a házadhoz tartozó gyülekezetnek.

Kegyelem nektek és békeség az Atyaistentől és az Úr Jézus Krisztustól!

Hálát adok az én Istenemnek és mindenkor megemlékezem rólad az én imádságaimban,

mert hallom szereteted és hited hírért, mellyel az Úr Jézus iránt és az összes szentek iránt viseltetel,

hogy hited közössége hathatós legyen mind annak megismerésére, ami jó van bennetek Krisztus által.

Mert nagy örömünk és vigasztalásunk telt a te szeretetedben, hogy a szentek lelkülete felüdült általad, testvér.

Ezért jóllehet Krisztusban bízást megparancsolhatnám, amit tenned kell,

én mégis a szeretet okán inkább kérlek, lévén az öreg Pál, sőt most még foglya is Krisztus Jézusnak,

arra kérlek az én fiam Onézimusz érdekében, akit fogságomban nemzettem,

aki neked egykor haszontalan volt, most ellenben neked is, nekem is hasznos, akit hozzád visszaküldtem,

hogy fogadd őt úgy, mint a tulajdon szívemet.

Magamnak szerettem volna őt megtartani, hogy szolgáljon nekem helyetted az evangéliumért való fogságomban,

de tudtod nélkül semmit sem akartam tenni, hogy jótetted ne kényszerűségből, hanem önként történjék.

Mert talán azért szakadt el tőled egy időre, hogy visszakapjad őt örökre.

Már nem mint rabszolgát, hanem szolgánál különbet, mint szeretett testvért, különösen nekem, de, mennyivel inkább neked, úgy test szerint, mint az Úrban!

Ha tehát társadnak tartasz, fogadd őt úgy, mintha én volnék.

Ha pedig megbántott, vagy tartozik valamivel, tudd be nekem.

Én, Pál, írtam ezt tulajdon kezemmel: én megtérítem, hogy azt ne mondjam neked, hogy önmagáddal is adósom vagy.

Igen, testvérem, hasznodat akarom látni az Úrban, üdítsd fel lelkemet Krisztusban.

Engedelmességében bízva írtam neked, tudván azt, hogy többet is tesz, mint amennyit mondok.

Együttal pedig készíts nekem szállást is, mert reményilem, hogy imádságtok révén ajándéku
visszakaptok engem.

Köszönt téged Epafrász, fogolytársam Krisztus Jézusban,

Márk, Arisztarkhusz, Démász és Lukács munkatársaim.

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel! Ámen.

Sokszor és sokféleképpen szólt hajdan az Isten az atyáknak a próféták által, ezeknek a napoknak a
végén pedig hozzánk szólt az ő Fia által,

akit örökösevé tett mindennek, aki által a világkorszakokat is teremtette,

aki az ő dicsőségének visszatükrözése és mivoltának képmása lévén, hatalmának igéjével a
mindenséget hordozza, a bűnöktől tisztulást szerzett, „a magasságban a felséges Isten jobbára ült,”

és annyival lett nagyobb az angyaloknál, amennyivel kiválóbb nevet örökölt azoknál.

Mert melyik angyalnak mondta ezt valaha: „Fiam vagy te, ma nemzettelek téged.” És más helyen: „Én
atyja leszek neki és ő fiam lesz nekem.”

És ismét ezt mondja, mikor elsőszülöttét bevezeti a földi világban „Imádják őt az Isten összes
angyalai.”

Az angyalokat illetőleg pedig ezt mondja: „Aki az ő angyalait szelekké és szolgálait tűz lángjává teszi.”

A fiúhoz ellenben így: „A te királyi széked, óh Isten, örökkévaló, a te országod pálcája az igazság
pálcája.

Szeretted az igazságot és gyűlölted a gonoszságot, azért kent fel téged, óh Isten, a te Istened
örömnek olajával részestársaid fölött.”

És: „Te alapoztad meg Uram, kezdetben a földet, és kezeid művei az egek.

Ezek elvesznek, de te megmaradsz, mindazok mint a ruha elavulnak,

és mint valami palástot, úgy mozgatod azokat és elváltoznak, de te ugyanaz vagy és a te esztendeid el
nem fogynak.”

Vagy az angyalok melyikének mondta valaha: „Ülj az én jobbomra, míg ellenségeidet lábaidnak
zsámolyul vetem.”

Avagy nem szolgáló lelkek-e valamennyien, akiket azért küldözgetnek, hogy szolgáljanak azoknak,
akik az üdvösség öröklésére hívatván!

Ezért annál inkább kell megtartanunk, amiket hallottunk, nehogy valaha is elsodródjunk.

Mert ha az angyalok által hirdetett ige is erős volt, és minden vétek és engedetlenség elvette méltó
büntetését

hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel, mely az Úrtól vette kezdetét és melyet azok erősítettek meg számunkra, akik azt hallották,

ami mellett maga az Isten is bizonyóságot tett jelekkel, csodákkal, különféle erőkkal és a Szentlélek kiosztásával, amint neki tetszett.

Mert nem angyaloknak vetette alá az eljövendő világot, melyről beszélünk.

Valaki ugyanis valahol így tesz bizonyóságot: „Mi az ember, hogy megemlékezel róla, vagy az ember fia, hogy rátekintesz?

Kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel koronáztad meg és kezeid munkái fölé állítottad őt,

mindent lábai alá vetettél." !Mert azzal, hogy mindent alávetett, semmit sem hagyott neki alávetetlenül. De most még nem látjuk, hogy neki minden alá van vetve.

De azt a Jézust, aki kevéssel volt kisebb az angyaloknál, látjuk a halál elszenvédéséért dicsőséggel és tisztességgel megkoronázva, miután az Isten kegyelme által mindenkiért megízlelte a halált.

Úgy illet ugyanis, hogy az, akiért van minden és aki által van minden, aki sok fiat vezetett dicsőségre, aki az ő üdvösségük szerzője, szenvedésekkel jusson teljességre.

Mert az, aki megszentel és azok, akik megszenteltetnek, valamennyien egytől származnak. Ezért nem szégyenli őket testvéreinek mondani,

szól van: „Hirdetem nevedet testvéreimnek, magasztallak téged a gyülekezetekben."

És ismét: „Bízni fogok benne!" És ismét: „Íme én és a gyermekek, akiket nekem adott az Isten."

Mivel tehát a gyermekek a test és a vér osztályosai, ő is ugyanúgy részese lett azoknak, hogy a halál által megrontsa azt, akié a halál hatalma, vagyis az ördögöt,

és hogy megszabadítsa azokat, akik a halálfélelem miatt egész életükben szolgátságban voltak.

Mert sohasem az angyalokat emelte magához, hanem az Ábrahám ivadékait emelte magához.

Innét van, hogy neki mindenben hasonlatosnak kellett lennie a testvérekhez, hogy könyörülő legyen és hű főpap az Isten előtt a nép bűneinek kiengesztelésére.

Mert amiben maga szenvedett, megkísértetvén, abban lehet segítségére a megkísértetteknek.

Ebből-folyólag, szent testvéreim, osztályosai a mennyei meghívásnak, figyelmezzetek hitvallásunk apostolára és főpapjára Jézusra,

ki hű volt ahhoz, aki őt kirendelte, miként Mózes is „a maga egész házával."

Mert Mózesnél annyival nagyobb dicsőséget érdemel, amennyivel nagyobb tisztesség illeti meg a ház építőjét, mint a házat.

Mert minden házat épít valaki, aki pedig mindeneket felépített, az Isten az.

És Mózes ugyan hű volt az ő egész házában, mint szolga a hirdetendők bizonyására,

Krisztus ellenben fiúként áll az ő háza felett, akinek háza mi vagyunk, ha a bizodalom és a reménység dicsekedését mindvégig szilárdan megtartjuk.

Ezért, amint azt a Szentlélek mondja: „Ma, ha meghalljátok az ő szavát,

ne keményítsétek meg szíveteket, mint az elkeserítéskor, a kísértés napján a pusztában,

ahol atyáitok megkísértettek engem és próbára tettek, noha látták cselekedeteimet negyven esztendőn át.

Azért megharagudtam arra a nemzetségre és azt mondtam: mindig tévelyegnek szívükben és nem ismerték meg útaimat,

úgy hogy haragomban megesküdtem, hogy nem mennek be az én nyugodalmamba."

Meglássátok, testvéreim, hogy ne legyen közöttetek senkiben hűtlenség gonosz szíve, amely elszakad az élő Istentől,

hanem buzdítsátok egymást naponként, míg azt mondják: Ma, hogy a bűn csalárdsága senkit közületek meg ne keményítsen.

Mert mi részestársai lettünk Krisztusnak, ha ugyan a megkezdett bizodalmat mindvégig szilárdan megtartjuk

eme mondás szerint: „Ma, ha meghalljátok az ő szavát, ne keményítsétek meg; szíveteket, mint az elkeserítéskor."

Mert némelyek, akik hallották, mégis elkeseredtek. De nem mindnyájan-e, akik Mózessel Egyiptomból kivonultak?

Kikre haragudott pedig negyven esztendeig? Nem azokra-e, akik vetkeztek, akiknek tetemei a pusztában elhulltak?

Kiknek esküdött pedig meg, hogy nem fognak bemenni az ő nyugodalmába? Nem azoknak-e, akik engedetlenek voltak?

És látjuk, hogy nem mehettek be a hitetlenség miatt.

Mivel tehát hátra van az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, féljünk, nehogy valaki közületek fogyatékosnak bizonyuljon.

Mert nekünk is meghirdették azt éppen úgy, mint azoknak, csak hogy a hirdetett ige nekik nem vált javukra, mert akik hallották, nem társították hittel

Mert mi hívők, bemegyünk a nyugodalomba, amint megmondta: „Amint megesküdtem haragomban, nem mennek be az én nyugodalmamba," noha a világ teremtésének alkotásai befejeztettek,

Egy helyen ugyanis azt mondta az írás a hetedik napról: „És a hetedik napon megnyugodott az Isten minden munkájától."

És itt ismét: „Nem fognak bemenni az én nyugodalmamba.”

Mivel tehát még hátra van az, hogy némelyek oda bemenjenek és amazok, akiknek ezt először hirdették, a hitetlenség miatt nem mentek be,

újólapon megállapít valamely napot: Ma! Mondván Dávid könyvében oly nagy idők után, amint fentebb mondta: „Ma, ha meghalljátok az ő szavát, ne keményítsétek meg szíveteket.”

Mert ha Józsué nyugalomhoz juttatta volna őket, úgy nem szólt volna azután a másik napról.

Eszerint hátra van még az Isten népének szombati megnyugvása.

Mert aki bement az ő nyugodalmába, maga is megnyugodott az ő munkáitól, mint az Isten az övétől.

Törekedjünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanabba a példájába ne essék.

Mert az Isten igéje élő és hathatós, áthatóbb minden kétélű kardnál, behatol az elmének és a léleknek, az ízeknek és a velőknek oszlásáig és megítéli a szív gondolatait és szándékait.

Nincs teremtmény, mely az ő színe előtt nyilvánvaló nem volna, de sőt minden csupasz és mezítelen: annak szemei előtt, akiről szólunk.

Mivel tehát nagy főpapunk van, az Isten Fia, Jézus, aki áthatolt az egeken, tartsunk ki a hitvallás mellett.

Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tudna együttérezni gyengeségeinkkel, hanem olyan, aki hasonlóképpen mindenben kísértést szenvedett, de bűn nélkül.

Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk az alkalmas időben való megsegíttetésre.

Mert minden főpap, akit emberek közül vesznek, az emberekért állítatik az Istenre tartozó dolgok ellátására, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be a bűnökért,

aki részvétellel tud viseltetni a tudatlanok és megtévedettek iránt, mivel őt is megköörnyékezi a gyengeség.

Ezért kötelesek nemcsak a népért, hanem önmagáért is meghozni a bűnökért való áldozatot.

És senki sem veszi önmagától ezt a tisztséget, hanem csak az, akit az Isten hív meg, mint Áront.

Így Krisztus is nem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap legyen, hanem az, aki így szólt hozzá: „Fiam vagy te, én ma nemzetelek téged.”

Amint egy másik helyen azt mondja: „Te pap vagy mindörökké, Melkiszédek rendje szerint.”

Testi életének napjaiban hangos kiáltással és könnyhullatással intézte esedezéseit és könyörgéseit ahhoz, aki őt a haláltól képes volt megszabadítani és rettegésében meghallgatásra talált.

S jóllehet Fiú volt, azokból, amiket elszenvedett, megtanulta az engedelmisséget

és tökéletes lévén, örök üdvösség forrása lett mindazoknak, akik neki engedelmeskednek,

miután őt az Isten Melkiszédek rendje szerint való főpapnak nevezte.

Erről sok és nehezen kimagyarázható mondanivalóm volna, de ellustult a hallásotok.

Mert noha nektek már tanítómestereknek kellene lennetek, ismét arra szorultok, hogy valaki az Isten igéjének kezdő elemeire tanítson titeket és olyanok lettetek, mint akiknek tejre van szükségük, nem szilárd ételre.

Mert mindenki, aki tejet kap, járatlan az igazság igéjében, mivel csecsemő.

A teljeskorúaknak ellenben szilárd étel való, azoknak, akik megszokás útján gyakorolták érzékeiket a jónak és rossznak megkülönböztetésében.

Ezért mellőzván a Krisztusról szóló tanítás elemeit, a teljességre térjünk rá, nem rakván le újra alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek, az Istenbe vetett hitnek,

a keresztelesekről szóló tanításnak, a kézfeltételeknek, a halottak feltámadásának és az örök ítéletnek.

És ezt megtesszük, ha az Isten megengedi.

Mert lehetetlen, hogy akik egyszer megvilágosításban részesültek és a mennyei ajándékot megízlelték és Szentlelket vettek

és az Isten jó beszédét és az eljövendő világ erőit megkóstolták

s mégis elbuknak, ismét megújuljanak a megtérésre, mivel újra megfeszítik önmagukban az Istenfiát és megcsúfolják őt.

Mert a föld, amelyik beissza a ráhulló esőt és mivelőinek hasznos növényt terem, áldást nyer az Istentől.

Amelyik ellenben tövist és bojtort terem, megvetésre méltó és közel van az elátkozáshoz, aminek vége a megégettetés.

Tőletek pedig, szeretteim, noha így beszélünk is, a jobbat és az üdvösségesebbet várjuk.

Mert nem igazságtalan az Isten, hogy megfélelkezzék munkáitokról és a szeretetről, melyet az ő neve iránt tanúsítottatok azzal, hogy a szenteknek szolgálatok és most is szolgáltok.

Kívánjuk azonban, hogy mindegyitek ugyanazt a készséget tanúsítsa mindvégig, míg a reménység beteljesedik

hogy ne legyetek restek, hanem azok követői, akik hit és hosszútűrés által az ígéret örökösei.

Mert az Ábrahámnak ígéretet tévő Isten, mivel senkisémet volt nagyobb, akire esküdjék, önmagára esküdött,

mondván: „Bizony megáldván megáldalak és bőségesen megsokasítalak téged.”

És így türelmeskedve megnyerte az ígéretet.

Mert az emberek maguknál nagyobbra esküsznek és nekik minden vitás ügy befejezője megerősítésül az eskü.

Ezért az Isten, hogy az ígéret örököseinek nyomatékosan megmutassa szándékának változatlan voltát, esküvel lépett közbe,

hogy két változatlan dolog által, melyekben az Isten nem hazudhatott, erős vigasztalásunk legyen, akik sietünk a részünkre készen álló reménység megragadására,

amely nekünk a lélek biztos és szilárd horgonya és „behatol a kárpit belsejébe,”

ahova bement értünk úttörőül Jézus, aki főpap lett „Melkisédek rendje szerint” mindörökre.

Ez a Melkisédek ugyanis Salem királya, a felséges Isten papja, aki a királyok leveréséből visszatérő Ábrahám elé ment és megáldotta őt.

Neki Ábrahám tizedet is adott mindenből. Neve megmagyarázva először azt jelenti, hogy: Igazság királya, azután pedig: Salem királya, azaz Békesség királya

Apátlan, anyátlan, nemzetségtáblát nélkülöző, napjainak nincs kezdete, sem életének vége, hanem hasonló az Isten Fiához: pap marad örökké.

Látjátok úgy-e, milyen nagy ő, akinek Ábrahám, a pátriárka, tizedet is adott a zsákmányból.

Azoknak is akik Lévi fiai közül nyerik el a papságot, megvan a parancsuk, hogy a törvény értelmében tizedet szedjenek a néptől, vagyis testvéreiktől, noha azok is Ábrahám ágyékából származnak.

Az ellenben, aki származása szerint nem közülök való, tizedet vett Ábrahámtól, és az ígéret birtokosát megáldotta.

Vitathatatlan pedig, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet.

És itt halandó emberek vesznek tizedet, ott pedig az, akiről bizonyosság van, hogy él.

És hogy úgy mondjuk, Ábrahámban a tizedszedő Lévi is tizedet adott,

mert még atyjának ágyékában volt, mikor Melkisédek eléje ment.

Ha tehát a levita papság révén valósult a tökéletesség, mivel a nép alatta kapta a törvényt, mi szükség volt még arra, hogy más pap támadjon Melkisédek rendje szerint és ne legyen Áron rendje szerint való?

Mert ha változik a papság, kellett, hogy a törvényben is változás álljon be.

Mert akiről ez mondatik, az más törzsből való, amelyből senkisésem szolgált oltárnál.

Mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Júdeából származott, amely nemzetségre vonatkozólag papságot illetőleg Mózes mitsem szólt.

És ez még nyilvánvalóbb, ha Melkisédek módjára támad más pap,

aki nem testi parancs törvénye szerint lett azzá, hanem enyészhetetlen élet ereje szerint.

Mert ezt igazolja az a mondás, hogy „te pap vagy mindörökké, Melkisédek rendje szerint.”

Mert egy előbbi törvény félre tétele annak erőtlensége és hasznavehetetlen volta miatt történik, mivel az a törvény semmit sem juttatott tökéletességre, de jobb reménységet vezetett be, mely által közelebb jutunk az Istenhez.

Annyival inkább, mert ez nem eskü nélkül való,

(amazok ugyanis eskü nélkül lettek papokká, ez ellenben annak, esküjével, aki így szólt hozzá: „Megesküdött az Úr és nem bánja meg: te pap vagy mindörökké, Melkisédek rendje szerint”), ennnyivel jobb szövetség keze lett Jézus.

És amazok ugyan többen lettek papokká, mivel a halál nem engedte, hogy megmaradjanak, ennek ellenben örök papsága van, mivel örökké megmarad.

Ennélfogva örökre üdvözítheti is azokat, akik általa járulnak az Istenhez, mert örökké él, hogy esedezzek értük.

Mert ilyen főpap illet is meg minket: szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elkülönített, az egeknél felségesebb,

akinek nincs szüksége naponként arra, mint a főpapoknak, hogy előbb a saját bűneikért, azután a nép bűneiért mutassanak be áldozatot, mert ezt elvégezte egyszer mindenkorra, megáldozván önmagát.

Mert a törvény gyarló embereket rendel főpapokká, az esküvésnek törvény után jött ígéje ellenben az örökké tökéletes Fiút.

A szóbanlévő dolgok veleje pedig ez: olyan főpapunk van, aki az egekben a Felséges királyiszekének jobbán ül,

papja a szenteknek és az igazi sáornak, melyet az Úr épített és nem ember.

Mert minden főpap ajándékok és áldozatok bemutatására van rendelve, amiből folyólag kell, hogy legyen mit áldoznia.

Ha tehát földi volna, nem is volna pap, mivel vannak, akik a törvénynek megfelelően bemutatják az ajándékokat,

akik az égiek képmásának és árnyékának szolgálnak, amint azt az isteni szózat mondta Mózesnek, mikor a sátor bevégezése előtt állt: „Meglásd, úgymond, hogy mindent annak mintájára készíts, amelyet neked a hegyen mutattak.”

Most azonban annyival kiválóbb szolgálatot nyert amennyivel értékesebb szövetség közbenjárója, amely jobb ígéretekkel erősített meg.

Mert ha amaz első kifogástalan lett volna, nem kellett volna helyébe másikat keresni.

Mert őket korholva mondja: „Íme jönnek napok, azt mondja az Úr, hogy új szövetséget kötök Izrael házával és Júda házával,

nem ama szövetség szerint, melyet atyáikkal kötöttem akkor, mikor kézenfogtam őket, hogy Egyiptom földjéről kivezesse, mert nem maradtak meg az én szövetségemben, ezért tehát én sem törődtem velük, ezt mondja az Úr.

Mert ez az a szövetség, melyet ama napok, után Izrael házával kötni fogok, azt mondja az Úr: törvényeimet elméjükbe vésem és szívükbe írom azokat és leszek Istenük és ők lesznek népem.

És nem tanítja többé senki az ő felebarátját és senki az ő testvérét, mondván: ismerd meg az Urat, mert mindnyájan ismerni fognak engem az ő kicsinyeiktől kezdve nagyjáikig.

Mert irgalmas leszek gonoszágaikkal szemben és bűneikről és vétkeikről nem emlékezem meg többé."

Azzal, hogy újról beszél, avulttá teszi az előbbit, ami pedig elavult és megöregszik, közel van az enyészethez.

Az előbbinek is voltak istentiszteleti szabályai, valamint földi szentélye.

Mert sátor készült; az első részét, amelyben volt a gyertyatartó, 'az asztal és a kenyerek kitétele, szentélynek nevezték.

A második kárpit mögött pedig az a sátor volt, melyet szentekszentének neveztek.

Ebben volt az arany tömjénező és a szövetség ládája, köröskörül arannyal borítva, benne a mannát tartalmazó arany veder, Áron kizöldült vesszeje és a szövetség táblái,

fölötte pedig a dicsőség Kerub angyalai, beárnyékolva annak a fedelét. Ezekről most nem szólunk részletesen.

Mindezek így lévén elrendezve, az első sátorba mindenkor bementek a papok, hogy a szolgálatukat elvégezzék.

A másodikba azonban évenként egyszer egyedül a főpap, de nem vér nélkül, melyet magáért és a nép tévedéseieért mutat be.

Ezzel a Szentlélek azt jelzi, hogy a szentek-szentének útja nincs megnyitva, míg az első sátor áll

és ez azt az időt példázza, melyben olyan ajándékokat és áldozatokat mutattak be, amelyek nem képesek az áldozót lelkiismeretében tökéletessé tenni,

mivel csupán ételekre, italokra, különféle mosakodásokra, a test igazolására vonatkoztak és csak a rendezésig szóltak.

Krisztus pedig az eljövendő javak főpapjaként jelent meg ama nagyobb és tökéletesebb sátoron át, amely nem kézzel csinált, azaz nem e világból való.

Nem is bakok és tulkok vérével, hanem a saját vérével ment be egyszer a szentélybe, örök váltságot szerezve.

Mert ha bakok és bikák vére és üszők hamvának hintése a megfertőzötteket a test tisztulására megszenteli:

mennyivel inkább megtisztítja Krisztus vére a holt cselekedetektől a mi lelkiismeretünket az élő Isten szolgálatára, mivel önmagát hozta szeplőtelen áldozatul az Istennek az örökkévaló lélek által.

És ezért új szövetségnek közvetítője ő, hogy amennyiben az előbbi szövetség idején elkövetett bűnök váltságára halál történik, a meghívottak elvegyék az örökkévaló örökség ígéletét.

Ahol ugyanis testámentom van, ott a rendelkező halálának be kell következnie,

mert a testámentom halál esetén válik jogerőssé, mivelhogy soha sincs addig ereje, míg a rendelkező él.

Innét van, hogy az első sem szenteltetett meg vér nélkül.

Mert mikor Mózes a törvény összes parancsolatait az egész népnek elmondta, fogta a tinók és a bakok vérét a vízzel, a vörös gyapjával és az izsóppal együtt, meghintette a könyvet is, valamint az egész népet,

mondván: „Ez annak a szövetségnek vére, melyet az Isten rendelt számotokra.”

Azután hasonlóképpen a sátort és az istentisztelet minden eszközét is meghintette a vérrel.

És a törvény szerint majdnem minden vérrel tétetik tisztává és vér ontása nélkül nincsen bocsánat.

Szükséges tehát, hogy az égi dolgok képmásai ezekkel tisztíttassanak meg, maguk az égi dolgok ellenben ezeknél értékesebb áldozatokkal.

Mert Krisztus nem kézzel csinált szentélybe ment be, ami csak jelképe az igazinak, hanem magába az égbe, hogy most megjelenjék értünk az Isten színe előtt.

De nem azért, hogy önmagát sokszor hozza áldozatul, mint ahogyan a főpap évről-évre bemegy a szentélybe idegen vérrel,

különben sokszor kellett volna a világ teremtése óta szenvednie, most pedig egyszer jelent meg, az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.

És amint el van határozva, hogy az emberek meghaljanak és azután jöjjön az ítélet,

úgy Krisztus is megáldoztatott egyszer sokak bűnének eltörlésére, de másodszor majd bűn nélkül fog megjelenni azok üdvösségére, akik őt várják.

Mivel a törvény a jövődő javaknak csak árnyéka és nem maga a dolgok képe, az évről-évre bemutatott ugyanazon áldozatokkal sohasem teheti az áldozókat tökéletessé.

Különben nem szűntek volna-e meg áldozni, mivel az egyszer megtisztult áldozók nem éreztek volna többé bűntudatot?

Ámde azokban évről-évre megemlékeznek a bűnökről.

Mert lehetetlen, hogy bikák és bakok vére bűnöket töröljön el.

Ezért a világba jövetelkor így szólt: „Áldozatot és ajándékot nem kívántál, de testet alkottál nekem, a égő áldozatokban és bűnért való áldozatokban sem gyönyörködtél,

Akkor azt mondtam: „Íme eljövök! (amint a könyvben megvan írva rólam), hogy cselekedjem, óh Isten, a te akaratodat."

Mikor föltebb azt mondta: „Áldozatokat és ajándékokat, égő áldozatokat és bűnért való áldozatokat nem kívántál és azokban nem gyönyörködtél," melyeket a törvény szerint hoztak,

akkor azt mondta: „Íme eljövök, hogy cselekedjem a te akaratodat." Megszünteti az elsőt, hogy felállítsa a másodikat.

Ezzel az akarattal vagyunk megszentelve Jézus Krisztus testének egyszeri feláldozása által.

Minden pap naponként szolgálatban áll és gyakran mutatja be ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem tudják a bűnöket eltörölni,

ez ellenben, miután egy áldozatot bemutatott a bűnökért, mindörökre az Isten jobbjára ült

és most már csak arra vár, míg ellenségei lábai alá vettetnek zsámolyul.

Mert egy áldozata örökre tökéletessé tette a meg-szentelődőket.

Bizonyoságot tesz pedig nekünk maga a Szentlélek is, mert a fentebb mondottak után:

„Ez az a szövetség, melyet ama napok után velők kötök," ezt mondja az Úr: „Törvényeimet szívökbe adom és elméjükbe írom be azokat,

bűneikről és vétkeikről nem emlékezem meg többé."

Ahol pedig ezek bocsánata van, ott nincs többé áldozat a bűnért.

Mivel tehát, testvéreim, Jézus vére által szabad bemenetelünk van a szentélybe,

új és élő út, melyet megnyitott nekünk a kárpiton, azaz a saját testén át,

és mivel nagy papunk van az Isten háza felett:

járuljunk oda igaz szívvel, teljes hittel, rossz lelkiismerettől megtisztult szívvel, tiszta vízzel megmosott testtel,

tartsuk meg ingadozás nélkül a reménység hitvallását, mert hű az, aki az ígéretet tette.

És gondozzuk egymást a szeretetre és a jócselekedetekre való buzdítás érdekében.

És ne hagyjuk el a magunk gyülekezeteit, amint némelyek szokták, hanem intsük egymást és pedig annál inkább, minél jobban látjátok, hogy a nap közeledik.

Mert ha szándékosan vetkezünk, miután az igazság ismeretét elnyertük, úgy nincs már többé bűnökért való áldozat,

hanem csak az ítélet borzalmas varasa és a tűz mohósága, mely arra van hívva, hogy megeméssze az ellenszegülőket.

Ha valaki Mózes törvényét megveti, két vagy három tanú bizonyására, irgalom nélkül meghal.

Mennyivel súlyosabb büntetésre tartjátok méltónak azt, aki az Istenfiát megtapossa, a szövetség vérét, mely által megszenteltetett, értékétől megfosztja és a kegyelem lelkét semmibe veszi!

Mert ismerjük azt, aki mondta: „Enyém a, bosszúállás, én megfizetek, azt mondja az Úr!” És ismét: „Megítéli az Úr az ő népét!”

Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni!

Emlékezzetek pedig vissza az elmúlt napokra, melyekben, mint már megvilágosítottak, a szenvedések sok küzdelmét viseltétek el,

mikor részint gyaláztatásokban és szenvedésekben szolgáltatok látványossággul, részint pedig társaivá lettetek azoknak, akikkel így bántak.

Mert együtt szenvedtetek a foglyokkal és szívesen tűrtétek javaitok elrablását is, tudván, hogy önmagatokban értékesebb és maradandóbb mennyei javaitok vannak.

Ne dobjátok el tehát bizodalmatokat, melynek nagy a jutalma.

Mert kitartásra van szükségetek, hogy az Isten akaratát teljesítvén, elnyerjétek az ígéretet.

Mert „még csak igen kevés idő és az eljövendő eljön és nem késik,

az igaz pedig hitből fog élni, de ha elpártol, nem gyönyörködik benne az én lelkem.”

Mi pedig nem vagyunk az elpártolás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.

A hit pedig a reménylett dolgok valósága, nemlátottakról való meggyőződés.

Mert ebben nyertek igazolást az ősök.

Hit által értjük meg, hogy a világekorszakok az Isten beszéde által készültek úgy, hogy nem láthatókból lett a látható.

Hit által mutatott be Ábel kedvesebb áldozatot az Istennek, mint Kain s ez által nyert bizonyosságot, hogy igaz, amint maga az Isten tett bizonyosságot ajándéka felől, amellyel még holta után is beszél.

Hiténél fogva ragadtatott el Énok, hogy ne lásson halált és nem találták őt sehol, mivel az Isten elragadta őt, mert elragadtatása előtt bizonyosága volt arról, hogy tetszett az Istennek.

Hit nélkül pedig lehetetlen tetszeni, mert aki az Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy van és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.

Hiténél fogva kapott Noé az Istentől figyelmeztetést arról, ami még láthatatlan volt és istenfélelemmel építette a bárkát háznépe megmentésére. Ezzel a hittel ítélte el a világot és lett örökösévé a hit szerint való igazságnak.

Hiténél fogva engedelmeskedett az, akit Ábrahámnak hívnak, hogy menjen ki a földre, melyet örökségül kellett kapnia és kiköltözött, noha azt sem tudta, hova jut.

Hittel lakott az ígélet földjén, mint idegenben, sátorokban tartózkodván Izsákkal és Jákobbal, ugyanazon ígélet társörököseivel.

Mert várta a megalapozott várost, melynek építőmestere és elkészítője az Isten.

Hiténél fogva nyert erőt Sára is magzat fogadására, bár túl volt a koron: mert húnek tartotta azt, aki az ígéletet tette.

Ezért származtak egytől és pedig elhalttól olyan sokan, „mint az ég csillagai és mint a tengerparton lévő fővény, mely megszámlálhatatlan.”

Ezek mindnyájan a hitnek megfelelően haltak meg az ígérek elnyerése nélkül, hanem távolról látták azokat és köszöntötték, azt vallván, hogy „idegenek és jövevények a földön.”

Mert akik így beszélnek, azt mutatják, hogy hazát keresnek.

S viszont ha arra gondoltak volna, amelyből kivándoroltak, lett volna idejük visszatérni.

Ők azonban jobb után vágyakoztak, tudniillik a mennyei után. Ezért nem szégyenli az Isten sem, hogy Istenüknek neveztessek, mert várost készített nekik.

Hiténél fogva áldozta fel Ábrahám Izsákot, az; ő megkísértetésekor és feláldozta elsőszülöttjét az, aki az ígéretek kapta,

akinek megmondattott, hogy" „Izsákban nyer nevet a te ivadékod.”

Azt gondolta ugyanis, hogy az Isten azt a halottakból is képes felkelteni. Ezért vissza is kapta őt példázatul.

A jövődőkre vonatkozólag hittel áldotta meg Izsák Jákobot és Ézsaut.

Hittel áldotta meg a haldokló' Jákob József mindegyik fiát és „imádkozva borúit a botja végére.”

Hittel emlékezett meg a haldokló József Izrael fiainak kivonulásáról és rendelkezett a csontjairól.

Hittel rejtették el szülei az újszülött Mózesi három hónapig, mivel látták, hogy a kisgyermek milyen szép és nem féltek a király rendelkezésétől..

Hiténél fogva tiltakozott Mózes felnőtt korában az ellen, hogy őt a Fáraó leánya fiának mondják, inkább választva az Isten népével való együttes bántalmaztatást, mint a bűn ideig-óráig tartó gyönyörét.

Mert Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartotta a krisztusi gyalázatot, mert a jutalmat nézte.

Hiténél fogva hagyta el Egyiptomot, nem félvén a király indulatától, mert mintegy látva a láthatatlant, megkeményítette magát.

Hittel alapította a páskát és vérrel való meghintést, hogy ne bántsa őket az, aki elsőszülötteiket kiirtotta.

Hitüknél fogva keltek át a Vöröstengeren, mint szárazföldön, amit, mikor az egyiptomiak megkíséreltek, elnyeletek.

Hit következtében omlottak le hét napi körüljárás után Jerikó falai.

Hiténél fogva nem veszett el a hitetlenekkel együtt a céda Ráháb, befogadván a kémlelőket békességgel.

És mit mondjak még? Mert kifogynék az időből, ha beszélnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról,

akik hitükkel hódítottak országokat, cselekedtek igazságot, nyertek el ígéreteket, tömték be oroszlánok száját,

oltották ki tűz erejét, menekültek meg kard élétől, felgyógyultak betegségekből, erősek a harcban, idegenek hadait megfutamították,

visszanyerték asszonyok a halottaikat feltámadással, mások pedig kínpadra vonattak, mert nem fogadták el a felszabadítást, hogy becsebb felszabadítást nyerjenek.

Ismét mások gyalázatot és ostromozást szenvedtek, hozzá még bilincseket és börtönt,

megköveztettek, próbát álltak, szétfűrészeltettek, kardélre hányva öleitek meg. Bujdostak juhok és kecskék bőrében, nélkülözve, nyomorogva, bántalmazva.

Akikre nem volt méltó ez a világ, azok bolyongtak pusztákon, hegyekben, barlangokban, föld üregeiben.

És mindezek, akiket a hit igazolt, nem nyerték el az ígéretet,

mert az Isten számunkra valami jobbról gondoskodott: hogy ők ne nélkülünk jussanak el a teljességre.

Azért tehát mi is, akiket a tanúknak ilyen nagy felhője övez, letéve minden terhet és a szívesen behálózó bűnt, álljuk meg kitartással a ránk váró küzdelmet,

ráfüggesztvén szemünket hitünk elkezdőjére és bevégezőjére, Jézusra, aki a reá váró öröm helyett, a gyalázattal nem törődve, eltúrta a keresztet és az Isten királyi székének jobbára ült.

Vegyétek például azt, aki a bűnösöknek magával szemben akkora ostromát hordozta, hogy lelkekben el ne fáradjatok csüggetegen.

A bűnnel való küzdelemben még nem állatok ellent vérig

és elfelejtettétek a figyelmeztetést, mely nektek, mint fiáknak azt mondja: „Fiam, meg ne vesd az Úr fenyítését és el ne csüggedj, ha dorgál,

mert akit szeret, megfenyíti azt az Úr és minden fiút megostoroz, akit magához fogad."

A fenyítésért legyetek kitartók: mint fiáknak adja azt nektek az Isten. Mert melyik fiú az, akit atyja meg nem fényit?

Ha pedig nélkülözitek a fenyítést, amiben mindenki részesül, akkor fattyak vagytok és nem fiák.

Azután meg testi atyáink is fenyítőink voltak és mégis tiszteltük őket, nem kell-e tehát sokkal inkább alárendelni magunkat a lelkek atyjának, hogy életet nyerjünk?

Mert azok csak rövid ideig fenyítették a maguk belátása szerint, ő ellenben a hasznunkat nézi, hogy az ő szentségét elnyerjük.

Minden fenyítés ugyan, mikor bennünket ér, nem örömdetesnek, hanem megsomorítósnak látszik, utóbb azonban az igazság békítő gyümölcset adja meg az abban gyakoroltaknak.

Azért tehát „a lankadt kezeket és az ingadozó térdeket egyenesítétek ki

és lábatokkal egyenes lépéseket tegyetek," hogy ami megsántult, el ne térüljön, hanem inkább éppé váljék.

Törekedjetez mindenkivel szemben békességre és megszentelődésre, ami nélkül senkisé fogja meglátni az Urat.

Ügyeljetez, hogy senki ne essék el az Isten kegyelmétől, „nehogy a keserűség valami gyökere felsarjadván, megzavarjon," és vele sokan megfertőződjenek.

Ne legyen senki parázna, vagy könnyelmű, mint Ézsau, aki egy eledelért eladta elsőszülöttségét.

Mert tudjátok, hogy mikor később örökölni akarta az áldást, elvettetett, mert nem találta meg a megtérés módját, noha könnyhullatás közt kereste azt.

Mert ti nem közeledtetez „érinthező (hegyhez) égő tűzhöz, sötétséghez, árnyékhoz, fergeteghez, harsona zengéshez és beszédek hangjához", melyet akik hallottak, könyörögtez, hogy ne szóljon hozzájuk az ige,

mert nem bírták elviselni a mondottakat: „Még ha vadállat ér is a hegyhez, köveztessék meg."

És olyan borzasztó volt a látvány, hogy Mózes is; azt mondta: „Megrémültem és reszketek."

Ti azonban Sión hegyéhez járultatok és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez, ezernyi-ezer angyal seregéhez,

a mennyekben feljegyzett elsőszülöttek gyülekezetéhez, mindenek bírójához, az Istenhez, a tökéletes igazak lelkeihez

és az újszövetség közvetítőjéhez, Jézushoz és a meghintés véréhez, amely jobban beszél, mint Ábelé.

Meglássátok, hogy a beszélőre figyelmezzetez, mert ha azok nem menekültez meg, akik a földön beszélőre nem figyeltez sokkal kevésbé mi, akik attól fordulunk el, aki az égből szól,

akinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: „Még egyszer megrendítem nemcsak a földet, hanem az eget is."

Ez a szó: „még egyszer”, az ingó dolgoknak, mint teremtményeknek elválását jelenti, hogy megmaradjon az, ami megingathatatlan.

Azért mi megingathatatlan országot nyervén, tartsuk meg a kegyelmet, mely által szolgálunk az Istennek tetsző módon istenfélelemmel és tisztelettel.

Mert „a mi Istenünk emésztő tűz.”

A testvérszeretetet maradjon fenn.

A vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert voltak, akik ezzel, tudtukon kívül, angyalokat vendégeltek meg.

Megemlékezzetek a foglyokról, mint szintén foglyok, nemkülönben a nyomorgókról is, mint akik szintén testben éltek.

A házasság mindenben tisztességes legyen és az ágyasház szeplőtelen, mert a paráznákat és a házasságtörőket elítéli az Isten.

Kapzsiság nélkül éljete, elégedjete meg azzal, amitek van, mert ő mondta: „Nem hagylak el és soha cserben nem hagylak”,

úgy hogy bizvást mondhatjuk: „Az Úr az én segítőm, nem félek, ember mit tehet nekem?”

Emlékezzetek előljáróitokra, akik nektek az Isten ígését hirdették, akiknek élete végét szemlélvén, kövessétek hitüket.

Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.

Sokféle és idegen tanításokkal félre ne vezessenek titeket, mert jó a szívet kegyelemmel megerősíteni és nem eledelekkel, amelyekből nincsen hasznuk a velük élőknek.

Olyan oltárunk van, amelyről a sátorban is szolgálóknak nincs joguk enni.

Mert amely állatok vérének a főpap a bűnért beviszi a szentélybe, azoknak testét „elégetik a táboron kívül.”

Ezért Jézus is, hogy a népet tulajdon vérével megszentelje, a kapun kívül szenvedett.

Azért tehát menjünk ki hozzá a táboron kívülre, hordozván az ő gyalázatát.

Mert nincs itt nekünk maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük.

Általa mutassuk be tehát mindenkor az Istennek a dicsőítés áldozatát, vagyis az ő nevét valló ajkak gyümölcsét.

A jótékonyaságról és az adakozásról pedig el ne felejtkezzetek, mert az ilyen áldozatokban nagy gyönyörűsége van az Istennek.

Előljáróitoknak engedelmeskedjete és fogadjatok szót, mert ők öröködnék lelkeitek felett, mint számadók, hogy ezt örömmel cselekedjék és nem sóhajtozva, mert az nem válnék hasznotokra.

Imádkozzatok értünk, mert bízunk benne, hogy jó lelkiismeretünk van, miután mindenben jól akartunk eljárni.

Annál inkább kérlek pedig, hogy ezt megtegyétek, hogy minél előbb visszaadassam nektek.

A békeesség Istene pedig, aki az örökkévaló szövetség véérért felhozta a halottak közül a mi Urunkat, a juhok nagy pásztort, Jézust,

készítsen el titeket minden jóban, hogy az ő akaratát cselekedjétek, amely bennetek azt munkálja, ami előtte kedves Jézus Krisztus által, akinek legyen dicsőség örökkön örökké. Ámen.

Kérlek pedig titeket, testvéreim, vegyétek be ez intő beszédet, hiszen röviden írtam.

Tudjátok meg, hogy Timótheus testvérünk kiszabadult; ha hamarosan ide érkezik, vele meglátogatlak titeket.

Köszöntétek valamennyi előjárótokat és az összes szenteket. Köszöntének titeket az Itáliából valók.

Kegyelem legyen mindnyájatokkal. Ámen.

Jakab, az Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája, köszönti a szétszórtan élő tizenkét nemzetséget.

Merő örömmel tartsatok, testvéreim, ha különféle kísértésekbe estek,

tudván azt, hogy hiteteknek próbáltatása kitartást eredményez.

A kitartásnak pedig legyen tökéletes cselekedete, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogatkozás nélkül.

Ha pedig valamelyitek nélkülözi a bölcsességet, kérje az Istentől, aki mindenkinek ad készségesen és felhányás nélkül és megadatik neki.

Kérje azonban hittel, mitsem kételkedve, mivel a kételkedő a tenger szélfodrozta imbolygó hullámához hasonlít.

Ne gondolja azért az ilyen ember, hogy kap valamit az Úrtól:

ingadozó ember minden útjában állhatatlan.

A megalázott testvér pedig dicsekedjék az ő felmagasztalásával,

a gazdag pedig az ő megaláztatásával, mert fűnek virágaként múlik el.

Mert felkelt tűzével a nap és „kiszárította a fűvet s virága lehullt” és ábrázatának szépsége elveszett, így hervad majd el a gazdag is az ő útján.

Boldog férfi az, aki a megkísértetést megállja, mert mint megbízható, elnyeri az élet koronáját, melyet megígért az Úr azoknak, akik őt szeretik.

Mikor kísértésbe kerül, senki ne mondja, hogy az Isten kísért engem, mert amint az Isten nem kísérhető rosszra, maga sem kísért senkit.

Mindenki pedig a saját kívánságától félrevezetve és elcsábítva kerül kísértésbe,
azután a kívánság megfogánva bűnt szül, az elkövetett bűn magzata pedig halál.

Ne tévelyegjetek, szeretett testvéreim:

minden jó adomány és minden tökéletes ajándék fölülről száll alá a világosságok Atyjától, akinél nincs változás, vagy változandóság árnyéka.

Akarattal szült meg minket az igazság igéjével, hogy legyünk az ő teremtményeinek néminemű zsengeje.

Ezért, szeretett testvéreim, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra,
késedelmes a haragra,

mert a férfi haragja nem cselekszi az Isten igazságát.

Azért letévén minden tisztátalanságot és a rosszság áradatát, fogadjátok be szelídséggel a belétek ojtott igét, mely képes megtartani a lelketeket.

Legyetek azonban az igének cselekvői és nem csupán csak hallgatói, megcsalván magatokat.

Mert ha valaki az igének csak hallgatója és nem cselekvője, az ahhoz a férfiúhoz hasonlít, aki megnézi természet szerint való ábrázatát tükörben

és mert megnézte magát, elment és nyomban elfelejtette, hogy milyen volt.

Aki ellenben a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele és megmarad abban, miután nem feledékeny hallgató, hanem tettel cselekvő, boldog lesz a cselekedetével.

Ha valaki vallásosnak hiszi magát, de nyelvét nem tartja féken, hanem megcsalja a szívét, annak vallásossága hiábavaló.

A tiszta és szeplő nélkül való vallásosság az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és az özvegyeket az ő nyomorúságaikban és szeplőtelenül megőrizni magát a világtól.

Testvéreim, Jézus Krisztusnak, a mi dicsőséges Urunknak hitét ne elegyítsétek személyválogatással.

Mert ha belép gyülekezetetekbe egy aranygyűrűs, férfiú fényes ruhában, s belép egy szegény is kopott ruhában

és ti a fényes ruhájúra ránézve azt mondjátok: Üljetek ide szépen! a szegénynek pedig azt mondjátok: Te állj meg amott! vagy: Üljetek le a számolyom alá:

nem tettetek-e különbséget magatok közt és nem lettetek-e gonosz gondolkodású bírakká?

Hallgassatok ide, szeretett testvéreim: nem az Isten választotta-e ki a világ szegényeit, hogy legyenek a hitben gazdagokká és annak az országnak örököseivé, melyet azoknak ígért, akik őt szeretik?

Ti pedig; lebecsültétek a szegényt. De hát nem a gazdagok nyomnak-e el titeket? Nem ők hurcolnak-e törvénybe is?

Nem ők káromolják-e azt a szép nevet, melyen titeket hívnak?

Bizony ha teljesítitek a királyi törvényt az írás értelmében: „Szeresd felebarátodat, mint magadat”, jól cselekesztek.

Ha azonban személyt válogattok, bűnt követtek el, s a törvény ítél meg titeket, mint törvénszegőket.

Mert aki az egész törvényt megtartja is, de egyben megesik, valamennyiben vétkes lett.

Mert aki azt mondta: „Ne törj házasságot”, az azt is mondta: „Ne ölj”. Ha pedig nem vagy házasságtörő, de ölsz, a törvény áthágója tettél.

Úgy beszéljete és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.

Mert az ítélet irgalmatlan azzal szemben, aki nem cselekedett irgalmasságot. Az irgalmasság nem törődik az ítélettel.

Testvéreim, mit használ, ha valaki azt mondja, hogy van hite, de cselekedetei nincsenek? Vajon üdvözítheti-e őt a hit?

Ha valamelyik férfi- vagy nőtestvérünk ruhátalan és a mindennapi kenyeret nélkülözi

és valamelyőtök azt mondaná nekik: Menjete el békességgel, melegedjete fel és lakjate jól, de nem adjátok meg nekik a test szükségéite, mi haszna annak?

Így a hit is, ha cselekedetei nincsenek, holt önmagában.

De azt mondja valaki: Neked hited van, nekem cselekedeteim vannak, mutasd meg nekem a te hitedet cselekedetekek nélkül és én megmutatom neked a hitet a cselekedeteimből.

Te hiszed, hogy egy az Isten. Jól teszed, a gonosz lelkek is hiszik és reszketnek.

Akarod azonban tudni, te balgatag ember, hogy a hit cselekedetekek nélkül holt?

Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekekől igazult-e meg, feláldozván fiát, Izsákot az oltáron?

Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteiteivel és hogy a hit cselekedetekekől lett bevégezetté.

És beteljesült az írás, amely azt mondja: „Hitt pedig Ábrahám az Istennek és ez számíttatott be neki igazságul” és az Isten barátjának neveztetett.

Látjátok, hogy cselekedetekekől igazul meg az ember és nem pusztán hitből.

Hasonlóképpen a céda Ráháb is nem cselekedetekekől igazult-e meg, mikor a követeket befogadta és más úton bocsátotta ki?

Mert amint a test lélek nélkül holt, úgy a hit is holt cselekedetekek nélkül.

Testvéreim, ne legyetek sokan tanítókká, tudván, hogy mi nagyobb ítéletben részesülünk.

Mert valamennyien sokat botlunk. Ha valaki szavában néni hibáz, az tökéletes férfi, egész testét is fékezni tudja,

íme a lovak szájába zablát vetünk, hogy nekünk engedelmeskedjenek és az egész testüket vezettjük.

Lám a hajók is milyen nagyok és milyen erős szelek úzik, mégis egy kicsi kormányrúddal oda fordíthatók, ahova a kormányos szándéka akarja.

Így a nyelv is kicsiny tag ugyan, de nagy dolgokat mivel. Lám, csekély tűz mekkora erdőt felgyújt!

Tűz a nyelv, a gonoszság egész világa. A nyelv tagjaink közt helyezkedik el és beszennyezi az egész testet s tüzet fogván a gyehennától, lángba borítja életünk folyását

Mert a vadaknak, madaraknak, kigyóknak és tengerlakóknak egész természetét megszelídíti és meg is szelídítette már az emberi természet,

de a nyelvet ezt a halálos méreggel telt nyughatatlan gonoszt, az emberek közül senkisé tudja megszelídíteni.

Ezzel áldjuk az Urat, az Atyát és ezzel átkozzuk az Isten képére teremtetett embereket.

Ugyanabból a szájból ered az áldás és az átok. Nem kellene ennek így lennie, testvéreim!

Avagy a forrás ugyanazon a nyíláson bugyogtat-e édeset és keserűt?

Teremhet-e, testvéreim, a fügefa olajbogyót, vagy a szőlő fügét? Így a sósforrás sem adhat édes vizet.

Kicsoda bölcs és értelmes köztetek? Helyes magatartásából mutassa meg bölcs szelídségben álló cselekedeteit.

Ha azonban keserű irigység van köztetek és a szívetekben viszálykodás, ne dicsekedjete az igazság ellenére és ne hazudjatok.

Ez a bölcsesség nem felülről való, hanem földi, érzéki, ördögi.

Mert ahol irigység van és viszálykodás, ott az állhatatlanság és mindenféle romlott dolog.

A felülről való bölcsesség ellenben elsőbb is tiszta, azután békességes, szelíd, engedelkeny, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem ítélező és nem képmutató.

Az igazságosság gyümölcse pedig békességbe vettetik a békeszerzők számára.

Honnan vannak nálatok a háborúságok és összetűzések? Nem a tagjaitokban tusakodó vágyaitokból-e?

Kíváncatok és nincs, ölitek magatokat és buzgólkodtok (és nem tudjátok elérni, harcoltok és viaskodtok) és nincs, mert nem kértek.

Kértek és nem kapjátok meg, mert rosszul kértek, hogy kedvteléseitekre fordítsátok.

Ti házasságtörők, nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel szemben? Aki tehát a világ barátja akar lenni, az az Isten ellenségévé lesz.

Vagy azt hiszitek, hogy ok nélkül mondja az írás: „Irigységre vágyódik az a lélek, amely bennünk lakik.”

Nagyobb kegyelmet is adott pedig, ezért mondja: „Az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosnak ellenben kegyelmet ad.”

essétek tehát alá magatokat az Istennek, az ördögnek pedig álljatok ellen és futni fog tőletek.

Közeledjete az Istenhez és ő is közeledik hozzátok. Mossátok meg kezeiteket, ti bűnösök és tisztítsátok meg szíveteket, ti kétlelkűek!

Keseregjete, gyászoljatek, sírjatek, nevetészek forduljon gyászra és örömetek búbánatra.

Alázkodjatek meg az Úr előtt és felmagasztal titeket.

Ne rágalmazzátok egymást, testvéreim. Aki testvérét rágalmazza vagy megítéli, az a törvényt rágalmazza és ítéli meg. Ha pedig a törvényt megítéled, nem megtartója, hanem bírása vagy a törvénynek.

A törvényhozó és a bíró azonos, aki megtarthat és elveszthet. Te azonban ki vagy, aki a másikat megítéled?

Nosza most, akik azt mondják: Ma vagy holnap elmegyünk ebbe a városba és ott töltünk egy esztendőt és kereskedünk és nyereségre teszünk szert,

holott a holnapi napot sem tudjátok. Mert milyen a ti életetek? Hiszen pára vagytok, mely egy kevés ideig látszik, azután láthatatlanná lesz.

Ahelyett, hogy azt mondanátok: Ha az Úr akarja és ha élünk, akkor ezt vagy azt cselekedszük.

Most pedig dicsekedtek kevélységtokban, pedig minden ilyen dicsekvés gonosz.

Aki tehát tudna jót tenni és nem teszi, bűne az annak.

Nosza ti gazdagok, jajveszékelve sírjatek a rátok következő nyomorúságokon!

Gazdagságtok megáporodott, ruháitok molyrágottak lettek,

aranyotok és ezüstötök megrozsdásodik és azok rozsdája bizonyosság lesz ellenetek és megemészti testeteket, mint a tűz. Ti az ítélet napjára gyűjtöttetek.

Íme a birtokaitokat kaszáló munkások levont bére utánatok kiált és az aratók panaszai a seregek Urának fülébe jutottak.

Lakmároztatok és dőzsöltetek a földön, szíveteket hizlaltátok a vágás napjára.

Elítéltétek és megöltétek az igazat, nem állt nektek ellen.

Legyetek tehát béketűrők, testvéreim, egészen az Úr eljöveteleig, íme a földműves várja a föld drága gyümölcsét és magatúrtató, míg megkapja a korai és kései esőt.

Ti is legyetek türelmesek, erősítsétek meg szíveteket, mert az Úr eljövele közeledik.

Ne panaszkodjatok egymás ellen, testvéreim, hogy el ne ítéljenek, íme a bíró az ajtó előtt áll.

A bajhordozás és a tűrés példáulul vegyétek, testvéreim, a prófétákat, akik az Úr nevében beszéltek.

Íme, boldogoknak mondjuk a kitartókat. Jób kitartását hallottátok és az Úr végzését láttátok, mert irgalmas az Úr és könyörületes.

Mindenekelőtt pedig, testvéreim, ne esküdjete se az égre, se a földre, se más egyéb esküvel, hanem legyen nálatok az igen igen, a nem nem, hogy ítélet alá ne essetek.

Bajt hordoz valaki köztetek? Imádkozzék. Vidám valaki? Zengjen éneket.

Beteg valaki köztetek? Hívassa el a gyülekezet presbitereit és azok imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében.

És a hitből fakadó imádság megszabadítja a beteget és felsegíti őt az Úr. És ha bűnös volt, megbocsáttatik neki.

Valljátok meg tehát egymásnak bűneiteket és imádkozzatok egymásért, hogy gyógyulást nyerjete. Az igaznak buzgó imádsága hatásos.

Illés hozzánk hasonló ember volt és mikor esedezve imádkozott, hogy ne legyen eső, nem is esett a földön három évig és hat hónapig.

Azután megint imádkozott és az ég esőt adott és a föld meghozta gyümölcsét.

Testvéreim, ha közületek valaki eltévelyedik az: igazságtól és valaki visszatéríti őt,

tudja meg, hogy aki a bűnöst az ő tévelygése útjáról visszatéríti, megmenti a lelkét a haláltól és a bűnöknek sokaságát fedezi el.

Péter, Jézus Krisztus apostola, Pontusz, Galácia, Kappadókia, Ázsia és Bifinia szórványai
jövevényeinek,

akik ki vannak választva az Atyaisten örök előretudása szerint léleknek szentségében az engedelmességre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre.

Áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újjászült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halottakból való feltámadása által;

romolhatatlan tökéletes és hervadhatatlan örökségre, mely fel van tartva a mennyekben számotokra,

akiket az Isten ereje megőrzött a hit által elnyerendő üdvösségre, mely készen van az utolsó időben leendő kijelentésre.

Ebben örömet találhattok, ha most egy kissé szomorkodnotok kell is a sokféle kísértésekben,

hogy hitetek próbája a veszendő, de tűz által megpróbált aragnál értékesebbnek találtassák, dicséretül, dicsőségül és tisztességül Jézus Krisztus megjelenésekor,

akit nem látva is szerettek, akiben, noha most sem látjátok, hisztek és kimondhatatlan és megdicsőült örömmel örvendezni fogtok,

elérvén hitetek célját, a lelkek üdvösségét.

Ez üdvösség után nyomoztak és kutattak a próféták, akik a nektek szóló kegyelemről prófétáltak, kutatván, hogy melyik, vagy milyen időre mutat Krisztus bennük élő-lelke, aki előre bizonysgot tett nekik a Krisztust érő szenvedésekről és az azokat követő dicsőségről

Nekik tudtukra adatott, hogy nem önmaguknak, hanem nektek szolgáltak azokkal, amiket az evangélium hirdetői az égből küldött Szentlélek által most hirdetnek tinektek, amiket angyalok vágyakoznak meglátni.

Azért elmétek csípőit felövezvén, legyetek józanok és reménykedjete tökéletesen abban a kegyelemben, amely nektek Jézus Krisztus megjelenésekor átnyújtatik.

Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti tudatlanságtokban táplált előbbi vágyaitokhoz,

hanem a benneteket meghívó Szentnek megfelelően magatok is minden viselkedésekben szentek legyetek.

Ezért van megírva: „Szentek legyetek, mivel én szent vagyok.”

És ha Atyának hívjátok azt, aki személyválogatás nélkül ítél mindenkinek cselekedete szerint, úgy félelemben éljétek át zarándokláستok idejét,

tudván, hogy nem romlandó dolgokon, ezüstön, vagy aranyon váltottak meg titeket az atyáktól örökölt haszontalan életmódoktól,

hanem Krisztusnak, mint szeplőtelen és hibátlan bárálynak drága vérén,

aki ugyan már a világ teremtmése előtt ki volt szemelve, de csak az idők végén jelent meg értetek,

akik általa hisztek az Istenben, aki őt a halottakból feltámasztotta és neki dicsőséget adott, hogy a ti hitetek és reménységetek Istenre irányuljon.

Lelketeket az őszinte testvérszeretetre, az igazság engedelmességében megtisztítván, szívből szeressétek egymást bensőségesen.

Szülessetek újjá nem romlandó, hanem romolhatatlan magból, az élő és örökkévaló Isten ígéje által.

Mert minden test olyan, mint a fű és minden dicsősége, mint a fű virága. Elszárad a fű és virága lehull, az Úr beszéde azonban megmarad örökké." Ez pedig az a beszéd, amelyet nektek hirdettek.

Levetvén tehát minden gonoszsgot és minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalmazást,

mint most született csecsemők a hamisítatlan lelki tejre vágyakozzatok, hogy általa nevedjete az üdvösségre.

Ha ugyan „megízleltétek, hogy jósgos az Úr.”

Jöjjetek hozzá, mint élő kőhöz, melyet az emberek ugyan megvetettek, de az Isten kiválasztotta és megtisztelte azt.

Magatok is, mint élő kövek, épüljete fel rajta lelki házzá, szent papsággá, az Istennek kedves lelki áldozatok bemutatására Jézus Krisztus által.

Azért áll az írásban: „Íme választott drága szegletkövet teszek le Sionban Aki abban hisz, nem vall szégyent."

Nektek hívőknek tehát tisztelet (tárgya), az engedetleneknek viszont „az a kő, melyet az építők megvetettek", mely szeglet fejévé lett, botlásnak köve és botránkozásnak kősziklája,

azoknak, akik engedetlenül megütköznek az igén. Erre vannak is rendelve.

Ti pedig: választott nemzet, királyi papság, szent nemzetség, tulajdonul vett nép vagytok, hogy hirdessétek annak; erényeit, aki sötétségből hívott el titeket az ő csodálatos világosságába,

titeket, akik hajdan „nem nép, most pedig az Isten népe vagytok, akik nem jutottak irgalomhoz, most pedig irgalomban álltok."

Szeretteim, kérlek titeket, mint zarándokokat és jövevényeket, tartózkodjatok a testi kívánságoktól, melyek a lélek ellen vitézkednek.

Példás életet folytassatok a pogányok között, hogy amiben gonosztevőkként rágalmaznak, a jócselekedetek alapján dicsőítsék az Istent a meglátogatás napján.

Rendeljétek alá magatokat az Úrért minden emberi intézménynek, akár királynak, mint főhatalomnak,

akár helytarlóknak, mint amaz által a gonosztevők megfenyítésére és a jóknak megdicsérésére küldötteknek.

Mert úgy akarja az Isten, hogy jócselekvéssel némítsátok el az oktalan emberek tudatlanságát,

mint szabadok és nem mint akik a szabadságot gonoszság palástolására használják, hanem mint az Isten szolgálói.

Mindenkinek adjátok meg a tiszteletet, a testvérséget szeressétek, az Istent féljelek, a királyt tiszteljétek.

Ti szolgálók, rendeljétek alá magatokat uraitoknak teljes félelemmel, nemcsak a jóknak és a szelídeknek, hanem a keményeknek is.

Mert az a kedves kegyelem, ha valaki az Isten iránt való lelkiismeretért ártatlanul tűr szomorúságot.

Mert micsoda dicsőség az, ha bűnt cselekedve tűrtök arcúlverést? De ha jót cselekedve szenvedtek, az kedves az Istennél.

Mert erre vagytok hívatva, mivel Krisztus is szenvedett értetek, példát adván nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek.

„Aki bűnt nem tett, akinek szájában álnokságot nem találtak,"

aki mikor szidalmazták, viszont nem szidalmazott, mikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem ráhagyta arra, aki igazán ítél.

Aki maga vitte fel bűneinket testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, éljünk az igazságnak. „Az ő sebe által gyógyultatok meg.

Mert úgy voltatok, mint az eltévedt juhok, de most megtértetek a ti lelketek pásztorához és felvigyázójához.

Hasonlóképpen az asszonyok is rendeljék alá magukat férjeiknek, hogy ha némelyek nem hisznek is az igének, feleségeik magaviselete ige nélkül nyerje meg őket,

miután látják a ti istenfélő tiszta életmódokat.

Ékességük ne legyen külső, hajfonatok és aranyak hordása, vagy díszes ruhák felöltése,

hanem a szelídség és csendes lélek romolhatatlanságában lévő rejtett szívbeli ember, aki becses az Isten előtt.

Mert így ékesítették magukat hajdan az Istenben reménykedő szent asszonyok is, alárendelve magukat férjeiknek.

Amint Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, urának hívván őt, kinek leányai vagytok ti, ha jó t cselekesztek, nem félvén semmiféle ijesztgetéstől.

Ugyanígy ti férfiak, okosan lakjatok együtt feleségeitekkel, megbecsülván őket, mint gyengébb női nemet, mint a kegyelmi élet társörököseit, hogy imádságaitok ne szenvedjenek fennakadást.

Végül pedig legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérszeretők, irgalmasok, alázatosak, nem fizetvén rosszért rosszal, szidalmazásért szidalmazással, ellenkezőleg: mondjatok áldást, mert erre vagytok elhívva, hogy áldást kapjatok örökségül.

Mert „aki szeretni akarja az életet és jó napokat látni, fékezze meg a nyelvét a rossztól és ajka ne szóljon álnokságot,

forduljon el a gonosztól és cselekedjék jót, keresse a békességet és az után járjon,

mert az Úr szemei az igazakon vannak és fülei azok könyörgésén, az Úr orcája pedig azokon, akik rosszat cselekszenek."

Es ki az, aki titeket bántalmazna, ha a jó követői lesztok?

Sőt, ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok. „Rettegtetésüktől ne féljetek és meg ne rettenjetek."

Az Úr Krisztust pedig szenteljétek meg szívetekben, mindenkor készek lévén megfelelni mindenkinek, aki megszámoltat titeket a bennetek élő reménység fölől. De szelídséggel és félelemmel,

mint akiknek jó a lelkiismeretük, hogy amiben titeket gonosztevőkként rágalmaznak, megszegyenüljenek, akik Krisztusban való tisztas életmódokat ócsárolják.

Mert ha az Isten úgy akarja, jobb úgy szenvedni, mint akik a jót és nem mint akik a rosszat teszik.

Mert Krisztus is meghalt egyszer a bűnökért, az igaz az igaztalanokért, hogy elvezessen minket az Istenhez. Megöletett ugyan test szerint, de élővé tétetett lélek szerint,

melyben a fogságban lévő lelkekhez is elment és prédikált,

akik hitetlenek voltak hajdan, mikor az Isten hosszútűrése várt Noé napjaiban, a bárka készültekor, mely által kevés, azaz nyolc lélek menekült meg a víztől.

Titeket is megment most az ellenkép, a keresztség, mely nem a test szennyének letevése, hanem a jó lelkiismeret vágyakozása az Istenre Jézus Krisztus feltámadása által,

aki „az Isten jobbán van,” miután felment a mennybe és angyalokat, hatalmasságokat és erőket vetett maga alá.

Mivel tehát Krisztus testileg szenvedett, ti is fegyverkezzetek fel ugyanazzal a gondolattal, hogy aki testileg szenved, megszűnik vetkezni,

hogy többé már ne emberi kívánságoknak, hanem az Isten akaratának élje le mindenki a testben hátralévő időt.

Mert elég, hogy az elmúlt időt a pogányok kedvtelése szerint töltöttük el, járván erkölcstelenségben, vágyakban, iszákosságban, lakmározásban, részegeskedésben és rút bálványozásban.

S mert nem rohantok velük együtt a léhaság ugyanazon féktelenségébe, káromolják azt, mihez szokva nincsenek.

De majd számot fognak adni annak, aki készen áll az élők és holtak megítélésére.

Mert avégből hirdettetett a megholtaknak is az evangélium, hogy azok a testet illetőleg emberek módjára ítéltessenek meg, a lelket illetőleg azonban az Isten szerint éljenek.

A vége pedig mindennek közel van, legyetek tehát okosak és éberek az imádkozásra.

Mindenekelőtt legyetek meg nem szűnő szeretettel egymáshoz, „mert a szeretet elfedi a vétkek sokaságát.” Legyetek egymás iránt vendégszeretők zúgolódás nélkül.

Mindegyitek, amint a kegyelemajándékot vette, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint az Isten sokféle kegyelmének sáfárai.

Ha beszél valaki, mint az Isten igéjét,

ha szolgál valaki, mint abból az erőből, melyet az Isten ajándékoz neki, hogy mindenben az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akinek legyen dicsőség és hatalom örökkön örökké. Ámen.

Szeretteim, azon a tűzön, mely megpróbáltatástokra van köztetek, ne ütközzetek meg, mintha valami újdonság történnék veletek,

hanem örüljete, hogy Krisztus szenvedéseiben részesültök, hogy majdan az ő dicsősége megjelenésekor is ujjongva örüljete.

Ha szidalmaznak titeket Krisztus nevéért, boldogok vagytok, mert a dicsőségnek és az Istennek lelke nyugszik rajtatok. Ezt azok káromolják, ti pedig dicsóítete.

Közületek senki ne szenvedjen, mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztevő, vagy magát mindenbe beleártó.

Ha pedig mint keresztyén (szenved), ne szégyenelje, hanem dicsóítse ezért az Istent.

Mert ideje, hogy az Isten házáól induljon ki az ítélet. Ha pedig tőlünk indul, mi lesz majd a vége azoknak, akik az Isten evangéliumának nem engednek!

És ha „az igaz is alig tartatik meg, hova lesz az istentelen és a bűnös!”

Így hát azok is, akik az Isten akarata szerint szenvednek, jócselekedetekkel ajánlják lelküket a hűséges teremőőnek.

A köztetek lévő presbitereket, mint presbitertársuk és Krisztus szenvedéseinek tanúja és a jövődőben kijelentendő dicsőség osztályosa, arra kérem:

legeltessétek az Istennek rátok bízott nyáját, nem kényszerűségből, hanem az Isten szerint való készségből; nem rút nyereségvágyból, hanem buzgósból;

nem is mint a választottak felett uralkodók, hanem mint a nyáj példaképei.

És ha megjelenik majd a főpásztor, elveszíte a dicsőség hervadhatatlan koronáját.

Hasonlóképpen, ti ifjak, engedelmeskedjete az öregeknek, vessétek alá magatokat egymásnak, ékeskedvén alázatossággal, mert „az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.”

Alázzátok meg tehát magatokat az Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.

„Minden gondotokat reá vessétek”, mert neki gondja van reátok.

Legyetek józanok, vigyázzatok! Ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroslán körüljár, keresvén, akit elnyeljen.

Álljatek neki ellen szilárd hittel, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések történnek a világon lévő testvéreiteken is.

A minden kegyelem Istene pedig, aki minket Krisztus Jézusban az ő örökségére meghívott, rövid szenvedés után maga fog majd minket elkészíteni, megszilárdítani és megalapozni.

Neki legyen dicsőség és erő örökkön örökké. Ámen.

A hű testvér, Szilvánusz révén, úgy hiszem, röviden írtam nektek, intve és bizonyóságot téve, hogy az az Isten igaz kegyelme, melyben állótok.

Köszönt titeket a veletek együtt kiválasztott babiloni gyülekezet és az én fiam, Márk.

Köszönsétek egymást a szeretet csókjával. Békesség mindnyájatoknak, akik Krisztusban vagytok. Ámen.

Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, akik velünk egyező értékű hitet nyertek a mi Istenünknek és az Üdvözítő Jézus Krisztusnak igazságában.

Kegyelem nektek és kiáradó békesség az Istennek és a mi Urunk Jézusnak ismeretében.

Amiképpen ő, az ő isteni hatalmával, ami az életre és a kegyességre tartozik, mindennel megajándékozott minket, annak megismerése által, aki bennünket a maga dicsőségével és erejével meghívott,

melyben értékes és felséges ígéreteket ajándékozott nekünk, hogy azok által a világon a kívánságokban rejlő pusztulástól megmenekedve az isteni természetnek legyetek részeseivé,

ugyanazért ti is minden igyekezettel arra törekedjete, hogy társítsátok hitetekkel az erényt, az erénnyel az ismeretet,

az ismerettel a mértékletességet, a mértékletességgel a kitartást, a kitartással a kegyességet,

a kegyességgel a testvérszeretetet, a testvérszeretettel a felebaráti szeretetet.

Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, sem tétleneknek, sem gyümölcsteleneknek nem állítanak oda titeket a mi Urunk Jézus Krisztus ismeretében.

Mert akiben ezek nincsenek meg, az tapogatózó vak, aki elfelejtett megtisztulni régi bűneitől.

Annyival inkább igyekezzetek tehát, testvéreim, biztossá tenni meghívástokat és kiválasztástokat, mert ha ezt mívelitek, soha nem fogtok többé elesni.

Mert így gazdagon el lesz készítve nektek a bemenetel a mi Urunknak és Üdvözítő Jézus Krisztusunknak örökkévaló országába.

Ezért nem akarom elhanyagolni az ezekre való folytonos emlékeztetést, jóllehet jártasok és erősek vagytok a valóságos igazságban.

De rendjénvalónak tartom, míg ebben a sátorban vagyok, hogy intéssel, ébresztgesselek titeket.

Mert tudom, hogy hamarosan itt van sátorom lebontása, amint ezt a mi Urunk Jézus Krisztus is értésemre adta.

De rajta leszek, hogy elköltözésem után is mindig emlékezhessetek

Mert mi nem kigondolt mesék nyomán ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem mint az ő nagyságos voltának szemtanúi.

Az Atyaistentől ugyanis tiszteletet és dicsőséget nyert, mikor ilyen szózat hangzott hozzá a dicsőség fenségéből: „Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörűségem telt”.

És ezt az égből jövő szózatot hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen.

És nagyon erős kijelentő beszédünk van, melyre jól teszitek, ha mint homályos helyen világító szövétnekre figyeltok, míg fel nem virrad a nappal és; fel nem kél szívetekben a hajnalcsillag.

Mindenekelőtt tudnotok kell, hogy az írásnak egyetlen kijelentése sem magyarázza meg önmagát, mivel kijelentés; sohasem származott ember akaratából, hanem a Szentlélek sugalmazására beszéltek az Isten szent emberei,

Voltak azonban hamis próféták a nép között, amint köztetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes téves tanokat hoznak be és aki őket megváltotta, az Urat, megtagadják, gyors pusztulást hozván magukra.

És sokan követik azok feslettségét, akik miatt azután káromolni fogják az igazság útját, és telhetetlenségben költött szavakkal megvásárolnak titeket. Ezek elítéltetése régtől fogva munkában van és pusztulásuk nem alszik.

Mert ha az Isten a vétkező angyalokat sem kímélte, hanem a pokol bilincseiben a mélységbe taszította őket, hogy ott őrizték az ítéletre,

és nem kímélték a régi világot sem, hanem csak Noét, az igazság hirdetőjét mentette meg nyolcadmagával, mikor az istentelen világra özönvizet árasztott

és Sodoma és Gomorra városait is elhamvasztván, pusztulással büntette, példát állítva azoknak, akik a jövőben fognak istentelenkedni;

és a féktelenek kicsapongó magaviseletétől szorongatott igaz Lótót kiszabadította,

mert köztük lakván, napról napra látója és hallója volt azok gonosz cselekedeteinek és gyötörték az ő igaz lelkét:

ki tudja az Úr a kegyeseket szabadítani a kísértésből, a gonoszokat pedig meg tudja tartani az ítélet napjára, a büntetésre.

Kiváltképpen azokat, akik tisztátalan vággyal test után járnak, a felsőséget megvetik, vakmerőek, elbizakodottak, akik dicsőségeket sem rettegnek káromolni,

holott még a náluknál erősebb és hatalmasabb angyalok sem mondanak azok ellen gyalázó ítéletet az Úr előtt.

Ezek pedig, mint a természettől megfogásra és elpusztításra való okatlan állatok, amiket nem ismernek, azokat káromolják, s azok pusztulásában is részesülnek,

osztozván velük a gonoszság bérében, mint akik gyönyörűségüket találják a naponként való tivornyázásban. Erkölcstelenségükben kéjelgők, akik piszkok és mocskok,

akik veletek lakmároznak, szemeiket házasságtörő vággyal szüntelen bűnnel hizlalják, elcsábítják az állhatatlan lelkeket, szívük kapzsiságban edzett, átok fiait,

az egyenes útról letérve eltévelyedtek, követvén Bálámnak, Bósor fiának útját, aki a gonoszság jutalmát szerette,

de megkapta bűne büntetését: teherhordó néma barma emberi hangon megszólalva ellenezte a próféta oktalanságát.

Ezek vizetlen források és szélvésztoi űzött fellegek, akikre a sötétség homálya vár örökre.

Mert kevélykedő ürességeket hangoztatva, fajtalan testi kívánságokra csalogatják azokat, akik alig menekültek még meg a tévelygés útján járóktól.

Szabadsággal kecsegtetik őket, holott maguk a romlottság rabszolgái. Mert mindenki annak szolgál, aki őt legyőzi.

Mert akik a mi Urunknak és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak megismerése által a világ fertőjétől megszabadultak, ha azokba ismét belekerülve legyőzetnek, utóbbi állapotuk rosszabb lett az előbbinél.

Mert jobb lett volna az ilyeneknek, ha meg sem ismerik az igazság útját, mint annak megismerése után fordulni el a nekik adott szent parancsolattól.

Beteljesült rajtuk az az igaz közmondás: „Visszafordul az eb a tulajdon okádékára,” és „a megfürdött disznó a pocsolja sarába.”

Már a második levelet írom nektek, szerettem, melyekkel intve ébresztgetem megfelelő belátásokat,

hogy emlékezzetek a szent prófétáknak előre megmondott beszédeire és az Úrnak és Üdvözítőnek apostolaitok által adott parancsolatára.

Elsőbb is tudván azt, hogy az utolsó napokban csalárd gúnyolódók támadnak majd, akik saját vágyaik szerint élnek,

mondván: Hol van az ő eljövételének ígérete? Hiszen az atyák elhunytá óta minden úgy maradt a teremtés kezdetétől fogva!

Ezek ugyanis szándékosan nem tudják, hogy az egek voltak először és a föld vízből és víz által lett az Isten szavára,

mellyel az akkori világ víztől elárasztva pusztult el.

A mostani egek és a föld pedig ugyanazon igével tartattak meg, megőriztetvén az ítéletnek és az istentelen emberek pusztulásának napjára a tűz számára.

Az az egy azonban lebegjen előttetek, szerettem, hogy az Úrnak egy nap annyi, mint ezer esztendő és ezer esztendő annyi, mint egy nap.

Az Úr nem késik az ígérettel, mint ahogy némelyek késlekedőnek gondolják, hanem türelmes hozzájuk, mivel nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindnyájan megtérésre jussanak.

Az Úr napja pedig úgy jön el, mint a tolvaj. Akkor az egek nagy robajjal elmúlnak, az elemek megégyve felolvadnak és a föld és minden rajta lévő alkotás összeég.

Ha tehát minden elpusztul, milyeneknek kell lennetek a szent életben és a kegyességben,
akik várjátok és nógatjátok az Isten napjának eljövetelét, melyen az egek összeégve elolvadnak és az
égitestek tűzben elégve szétmállanak!

Mi pedig új egeket és új földet várunk az ő ígérete szerint, melyekben igazság lakik.

Annakokáért, szerettem, ezeket várván, azon legyetek, hogy szeplőtelenül és feddhetetlenül találjon
titeket békességben

és tekintsétek a mi Urunk hosszútűrését üdvösségnek, amint ezt a mi szeretett testvérünk Pál is
megírta a neki adott bölcsesség szerint,

s amint ezekről a dolgokról összes leveleiben is szól, amelyek között vannak nehezen érthetők is,
amiket, mint egyéb írásokat is, a tudatlanok és az állhatatlanok vesztökre elcsavarnak.

Ti tehát, szerettem, mindezt előre tudván, őrizkedjete, hogy ezeknek az eszteleneknek
tévelygésétől sodortatva ki ne essetek a ti erősségetekből,

hanem növekedjete Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak és Üdvözítőnknek kegyelmében és
ismeretében. Neki legyen dicsőség most és az örökkévalóság napjáig. Ámen.

A mi kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk és kezünkkel
megfogtunk: az élet ígéről.

És az élet megjelent és mi láttuk és bizonysgot teszünk róla és hirdetjük nektek az örök életet, mely
az Atyánál volt és megjelent nekünk.

Amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek, hogy közösségiek legyen mivelünk. A mi közösségünk
pedig az Atyával, és az ő Fiával, Jézus Krisztussal való közösség.

És ezeket azért írjuk nektek, hogy örömtök teljes legyen.

És ez az üzenet, melyet tőle hallottunk és nektek hirdetünk, hogy az Isten világosság és nincs benne
semmi sötétség.

Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele és mégis sötétségben járunk, hazugok vagyunk és nem
cselekedszük az igazságot.

Ha azonban világosságban járunk, úgy amint ő világosságban van, akkor közösségben állunk
egymással és Jézus Krisztusnak az ő Fiának vére minden bűntől megtisztít bennünket.

Ha azt mondjuk, nincs bűnünk, magunkat csaljuk meg és nincs bennünk igazság.

Ha bűneinket megvalljuk, hű és igaz ő, hogy megbocsássa nekünk a bűnöket és minden
igaztalanságtól megtisztítson minket.

Ha azt mondjuk, nem követtünk el bűnt, hazuggá tesszük őt és nincs bennünk az ő igéje.

Fiacskáim, ezeket azért írom nektek, hogy ne vetkezzetek. És ha valaki vetkezett, van szószólónk az
Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.

És ő az engesztelés a mi bűneinkért, sőt nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért is.

És abból tudjuk meg, hogy őt megismertük, ha parancsolatait megtartjuk.

Aki azt mondja, megismertem őt, de nem tartja meg parancsolatait, hazug az és abban nincs meg az igazság.

Aki ellenben az ő igéjét megtartja, abban valósággal tökéletes az Isten iránt való szeretet. Ebből tudjuk meg, hogy benne vagyunk.

Aki azt mondja, hogy benne marad, annak úgy kell járnia, ahogy ő járt.

Szeretteim, nem új parancsolatot írok nektek, hanem régit, mely kezdettől fogva tiétek volt. A régi parancsolat az ige, melyet hallottatok.

Viszont új parancsolatot írok nektek, mely őbenne is, tibennetek is igazi, mert már múltóban a sötétség és világít már az igazi világosság.

Aki azt mondja, hogy világosságban van és gyűlöli testvérét, az még most is a sötétségben van.

Aki testvérét szereti, az a világosságban marad és nincs benne botránkozás.

Aki ellenben gyűlöli testvérét, az a sötétségben van és a sötétségben jár és nem tudja, hová megy, mert a sötétség vakká tette a szemét.

Írok nektek fiacskáim, mert a ti bűneitek meg vannak bocsátva az ő nevéért.

Írok nektek atyák, mert megismertétek azt, aki kezdettől fogva van. Írok nektek ifjak, mert legyőztétek a gonoszt, írok nektek gyermekek, mert megismertétek az Atyát.

Írtam nektek atyák, mert ismeritek azt, aki kezdettől fogva van. Írtam nektek ifjak, mert erősek vagytok és az Isten igéje bennetek marad és legyőztétek a gonoszt.

Ne szeressétek a világot, sem amik a világban vannak. Ha valaki szereti a világot, nincs meg benne az Atya szeretete.

Mert minden, ami a világon van: a test kívánsága, a szem vágyódása, az élet kérdése, nem az Atyától, hanem a világtól van

és a világ elmúlik, el az ő kívánsága is, aki ellenben az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.

Fiacskáim, itt az utolsó óra és amint hallottátok, hogy antikrisztus jön, már most is sok antikrisztus támadt, amiből tudjuk, hogy itt az utolsó óra.

Közülünk mentek ki, de nem voltak közülünk valók, mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna, de hogy nyilvánvaló legyen, hogy nem mindenki való közülünk.

Nektek is van felkenésiek a Szenttől és tudtok mindent.

Nem is azért írtam nektek, mintha nem tudnátok az igazságot, hanem mert tudjátok azt és hogy semmiféle hazugság nem ered az igazságból.

Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus! Ez az antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút.

Mindaz, aki a Fiút tagadja, az Atyát sem bírhatja; viszont, aki vallja a Fiút, övé az Atya is.

Amit kezdettől fogva hallottatok, maradjon meg bennetek. Ha megmarad bennetek, amit kezdettől fogva hallottatok, ti is megmaradtok a Fiúban és az Atyában.

És ez az ígéret, melyet ő ígért nekünk: az örök élet.

Ezeket írtam nektek azokról, akik félre vezetnek titeket.

És ti (vigyázzatok), hogy az a felkenés melyet tőle vettetek, bennetek maradjon, és senkinek tanítására nincs szükségetek, hanem ahogyan az ő felkenése tanít titeket mindenre, igaz is és nem is hazug, és amint ő tanított titeket, maradjatok meg őbenne.

És most, fiacskáim, maradjatok őbenne, hogy mikor majd megjelenik, bizodalmatok legyen és meg ne szégyenüljünk az ő eljöttekor.

Ha tudjátok, hogy ő igaz, tudjátok azt is, hogy mindaz, aki az igazságot cselekszi, tőle származott.

Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy az Isten gyermekeinek neveztesse és vagyunk is. Ezért nem ismer minket a világ, mert nem ismeri őt.

Szeretteim, most az Isten gyermekei vagyunk, de még nincs nyilván, hogy mik leszünk. Tudjuk azonban, hogy ha nyilvánvaló lesz, hasonlók leszünk hozzá, mert látni fogjuk őt a maga valóságában.

És mindaz, akiben meg van ez a ráirányuló reménység, megszenteli önmagát, mint ahogy ő is szent.

Mindaz, aki a bűnt cselekszi, törvényszegést is követ el, mert a bűn törvényszegés.

És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket és benne nincs bűn.

Mindaz, aki benne marad, nem követ el jbünt. Aki bűnt követ el, nem látta őt és meg sem ismerte őt.

Fiacskáim, senki ne vezessen félre titeket: aki az igazságot cselekszi, az az igaz, mint ahogy ő igaz.

Aki a bűnt cselekszi, az ördögtől van az, mert az ördög kezdettől fogva vétkes. Azért jelent meg az Isten fia, hogy az ördög művét lerontsa.

Mindaz, aki az Istentől született, nem cselekszik bűnt, mert az ő magva abban marad és nem vétkezik, mert az Istentől született.

Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: mindaz, aki nem igazságot cselekszik, nincs az Istentől, az sem, aki testvérét nem szereti.

Mert ez az üzenet, melyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást.

Nem úgy, mint Káin, aki a gonosztól volt és testvérét megölte. És pedig miért ölte meg? Mivel az ő cselekedetei gonoszak voltak, testvérei pedig igazak.

Ne csodálkozzatok testvéreim, ha gyűlöl titeket a világ.

Mi tudjuk, hogy már átmertünk a halálból az életre, mert szeretjük testvéreinket. Aki testvérét nem szereti, az a halálban marad.

Mindaz, aki testvérét gyűlöli, gyilkos és tudjátok, hogy egyetlen gyilkosnak sincs magában megmaradó örök élete.

Abban ismertük meg a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk. Nekünk is kötelességünk az életet odaadni a testvérekért.

Akinek vannak földi javai és szükségét szenvedő testvére láttára mégis bezárja az előtt a szívét, hogyan marad meg abban az Isten szeretete?

Fiacskáim, ne szóval és ne nyelvvel szeressünk, hanem cselekedettel és valósággal.

Erről ismerjük meg, hogy az igazságból valók vagyunk és megnyugtatjuk szívünket előtte,

ha vádol a szívünk, hogy az Isten nagyobb a mi szívünkénél és mindent tud.

Szeretteim, ha nem vádol bennünket a szívünk, bátorságunk van az Istennél

és akármit kérünk, megnyerjük tőle, mert parancsolatait megtartjuk, és azt tesszük, ami neki kedves.

És az ő parancsolata az, hogy higgyünk az ő Fiának, Jézus Krisztusnak nevében és szeressük egymást, amint parancsot adott nekünk rá.

És aki megtartja az ő parancsolatait, az benne marad és ő is abban. És a nekünk adott lélekről ismerjük meg, hogy bennünk marad.

Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok ki a lelkeket, hogy az Istentől vannak-e? Mert sok hamis próféta ment szét a világba.

Erről ismeritek meg az Isten lelkét: minden lélek, aki vallja, hogy Jézus Krisztus testben eljött, az Istentől van.

És minden lélek, aki nem vallja Jézust, nem az Istentől van. Ez az antikrisztusé, akiről hallottátok, hogy eljön és már a világon is van.

Ti az Istentől valók vagytok, fiacskáim és legyőztétek őket, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világon van.

Amazok a világból vannak, azért beszélik a világból valókat és a világ rájuk hallgat.

Mi az Istentől vagyunk. Aki ismeri az Istent, hallgat ránk, aki nem az Istentől van, nem hallgat ránk. Erről ismerjük meg az igazság lelkét és a tévelygés lelkét.

Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet az Istentől van és mindaz, aki szeret, az Istentől született és ismeri az Istent.

Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet.

Abban nyilvánult meg az Isten szeretete hozzánk, hogy az ő egyszülött Fiát küldte az Isten a világba, hogy éljünk általa.

Ebben áll a szeretet: nem hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket és elküldte az ő Fiát engesztelésül a mi bűneinkért.

Szeretteim, ha az Isten így szeretett bennünket, mi is tartozunk szeretni egymást.

Az Istent soha senki nem látta, ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad és szeretete teljessé lesz bennünk.

Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő bennünk, hogy az ő lelkéből adott nekünk.

És mi láttuk és bizonyóságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút, a világ Üdvözítőjét.

Aki vallja, hogy Jézus az Isten Fia, abban megmarad az Isten és ő az Istenben.

És mi megismertük és el is hittük az Istennek hozzánk való szeretetét. Az Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad és az Isten őbenne.

Ebben válik bennünk teljessé a szeretet, hogy bizodalmunk legyen az ítélet napján, mivel amilyen ő, mi is olyanok vagyunk ezen a világon.

A szeretetben nincs félelem, hanem a tökéletes szeretet kizárja a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem tökéletes a szeretetben.

Szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket.

Ha valaki azt mondja, szeretem az Istent és a testvérét gyűlöli, hazug az, mert aki nem szereti testvérét, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát!

És nekünk az a parancsolatunk van tőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a testvérét is.

Mindaz, aki hiszi, hogy Jézus Krisztus az Istentől született és mindaz, aki szereti a szülőt, azt is szereti, aki tőle született.

Arról ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten szülőtteit, ha szeretjük az Istent és parancsolatait megtartjuk.

Mert ez az Isten szerelése, hogy az ő parancsolatait megtartsuk és az ő parancsolatai nem nehezek.

Mert minden, ami az Istentől született, legyőzi a világot és az a diadal, mely a világot legyőzte, a mi győzelmünk.

Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia!

Ez az, aki víz által és vér által jött: Jézus Krisztus. Nem csupán víz által, hanem víz által és vér által és a lélek a tanú, mert a lélek igazság.

Mert hárman vannak, akik bizonyóságot tesznek a mennyben: az. Atya, az Ige és a Szentlélek és ez a három egy.

És hárman vannak, akik bizonyóságot tesznek a földön: a lélek, a víz és a vér és ez a három egy.

Ha elfogadjuk az emberek bizonyosságát, az Isten bizonyága nagyobb, mert az Isten bizonyága az, hogy bizonyóságot tett az ő Fiáról.

Aki hisz az Isten Fiában, az önmagában hordja a bizonyóságot. Aki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt, mert nem hitt az ő bizonyágának, mellyel az Isten bizonyóságot tett az ő Fiáról.

És ez a bizonyág, hogy az Isten nekünk örök életet adott és ez az élet az ő Fiában van.

Akié a Fiú, azé az élet is. Akinek nem tulajdona az Isten Fia, annak nincs élete.

Ezeket írtam nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok, hogy örök életetek van és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében.

És ez a mi bizonyosságunk vele szemben, hogy ha valamit kérünk az ő akarata szerint, meghallgat bennünket.

És ha tudjuk, hogy meghallgat, ha valamit kérünk, azt is tudjuk, hogy vannak kéréseink, amiket kértünk tőle.

Ha valaki látja, hogy testvére olyan vétet követ el, mely nem halálos, könyöröggjön és életet szerez annak, ha nem követett el halálos bűnt. Van halálos bűn, de nem erről mondom, hogy könyöröggjön érte.

Minden igaztalanság bűn, de van bűn, amely nem halálos.

Tudjuk, hogy mindaz, aki az Istentől született, nem követ el bűnt, hanem hogy az Istentől való születés megőrzi őt és a gonosz nem fér hozzá.

Mi tudjuk, hogy az Istentől valók vagyunk és az egész világ gonoszságban fekszik.

De tudjuk, hogy az Isten Fia eljött és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az Igazat és mi ebben az Igazban, az ő Fiában, Jézus Krisztusban vagyunk. Ez, az igaz Isten és az örök élet.

Fiacskáim, őrizzétek meg magatokat a bálványoktól.

A presbiter a kiválasztott úrnőnek és az ő gyermekeinek, akiket én igazán szeretek, sőt nem csak én, hanem mindazok, akik az igazságot megismerték,

amaz igazság útján, mely megmarad bennünk és velünk lesz örökké.

Legyen veletek kegyelem, irgalom, békesség az Atyától és az Atya Fiától, Jézus Krisztustól igazságban és szeretetben!

Nagyon örültem, hogy gyermekeid közt olyanokra akadtam, akik igazságban járnak úgy, amint a parancsot vettük az Atyától.

És most kérlek úrnőm, nem mintha új parancsolatot írnék, hanem amelyik kezdettől fogva megvolt: szeressük egymást!

És ez a szeretet, hogy az ő parancsolatai szerint járjunk. Ez a parancsolat, hogy amint kezdettől fogva hallottátok, ebben járjatok.

Mert sok ámító ment szét a világba, akik nem vallják, hogy Jézus Krisztus eljött testben. Ez az ámító és antikrisztus.

Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsétek, amiért megdolgoztatok, hanem teljes jutalmat kapjatok,

Mindannak, aki átlépi a határt és Krisztus tanításában meg nem marad, nincs Istene; aki Krisztus tanításában megmarad, övé az Isten is, meg a Fiú is.

Ha valaki hozzátok megy és nem ezt a tanítást viszi, ne fogadjátok be házatokba és ne köszöntsétek, mert aki őt köszönti, részese az ő gonosz cselekedetének.

Sok írni valóm volt számotokra, de nem akartam papíroson és tintával, mert reménylem, hogy eljutok hozzátok és szemtől-szembe beszélek majd, hogy teljes legyen az örömünk.

Köszöntenek téged kiválasztott nőtestvéred gyermekei.

A presbiter a szeretett Gájúsznak, akit igazán szeretek.

Kedvesen imádkozom, hogy mindenben jól legyen dolgod és egészséges légy, mint ahogy a lelked rendben van.

Nagyon örültem, mikor testvérek érkeztek és bizonysgot tettek igaz voltodról, hogy igazságban jársz.

Nincs nagyobb örömem, mint ha azt hallom, hogy gyermekeim igazságban járnak.

Kedvesem, híven teszed, amit a testvérekért s még hozzá idegenekért cselekszel, akik bizonysgot tettek szeretetedről a gyülekezet előtt. Jól teszed, hogy az Istenhez méltóan elkíséred őket.

Mert az ő nevéért kelnek útra és a pogányoktól semmit sem fogadnak el, nekünk kell tehát az ilyeneket befogadnunk, hogy munkatársaik legyünk az igazságnak.

Írtam a gyülekezetnek néhány szót, de Diotrefész, aki köztük vezérekedésben tetszeleg, nem fogad be minket.

Ezért, ha elmegyek, majd eszébejuttatom a dolgait, amiket elkövet, gonosz szavakkal fecsegvén ellenünk. Sőt ezzel sem elégszik meg, hanem maga sem fogadja be a testvéreket, akik pedig erre hajlandók, azokat eltiltja és kiveti a gyülekezetből.

Kedvesem, ne a rosszat utánozd, hanem a jót. Aki jót cselekszik, az az Istentől van, aki rosszat cselekszik, az nem látta az Istent.

Demeterről mindenki bizonysgot tesz, maga az igazság is, és mi is bizonysgot teszünk róla és tudod, hogy a mi bizonysgtételünk igaz.

Sok írni valóm volt számodra, de nem akarok neked tintával és tollal írni, hanem reménylem, hogy hamarosan meglátlak és szemtől-szemben beszélgetünk majd.

Békesség neked! Barátaid köszöntenek. Köszönts barátainkat névszerint.

Júdás, Jézus Krisztus szolgálja, Jakabnak pedig testvére az Atyaistenben megszeretett és Jézus Krisztusban megtartott meghívottaknak.

Irgalom, békesség és szeretet nektek bőségesen!

Szeretteim, minden vágyam arra irányulván, hogy nektek az egyetemes üdvösségről írjak, előbb és azt tartom szükségesnek, hogy megírjam a kérést: viaskodjatok a hitért, mely a szenteknek egyszer átadatott.

Mert istentelen emberek lopóztak be közénk, akik előre fel vannak jegyezve az ítéletre, akik a mi Istenünk kegyelmét bujálkodásra fordítják és a mi egyetlen uralkodónkat és urunkat, Jézus Krisztust

Noha mindezeket tudjátok, emlékeztetni akarlak titeket, hogy az Úr a népet kiszabadítván Egyiptomból, később a hitetleneket elpusztította.

Azokat az angyalokat pedig, akik fejedelemségüket nem őrizték meg, hanem elhagyták a lakóhelyüket, örökös láncokkal lekötözve megtartotta a sötétségben az ítélet napjára.

Amint Sodoma és Gomorra és a körülöttük fekvő városok, melyek ugyanolyan módon paráználkodtak és jártak test után, például szolgálnak, elszenvedvén az örök tűz ítéletét.

Hasonlóképpen ezek is, mintha álomban volnának, a testet megfertőzik, a felsőbbbségeket megvetik, a dicsőségeket káromolják.

Pedig Mihály arkangyal, mikor Mózes testéért az ördöggel vitába bocsátkozott, nem mert káromló ítéletet kimondani, hanem így szólt: „Dorgáljon meg téged az Úr!”

Ezek pedig káromolják, amit nem ismernek, viszont amit oktan állatok, módjára természettől ismernek, abban mennek tönkre.

Jaj nekik, mert Káin útján járnak és Bálám tévedésével áhítoznak bér után és Kóré lázadásában vesznek el!

Ezek a ti szeretetlakomáitok foltjai, szégyenkezés nélkül együtt lakomáznak veletek, tömik magukat, olyanok, mint a szélről űzött üres felhők; őszvégi, gyümölcsletlen, gyökerestől kitépott fák;

tenger bős hullámai, melyek a saját gyalázatukat tajtékozzák; bolygócsillagok, melyekre az örökös sötétség homálya vár.

Ezekről is jövendölt, pedig Énok, aki Ádám után a hetedik: „Íme jön az Úr az a szentjeinek ezreivel,

hogy ítéletet tartson mindenek felett és megfenyítse az ő istentelenségeiket minden gonoszságukért, melyeket elkövettek és minden kemény szóért, melyet ellene az istentelenek kiejtettek!”

Ezek azok a panaszkodó elégedetlenek, élvhajhászok, hetyke beszédűek, akik haszonlesésből hízelkednek.

Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek azokra a beszédekre, melyeket a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai előre megmondták.

Mert megmondták nektek, hogy az utolsó időkben csúfolódók támadnak, majd, akik a saját bűnös kívánságaik szerint járnak.

Ezek azok, akik elkülönülnek, érzékiek, lélek nélkül valók.

Ti ellenben épüljetek fel, szeretteim, a ti szentséges hiteteken, imádkozzatok a Szentlélekben, tartsátok meg magatokat az Isten szeretetében, várván a mi. Urunk Jézus Krisztus irgalmasságát az örök életre.

És egyeseket irgalmasan ítéljetek meg,

másokat félelemmel mentsetek meg, kiragadván őket a tűzből, még a testüktől megfertőzött ruhát is utálva.

Annak pedig, aki képes titeket megőrizni, hogy botlás nélkül járjatok és képes titeket a maga dicsősége elé szeplőtelenül odaállítani örvendezéssel:

a mi egyedül üdvözítő Istenünknek legyen Jézus Krisztus által dicsőség, magasztalás, erő és hatalom kezdettől fogva és most és mindörökké! Ámen.

Jézus Krisztus kijelentése, melyet az Isten adott neki, hogy megmutassa szolgálóinak mindazt, amiknek hamarosan meg kell történniök és amiket feltár, angyalával küldvén el szolgálójának Jánosnak,

aki bizonysgot tett az Isten ígéréről és Jézus Krisztus bizonysgtételéről és azokról, amiket látott.

Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják a jövendölés ígétét és megtartja azokat, amik benne megírva vannak. Mert az idő közel van.

János az Ázsiában lévő hét gyülekezetnek. Kegyelem nektek és békeesség attól, aki van és aki volt és aki eljövendő és a hét lélektől, akik királyi széke előtt vannak,

és Jézus Krisztustól, aki hú tanú, aki a halottak elsőszülötte és a föld királyainak fejedelme; aki minket szeretett és bűneinktől tulajdon vérével megmosott,

aki királysággá tett minket, papokká az ő Istenének és Atyjának. Neki legyen dicsőség és hatalom örökkön-örökké Ámen.

„Íme felhőkön jön és látni fogja őt minden szem, azok is, akik átdöfték és mellüket verdesik miatta a föld összes törzsei." Úgy van. Ámen!

Én vagyok az Alfa és az Omega (kezdet és vég), azt mondja az úr, az Isten, aki van és aki volt és aki eljövendő, a Mindenható.

Én János, testvéretek és társatok a szorongattatásban, a királyságban és a Jézus Krisztusban való kitartásban, a Pátmosz nevű szigeten voltam az Isteni ígéje és Jézus bizonysgtétele miatt.

Az Úr napján-elragadtatásban voltam és a hátam megett hatalmas; hangot hallottam, mint egy trombitáét,

amely így szólt: Amit látsz, írd könyvbe és küldd el a hét gyülekezetnek: Efézusba, Szmirnába, Pergámumba, Thiatirába, Szárdeszbe, Filadelfiába és Laodikeába.

s hátrafordultam a hang után, amely velem beszélt. És mikor megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam

és a gyertyatartók közt mintegy ember fiát talpig beburkolva és a mellén körülövezve aranyövvel.

„Feje pedig és haja fehér, mint a fehér gyapjú, mint a hó, és szeme, mint a tűz lángja.

Lába hasonló a kemencében izzó érchez, és hangja, mint a vízáradás zúgása."

Jobbjában hét csillagot tartott, szájából kétélű hegyes kard jött ki és olyan volt a tekintete, mint ahogy a nap ragyog delelőn.

És mikor megláttam, lábához estem, mint egy halott és ő reám tette jobbját, mondván: Ne félj, én vagyok, az első és az utolsó,

az élő s bár holtta lettem, de íme élek örökkön-örökké és enyém a halál és a pokol kulcsa.

írd meg tehát, amiket láttál és amik vannak és amik ezek után fognak történni:

a jobбом felől látott hét csillag titkát és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, a hét gyertyatartó a hét gyülekezet.

Az efézusi gyülekezet angyalának írd meg: így szól az, aki a hét csillagot jobb kezében tartja, aki a hét arany gyertyatartó közt jár:

ismerem cselekedeteidet, fáradozásodat, kitartásodat és hogy nem szenvedheted a gonoszokat és próbára tetted azokat, akik magukat apostoloknak mondják, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket.

Kitartásod is van és túrtél az én nevemért és nem fáradtál el.

De van valamim ellened: hogy első szeretetedet elhagytad.

Emlékezzél hát rá, honnét estél ki és térj meg és előbbi tetteidet cselekedjed. Mert ha nem, hamarosan eljövök ellened és gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.

De az megvan benned, hogy gyűlölöd a Nikolaiták cselekedeteit, melyeket én is gyűlölök.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a lélek a gyülekezeteknek: A győzőnek enni adok „az élet fájáról, mely az Isten paradicsomkertjében van."

A szmirnai gyülekezet angyalának írd meg: így szól az, aki „első és utolsó", aki halott lett, de életre kelt:

ismerem cselekedeteidet, szorongattál ásódat és szegénységedet (noha gazdag vagy) és azok káromlását, akik zsidóknak mondják magukat, holott nem azok, hanem a sátán zsinagógája.

Mit se félj a reád váró szenvedésektől, íme az ördög közületek némelyeket fogságba vet, hogy megpróbáltassatok és szorongattatástok lesz tíz napon át. Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a lélek a gyülekezetnek: Aki győz, nem bántja azt a második halál.

A pergámumi gyülekezet angyalának írd meg: így szól az, akié a kétélű hegyes kard:

tudom hol lakol, ahol a sátán trónja van, és megtartod a nevemet és nem tagadtad meg a bennem való hitet, még azokban a napokban sem, mikor az én tanúm, hívem, Antipász megöletett nálatok, ahol a sátán lakik.

De van valami kévésem ellened: hogy vannak nálad, akik Bálám tanítását tartják, aki Bálát kioktatta, hogy vessen tört Izrael fiainak, hogy egyenek bálvány-áldozatot és paráználkodjanak.

Így nálad is vannak, akik a Nikolaiták tanítását követik.

Térj meg! Ha pedig nem, hamarosan eljövök ellened és harcra kelek velük szájamnak kardjával.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a lélek a gyülekezetnek: A győzőnek adni fogok a rejtett mannából és egy kövecskét adok neki és a kövecskén felírva egy új nevet, melyet senki sem ismer, csak az, aki kapja.

A thiatirai gyülekezet angyalának írd meg: így szól az Isten fia, „akinek szeme, mint a tűz lángja és lába csillogó érchez hasonló”:

ismerem cselekedeteidet, szeretetedet, hitedet, szolgálatodat és kitartásodat és hogy az utolsó dolgaid nagyobbak az elsőknél.

De van valami kévésem ellened, hogy megengeded Jezábel asszonynak, aki prófétanőnek adja ki magát, hogy tanítson és rácsábítsa szolgálóimat a paráznaságra és a bálványhús evésére.

Időt adtam neki a megtérésre, de nem akar a paráznaságából megtérni.

Íme ágyba döntöm őt és azokat, akik vele házasságot törnek, nagy nyomorúságba, ha cselekedeteiből meg nem térnek.

Az ő gyermekeit is halállal ölöm meg és megtudja majd minden gyülekezet, hogy „én vagyok a vesék és a szívek vizsgálója és megfizetek kinek-kinek, az ő cselekedetei szerint.”

Nektek pedig többi thiatiraiak, akik nem valljátok ezt a tudományt, akik nem ismertétek meg - ahogyan ők mondják - a „sátán mélységeit”, azt mondom, nem rakok egyéb terhet rátok.

De tartsátok meg, amitek van, míg el nem jövök.

A győzőnek és aki a cselekedeteimet végig megtartja, „hatalmat adok a népek felett

és legelteti azokat vasvesszővel, és mint a cserépedényeket zúzza szét őket, amint én is vettem az én Atyámtól.”

És neki adom a hajnalcsillagot.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a lélek a gyülekezetnek.

A szárdeszi gyülekezet angyalának írd meg: így szól az, akié az Isten hét lelke és a hét csillag: ismerem cselekedeteidet, hogy csak a neved élő, de halott vagy.

Légy éber és erősítsd a többit, aki haló félben van. Mert nem találtam cselekedeteidet az Isten előtt mértékütőknek.

Emlékezzél tehát rá, hogyan vetted és hallottad és tartsd meg és térj meg. Ha tehát nem virrasztasz, tolvajmód jövök.

De van Szárdeszben néhány ember, akik nem szennyezték be ruhájukat és velem járkálnak majd fehérben, mert megérdemlik.

A győző fehér ruhába fog, öltözni és nevét „nem törölöm ki az élet könyvéből” és vallást teszek az ő nevéről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a lélek a gyülekezetnek.

A filadelfiai gyülekezet angyalának írd meg: így szól a Szent és Igaz, akinél „Dávid kulcsa van, aki amit megnyit, senki sem zárja be és amit bezár, senki sem nyitja ki.”

Ismerem cselekedeteidet, íme nyitott ajtót állítottam eléd, melyet senki sem zárhat be, mert noha kevés az erőd, mégis megtartottad ígémet és nem tagadtad meg nevemet.

Íme küldök a sátán zsinagógájából valókat, akik zsidóknak mondják magukat, holott nem azok, hanem hazugok, íme megteszem azt, hogy odamennek és lábaid elé borúinak és megtudják, hogy szerettelek téged.

Mivel kitartásra buzdító ígémet megtartottad, én is megtartalak téged a megkísértés amaz órájától, mely az egész föld kerekiségére eljövendő, hogy megkísértse a föld lakóit.

Eljövök hamar, tartsd amid van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.

A győzőt oszloppá teszem az én Istenem templomában és nem megy ki többé és felírom rá az én Istenem nevét és az Isten városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely le fog szállni az égből az én Istenemtől és az én nevemet, az újat.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a lélek a gyülekezetnek.

A laodikeai gyülekezet angyalának írd meg: így szól az ámen, a hű és igaz tanú, az Isten teremtésének kezdete:

ismerem cselekedeteidet, hogy sem hideg nem vagy sem meleg. Bár volnál hideg vagy meleg,

de mivel langyos vagy, se nem hideg, se nem meleg, kivetlek a számból.

Mert ezt mondod: gazdag vagyok és dús lettem, nem szorulok senkire! És nem tudod, hogy nyomorult vagy, szánalmas, szegény, vak és meztelen.

Tanácsolom, hogy vegyél tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy meggazdagodjál és fehér ruhát, hogy felöltözködjél és ne lássék meztelenséged szégyene és kend meg szemedet írral, hogy láss.

Megfeddem és megfenyítem azokat, akiket szeretek, buzdulj fel tehát és térj meg.

Íme az ajtónál állok és zörgetek: aki hangomat meghallja és ajtót nyit nekem, bemegyek hozzá és vele vacsorázom és ő énvelem.

A győzőnek megadom, hogy velem üljön királyi székemen, mint ahogy én győztem és együtt ülök az én Atyámmal

Akinek van füle hallja meg, mit mond a lélek a gyülekezetnek.

Ezekután látomásom volt: íme nyitott ajtó az égen és az előbbi hang, melyet mint harsonát hallottam, hogy velem beszél, így szólt: Jer fel ide és megmutatom neked mindazt, aminek ezután kell történnie.

Tüstént lelki elragadtatásba estem és íme felállított királyi széken ülő alak

és az ülő látszatra olyan volt, mint a jászpász és a szárdíszkő és szivárvány volt a királyiszék körül, mint a smaragd.

A királyiszék körül huszonnégy trónszék és a trónszékeken huszonnégy ülő presbiter fehérbe öltözve, fejükön aranykoronával.

És a királyiszékből villámlás, zengés, mennydörgés tört elő és a királyiszék előtt hét tüzes fáklya égett; az Isten hét lelke.

És a királyiszék előtt kristályszerű valami, mint egy üvegtenger és a királyiszék közepén, meg a királyiszék körül négy élőlény, elől-hátul telítve szemekkel.

És az első élőlény oroszlánhoz volt hasonló, a második a bikához, a harmadiknak olyan arca volt, mint az emberé és a negyedik a repülő sashoz hasonló.

És a négy élőlény mindegyikének hat-hat szárnya volt s köröskörül és belül is telvék szemekkel. És-éjjel;nappal szüntelenül mondták: Szent, szent, szent az Úr, az Isten, a Mindenható, aki volt, aki van és aki eljövendő!

És mikor az élőlények dicsőséget, tiszteletet és hálát adtak a királyiszéken ülőnek, a mindörökké élőnek,

akkor a huszonnégy presbiter leborult a királyiszéken ülő előtt és imádja vala az örökké élő és koronáját a királyiszék előtt lerakva monda:

Méltó vagy te Urunk és Istenünk, hogy dicsőséget, tiszteletet és hatalmat végy, mert te teremtetted a mindenséget, akaratodból vannak és teremtettek azok.

És láttam a királyiszéken ülő jobbjaiban egy könyvtekercset, belül teleírva és kívülről hét pecséttel lepecsételve.

És láttam egy erős angyalt, aki fennszóval kiáltotta: Ki méltó a könyv felnyitására és pecsétéinek feltörésére?

És sem az égen, sem a földön, sem a föld alatt senki sem volt képes felnyitni a könyvet, sem megnézni azt.

És én sokat sírtam, hogy senki sem találtatott méltónak, hogy a könyvet felnyissa, vagy, hogy beletekintsen.

És a presbiterek egyike így szólt hozzám: Ne sírj, íme győzött a Júda nemzetségéből való oroszlán, Dávid sarja, hogy felnyissa a könyvet és annak hét pecsétjét.

És láttam, hogy a királyiszék, az élőlények és a presbiterek közt Bárány áll, mint egy megölött. Hét sarva volt és hét szeme, melyek az Isten egész földre kibocsátott hét lelke.

És odament és átvette a királyiszéken ülő jobbjából

és mikor átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy presbiter leborúlt a Bárány előtt. Mindegyiküknek hárfája volt és egy aranyszelencéje, telve illatos szerekkel, amik a szentek imádságai.

s új éneket énekeltek mondván: Méltó vagy arra, hogy a könyvet átvedd és pecsétjeit feltörd, mert leöletted és saját véreden vettél meg minket az Isten számára minden törzsből, nyelvből, népből és nemzetből

és a mi Istenünknek királyokká és papokká tettél minket és uralkodni fogunk a földön.

És láttam és hallottam a királyiszék, az élőlények és a presbiterek közül sok angyal szavát és ezek száma tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt,

akik nagy fennszóval mondták: Méltó a leölt Bárány, hogy elvegye a hatalmat, gazdagságot, bölcsességet, erőt, tiszteletet, dicsőséget és áldást!

És hallottam, hogy az egész teremtettség az égen, a földön, a föld alatt és a tengerben és minden, ami azokban van, ezt mondta: A királyiszéken ülőnek és a Báránynak legyen áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom örökkön örökké

És a négy élőlény rámondta az áment és a presbiterek leborultak és imádták őt.

láttam, mikor a Bárány a hét pecsét közül egyet feltört és hallottam a négy élőlény egyikét mennydörgésszerű hangon így szólani: Jer ide!

És láttam: íme egy fehér paripa és a rajta ülőnek íja volt és koronát adtak neki és diadalmasan kivonult, hogy győzzön.

És mikor a második pecsétet feltörte, hallottam, hogy a második élőlény azt mondta: Jer ide!

S kijött egy veres paripa, és a rajta ülőnek megadatott, hogy megszüntesse a földön a békét és hogy egymást öldössék és adatott neki egy nagy kard.

És mikor a harmadik pecsétet feltörte, hallottam, hogy a harmadik élőlény azt mondta: Jer ide!! És láttam: íme egy fekete, paripa és a rajta ülőnek mérleg volt a kezében.

És mint szózatot hallottam a négy állat között hangzani: A búza vékája egy dénár és az árpa három vékája egy dénár, de az olajat, és a bort ne bántsát!

És mikor a negyedik pecsétet feltörte, hallottam a negyedik élőlény hangját, mely azt mondta: Jer ide!

És láttam: íme, egy sárga paripa és a rajta ülőnek a neve halál. És nyomában jött a pokol. És hatalom adatott neki a föld negyedrésze felett, hogy öldököljön karddal, éhséggel, halállal és a föld fenevadaival.

És mikor az ötödik pecsétet feltörte, láttam az oltár alatt azok lelkeit, akik az Isten ígéjéért és bizonyágtételükért leölettek.

És fennszóval kiáltottak, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig halogatód ítéletedet és nem bosszulod meg vérünket a föld lakosain?

És mindegyikük fehér ruhát kapott és azt a választ vették, hogy várjanak türelemmel még egy kevés ideig, míg betelik a száma szolgáltaiknak és testvéreiknek, akiknek úgy, mint nekik, szintén meg kell ölelniök.

És láttam, mikor a hatodik pecsétet feltörte, lőn nagy földindulás és a nap fekete lett, mint egy szőrszák, az egész hold, mint a vér.

És az ég csillagai lehulltak a földre, mint ahogyan a heves szélről rázott fügefafa aláhullatja gyümölcsseit.

s az égboltozat összegöngyölödött, mint egy könyvtekercs és minden hegy és sziget elmozdult helyéből.

És a föld királyai és nagyjai, hadvezérei, gazdagjai, hatalmasai és minden szolga és szabad ember elrejtőzött a barlangokba és a hegyek sziklái közé

és így szóltak a hegyekhez és a sziklákhöz: „Omoljatok ránk és rejtsetek el minket” a királyiszéken ülőnek tekintete és a Báránynak haragja elől,

mert elérkezett az ő haragjának nagy napja és ki tudna megállni!

Ezután láttam négy angyalt a föld négy sarkán állni, akik a föld négy szelét fogták, hogy ne fújjon szél sem a földön, sem a tengeren, sem semmiféle fára.

És láttam egy másik angyalt feljönni napkelet felől, akinél az élő Isten pecsétje volt és fennszóval kiáltott a négy angyalnak, akik hatalmat nyertek, hogy ártsanak a földnek és tengernek.

És monda: Ne bántsátok sem a földet, sem a tengert, sem a fákat, míg a mi Istenünk szolgálait homlokukon meg nem pecsételjük.

És hallottam a megpecsételtek számát Izrael fiainak valamennyi törzséből: száznegyvennégyezer volt.

Júda törzséből tizenkétezer, Rúben törzséből tizenkétezer, Gád törzséből tizenkétezer,

Áser törzséből tizenkétezer, Naftali törzséből tizenkétezer, Manassé törzséből tizenkétezer,

Simeon törzséből tizenkétezer, Izakár törzséből tizenkétezer,

Zebulon törzséből tizenkétezer, József törzséből tizenkétezer és Benjámín törzséből tizenkétezer.

Ezekután láttam: íme nagy tömeg, melyet senki sem tudna megszámolni, mindenféle nemzetből, néptörzsből és nyelvből a királyiszek és a Bárány előtt állva fehér köpenyben, pálmákkal kezükben és fennszóval kiáltották, mondván: Üdv a mi Istenünknek, aki a királyiszeken ül és a Báránynak!

És az angyalok mindnyájan ott álltak a királyiszek, a presbiterek és a négy élőlény körül és a királyiszek előtt leborultak és imádták az Istent,

mondván: Ámen, áldás, dicsőség, bölcsesség, hálaadás, tisztelet, hatalom és erő a mi Istenünknek örökkön-örökké! Ámen.

Ekkor az egyik presbiter megszólalt és mondá: Kik ezek a fehér köpenyesek és honnét jöttek?

És én mondtam neki: Uram, te tudod! És mondta nekem: Ezek azok, akik a nagy szorongattatásból jöttek és megmosták ruháikat és megfehérítették a Bárány vérében.

Ezért vannak az Isten királyiséke előtt és éjjelnappal szolgálnak neki templomában és a királyiszeken ülő sátort terjeszt ki felettük.

„Nem éheznek többé, sem meg nem szomjaznak, a nap heve vagy más; egyéb hőség nem éri őket,”

mert a királyiszek közepén lévő Bárány „legelteti és vizek élő forrásaira vezeti őket és az Isten minden könnyet letöröl szemükről.”

És mikor a hetedik pecsétet feltörte, csend lőre az égben mintegy félóraig.

És láttam a hét angyalt akik az Isten előtt álltak és hét trombitát adtak nekik.

És más angyal jött és megállt az oltár mellett és aranyfüstölője volt és sok füstölőszert adtak neki, hogy az összes szentek imádságaival a királyiszek előtt állá arany oltárra tegye azt.

És felszállt az angyal kezéből a füstölőszer füstje az, összes szentek imádságaival együtt az Isten elé.

És az angyal fogta a füstölőt, megtöltötte az oltár tűzével és ledobta a földre és mennydörgés, villámlás, zengés és földindulás támadt.

Az a hét angyal pedig, akiknek trombitáik voltak, trombitáláshoz készültek.

És mikor az első trombitáit, jégeső és vérrel vegyes tűz támadt és ráhullt a földre és elégett a föld harmadrésze, elhamvadt a fák harmadrésze és felperzselődött a zöld fű mind.

Mikor a második angyal trombitáit, mintha tűzben égő nagy hegy hullt volna a tengerbe és a tenger harmadrésze vérré vált

és meghalt a tengerben[^] élő teremtmények harmadrésze és a hajók harmadrésze elpusztult.

Mikor a harmadik angyal trombitáit, az égboltozatról nagy csillag hullt alá égve, mint a fáklya és ráesett a folyamoknak harmadrészére és a vizek forrásaira

És a csillag neve: Üröm. És a vizek harmadrésze ürömmé vált és sok ember meghalt a vizektől, mert azok keserűvé lettek.

Mikor a negyedik angyal trombitáit, csapás érte a nap harmadrészét, a hold harmadrészét és a csillagok harmadrészét, hogy harmadukban sötétté legyenek és a nappal harmadrésze ne lássák, ugyanúgy az éjszakáé sem.

És láttam és hallottam egy sast, mely az égboltozat közepén átrepült és fennhangon kiáltá: Jaj, jaj, jaj a föld lakóinak a hátralévő három angyal trombitájának szavára, akik még trombitálni fognak!

És az ötödik angyal trombitáit és láttam, hogy egy csillag hullt le az égből, a földre és nála volt a mélység kútjának kulcsa.

És a mélység kútját felnyitotta, füst szállt fel a kútból, mint valami nagy kemence füstje és a kút füstjétől elsötétült a nap és a levegő.

És a füstből sáskák özönlöttek a földre és olyan hatalmat nyertek, amilyen a föld skorpióinak van.

És meghagyatott nekik, hogy ne bántsák a föld fűvét, se semmi zöldet vagy élő fát, hanem csak azokat az embereket, akiknek nincs homlokukon az Isten pecsétje.

És megadatott nekik, hogy ne öljék meg, hanem hogy kínozzák őket- öt hónapon át. És kínzásuk olyan, mint a skorpió kínszája, mikor megmarja az embert.

És azokban a napokban az emberek keresni fogják a halált, de nem találják meg és szeretnének meghalni, de a halál elfut előlük.

És a sáskák hasonlítanak a csatára felszerelt lovakhoz, fejükön aranyhoz hasonló korona, ábrázatuk olyan, mint az emberek ábrázata,

hajuk mint az asszonyok haja és fogaik, mint az oroszlánoké.

Páncéljuk is volt, mint a vaspáncél és szárnyaik csattogása olyan, mint a csatába száguldó nagyszámú lovasszekér dübörgése.

A skorpiókéhoz hasonló farkuk és fülánkjuk volt és farkukban olyan képességük, hogy öt hónapon át gyötörhették az embereket.

Fölöttük a mélység angyala volt a király, akinek neve zsidóul Abaddon, görögül pedig Apollion (vesztő).

Az első jaj elhangzott, íme még kettő jön utána.

És a hatodik angyal trombitáit és szótátot hallottam az Isten előtt álló aranyoltár négy szarvából, amely azt mondta a hatodik angyalnak, akinél a trombita volt: Oldozd fel a nagy Eufrátesz folyóhoz kötözött négy angyalt!

És feloldozták a négy angyalt, akik órára, napra, hónapra és esztendőre fel voltak készítve, hogy leöljék az emberek harmadrészét.

És a lovasharcosok száma húszezerszer tízezer volt. Hallottam számukat.

így láttam látomásban a lovakat és akik rajta ültek, azoknak tűzveres, jácintkék és kénsárga páncéljuk volt. A lovak feje, mint az oroszlánoké és szájukból tűz, füst és kénköd tódult ki.

Ez a három csapás megölte az emberek harmadrészét: a tűz, a füst és a kénköd, mely azok szájából kitódult.

Mert a lovak ereje szájukban van meg a farkukban, mert a farkuk mint a kígyók: fejük is van és ezekkel ártnak.

És a többi ember, akiket ezek a csapások meg nem öltek, még sem fordult el kezük csinálmányától, hogy ne imádják többé a gonoszlelkeket és az aranyból, ezüstből, ércből, kőből és fából csinált bálványokat, melyek képtelenek látni, hallani és járni.

És nem tértek meg az ő gyilkosságaikból, varázslásaikból, paráználkodásaikból és tolvajlásaikból.

És láttam egy másik erős angyalt leszállni az égből, felhőbe öltözve, fején szivárvány, ábrázata mint a nap és lába mint a tűzszlopok.

Kezében nyitott könyvecske volt. Jobblábát a tengerre tette, a balt pedig a földre

és fennszóval kiáltott, mint ahogyan az oroszlán ordít. És mikor kiáltott, felhangzott a hét mennydörgés hangja.

És mikor a hét mennydörgés megzendült, írni akartam, de ezt a szózatot hallottam az égből: Pecsételd le, amiket a hét mennydörgés mondott és ne írd le azokat.

És az angyal, akit a tengeren és a földön láttam állni, „felemelte jobbát az égre

és megesküdött az örökkön-örökké élőre, aki teremtette az eget és mindent, ami benne van, a földet és mindazt, ami rajta van és a tengert és mindazt, ami abban van," hogy nem lesz többé idő,

hanem a hetedik angyal szózatának idején, mikor az trombitái, beteljesedik majd az Isten titka, amint szolgálóinak, a prófétáknak hírül adta.

És a szózat, melyet az égből hallottam, ismét szólt hozzám és monda: Eredj, vedd át a tengeren és a földön álló angyal kezében lévő nyitott könyvecskét!

És odamentem az angyalhoz és szóltam neki, hogy adja ide nekem azt a könyvecskét és monda: Vedd és «dd meg, keserűvé teszi majd a gyomrod, de szájadban édes lesz, mint a méz.

És átvettem a könyvecskét az angyal kezéből és megettem azt és a számban olyan volt, mint az édes méz, de mikor lenyeltem, a gyomrom keserű lett.

És azt mondta nekem: Ismét prófétálnod kell majd a népeknek, nemzeteknek, nyelveknek és sok királynak.

Ekkor egy vesszőhöz hasonló nádszálat adtak kezembe, mondván: Kelj fel és mérd meg az Isten templomát, az oltárt és az abban imádkozókat,

de a templomon kívül lévő tornácot vesd ki és ne mérd meg, mert az a pogányoknak adatott át, akik a szent várost negyvenkét hónapon át fogják tapodni.

És én megadom két tanúmnak, hogy zsákba öltözve ezerkétszázhatvan napon át prófétáljanak.

Ők „a két olajfa” és a két gyertyatartó, „melyek a föld Urának színe előtt állnak.”

És ha valaki bántani akarná őket, tűz tör elő szájukból és ellenségeiket megemészti. És aki őket bántani akarja, így kell megöletnie.

Ezeknek hatalmuk van bezárni az eget, hogy prófétálásuk napjaiban ne essék eső és hatalmuk van a vizeken, hogy azokat vérré változtassák és a földet mindenféle csapással sújtják, valahányszor csalt akarják.

És mikor bizonyágtételüket elvégzik, a mélységből felszálló állat harcot kezd ellenük s legyőzi és megöli őket.

És tetemük ott fekszik majd a nagy város utcáján, melyet átvitt értelemben Sodornának és Egyiptomnak hívnak, ahol az ő uruk is megfeszítettet.

És a népekből, törzsekből, nyelvekből és nemzetekből valók látni fogják holttesteiket három és fél napon át és tetemeiket nem engedik sírba tenni.

És-a föld lakói örülnek majd rajtuk, és ujjonganak és-ajándékokat küldözgetnek egymásnak, mivel ez a két próféta sanyargatta a föld lakosait.

És három és fél; nap múlva, az élet lelke szállt beléjük az Istentől és lábukra álltak és nagy félelem fogta el azokat, akik őket látták.

És hatalmas szózatot hallottak az égből, mely azt mondta nekik: Szálljatok fel ide! És ellenségeik szemeláttára felhőkön felszálltak az égbe.

És abban az órában nagy földindulás támadt, a város tizedrésze összeomlott és a földindulás alatt hétezer ember szenvedett halált, míg a többiek megrettentek és dicsőítették az ég Istenét.

A második jaj elmúlt és íme nyomban következik a harmadik.

És a hetedik angyal trombitáit és hatalmas szózatok támadtak az égben, melyek azt mondták: E világ királysága a mi Urunké lett és „az ő Krisztusáé, aki uralkodni fog mindörökké!”

És a huszonnégy presbiter, aki az Isten színe előtt ül a maga trónszékein, arcra borúit és imádta az Istent,

mondván: Hálát adunk neked Uram, mindenható Isten, aki vagy és aki voltál, hogy kezedhez vetted nagy hatalmadat és elkezdted uralkodásodat.

A nemzetek haragudtak és eljött a te haragod és a halottak megítélésének és a te szolgálid, a próféták, a széniek és azok megjutalmazásának ideje, akik nevedet félik, a kicsinyeké és a nagyoké és hogy megrontsd azokat, akik a földet megrontották!

És megnyílt az Isten temploma, amely az égben van és láthatóvá lett szövetségének ládája az ő templomában és lőn villámlás, zengés, mennydörgés, földindulás és nagy jégeső.

És nagy csodajel tetszett fel az égen: egy asszony, akinek öltözete a nap volt, lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból álló korona.

És viselős lévén, szülési fájdalmakat szenvedve, vajúdva kiáltozott.

Másik csodajel is feltetszett az égen: egy lángvörös nagy sárkány, hét fejjel, tíz szarvval és a fejein hét diadémmal.

Farka magával húzta az ég csillagainak harmadrészét és leszórta azokat a földre. És a sárkány a vajúdó asszony elé állt, hogy, amint megszüli gyermekét, azonnal felfalja azt.

És Fiúgyermeket szült aki „vasvesszővel legelteti majd az összes nemzeteket”, és felragadtatott a gyermek az Istenhez és az ő királyiszkéhez

és az asszony kimenekült a pusztába, ahol az Istentől számára készített helye volt, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.

És az égben háború tört ki: Mihály és az ő angyalai harcrakeltek a sárkánnyal. És harcolt a sárkány és az ő angyalai is.

De nem győztek, sőt helyük sem volt többé az égben.

És a nagy-sárkány, az őskígyó, akinek neve ördög és sátán, az egész világ elcsábítója, a földre vettetett s vele együtt angyalai is ledobattak.

És nagy szózatot hallottam az égben, amely azt mondta: Most lett meg az üdvösség, az erő, a mi Istenünk országa és az ő Krisztusának hatalma, mert levettetett testvéreink vádolója, aki vádolta őket a mi Istenünk előtt éjjel és nappal.

És ők a Bárány vérével és a maguk bizonyágtételének igéjével legyőzték őt, mert készek voltak feláldozni életüket.

Ezért „örvendezetek ti egek” és akik azokban laktok! Jaj a földnek és a tengernek, mert leszállt hozzátok az ördög nagy haraggal, tudván, hogy kevés ideje van.

És mikor a sárkány látta, hogy levettetett a földre, üldözőbe vette az asszonyt, aki a fiúgyermeket szülte.

És az asszonynak a nagy saskeselyű két szárnya adatott, hogy a pusztába repüljön a maga helyére, ahol táplálni fogják „ideig, időkig és a félidőig”, távol a kígyó színétől.

És a kígyó az asszony után vizet lövelt ki a szájából, mint egy folyót, hogy elsodorja azt az ár.

De a föld segített az asszonyon, a föld megnyitotta száját és felitta azt a folyót, melyet a sárkány szájából kibocsátott.

És megharagudott a sárkány az asszonyra és elment hogy harcba szálljon az asszony többi ivadékával, akik az Isten parancsolatait megtartják és Jézus bizonyágával rendelkeznek. 18 És én a tenger fővényére álltam.

És láttam a tengerből feljövő hétfejű, tízszarvú fenevadat. Szarvain diadém, fejein istenkáromló nevek.

A fenevad, melyet láttam, párduchoz hasonlított, lábai mint a medvéé, szája mint az oroszláné. És a sárkány átadta neki erejét, trónusát és roppant hatalmát.

Egyik fején halálos seb volt, de a seb meggyógyult. És az egész föld bámulva ment a fenevad után

és imádták a sárkányt, hogy hatalmat adott a fenevadnak és imádták a fenevadat is, mondván: Kicsoda hasonló a fenevadhoz és ki bírna vele megküzdeni!

És adatott neki dölyfös és káromló szavakat szóló száj és hatalmat nyert negyvenkét hónapig való cselekvésre.

És megnyitotta száját káromlásra az Isten ellen, hogy káromolja annak nevét, sátorát és az ég lakóit.

És megadatott neki, hogy harcba szálljon a szentekkel és legyőzze őket és hatalmat nyert minden törzs, nép, nyelv és nemzet felett.

És imádták őt a föld mindazon lakosai, akiknek neve nincs beírva a világ kezdete óta az élet könyvébe, amely a megölt Báránynál van.

Akinek füle van, hallja meg:

„Ha valaki fogságba hurcol, fogságba megy”, ha valaki karddal öl, karddal kell megöletnie. Ezen fordul meg a szentek kitartása és hite.

És láttam a földből kilépő másik fenevadat, melynek két szarva volt, mint a bárányak, és úgy beszélt, mint a sárkány.

Ez az első fenevad szemeláttára annak minden hatalmát is gyakorolja és azt teszi, hogy a föld és annak lakosai a halálos sebéből kigyógyult első fenevadat imádják.

És nagy csodákat tesz, hogy még tüzet is hoz le az égből a földre az emberek szemeláttára.

És félrevezeti a föld lakosait azokkal a csodákkal, melyekkel hatalmat nyert, hogy a fenevad előtt tegye azokat, mondván a föld lakosainak, hogy készítsék el annak a fenevadnak képét, melynek kardtól ejtett sebe van, de életben maradt.

És megadatott neki az, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe beszéljen is és megölje azokat, akik a fenevad képét nem imádják.

Es mindenki, kicsinnyel, naggyal, gazdaggal, szegénnyel, szabaddal és szolgálóval megteszi, hogy bélyeget sültet azok jobbkezére vagy a homlokára,

hogy senki ne adjon és ne vegyen semmit, csak az, akin rajta van a fenevad bélyege, neve, vagy nevének száma.

Itt a bölcsesség! Akinek esze van, számítsa ki a fenevad számát, mert ember száma az, és a száma hatszázhatvanhat.

És láttam, hogy a Bárány ott áll vala Sión hegyén s vele az a száznegyvennégyezer, akiknek homlokára az ő neve és az ő Atyjának neve volt felírva.

És nagy vizek zúgásához és erős mennydörgés hangjához hasonló szózatot hallottam az égből és olyan volt a szózat, melyet hallottam, mint a hárfáikon játszó hárfásoké.

És új éneket zengenek a királyiszek, a négy élőlény és a presbiterek előtt és senki sem tudta azt az énekel megtanulni, csak az a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről.

Ezek azok, akik nem fertőztették meg magukat asszonyokkal, mert szűzek. Ezek, akik a Bárányt követik, akárhová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül, zsengeül az Istennek és a Báránynak.

És szájukban hazugság nem találtatott, mert szeplőtelenek.

És láttam egy másik angyalt repülni az égboltozat közepén, akinél az Örök evangélium volt, hogy hirdesse azt a föld lakóinak és minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek,

fennszóval mondván: Féltétek az Istent és adjatok neki dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája és imádjátok őt, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és a vizek forrásait!

És más angyal követte őt, mondván: „Elesett, elesett a nagy Babilon!” mely parázñaságának ingerlő borával itatta az összes népeket.

És egy harmadik angyal követte őket, nagy fennszóval mondván: Aki a fenevadat és az ő képét imádja és felveszi homlokára vagy jobbkezére annak bélyegét,

az is inni fog az Isten haragjának borából, mely vegyítetlenül van beletöltve az ő haragjának poharába és kínoztatni fog tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt!

És az ő gyötrelmük füstje örökkön-örökké száll fölfelé és sem éjjel, sem nappal nem lesz nyugalom azoknak, akik a fenevadat vagy az ő képét imádják, és akik az ő nevének bélyegét felveszik.

Itt a szentek kitartása, akik megtartották az Isten parancsolatait és Jézus hitét.

És szózatot hallottam az égből, mely azt monda nekem: Írjad: boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Igen, mondja a Lélek, hogy fátalmaiktól megpihenjenek, cselekedeteik pedig követik őket.

És láttam egy fehér felhőt és a felhőn ülni „hasznót az Emberfiához,” fején aranykoronával és a kezében éles sarlóval.

És másik angyal jött ki a templomból, aki fennszóval azt kiáltotta a felhőn ülőnek: Ereszd neki sarlódát és arass, mert itt az aratás ideje, mert megérett a föld aratnivalója!

És a felhőn ülő nekieresztette sarlóját a földnek és a föld learattatott.

És egy másik angyal jött ki az égben lévő templomból, akinek szintén éles sarlója volt.

Ismét másik angyal jött ki az oltártól, akinek hatalma volt a tűzön és fennszóval azt mondta annak, akinél az éles sarló volt: Ereszd neki éles sarlódat és vágd le a föld szellőjének gerezdjeit, mert érettek már a fürtjei.

És az angyal nekieresztette sarlóját a földnek és levágta a föld szellőjét és behányta az Isten haragjának hatalmas sajtójába.

És kitaposták a sajtót a városon kívül és a sajtóból ezerhatszáz stádiumnyira vér ömlött ki, mely a lovak zablájáig ért.

És láttam egy másik nagy és bámulatos csodajeleket az égen: hét angyalt a hét utolsó csapással, mivel azokban válik majd teljessé az Isten haragja.

És láttam mintegy üvegtengert tűzzel elegyítve, és az üvegtenger mellett állni az Isten hárfájával azokat, akik legyőzték a fenevadat, az ő képét és az ő nevének számát.

És énekelik vala az Isten szolgájának, Mózesnek énekét és a Bárány énekét, mondván: „Nagyok és csodálatosak a te dolgaid Uram, mindenható Isten! Igazságosak és igazak a te útaid, ó szentek királya!

Ki ne félne téged Uram és ki ne dicsőítené nevedet!" Mert te vagy egyedül szent, azért „minden nép eljön és leborul előtted", mert ítéleteid nyilvánvalók.

És ezek után láttam, hogy megnyílt a bizonyágtétel sátorának temploma az égen

és a templomból kijött az a hét angyal, akinél a hét csapás volt, tiszta fehér gyolcsba öltözve, mellükön aranyövvel felövezve.

És a négy élőlény egyike a hét angyalnak hét arany serleget adott át, telve az örökké élő Isten haragjával.

És megtelt a templom az Isten dicsőségének és hatalmának füstjével és senki sem mehetett be a templomba, míg a hét angyal csapásai véget nem értek.

És nagy szózatot hallottam a templomból, mely azt mondta a hét angyalnak: Menjetek és öntsétek ki az Isten haragjának hét serlegét a földre.

És elment az első és kiöntötte a serlegét a földre és fájdalmas fekély támadt azokon az embereken, akik a fenevad bélyegét viselték és képét imádták.

Azután a második öntötte ki a serlegét a tengerre és az olyan vérré vált, mint a halotté és meghalt minden élő állat, mely a tengerben volt.

Azután a harmadik öntötte ki serlegét a folyókra és a vizek forrásaira és azok vérré lettek.

És hallottam; a vizek angyalát, amint azt mondta: Igazságos vagy te, aki vagy és aki voltál, te szent, hogy így ítélkeztél:

mivel szentek és próféták vérét ontották, azért te is vérrel itattad őket. Megérdemelték!

És hallottam az oltár felől ezt a szózatot: Ügy van Uram, mindenható* Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid!

Azután a negyedik öntötte ki serlegét a napra és megadatott neki, hogy tűzzel égesse meg az embereket.

És az emberek nagy forróságban égtek meg és káromolták az Isten nevét, akinek hatalma van ezeken a csapásokon. De nem tértek meg, hogy őt dicsőítsék.

Azután az ötödik öntötte ki serlegét a fenevad trónjára és annak országa elsötétült és kínjukban nyelvüket rágták.

És fekélyeik miatt és kínyaik miatt az ég Istenét káromolták, de nem tértek meg cselekedeteikből.

Azután a hatodik angyal öntötte ki serlegét a nagy Eufrátes folyamra és annak vize kiapadt, hogy út készüljön a napkeletről érkező királyoknak.

És láttam, hogy a sárkány szájából, a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lélek jön ki, mint a békák.

Mert csodatevő ördögi lelkek azok, melyek elmennek az egész föld királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat a mindenható Isten nagy napjának harcára.

Íme, úgy jövök el, mint a tolvaj: boldog az, aki virraszt és őrzi ruháját, hogy meztelenül ne járjon és ne lássák az ő szégyenét.

És egy begyűjti őket arra a helyre, melynek zsidó neve Harmagedon.

Azután a hetedik angyal öntötte ki serlegét a levegőbe és nagy szózat hangzott az égi templomból a királyiszéktől, amely monda: Megtörtént!

És lön villámlás, zengés és mennydörgés és nagy földindulás, olyan, amilyen még nem volt, mióta ember van a földön, ekkora földindulás, ilyen nagy.

És a nagy város három részre szakadt, a népek városai összeomlottak. És szóba hozták az Isten előtt a nagy Babilont, hogy az ő felgerjedt haragjának boros poharát nyújtsa annak.

És eltűnt minden sziget és hegyeket nem találtak többé.

És talentom súlyú jégeső hullott az égből az emberekre és az emberek káromolták az Istent a jégeső csapása miatt, mert nagy volt annak a csapása.

Ekkor ama hét angyal egyike, akiknél a hét serleg volt, odajött hozzám és azt mondta nekem: Jer ide, megmutatom a víztömegben ülő parázna asszony megítéltetését,

akivel a föld királyai paráználkodtak és akinek paráznasága borától megrészegedtek a föld lakosai.

És elvitt engem lélekben a pusztába és láttam egy asszonyt ülni egy skarlátvörös fenevadon, amely telve volt az istenkáromlás neveivel és hét feje és tíz sarva volt.

Az asszony bíborba és skarlát-vörösbe volt öltözve, arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel felékesítve, kezében arany poharat tartott, telve undoksággal és paráznaságának szennyével.

Homlokára ez a név volt felírva: Titok, nagy Babilon, a föld paráznáinak és undokságainak anyja.

És láttam, hogy az asszony a szentek és a Jézus bizonyágtevői véréből részeg és láttára nagyon elcsodálkoztam.

És monda nekem az angyal: Miért csodálkozol? Majd elmondom neked, ennek az asszonynak és az őt vivő hétfejű és tízsarvú fenevadnak titkát.

A fenevad, melyet láttál, volt és nincs, de fel fog szállni újra a mélységből és vesztébe fog rohanni és a föld ama lakosai, akiknek neve a világ kezdete óta nincs felírva az élet könyvében, csodálkoznak majd, ha látják, hogy a fenevad volt és nincs és mégis van.

Itt van szükség bölcsességgel párosult észre! A hét fej hét hatalom, melyeken az asszony ül!

Király is hét van, ezek ötét elesett, egyike itt van, másika még nem jött el és ha eljő, rövid ideig marad meg.

És a fenevad, mely volt és nincs, maga a nyolcadik és a hét közül való és pusztulásra jut.

És a tíz sarv, melyet láttál, tíz király, akik még nem nyerték el a királyságot, hanem királyokként a fenevaddal együtt egy órára kapnak hatalmat.

Ezeknek egyetlen szándékuk az, hogy erejüket és hatalmukat a fenevadnak adják át.

Ezek harcba szállnak a Bárányval, de a Bárány legyőzi őket, mert ő az urak ura, a királyok királya és akik vele vannak, azok meghívottak, választottak és hívek.

És monda nekem: a vizek, melyeket láttál, ahol a parázna ül, népek, sokaságok, nemzetek és nyelvek.

A tíz sarv, melyet láttál és a fenevad meggyűlölik majd a paráznát, egyedül és kifosztva hagyják, testét felfalják és őt tűzzel megégetik.

Mert az Isten oltotta szívükbe, hogy az a szándékát cselekedjék és egyetértsenek abban, hogy királyságukat a fenevadnak adják át, míglen beteljesednek az Isten beszédei.

És az asszony, akit láttál, ama nagy város, mely a föld királyain uralkodik.

Ezek után az égből leszálló egy másik angyalt láttam, akinek nagy hatalma volt és a föld fénylett a dicsőségétől.

És erős hangon kiáltva monda: „Elesett, elesett a nagy Babilon!” És ördögök lakóhelyévé, minden tisztátalan élet börtönévé, minden tisztátalan és utálatos madár tanyájává lett,

mert paráznasága szenvedélyének borából ivott minden nemzet és a föld királyai paráználkodtak vele és a föld kalmárjai a gyönyörködésének bőségéből gazdagodtak meg!

És egy másik szózatot is hallottam az égből, mely azt monda: költözzetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesei az ő bűneinek és ne kapjatok majd az őt érő csapásokból,

mivel bűnei az égig halmozódtak és az Isten megemlékezett gonoszságairól.

Fizessetek neki úgy, amint ő fizetett, és kétszerezétek meg a kétszerest az ő cselekedeteihez mérten. A pohárba, melyet ő kevert, keverjetez neki kétszeresen.

Ahogy dicsekedett és dobzódott, annyi kint és siralmat juttassatok neki, mivel azt mondja a szívében, hogy királynőként ülök, nem vagyok özvegy és sohasem látok gyászt.

Ezért egy nap eljönnek majd az ő csapásai: halál, gyász és éhség és tűz fogja megemészteni, mert erős úr az Isten, aki őt megítéli.

És siránkoznak majd és gyászolnak felette a föld királyai, akik vele paráználkodtak és dobzódtak, ha látják az ő megégetése füstjét.

És gyötrelmeitől való félelmükben távol megállva ezt mondják: Jaj, jaj, te nagy város, Babilon, te erős város, mert egy óra alatt jött el ítéleted!

És a föld kalmárjai sírnak majd és gyászolnak felette, mivel árúikat senki sem veszi többé:

az aranyból, ezüsből, drágakőből, igazgyöngyből, gyolcsból, bíborból, selyemből, és skarlátból készült árúikat, mindenféle tuja-fából, elefántcsontból, díszfából, rézből, vasból és márványból készült edényeket,

fahéjat, illatszereket, kenőcsöket, tömjént, bort, olajat, lisztlángot, gabonát, szarvasmarhát, juhokat, lovakat, szekereket, rabszolgákat és emberi lelkeket.

És eltűntek előled a vágyva kívánt gyümölcsök és eltűnt tőled minden fény és csillogás és többé nem találják meg azokat.

Az ezekkel kereskedők, akik ebből gazdagodtak meg, gyötrelmétől való félelmükben megállanak távol sírva és gyászolva mondván:

Jaj, jaj a nagy városnak, mely finom gyolcsba, bíborba és karmazsinba öltözött és arannyal, drágakővel és gyöngyökkel volt ékes, egy óra alatt hogy elpusztult ekkora gazdagság!

És minden kormányos és minden hajózó, a tengerészek és akik csak a tengeren foglalkoznak, megálltak távol

és meglátván felégetésének füstjét, így kiáltottak: Hol van párja ennek a nagy városnak!

És port hintettek fejükre és sírva és gyászolva kiáltották: Jaj, jaj az a nagy város, melyben meggazdagodott mindenki, akinek hajói vannak a tengeren, íme egy óra alatt elpusztult!

Örvendezz rajta ó ég, íi szentek, apostolok, és próféták, mert az Isten végrehajtotta rajta ítéleteteket!

Ekkor egy erős angyal egy nagy malomkőhöz hasonló követ fogott és beledobta a tengerbe, mondván: Ilyen lendülettel vettetik el Babilon, a nagy város és nem találják meg többé!

És hárfások, muzikusok, síposok és kürtösök zaja nem hallatszik többé benned. Semmiféle művészet mestere nem lesz többé benned. Malom zakatolása nem hallatszik többé benned.

Lámpavilág sem fénylik többé benned. Vőlegény és menyasszony dala sem hallatszik többé benned, mert kalmárjaid voltak a földnek nagyjai és mert bűvölésed megtévesztette az összes népeket

és benne megtalálható volt a prófétáknak és a szenteknek vére és mindazoké, akiket a földön megöltek.

Ezután hallottam, mintha nagy sokaság az égben fennszóval ezt mondaná: Hallelúja, a mi Istenünké az üdvösség, a dicsőség és a hatalom,

mivel igazak és igazságosak ítéletei, mert megítélte azt a nagy paráznát, aki paráznaságával megrontotta a földet és számonkérte szolgálai vérét annak kezéből!

És másodszor is mondták: Hallelúja! És füstje felszáll Örökkön-örökké.

És a huszonnégy presbiter és a négy élőlény leborult és imádták a királyiszéken ülő Istent, mondván: Ámen, hallelúja!

És a királyiszékből ez a szózat hangzott: Magasztaljátok a mi Istenünket mindnyájan ti szolgálai, akik őt félitek, kicsinyek és nagyok!

Aztán nagy sokaság hangjaként, vagy a nagy vizek zúgásaként, vagy erős mennydörgés zengéseként a szavakat hallottam: Hallelúja! Mert elfoglalta, királyságát az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható!

Örülünk és örvendezzünk és dicsőítsük őt, mert elérkezett a Bárány menyegzője és asszonya már felkészült

és megadatott neki, hogy tiszta fénylő gyolcsba öltözzék. A gyolcs ugyanis a szentek igazságát jelenti.

És monda nekem: Irdd: boldogok, akik a Bárány menyegzői vacsorájára hivatalosak! És monda nekem: ezek az Isten igaz igéi!

És én lábaihoz borultam, hogy imádjam őt, de ő azt monda: Meglásd, hogy ne tedd ezt! Én szolgatársad vagyok neked és testvéreidnek, akiknél meg van Jézus bizonyágtétele. Az Istent imádd! Mert Jézus bizonyágtétele a prófétálás lelke.

És láttam a megnyílt eget, és íme egy fehér ló és aki rajta ült, annak neve Hű és Igaz és igazsággal ítél és harcol.

Szeme tűznek lángja, fején sok diadém és olyan felírt név, melyet rajta kívül senki sem tudott.

Vérrel meghintett ruhába volt öltözve, s nevét Isten igéjének mondták.

És követik vala őt a mennyei seregek fehér lovakon, tiszta fehér gyolcsba öltözve,

Szájából hegyes kard nyúlt ki, hogy azzal verje le a népeket, „ő legelteti azokat vasvesszővel és ő tapossa a mindenható Isten felgerjedt haragjának borsajtóját."

Ruhájára és csípőjére ez a név van írva: Királyok királya és uraknak ura.

És láttam egy angyalt állni a napban, aki az égboltozaton átrepülő mindenféle madárnak fennszóval ezt kiáltotta: Jertek, gyűljetek egybe az Isten nagy vacsorájára,

hogy egyétek a királyok testét, hadvezérek testét, erősek testét, lovak és lovasok testét, szabadok és szolgák, kicsinyek és nagyok testét!

És láttam, ahogy a fenevad és a föld királyai és az ő hadseregei összegyűltek és megütköztek a lovassal és annak hadseregével.

És a fenevad foglyul esett és vele együtt az a hamis próféta is, aki előtte a csodajeleket tette, melyekkel elcsábította azokat, akik felvették a fenevad bélyegét és imádták annak képét. És mindkettőjüket belevetették elevenen a kénkövel égő tüzes tóba.

A többieket pedig megölte a lovas szájából kinyúló kard és az összes madarak jóllaktak azok testével.

És láttam leszállni az égből egy angyalt, akinél a mélység kulcsa volt és nagy láncot fogott.

És megragadta a sárkányt, az őskígyót, aki az ördög és a sátán, és megkötözte azt ezer esztendőre és ledobta a mélységbe, azután bezárta és lepecsételte azt felette, hogy ne csábítsa többé a népeket, míg le nem telik az ezer esztendő. Ennek leteltével meg kell majd rövid időre szabadulnia.

Láttam trónszékeket, melyekre azok ültek le, akiknek hatalom adatott, hogy ítéletet tartsanak. És láttam azok lelkeit, akiknek Jézusról való bizonyágtételük miatt és az Isten ígéje miatt fejüket vették, akik nem imádták a fenevadat, sem az ő képét és nem vették fel homlokukra és kezeikre a bélyeget. Ezek életrekeltek és uralkodtak Krisztussal ezer esztendeig.

A többi halottak nem keltek életre, míg le nem telik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás.

Boldog és szent az, akinek része van ebben az első feltámadásban. Ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Isten és Krisztus papjai lesznek és uralkodni fognak vele ezer esztendeig.

És mikor az ezer esztendő letelik, feloldóztatik a sátán az ő börtönéből.

És kimegy, hogy elcsábítsa a föld négy sarkán lakó népeket, Gógot és Mágógot, hogy összegyűjtse őket a harcra, akiknek száma annyi, mint a tenger fővénye.

És felvonultak a föld színére és körülvették a szentek táborát és a szeretett várost, de tűz szállt alá az Istentől az égből és megemésztette őket.

És az ördög, aki őket félrevezette, bedobott a tüzes és kénköves tóba, ahol a fenevad és a hamis próféta is van és ott gyötörtetnek éjjel-nappal mindörökké.

És láttam egy nagy fehér királyiszéket és a rajta ülőt, akinek arcától menekült, a föld és az ég és nem találták többé helyüket.

És láttam a megholtakat, a nagyokat és a kicsinyeket ott állni a királyiszék előtt és felnyíltak a könyvek. És egy másik könyv is felnyílt, az élet könyve és ítélet alá kerültek a megholtak az ő cselekedeteik szerint, a könyvben megírottak alapján.

És kiadta a tenger a benne lévő halottakat és a halál és a pokol is kiadta a bennük lévő halottakat és megítéltettek egyenként az ő cselekedeteik szerint.

Azután a halál és a pokol a tűz tavába dobott. Ez a második halál, a tűz tava.

És akit nem találnak beírva az élet könyvébe, az a tűz tavába vettetik.

És láttam új eget és új földet. Mert az első ég és az első föld elmúlt és nincs többé tenger.

És láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet leszállni az égből az Istentől készen, mint a vőlegénye számára felékesített arát.

És nagy szózatot hallottam a királyiszékből, mely azt monda: íme az Isten sátora az embereknél és ő velük fog lakni „és ők az ő népe lesznek és az Isten lesz velük, az ő Istenük

és letöröl minden könnyet szemeikről" és nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé. Mert az elsők elmúltak.

És a királyiszéken, ülő azt mondta: íme mindent megújítok! És szólt: írad, mert ezek a beszédek megbízhatóak és igazak.

És azt mondta nekem: Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, aki szomjazik, annak inni adok ingyen az élet vizének forrásából.

A győző örökölni fogja ezeket és én Istene leszek neki és ő fiam lesz nekem.

Ellenben a gyáváknak, hitetleneknek, gyalázatosoknak, gyilkosoknak, paráznáknak, bűbájosoknak, bálványimádóknak és minden hazugnak a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz osztályrészük! Ez a második halál,

Ekkor odajött hozzám ama hét angyal egyike, akiknél az utolsó hét csapással teli serleg van és azt mondta nekem: Jer ide, megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány aráját.

És elvitt engem lélekben egy nagy magas hegyre és megmutatta a szent várost. Jeruzsálemet, mely az égből, az Istentől szállt alá,

s melyen az Isten dicsősége ragyog. Fénye olyan, mint a legértékesebb drágakőé, a kristályos jáspisé.

Nagy magas fala volt tizenkét kapuval, a kapuk fölött tizenkét angyal és felírt nevek, Izrael fiai tizenkét nemzetségének nevei.

Keletre három kapu, északra három kapu, dél felé három kapu, nyugat felé három kapu.

A város falánaktizenkét alapköve volt rajtuk a Bárány tizenkét apostolának tizenkét nevével.

És aki velem beszélt, annak arany mérővesszeje volt, hogy megmérje a várost, annak kapuit és falát.

A város négyszögben épült, úgy hogy hosszúsága annyi, mint a szélessége. És a várost a mérővesszővel tizenkétezer stádiumnyinak mérte, hosszúsága, szélessége és magassága egyforma.

A város falát száznegyvennégy rőfnyinek találta, emberi vagyis angyali mérték szerint.

A fal jáspisból, a város pedig tiszta üveghez hasonló színaranyból épült.

A város falának alapköveit különféle drágakövek díszítik: az elsőét jáspis, a másodikét zafir, a harmadikét kalcedon, a negyedikét smaragd,

az ötödikét szárdoniksz, a hatodikét szárdiusz, a hetedikét krizolit, a nyolcadikét berilusz, a kilencedikét topáz, a tizedikét krizoprász, a tizenegyedikét jácint, a tizenkettedikét ametiszt.

A tizenkét kapu pedig tizenkét drágagyöngy; mindegyik kapu külön egy-egy igazgyöngyből. A város piaca pedig színaranyból való, mint az áttetsző üveg.

Templomot nem láttam benne, mert temploma az Úr, a Mindenható Isten és a Bárány.

És a városnak sem napra, sem holdra nincs szüksége, hogy világítsanak neki, mert az Isten dicsősége árasztotta el fényével és szövéténeke a Bárány.

Annak világosságában fognak járni a népek és a föld királyai abba viszik be dicsőségüket.

És kapuit nem zárják be nappal, mert ott nem lesz éjszaka.

És abba viszik be a népeknek minden dicsőségét és tiszteletét.

És nem megy bele semmi tisztátalan, sem aki megbotránkoztat, vagy hazug, hanem csak azok, akik a Báránynál be vannak írva az élet könyvébe.

Ezután megmutatta nekem az élet vizének kristálytisza folyóját, mely az Isten és a Bárány királyi székéből ered.

És piacának közepén és a folyam mindkét oldalán az élet fája állt, mely tizenkét gyümölcsöt terem, havonkénti meghozván mindegyik, a gyümölcsét és lombjait a népek gyógyítására.

És semmiféle megátkozott nem lesz többé, és az Isten és a Bárány királyiszéke lesz benne és az ő szolgálói szolgálnak neki,

és látni fogják az ő arcát és homlokukon lesz az ő neve.

És nem lesz többé éjszaka és nem szorulnak lámpa világára, sem a nap fényére mert az Úr, az Isten áraszt rájuk világosságot és uralkodni fognak mindörökké.

És monda, nekem: Ezek az ígék hitelesek és igazak és az Úr, a próféták lelkének Istene küldte el az ő angyalát, hogy megmutassa szolgáltnak, amiknek hamarosan be kell következniök.

És íme eljövök hamar! Boldog, aki e könyv prófétálásának ígkeit megtartja!

És én, János, láttam és hallottam ezeket. És mikor hallottam és láttam, leborultam az angyal lába előtt, hogy imádjam azt, aki nekem ezeket megmutatta.

De ő azt mondta: Meglásd, hogy ne tedd ezt! Én szolgatársad vagyok neked és testvéreidnek, a prófétáknak és azoknak, akik e könyv ígkeit megtartják. Az Istent imádd!

És monda: Ne pecsételd le e könyv prófétálásának igéjét, mert az idő közel van.

Aki igaztalankodik, igaztalankodjék tovább is, aki beszennyezi magát, szennyezze tovább is, aki igaz, cselekedje tovább is, aki szent, tartsa meg magát szentnek tovább is.

Íme eljövök hamar és velem a jutalmam, „hogyan megfizessek kinek-kinek az ő cselekedetei szerint.

Én vagyok az Alfa és az Omega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég!

Boldogok, akik megmossák ruháikat, hogy joguk legyen az élet fájához és a kapukon át bemehessenek a városba.

Kívül legyenek az ebek, parázslók paráznák, gyilkosok, bálványimádók és mindenki, aki a hazugságot szereti és cselekszi.

Én Jézus küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonytságot tegyen nektek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávid gyökere és ivadéka, a tündöklő hajnalcsillag!

És a lélek és a menyasszony azt mondja: Jövel! És aki szomjúhozik, jöjjön ide s aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.

Bizonytságot teszek mindenkinek, aki e könyv prófétálásának ígét hallja: ha valaki ezekhez valamit hozzátesz, rábocsátja az Isten azokat a csapásokat, amelyek ebben a könyvben vannak megírva.

És ha valaki elvesz valamit a prófétálás e könyvének ígéiből, az Isten elveszi annak az élet fájából, a szent városból és mindazokból való részét, amik ebben a könyvben vannak megírva.

Aki mindezekről bizonytságot tesz, azt mondja: Úgy van, eljövök hamar! Ámen! Jövel Uram Jézus!

Az Úr Jézus kegyelme legyen mindnyájatokkal! Ámen.

short.title=H Raffay

description=H Raffay 10.08.16

about={\rtf1\fbidis\ansi\ansicpg1252\deff0\deflang1033{\fonttbl{\f0\fswiss\prq2\charset238 Microsoft Sans Serif;}{\f1\fswiss\prq2\charset238 Calibri;}{\f2\fnil\charset238 Microsoft Sans Serif;}}\

\viewkind4\uc1\pard\ltrpar\qc\lang1038\f0\fs16\par\

Raffay S\ 'e1ndor \ 'dajsz \ 'f6vets \ 'e9g ford \ 'edt \ 'e1sa 1929 \ par \

K \ 'f6sz \ 'f6net az igef \ 'f3rum csapat \ 'e1nak a sz \ 'f6veg digitaliz \ 'e1l \ 'e1s \ 'e1 \ 'e9rt. \ par \

<http://biblia.jezusert.com/> \ par \

A modult Baranyi L \ 'e1szl \ 'f3 Zsolt k \ 'e9sz \ 'edtette \ par \

\f1\fs22 <http://baranyilaszlozsolt.blogspot.com> \ par \

\f0\fs16 2010 \ par \

\ par \

\pard\ltrpar\lang1033\f2\fs17\par\

\v Generated by Ben's e-Sword Tool 2.1.0.1 on 2010.08.16. 16:46:44 \v0 \~ \ par \

}\